

A *New York Times* bestseller Xbox™ videojáték alapján

HALO

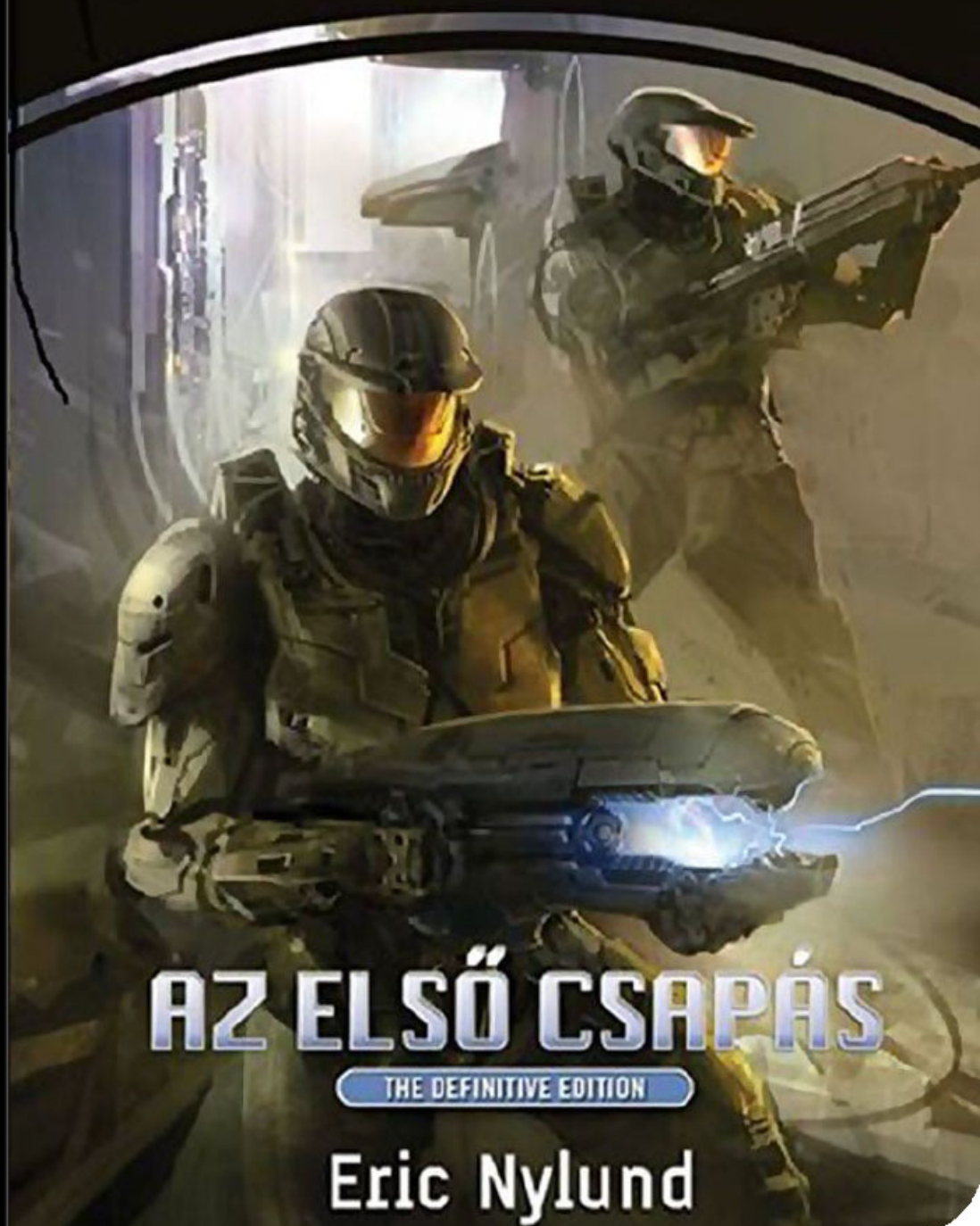
AZ ELSŐ CSAPÁS

THE DEFINITIVE EDITION

Eric Nylund

A *New York Times* bestseller Xbox™ videojáték alapján

HALO

AZ ELSŐ CSAPÁS

THE DEFINITIVE EDITION

Eric Nylund

Fülszöveg

A Reach elesett, minden remény elveszett, és az emberiség szembe került a lehetőséggel, hogy a Galaxisban minden élet kipusztul, de túléltek.

Ez csak egyetlen eposzi ütközet volt, de a háború folytatódik.

A Szövetség nem mutat irgalmat, folytatja a támadást minden emberi világ ellen, amire csak rábukkan, azonban az emberiség nagyszerű bajnoka, Spartan 117, a Főnök útjukat állja társaival: Cortanával, a mesterséges intelligenciával és az utolsó megmaradt Spartanokkal. A háború két fronton folytatódik.

A Főnök elvisz egy csapat Spartant a Reach elszenesedett felszínére, az egyetlen bolygóra, amelyet valaha is otthonukként ismertek. Azonban a felszín alatt Dr. Halsey felfedez egy ősi titkot, amely megváltoztathatja a háború menetét...

Ezután a Főnök és Cortana a szövetségi csatahajók gyülekezőhelye felé tart, mert az UNSC legrosszabb rémálma valóra vált: a Szövetség megismerte a Föld pozícióját, és egy hatalmas flottát indít, hogy megsemmisítse az emberiség otthonát.

És mindenkit, aki szembeszáll a Próféták akaratával.

HALO

Eric Nylund

Az első csapás

2013

Ω™Ω

Köszönetnyilvánítás

Először is a Központi Parancsnokság személyzetének szeretnék köszönetét mondani: Syne Mitchellnek és csapatuk legújabb tisztjének, Kai Nylundnak.

Köszönet a Microsoft Franchise Development Group titkoszolgálati tisztjeinek: Doug Zartmannak, Nancy Figatnernek, Edward Venturának, és legfőképpen különleges akcióügynökünknek, Eric S. Trautmannak.

Köszönet a Második Szekció (a Microsoft User Experience Group) legénységének: Jo Tyo-nak, Matt Whitingnek, Dana Fosnak és Jason Groce-nak.

Köszönet a Ballantine/Del Rey logisztikai tisztjeinek: Keith Claytonnak, Nancy Deliának, Betsy Mitchellnek és Steve Saf-felnek.

Köszönet a Bungie rohamosztagosoknak, akik végigverekszik magukat az univerzum virtuális hadszínterein, hogy a közösség megkaphassa minden idők legjobb játékát: Jason Jones-nak, Peter Parsons-nak, Joe Statennek, Jaime Griesemernek és Lorraine McLeesnek.

NULLADIK RÉSZ

REACH

ELSŐ FEJEZET

2552. AUGUSZTUS 30., 06.22 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ UNSC *PILLAR OF AUTUMN* HAJÓJA.
EPSILON ERIDANI RENDSZER.
A REACH GAMMA-ÁLLOMÁSA KÖZELÉBEN

Spartan-104, Frederic felhajította a levegőbe egy rohamkést. Sikerült végrehajtania a mozdulatot, de – annak ellenére, hogy egy MJOLNIR páncél zárta magába a testét – valahogy zsibbadtnak, merevnek érezte az ujjait. A kés kecses ívben pörgött a levegőben. A fedélzeten maradt néhány haditengerész elsápadt, valamennyien lesütötték a szemüket. Még sosem volt jó vége annak, ha egy Spartan késsel szórakozott; az ilyen „játékok” végén mindig maradt néhány halott.

Fred ideges volt. Nem tudta pontosan, mit érez, de abban biztos volt, hogy ez most más, valahogy *több* annál a már megszokott feszültségnél, ami a bevetések előtt mindig hatalmába kerítette. Az osztagnak eredetileg egy szövetségi hajót kellett volna megszereznie, de az ellenség új offenzívája miatt változott a helyzet. A Szövetség úton volt a Reach felé, ahol az Egyesült Nemzetek Űrparancsnokságának utolsó nagyobb katonai bázisa volt.

Miközben a levegőben pörgő kést figyelte, Fred azon törte a fejét, vajon mi hasznát vehetik a szárazföldi egységeknek a hadihajók összecsapásában, egy klasszikusnak számító űr-ütközetben. Körülötte a társai, a századához tartozó harcosok táraikat töltögettek, ellenőrizték a felszerelésüket, készülődtek az újabb bevetésre. Miután a hajó kapitánya személyesen lement közéjük, hogy szemlét tartson és eligazítsa a Főnököt, Spartan-117-est, még nagyobb igyekezettel végezték az ilyenkor szükséges műveleteket, mint korábban. Frednek erre nem volt szük-

sége, ő már felkészült. Kelly volt az egyetlen, akinek előtte sikerült végeznie a szokásos csata előtti ellenőrzéssel.

Páncélkesztyűbe bújtatott keze mutatóujjának végén egyensúlyozta a hegyére állított tört. A fegyver néhány másodpercig mozdulatlan maradt, csak akkor billent meg, amikor a *Pillar of Autumn* mesterséges gravitációs mezőjében parányi, alig észlelhető változás következett be. Fred elkapta a padló felé forduló tört, laza, szinte folyékony mozdulattal a hüvelyébe dugta. Jeges érzés áradt szét a gyomrában, amikor felfogta, mit jelent a gravitáció fluktuációja. A hajó irányt változtatott, vagyis... Vagyis újabb komplikáció támadt.

Spartan-117-es, John, a Főnök a legközelebbi kommunikációs konzolhoz lépett. A monitoron Keyes kapitány arca jelent meg.

Fred valami mozgást érzékelt a jobb oldalán – Kelly adott neki egy alig észrevehető jelet a kezével. Gyorsan megnyitotta a privát COM-csatornát szakasztársa felé.

– Azt hiszem, újabb meglepetések várnak ránk – mondta Kelly.

– Biztos – felelte Fred. – Pedig ebben a műveletben már így is megkaptuk a magunk meglepetésadagját.

Kelly felnevetett.

Fred megpróbált John és Keyes párbeszédére összpontosítani. A Spartanok mindegyike kicsi gyerekkorában került kiválasztásra, mindegyikük megkapta a létező legtökéletesebb katonai kiképzést; valamennyien átestek a szükséges biomechanikai, genetikai és kibernetikai átalakításokon, amelyeknek köszönhetően az érzékszerveik hihetetlen teljesítményre voltak képesek: egy homokvihar kellős közepén is meghallották volna a földre hulló tű halk koppanását. A helyiségben tartózkodó Spartanok mindegyikét érdekelte a kapitány mondandója. *Akinek fejest kell ugrania a pokolba* – mondta Mendez parancsnok, a Spartanok első tanítója *az törekedjen arra, hogy a lehető legtöbb információ birtokában hajtsa végre a feladatot!*

Keyes kapitány homlokráncolva nézett a monitorra, a kezében egy régi pipát tartott. Bár a helyzet ismertetése közben vé-

gig nyugodt maradt a hangja, az ujjai olyan erővel szorították a pipát, hogy kifehéredtek az ízületei. Érthető, nem voltak túl jó hírei. A Reach orbitális létesítményeibe bedokkolt hajó személyzetének nem sikerült törölnie az állomás navigációs adatbázisát. A navigációs adatok nem kerülhettek a Szövetség kezébe, mert ez azt jelentette volna, hogy az ellenségnek rendelkezésre áll egy pontos térkép, amelynek segítségével eljuthat a Földre.

– Főnök – mondta a kapitány véleményem szerint a Szövetség precíziós hipertér-ugrással próbálja majd eljuttatni az egységeit az űrdokkhoz. Az ellenséges harcosok valószínűleg megpróbálják elfoglalni az állomást, mielőtt a Super MAC lövegek leszedhetnék a hajóikat. Nehéz feladat vár magukra, Főnök. Ha van valamilyen ötlete a művelet végrehajtására vonatkozólag... Nyitott vagyok a javaslatokra!

– El tudjuk intézni – felelte a Főnök.

Keyes kapitány elkerekedő szemmel hajolt előre a parancsnoki ülésben.

– Pontosabban, Főnök?

– Tisztelettel közlöm, uram, a Spartanokat bonyolult és nehéz küldetések végrehajtására képezték ki. Ketté fogom osztani a rendelkezésemre álló egységet. Három katonám feljut az űrdokkra, és gondoskodik arról, hogy a navigációs adatok ne kerüljenek a Szövetség kezébe. A többi Spartan landol, és visszaveri az inváziós erőket.

Fred összeszorította a fogát. Szívesebben harcolt volna a felszínen. A többi Spartanhoz hasonlóan ő is gyűlölte az űrben zajló összecsapásokat. Nyilvánvaló volt, hogy az űrdokk operatív fedélzetén két lépésenként lesz egy veszélyforrás. Nem lehetett tudni, hogy a Szövetség milyen egységeket vet be, az objektumról nem voltak friss információk, és arra is számítani lehetett, hogy a gravitáció nullához közeli lesz. A maga részéről mindig jobban szerette, ha szilárd talaj van a talpa alatt. Ettől függetlenül, mivel az űrdokkban végrehajtandó akció a művelet kulcsfontosságú része volt, egy pillanatig sem habozott, önként akart jelentkezni a feladatra.

Keyes kapitány fontolóra vette John tervét.

– Nem, Főnök. Ez így túl kockázatos lenne. Mindenképpen meg kell akadályoznunk, hogy a Szövetség megszerezze a navigációs adatokat. Nukleáris aknát fogunk használni. A dokkológyűrű közelében helyezzük el, és felrobbantjuk.

– Uram, az elektromágneses lökeshullám az orbitális lövegek szuperkonduktív tekercseit is ki fogja égetni. Ha viszont a *Pillar of Autumn* konvencionális fegyvereit használja, a navigációs adatbázis esetleg ép maradhat. Ha a Szövetség átkutatja a roncsot... Akkor megszerzi az adatokat.

– Ez igaz. – Keyes néhányszor elgondolkodva az álláshoz érintette a pipája szárát. – Jól van, parancsok. Az ön tervét fogjuk végrehajtani. Megközelítjük a dokkoló állomást. Helyezze készenlétbe a Spartanjait és legalább két leszállóegységet. Indulás... – Röviden konzultált Cortanával. – Indulás öt percen belül.

– Értettem, kapitány. Készen állunk.

– Sok szerencsét! – mondta Keyes. A monitor elsötétült.

Ahogy a Főnök a Spartanok felé fordult, Fred azonnal vi-gyázzba vágta magát, és mozdult, hogy előrelépjen, de Kelly megelőzte.

– Főnök! – mondta Kelly. – Kérek engedélyt, hogy én vezesse-m a dokk elleni osztagot!

A pokolba vele! – gondolta Fred. *Mindig gyorsabb nálam!*

– Nem adom meg az engedélyt – felelte a Főnök. – Az osztagot én fogom vezetni. Linda és James – folytatta kövessetek. Fred, te leszel a Vörös Osztag vezetője. A te egységed hajtja végre a felszíni műveletet.

– Uram, én... – próbált tiltakozni Fred, de nem fejezte be a mondatot. A parancsokat sosem szabad megkérdőjelezni, főleg nem akkor, amikor szorít az idő. – Értettem, uram!

– Spartanok! Felkészülni! – mondta a Főnök. – Már nem maradt túl sok időnk.

A Spartanok nem mozdultak.

– Vi-gyázz! – kiáltott fel Kelly. – Tiszte-legj! – A katonák me-rev mozdulattal tisztelgésre emelték a kezüket.

A Főnök viszonzta az üdvözlést.

Fred átváltott a Vörös Osztag frekvenciájára, belevakkantott a mikrofonba:

– Mozgás, Spartanok! Kilencven másodpercen belül a leszállóegységben akarom látni a felszerelést! Két percen belül utolsó ellenőrzés. Joshua, lépj kapcsolatba Cortanával, kérd le tőle a leszállózónára vonatkozó legfrissebb információkat. Képeket akarok, az se érdekel, ha csak valami meteorológiai műhold felvételei. Gyerünk, máris másfél perces késésben vagy!

A Vörös Osztag mozgásba lendült.

Az akció előtti feszültség elpárolgott, az izgalom helyére hűvös nyugalom költözött. Fred készen állt rá, hogy elvégezze a munkát.

* * *

Mitchell repülőtiszt arca csak alig észrevehetően rezdült meg, amikor az energiacsóva becsapott a dokkba, és párává változtatta a fémfal körülbelül egy méter átmérőjű részét. A vörösen izzó, olvadt fém cseppjei ráfröccsentek a Pelican leszállóegység megfigyelőablakára.

Csesszétek meg! – gondolta Mitchell, és nagyobb fokozatra állította a Pelican tolórakétáit. A matt zöldre festett hajó egy pillanatig a kék-fehér tűzoszlopon egyensúlyozott, azután kilöködött az űrbe a *Pillar of Autumn* dokkjából. Öt másodperccel később elszabadult a pokol.

A szövetségi alakzat csúcsán elhelyezkedő hajók által kilőtt energiacsóvák végighaladtak a megtervezett vektorukon, és belevágódtak a COMSat-ba. A kommunikációs műhold apró, csillámló szilánkokra robbant.

– Jobb lesz, ha kapaszkodnak – mondta Mitchell a hajóján helyet foglaló utasoknak. – Társaságot kapunk.

Egy falkányi Seraph, a Szövetség szkarabeuszra hasonlító támadóvadászgépeinek egy osztaga hasított keresztül az űrön, fesszes formációban, a Pelican irányába forduló elfogópályán. A

Pelican hajtóművei lángot okádtak; a testes hajó megugrott a Reach felszíne felé. Az idegen támadó-vadászgépek felgyorsítottak, lövegeikből plazmalövedékek fröccsentek ki.

Az egyik energiacsóva a Pelican jobb oldala mellett hasított el, és talán csak a szerencsén múlt, hogy nem találta telibe a pilótafülkét. Mitchell hangja ismét felrecsegett az éterben:

– Bravó Egyes a Kés Kettő-Hatosnak! Elkélne egy kis segítség.

A jobb oldalára döntötte a Pelican, hogy elkerüljön egy hatalmas, megcsavarodott fémdarabot, az egyik járőrhajó maradványát, ami túlságosan közel sodródott a Reach irányába tartó hullámhoz. A plazmalövedékek által feketére égetett felületen, a sötét foltok alól kilátszott az UNSC címere. Mitchell összeráncolta a homlokát. A helyzet másodpercről másodpercre egyre rosszabbodott.

– Bravó Egyes a Kés Kettő-Hatosnak! Hol a pokolban vagytok? – kiáltotta.

Négy ék alakú, szögletes vadászgép jelent meg a kijelzőn. A Longsword nehézvadászok fedező pozícióba helyezkedtek a Pelican körül.

– Bravó Egyes, itt Kés Kettő-Hatos – hallatszott a COM-csatornából egy nyers, erőszakos női hang. – Ne tojjatok be. Ma nem fogunk unatkozni.

Az egyszer biztos! – Amint a vadászok pozícióba helyezkedtek a Pelican körül, a szövetségi vadászgépek zárótűzet zúdítottak az alakzatra. A Pelican négy kísérője közül három azonnal levált a formációról, és felgyorsítva a szövetségi hajók irányába indult. A lövegek és energiasugarak kísérteties alakzatokat rajzoltak az űr sötétjére. A Szövetség energiafegyverei keresztülhasítottak az éjszakán; robbanások pettyezték eget.

A Pelican és egyetlen kísérője az eredeti irányvektoron maradt, mindkettő felgyorsított – mind a kettő közeledett a bolygóhoz. Elsüvítettek a pörgő roncs mellett, ügyes manőverezéssel kikerülték az útjukba kerülő lövedékeket és plazmasugarakat.

Amikor a Reach orbitális pályára állított védelmi lövegei működésbe léptek, Mitchell arca aggodalmasan megrándult. Egy fehéren izzó fémgolyó süvített el a Pelican és a Longsword fölött, éppen abban a pillanatban, amikor mindkét gép beért a gyűrű alakú, gigantikus méretű védelmi állás alá. Mitchell ezt követően beleeresztette a Pelicant a bolygó légkörébe. A hajó csapott orra körül lángoló gázcsóvák cikáztak.

A Pelican hánykolódni kezdett.

– Bravó Egyes, korrigálja a belépési szöget – tanácsolta a Longsword pilótája. – Túl forró lesz a légkörbelépés.

– Negatív – felelte Mitchell. – Ha nem sikerül villámgyorsan lejutnunk a felszínre, sosem fogjuk elérni! A 'szkópjaim három óránál ellenséges objektumokat mutatnak.

Tucatnyi szövetségi Seraph indította be a hajtóművét, hogy éles szögben, oldalról-felülről a két lefelé ereszkedő hajó elé vágjon.

– Vettem. Három óra. Megvannak, Bravó Egyes! – jelentette a Longsword pilótája. – Akkor most megmutatom nekik, milyen a pokol! – Feszés oldalforgásba kezdett, levált a Pelican pályájáról, és a szövetségi alakzat irányába száguldott. Tudnia kellett, esélye sincs arra, hogy leszedje a tíz- tizenkét Seraphot. Mitchell bízott benne, hogy elég lesz az a néhány másodperc, amit a Kettő-Hatos szerzett nekik.

A Pelican a beömlőnyílásait kinyitva, az utánégetőit begyűjtve, ezerháromszáz méter/másodperces sebességgel száguldott a felszín irányába. A teste körül kialakuló halvány lángaura vörösről vakító narancssárgára változott.

Az utastérből indulás előtt eltávolították azokat a párnázott landolóüléseket, amelyek általában ott sorakoztak a falak mellett. Az utastér és a pilótafülke közötti falról is leszerelték a lét-fenntartó berendezések generátorait, hogy még tágasabbá tegyék a helyet. Más körülmények között ilyen átalakítások után a Pelican utastere szokatlanul tágassá vált volna, most azonban egyetlen négyzetcentiméter sem maradt kihasználatlanul.

Huszonhét Spartan csatolta hozzá magát a hajó vázához. Valamennyien MJOLNIR páncélt viseltek, amely a gyors ereszkedés

okozta sokktól is megvédte a testüket. A páncélok mindegyike féltonnányi, fekete fémötvöztömeg volt, amelyet halvány, zöldes fénnel világító kerámialemezek borítottak, felületükön energiapajzs-sugárzók villództak. A polarizált vizorok és a teljes fejet eltakaró sisakok miatt a Spartanok külseje részben olyan volt, mint a görög hősöké, részben pedig olyan, mint a tankoké. Első ránézésre inkább gépnek tűntek, mint embernek. A lábuk előtt különböző felszerelési tárgyakkal és muníciós ládákkal teletömött zsákok heverték.

Ahogy a hajó keresztülszáguldott az egyre sűrűsödő atmoszférán, a megnövelt utastérben vészjósló csattogás és recsegés támadt. Fred aktiválta a kommunikátorát, belevakkantott a mikrofonba:

– Kapaszkodjatok!

A hajó meglódult; Frednek csak nehezen sikerült talpon maradnia.

Spartan-087-es, vagyis Kelly közelebb húzódott, és megnyitott egy frekvenciát.

– Főnök, valami gond van a kommunikátoroddal. Érkezés után helyre kell hoznunk – mondta.

Fred értetlenül nézett rá, de aztán rájött, hogy a Fleetcom-7-esen szólította fel kapaszkodásra a társait, vagyis a körzetben tartózkodó valamennyi hajóra eljutott a hangja.

– Kösz – felelte.

Kelly biccentett.

Fred szégyellte, hogy elkövetett egy ilyen nevetséges hibát, és azt is, hogy a helyettesének, az osztag másodparancsnokának, Kellynek sem volt annyi esze, hogy ne a nyilvános csatornán hívja fel erre a figyelmét. Az adott helyzetben arra volt szüksége, hogy Kelly sziklakemény legyen; arra, hogy a Vörös Osztag valamennyi tagja tökéletesen teljesítsen.

Ez azt jelentette, mindent el kell követnie annak érdekében, hogy összetartsa a társaságot, hogy példát matasson. Tudta, több hibát nem követhet el.

Ellenőrizte az osztag tagjainak biomonitorjait. Valamennyi zöld értéket mutatott az arcmonitorán, a katonák pulzusa ép-

pen csak valamivel vert gyorsabban a normálisnál. A Pelican pilótájával már egészen más volt a helyzet: Mitchell szíve olyan ütemben vert, ahogy a gépágyú köpi magából a lövedékeket.

A biomonitorok igazolták, hogy a Vörös Osztag tagjainak nincs fizikai gondjuk. A Spartanok már hozzászoktak a kemény akciókhoz, a nehéz küldetésekhez; az UNSC főparancsnoksága nekik sosem adott gyerekjátéknak minősülő munkát.

A feladat viszonylag egyszerű volt: földet érni és megvédeni a generátorokat, amelyek az orbitális pályára állított MAC lövegek számára biztosították az energiát. A flottát komoly támadás érte, a Szövetség éppen azon ügyködött, hogy cafatokra tépje az egészet. Az ellenséget csak a MAC lövegekkel lehetett távol tartani, csak ezekkel lehetett megakadályozni, hogy a szövetségi egységek áttörjék a vonalakat és elfoglalják a Reachet.

Fred tudta, Kelly és a többi Spartan egyetlen dolog miatt bosszús: azért, hogy hátra kellett hagyniuk a Főnököt és a Kék Osztag tagjait. Ő is szívesebben tartott volna a Kék Osztaggal, és biztos volt benne, hozzá hasonlóan a társai is úgy gondolják, ezúttal ők kapták a könnyebb munkát. Ha a flottának sikerül feltartóztatnia a szövetségi támadóhullámot, a Vörös Osztag játszi könnyedséggel végrehajthatja a rábízott feladatot.

Kelly keze Fred vállához ért. Fred rájött, Kelly mozdulata biztató, talán vigasztaló volt. Kelly amúgy is hihetetlen agilitása a MJOLNIR páncélnak köszönhetően ötszörösére fokozódott, teljes mértékben uralta a testét; az ő esetében elképzelhetetlen volt, hogy csak úgy, véletlenül megérintsen valakit; a mozdulatainak mindig jelentősége volt.

Mielőtt Fred reagálhatott volna az érintésre, a Pelican előredőlt. A fokozódó gravitáció megcsavarta a Spartanok gyomrát.

– Rázós utunk lesz – figyelmeztette a pilóta a katonákat.

Ahogy a Pelican szűk fordulóba kezdett, a Spartanok behajlították a térdüket. Elpattant egy rögzítőheveder, az egyik súlyos láda a falhoz csapódott.

A COM-csatornából sisterség hallatszott, azután bele-reccsent a Longsword pilótájának a hangja:

– Itt Kés Kettő-Hatos. Összecsaptam az ellenséges vadászokkal. Tüzet nyitottak rám, és... – A hang hirtelen belefulladt a statikus zörgésbe.

Robbanás rázta meg a Pelicant, fémdarabok koppantak a vas-tag hajótesthez.

A páncélzat néhány helyen felforrósodott, és bugyborékolva semmivé vált. Energialövedékek villantak keresztül az olvadozó fémen, a fülke megtelt füsttel. Egy másodperccel később a Pelican belső atmoszférája kifújta a résen a sűrű ködre emlékeztető gázokat.

Napfény szűrődött be az átlyuggatott Titanium-A páncélzaton. A Pelican jobbra dőlt. Fred az egyik nyíláson keresztül meglátta üldözőiket: öt szövetségi Seraph száguldott utánuk az örvénylő levegőben.

– Le kell ráznunk őket! – kiáltott fel a pilóta. – Mindenki kapaszkodjon!

A Pelican bömbölő hajtóművekkel ugrott előre. Stabilizátorai leszakadtak, hossz tengely menti forgása irányíthatatlanná vált. A Spartanok belekapaszkodtak a fémbordázat gerendáiba, de a felszerelésük összevissza hánykolódott a kabinban.

– Meleg lesz, nagyon meleg! – sziszegte a pilóta a COM-ba. – Beprogramoztam a robotpilótát, hogy a megfelelő pillanatban emelje ki a gépet, indítsa be a fékezőrakétákat, mert engem... Engem biztos kinyírnak a G-k, és biztos...

Fény villant, megvilágította a pilótafülkét. Az edzett üveglak beszakadt, a szilánkok átfroccsantak a Spartanok közé.

A pilóta biomonitorán egyetlen vízszintes vonal látszott.

A Pelican szédítő pörgése felgyorsult. Fémdarabok, műszerek szakadtak ki falakból, hogy önálló életre kelve hánykolódjanak a fülkében. Spartan-029, Joshua volt a legközelebb a pilótafülkéhez. Odahúzta magát az ajtóhoz, benézett.

– Plazma – jelentette. Lélegzetvételnyi szünetet tartott, és hozzátette: – Átirányítom a vezérlést a terminálra. – A jobb kezével beütött néhány parancsot a falra erősített billentyűzeten. A bal keze ujjai belemélyedtek a fém válaszfalba.

Kelly az egyik oldalfal mellett hátrakúszott a fülke végébe, egy billentyűzeten beütött egy kódot – élesítette a Pelican ajtajára szerelt robbanótölteteket.

– Robbantok! – kiáltotta.

A Spartanok megkapaszkodtak.

Az ajtó kirobbant, a vastag fémlemez elsodródott a zuhanó Pelican közeléből. A hajó külső burkolatán lángnyelvek csaptak végig. Egy másodperccel később a fülkében akkora lett a forróság, mint egy olvasztókemencében. Kelly egy légtornász ügyességével kihajolt a forgó hajóból. Az iszonyú hő hatására felizzottak a páncélja energiapajzsai.

A szövetségi Seraph vadászok lézertüzet nyitottak, de a lövedékek szétszóródtak a füstöt okádva zuhanó Pelican mögött. Az egyik szövetségi hajó hirtelen pörögni kezdett, levált az alakzatáról – már túlságosan mélyre hatolt az atmoszférában ahhoz, hogy a pilótája manőverezhessen.

A többi Seraph hirtelen irányt váltott, és az orrát felfelé, az új irányába fordítva visszarobbant a magasba.

– Ez túl forró volt nekik – állapította meg Kelly. – Egyedül vagyunk.

– Joshua! – kiáltott fel Fred. – Jelentést.

– A robotpilótának annyi. A pilótafülke műszerei használhatatlanok – felelte Joshua. – A tolórakétákkal csökkenthetem a pörgést. – Beütött egy parancsot. A bal oldali hajtómű megremegett, a hajó forgása lassult, majd abbamaradt.

– Le tudunk szállni? – kérdezte Fred.

Joshua habozás nélkül közölte a rossz hírt.

– Negatív. A komputer nem talál megfelelő landolóvektort.

– Beszéd közben az ujjai sebesen jártak a billentyűzeten.

– Megpróbálok időt nyerni.

Fred átgondolta a lehetőségeiket. Nem maradt túl sok. Nem voltak ejtőernyőik, nem voltak rakétahajtású leszállókapszuláik. Azon kívül, hogy a Pelicannal együtt berobbannak a pokolba, egyetlen dolgot tehettek: kiszállnak.

– Ugráshoz felkészülni! – kiáltotta. – Vegyétek magatokhoz a felszereléseket! Pumpáljátok maximális nyomásra a páncélo-

tok hidrosztatikus zseléjét! Kapjátok össze magatokat! Durva lesz a landolás.

Amikor azt mondta, „durva”, enyhén fogalmazott. A Spartanok és a páncélzataik sok mindent kibírtak. Az energiapajzsok, a hidrosztatikus zselé, a reaktív áramkörök, valamint a Spartanok mesterséges eszközökkel megerősített csontszerkezete elvileg elviselt egy nagy sebességgel végrehajtott vészlandolást, de nem akkor, ha a zuhanó gép szuperszonikus sebességgel haladt.

Kockázatos játék volt. Ha Joshua nem tudja lelassítani a Pelicant, az egész társaság szétkenődik a felszínen.

– Tizenkétezer méter! – kiáltotta az ajtónyíláson kihajló Kelly.

– Felkészülni! – adta ki a parancsot Fred. – Jelre ugrás!

A Spartanok felkapták a holmijukat, és elindultak a nyitott ajtó felé.

A Pelican hajtóművei sikítva pulzáltak, ahogy Joshua ellentétes állásba fordította a tolórakétákat. A lassulás rázkódással járt, a Spartanoknak azonban időben sikerült megkapaszkodniuk.

Joshua kieresztette a fékszárnyakat és a vezérsíkokat. A Pelican orra felfelé fordult. Hangrobbanás rázta meg a hajót, a sebesség 1 Mach alá csökkent. A bordázat vészjóslóan nyikorgott, kipattantak a helyükről a fémszegecsek.

– Nyolc kilométer, és még mindig túl gyorsan haladunk! – jelentette Kelly.

– Joshua, készülj! – adta ki a parancsot Fred.

– Vettem – felelte Joshua.

A Pelican felnyögött, a bordázatot néhány helyen összeropantotta a nyomás. A hajószerkezet megrázkódott, szinte behorpadt. Fred úgy szorította páncélkesztyűs kezét a fémfalra, mintha abban reménykedne, hogy így pár másodperccel tovább fog egyben maradni a szerkezet.

A trükk nem jött be. A bal oldali hajtómű felrobbant. A Pelican irányíthatatlanul pörögni kezdett. Kelly és a nyitott ajtó közelében lévő Spartanok kisodródtak.

Nem maradt több idő.

– Rajta! – ordított fel Fred. – Spartanok, ugrás!

A pörgő Pelican belsejében kapaszkodó Spartanok az iszonyú gravitációs erő ellen küzdve elindultak az ajtó irányába. Fred megmarkolta Joshua karját, együtt ugrottak ki.

MÁSODIK FEJEZET

2552. AUGUSZTUS 30., 06.31 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EPSILON ERIDANI RENDSZER.
ISMERETLEN KOORDINÁTÁK ÉS MAGASSÁG.
REACH BOLYGÓ

Fred látta az arclemeze előtt sebesen elsuhanó eget és földet. Aktiválódtak a több évtizedes kiképzés során begyakorolt rutinok. Az egész olyan volt, mint egy ejtőernyős vagy ejtővitorlás ugrás... Eltekintve attól, hogy most nem volt se ernyője, se vitorlája. Széttárta a karjait és a lábait, hogy kontrollálni tudja a teste forgását, és lassítsa a zuhanást.

Az idő egyszerre vánszorgott és száguldott – Kelly ezt egyszer úgy nevezte, hogy „Spartan-idő”. Feljavított érzékszerveiknek és megerősített testüknek köszönhetően stresszes helyzetekben a Spartanok gyorsabban gondolkodtak és reagáltak, mint az átlagos emberek. Fred agyában is cikázva követték egymást a gondolatok, miközben megpróbálta értékelni a taktikai helyzetet.

Aktiválta a mozgásérzékelőit, maximálisra állította a hatósugarukat. A csapata tagjai apró villanásokként tűntek fel a sisakmonitorán. Megkönnyebbült sóhajjal vette tudomásul, hogy mind a huszonhat Spartan kijutott a Pelicanból. Kijutottak, sőt, még ahhoz is maradt erejük, hogy megközelítőleg ék alakzatba rendeződjenek.

– A szövetségi felszíni csapatok valószínűleg lekövetik a Pelicant – mondta Fred a többieknek a COM-on keresztül.

– Várható, hogy tüzet fognak nyitni a légelhárító lövegeik.

A Spartanok azonnal bontották a formációt, szétszóródtak az égen.

Fred megkockáztatott egy oldalpillantást, és felfedezte a Pelicant. A sebesen pörgő testről kisebb-nagyobb páncéllemez darabok hámlottak le, mielőtt becsapódott az egyik csipkézett szélű, hősipkás hegy oldalába.

Kitárulkozott előttük a Reach kétezer méter távolságban lévő felszíne. Fred egy zöld erdőszőnyeget látott, a távolban szellem-szerű hegyek magaslottak. Nyugaton füstoszlop emelkedett az ég felé. Felfedezett egy kanyargós vízszalagot, ami nem lehetett más, mint a Big Horn folyó.

A Spartanok életük korai szakaszát szinte végig a Reachen töltötték, itt kapták meg első kiképzésüket. Fred felismerte az erdőt: ez volt az a hely, ahol Mendez Főnök gyerekkorukban kint hagyta őket. Csak néhány térképvázlatot kaptak, élelmet, vizet, fegyvert, semmit. Sikerült elfoglalniuk egy őrzött Pelicant, azon tértek vissza a főhadiszállásra. Ez volt az a küldetés, amelynek során John – a csapat parancsnoka – kivívta magának az előléptetést; ez volt az az akció, amelynek során a társaság valódi csapattá kovácsolódott.

Fred félresöpörte az emléket. Nem azért jöttek, hogy nosztalgiazzanak.

Az UNSC 01478-B jelzésű kiképzőközpontjának valahol nyugaton kellett lennie. A generátorok? Fred ráhívta a sisakmonitorára a régió térképét. Joshua kiváló munkát végzett: megszerezte Cortanától az aktuális műholdas felvételeket és a topográfiai térképet is. Ez a kettő persze együtt sem volt olyan tökéletes, mint amit egy kémműhold készíthetett volna, de a rendelkezésre álló idő alatt nem lehetett jobbat szerezni.

Ráhelyezte a NAV-markert a generátortelep pozíciójára, majd feltöltötte az információt a TACCOM-ra, hogy az osztag többi tagja is hozzáférhessen. Mély lélegzetet vett.

– Ez a navigációs alappont. Induljatok el abba az irányba, de lapos megközelítési szögben. A fák csúcsát célozzátok meg. Hagyjátok, hogy az ágak lelassítsák a zuhanásokat. Ha ez nem megy, célozzátok meg a vizet. Becsapódás előtt húzzátok be a karotokat, a lábatokat.

Huszonhat kék jelzőfény villant fel a monitorán – a Spartanok igazolták, hogy vették a parancsot.

– Becsapódás előtt fokozzátok a hidrosztatikátok nyomását.

A nyomás ilyen növelése kockázatos volt, mert könnyen embóliát okozhatott a Spartanok szervezetében, de nem maradt más választás, mivel a páncélos testek halálos, másodpercenként százharminc méteres sebességgel közeledtek a felszínhez. Ha túl alacsony a párnázó zselé nyomása, a szerveik a becsapódás pillanatában rákenődnek a MJOLNIR belsejére.

Ismét felvillantak a kék jelzőfények, bár ezúttal páran mintha haboztak volna a válasszal.

Ötszáz méter...

Fred még egyszer a Spartanjaira nézett, akik úgy szóródtak szét a horizonton, mint konfetti a szélben.

Ahogy közelebb ért a fákhoz, felhúzta a térdeit, megváltoztatta a súlypontját, megpróbált laposabb vektorszögre állni. Sikerült végrehajtania a műveletet, bár nem olyan gyorsan, mint remélte.

Száz méter. Fred páncéljához hozzáért a legmagasabb fák csúcsa. Azonnal aktiválódott a páncél energiapajzsa.

Mély lélegzetet vett, átfogta a térdeit, begömbítette a hátát. Átállította a hidrosztatikus rendszer értékeit, fokozta a testét körbefolyó zselé nyomását. Mintha ezer apró kés döfődött volna belé. Utoljára akkor érzett ilyen iszonyú fájdalmat, amikor a Spartan-II program keretén belül sor került a teste átalakítását célzó műtéti beavatkozásra.

Ahogy keresztültört a fák ágai között, felizzottak a MJOLNIR páncél pajzsai. Az energiaburok egészen addig kitartott, amíg bele nem ütközött egy vastag fatörzsbe. A teste lövedékként hatolt keresztül a fán, de ezt követően kimerült a pajzsát tápláló energiatelep.

Hánykolódni kezdett a levegőben – bekapott néhány gyors ütést. Olyan érzése támadt, mintha közvetlen közről gyorstüzelő rohampuskával lőnének rá, de szerencsére ez sem tartott sokáig, mert néhány másodperccel később megérkezett, s egy csontrepesztő becsapódást követően megállt.

A páncélja nem működött megfelelően. Semmit sem látott, semmit sem hallott, de megpróbált eszméleténél maradni. Eltelt pár másodperc, talán egy teljes perc. A monitorát csillagok pettyezték. Lassanként rájött, a páncélja tökéletesen funkcionál, ő azonban nem.

– Főnök! – Kelly hangja úgy visszhangzott a koponyájában, mintha egy hosszú folyosó végéről érkezne. – Fred, állj fel! Mennünk kell.

Fred látása kitisztult. Lassan oldalra fordult, négykézlábra állt. Valami fáj a testében; mintha kiszakadt volna belőle valami. Talán a gyomra? Olyan érzése volt, mintha az egyik szervét kivették, felkockázták, majd összeragasztották volna, nem a legtökéletesebben. Szaggatottan lélegzetet vett. Ez is fáj...

A fájdalom jó. A fájdalom éberré teszi az embert.

– Státuszjelentést! – köhögte. A szájában réz ízt érzte.

A mellette térdelő Kelly egy privát COM-csatornát választott.

– Nagyjából mindenkinek van valamilyen kisebb sérülése. Néhány szétrobbant pajzsgenerátor. Pár tönkrement szenzorrendszer. Törött csontok, zúzódások. Hat Spartan komolyabb sérülést szenvedett, ők csak fix pozícióból tudnak majd harcolni, a mozgásuk korlátozott. – Mély lélegzetet vett, és hozzátette: – Négy halott.

Fred nagy nehezen talpra állt. Szédült, de kihúzta magát. Kerül, amibe kerül, nem érdekelte, talpon akart maradni. A csapat élére kellett állnia, meg kellett mutatnia, hogy még mindig használható vezér.

Sokkal rosszabb is lehetett volna a helyzet, de négy halott... Ez már komoly veszteségnek számított. Először fordult elő, hogy a Spartanok ennyi embert vesztek egyetlen akció során. *Ráadásul ez a menet valójában még el sem kezdődött!* Fred nem volt babonás, de nem bírt megszabadulni az érzéstől, hogy a Spartanoktól elpártolt a szerencse.

– Azt tetted, amit tenned kellett – mondta Kelly, mintha olvasott volna Fred gondolataiban. – Ha nem hozod meg ezt a döntést, a legtöbbünk már halott volna.

Fred dühösen felhorkant. Kellyvel ellentétben korántsem volt biztos benne, hogy jó döntést hozott; nem volt biztos benne, hogy ez volt az egyetlen megoldás.

– Van még valamilyen jó hír? – kérdezte.

– Sok – felelte Kelly. – A felszerelésünk... A muníciós ládák, a tartalékfegyverek... Szétszóródtak. Összesen legfeljebb öt rohampuskánk van.

Fred ösztönösen a saját MA5B-je után nyúlt. Csalódottan állapította meg, hogy a fegyver a rögzítő pántokkal együtt levált a páncéljáról – fogalma sem volt, mikor történt a dolog. Az övéen egyetlen gránát sem maradt, ráadásul a zsákját is elvesztette.

Megvonta a vállát.

– Majd rögtönzünk – mondta.

Kelly felkapott egy kődarabot, jelentőségteljesen megemelte.

Frednek gondjai voltak a légzéssel. A legszívesebben leült volna, hogy pihenjen és átgondolja a helyzetet. Kellett, hogy legyen valami megoldás arra, hogy ép bőrrel kivigye innen a Spartanjait. Megpróbált úgy gondolkodni, mintha nem éles akcióban venne részt, hanem csak egy gyakorlaton. Tulajdonképpen egyetlen kérdésre kellett választ találni: hogyan hajthatják végre a küldetést további bakik nélkül.

Persze nem volt idő töprengésre. Azért küldték ide őket, hogy megvédjék azokat a generátorokat. A Szövetséges egységek valószínűleg nem üldögelnek ölbe tett kézzel, arra várva, hogy megtegye az első lépést. Ezt igazolta az a füstoszlop is, ami pontosan onnan nyújtózott az ég felé, ahol a Reach-i főparancsnokság épülete állt.

– Szedd össze a társaságot – mondta Kellynek. – Béta formáció. Gyalog indulunk a generátorok felé. Gondoskodj a sebesültekről és a halottakról. A fegyverrel rendelkezőket küldd előre felderítőnek. Talán megváltozik a szerencsénk...

Kelly csatornát váltott, és belevakkantott a COM-ba.

– Gyerünk Spartanok! Béta formációban a navigációs alappontra felé!

Fred beindította a páncélja diagnosztikai programját. A hidrosztatikus rendszer szétrobbantott egy tömítést, így az anyag nyomása minimálisra csökkent. Fred megállapította, hogy mozogni ugyan bír, de futásra és harcra csak azután gondolhat, hogy kicseréli a tömítést.

Beállt Kelly mögé, és a taktikai monitorára nézett, amelyen sorra megjelentek a Spartanokat jelző pöttyök. Szabad szemmel egyik társát sem látta, ahhoz túlságosan szétszóródtak. A jelzőpontok mozgásából arra a következtetésre jutott, hogy a többiek egyik fedezéktől a másikig haladva, a lehető leghalkabban jutnak előre az erdőben. A jelek szerint egyikük sem akart belefutni egy szövetségi járőrbe.

– Vörös Egyes, itt Vörös Tizenkettes. Egyetlen ellenség, kontakt... Kiiktatva.

– Itt is van egy – jelentette Vörös Tizenötös. – Kiiktatva.

Várható volt, hogy több ellenséges célpontot találnak.

Fred tudta, a Szövetséges harcosok sosem mozognak kis egységekben.

Ami még rosszabb volt: az a tény, hogy a Szövetség jelentősebb csapatmozgásokat produkál, csupán arra utalhatott, hogy nem igazán sikerült az orbitális pályán tartani az összechapást, vagyis csupán idő kérdése volt, hogy az akció mikor változik szörnyűből borzalmassá.

Fred figyelmét annyira lekötötték a társaitól érkezett jelentések, hogy kis híján belerohant két Jackalba. Ösztönösen beolvadt az egyik fa árnyékába, mozdulatlaná vált.

A Jackalok nem látták meg őt. A madárszerű idegen lények beleszimatoltak a levegőbe, azután hirtelen óvatossá válva továbbhaladtak – egyre közelebb kerültek Fredhez. Plazmapisztolyt lóbáltak maguk előtt, aktiválták energiapajzsaikat. A kis, ovális védelmi mezők pár másodpercig halk zümmögéssel hullámzottak, majd szinte szilárdná változtak.

Fred a COM-csatornán keresztül két jelzést adott le Vörös Kettesnek. A válaszként érkező kék fény azt jelezte, Kelly elindult, hogy a segítségére legyen.

A Jackalok váratlanul jobbra fordultak, és szimatolni kezdtek.

Balról egy ökölméretű kődarab zúgott felénk, hogy aztán nedves cuppanással telibe találja az előrébb álló Jackal nyakszirtjét. A lény felrikoltott, és bíborvörös-fekete vért fröcskölve a földre rogyott.

Fred kiugrott a rejtekhelyéről, három gyors lépéssel a második Jackal mellett termett. Oldalra lépett, kikerülte az energiapajzsot, elkapta a lény csuklóját. A Jackal felvisített – a hangjában egyszerre volt jelen a félelem és a meglepetés. Fred meg rántotta és megcsavarta a Jackal fegyvert tartó kezét. A lény vergődve próbálta megakadályozni, hogy saját fegyverének csöve pöttyös, durva bőrrel borított nyakához nyomódjon. A Spartan megszorította a markában lévő kart. Érezte, ahogy az idegen lény csontjai összeroppannak az ujjai között. A plazmapisztoly csövéből vakító, smaragdzöld sugár lövellt ki. A Jackal hanyatt vágódott, a nyak felső végéről hiányzott a fej.

A Spartan felkapta a két halott Jackal fegyvereit. Kelly kilépett a fák közül. Fred odadobta neki az egyik plazmapisztolyt; Kelly a levegőben elkapta a fegyvert.

– Kösz. De azért jobban szeretem a saját rohampuskámat, mint ezt az idegen szemetet – mondta.

Fred bólintott. A zsákmányolt pisztolyt rácsatolta a mellhevederére.

– Azért még mindig jobb, mint köveket hajigálni, nem?

– De, jobb, persze – bólintott Kelly. – Persze nem sokkal...

– Vörös Egyes! – Joshua hangja a SQUADCOM-on keresztül érkezett. – Fél kilométerrel előttem vagyok. Ezt látnod kell!

– Vettem! – felelte Fred. – Vörös Osztag, mindenki marad, ahol van. Várjátok a jelzésemet.

A felvillanó fények jelezték, hogy a Spartanok vették a parancsot.

Fred kissé előrehajolva indult Joshua irányába. Valami fényt látott; az árnyékok valahogy felhígultak, azután eltűntek. Eltűntek, ahogy az erdő is. Valami szilánkokra robbantotta, széné égte a fákat.

A növényzet fekete maradványai között holttestek heverték: több ezer szövetségi Grunt, több száz Jackal és Elite teteme fe-

küdt a földön. Itt-ott feltűnt pár emberi hulla. Néhány halott tengerészgyalogos plazmával szétlőtt testéből még mindig füst szivárgott. A közelben pár felborított Scorpion tank feküdt, valamivel arrébb Warthogok heverték, némelyiknek még mindig izzott a kerekén a gumi. Kicsit távolabb Fred egy pilóta nélküli Banshee repülőt látott, amely körbe-körbe járt. A Spartan először nem értette a dolgot, de aztán felfedezte: a repülő egyik szárnyára rá-tekeredett egy hosszú szögesdrót, az nem engedte, hogy arrébb guruljon vagy felszálljon.

A csatatér túlsó oldalán lévő generátorkomplexum épnek látszott. Az alacsony épületet géppuskafészekkel telepakolt betonbunkerek vették körbe. A generátorok mélyen a felszín alatt helyezkedtek el. A jelek szerint a Szövetségnek még nem sikerült elfoglalnia az objektumot, de Fred biztosra vette, hogy az idegenek nem hagytak fel a próbálkozással.

– Kontakt előttünk – suttogta Joshua.

Négy jel villant fel Fred mozgásérzékelőjén. Az ellenség/ barát rendszer szerint az UNSC tengerészgyalogosai voltak, a Charlie század tagjai. A jelzések mellett kisvártatva megjelentek a katonák azonosítási számai is.

Joshua átadta Frednek a mesterlövész-puskáját. Fred a távcsövön keresztül szemügyre vette a négy alakot. Valóban tengerészgyalogosok voltak. Úgy járkáltak a tetemek között, mintha túlélőket keresnének. Menet közben természetesen összeszedték a fegyvereket, a muníciót is.

Fred a homlokát ráncolta. Volt valami a tengerészgyalogosok mozgásában, ami nem tetszett neki. A négy katona nem úgy haladt, mintha egy egységet alkotnának, mintha vélhetőleg ellenséges területen mozognának, sokkal inkább úgy, mintha csak úgy találomra sétálgatnának. Egymás mellett lépkedtek, és nem is próbálták kihasználni a fedezékeket, így tökéletes célpontot nyújtottak.

Frednek azt is sikerült megállapítania, hogy tétován, minden különösebb cél nélkül járkálnak. Egyikük ostoba módon körözni kezdett.

Fred az UNSC általános frekvenciáján küldött nekik üzenetet:

– Tengerészgyalogos őrző! Itt a Spartan Vörös Osztag. Hat óra irányából közeledünk a pozíciójához. Vétel.

A tengerészgyalogosok körbenéztek, Fred irányába bámultak, és a vállukhoz emelték rohampuskájukat. A csatornából pár másodpercen keresztül csak statikus zörej hallatszott, aztán megszólalt egy nyers, rekedt hang:

– Spartanok? Ha tényleg azok... Elkélne a segítségük, el bizony!

– Sajnálom, hogy lemaradtunk a csatáról, katona.

– Lemaradtak? – A tengerészgyalogos kurtán, keserűen felnevetett. – A pokolba, parancsnok, hiszen ez még csak az első menet volt!

Fred visszaadta a távcsöves puskát Joshuának, a szemére mutatott, majd a tengerészgyalogosok felé bökött. Joshua bólintott, a vállához szorította a fegyvert, befogta a célpontokat. Az ujját a ravasz közelébe csúsztatta, de még nem tette rá. Az óvatosság sosem árthat... Fred felegyenesedett, elindult a tengerészgyalogosok felé. Kikerült egy Grunt testekből álló hullahalmot, majd egy torz fémdarabot, ami egykor egy Warthog lehetett.

A férfiak úgy néztek ki, mintha megjárták volna a poklot. Mind a négynek volt pár kisebb-nagyobb sérülése, a kezükön és az arcukon égésnyomok éktelenkedtek, a tekintetük olyan volt, mintha a távolba révednének. Tátott szájjal bámultak Fredre, aki ezen nem lepődött meg: azok, akik életükben először láttak Spartant, általában így reagáltak.

Két méter magas, féltonnás páncél, amire ráfröccsent a megölt idegen vére... Szinte természetes, hogy egy ilyen látvány döbbenetet, gyanakvást és félelmet gerjeszt az emberekben.

Fred sosem szerette, ha megbámulják, és azt sem, ha félnek tőle. Ő sem vágyott másra, mint az UNSC többi katonája: harcolni akart, és megnyerni ezt a háborút.

A tizedes tért magához először. Levette a sisakját, megvakarta rövidre nyírt, vörös haját, majd hátrafordult.

– Parancsok, jobb lenne, ha visszajönnének velünk a bázisra, mielőtt... Mielőtt megint lecsapnak.

Fred bólintott.

– Hány ember tartozik az egységéhez, tizedes?

A férfi a társaira pillantott, azután megcsóválta a fejét.

– Mit is kérdezett, parancsnok?

Fred tudta, hogy a négy tengerészgyalogos minden bizonnyal harctéri sokktól szenved, ezért megőrizte a türelmét.

– Az FOF jelzéseik szerint a Charlie század tagjai – mondta a tőle telhető legkedvesebb hangon. – Hányan vannak? Hány sebesültjük van?

– Nincsenek sebesültjeink, Főnök – felelte a tizedes. – Már „század” sincs. Csak mi maradtunk életben.

HARMADIK FEJEZET

2552. AUGUSZTUS 30., 06.49 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EPSILON ERIDANI RENDSZER.
A-331-ES ORBITÁLIS VÉDELMI GENERÁTOR KÖZPONT.
REACH BOLYGÓ

Fred a déli bunker tetején állva végignézett a csatamezőn. A betonépítményen, amelyben berendezte ideiglenes parancsnoki központját, látszott, hogy sietve emelték, a gyorsbeton bizonyos részeken még nem szilárdult meg teljesen.

Nem a bunker volt a legjobb védelmi pozíció, Fred mégis ezt választotta, mert a tetejéről szemmel tarthatta a környéket, miközben az emberei a generátorkomplexum védelmi vonalainak megerősítésén dolgoztak. A Spartanok szögesdrótot feszítettek ki, Antilon aknacsomagokat telepítettek, és folyamatos őrjáratozással ellenőrizték a zónát. Egy hatfős csapat bejárta a csata-teret, összegyűjtötte a használható fegyvereket és a muníciót.

Fred elégedett volt a helyzet alakulásával. Leült, és nekilátott, hogy levegye a páncélja bizonyos részeit. Normál körülmények között az osztag technikusa segített volna neki ebben, de a Spartanok az idő múlásával megtanulták, hogyan lehet végrehajtani bizonyos javításokat, akár harctéri körülmények között. Fred megkereste a sérült tömítést, kiemelte, és betette a helyére azt, amit Spartan-59-es páncéljából szedett ki. Amikor arra gondolt, hogyan jutott hozzá az ép tömítéshez, elkomorodott. Azzal próbálta vigasztalni magát, hogy Malcolm, az elesett 59-es emlékét sértené meg, ha nem használná a tőle kapott „ajándékot”.

Félresöpörte az ugrással és az érkezéssel kapcsolatos gondolatait, és befejezte a tömítés beillesztését. Az önvád olyan luxus volt, amit nem engedhetett meg magának, és persze azzal is

tisztában volt, hogy nem egyedül a Vörös Osztagnak jutott ki a megpróbáltatásokból. A Charlie század életben maradt tengerészgyalogosai gépágyúkkal, Warthogokkal, és két Scorpio tankkal verték vissza a szövetségi erők támadását, közel egy órán keresztül. A Gruntok egyszerűen rohamot indítottak, nekivágtak az aknamezőnek, így tisztították meg a terepet a Jackalok és az Elite-ek előtt.

Buckman hadnagy, a tengerészgyalogosok parancsnoka határozott utasítást kapott arra, hogy küldje ki az emberei többségét az erdőbe, és próbálja meg oldalba kapni az ellenséget. Természetesen légi támogatást kért az akcióhoz. Meg is kapta. A Reach főparancsnokságán menet közben rájöttek, hogy a szövetségiak el fogják foglalni a generátorokat, és néhány fejes pánikba esett – úgy eluralkodott rajtuk a félelem, hogy a bombázókkal egy fél kilométer sugarú körben alaposan megszórták az erdőt. A hadnagy és az emberei ebben a bombázásban pusztultak el.

Fred visszaillesztette a páncélja darabjait, majd aktiválta a rendszereket. A státuszfényei hideg kéken világítottak. Elégedetten felállt, bekapcsolta a COM-ot.

– Vörös Tizenkettes, helyzetjelentést!

Will azonnal válaszolt:

– A körzet biztosítva, főnök. Nincs ellenséges kontaktunk.

– Helyes – felelte Fred. – Eszközök?

– Tíz gépágyút sikerült üzembe helyeznünk, ezekkel meg tudjuk szórni a generátorkomplexum közvetlen közelét – felelte Will. – Van három működőképes Banshee repülőnk. Szerezünk harminc darab karra erősíthető Jackal pajzsgenerátort, pár száz rohampuskát, plazmapisztolyt, gránátokat.

– Muníció? Szükségünk lesz rá.

– Az is van, uram. Egyórányi folyamatos tüzeléshez elég lesz.

– Will kis szünetet tartott, majd hozzátette: – Nem ártana, ha a főparancsnokság menet közben küldene némi erősítést, mert találtunk egy ládát, amin a „Főparancsnokság – Omega fegyvertár” felirat szerepel.

– Mi van benne?

– Hat darab Anaconda típusú föld-levegő rakéta, meg... – Will hangján érződött az öröm. – Meg két darab Fury típusú taktikai nukleáris töltet.

Fred halkan fütttyentett. A Fury leginkább egy nukleáris gránáthoz hasonlított, a méretét és a formáját tekintve olyan volt, mint egy focilabda. Valamivel kevesebb, mint egy megatonnás robbanást tudott produkálni, és elképesztően tiszta volt, alig hagyott maga után némi sugárzást. Sajnos az adott helyzetben nem vethették be.

– Ezt a kettőt biztosítsátok, és tegyétek félre. Nem vethetjük be őket. Az elektromágneses lökéshullám kiütné a generátorokat.

– Vettem – mondta Will csalódott sóhajjal.

– Vörös Hármas? – kérdezte Fred. – Jelentést!

Kis szünet következett, majd Joshua suttogó hangja hallatszott.

– Itt nem valami jó a helyzet, Vörös Egyes. – A völgyünk és a szomszédos völgy közötti heggyerincen vagyok. Itt, alattam van a szövetségi landolási zóna. Eppen itt áll egy ellenséges hajó. Úgy látom, legalább egy zászlóaljnyi harcost vezényeltek ki ellenünk. Főként Gruntokat és Jackalokat. Felszerelést és támogató páncélosokat is hoztak. Úgy tűnik, készülődnek a második menetre, uram.

Fred hirtelen úgy érezte, mintha egy jégtömb lenne a gyomra helyén.

– Folyamatos jelentést kérek a csapatmozgásokról.

– Értettem!

Egy kis kép jelent meg Fred sisakmonitorán, pontosan azt látta, amit Joshua a puskája távcsövén keresztül. A felszín fölött harminc méterrel egy szövetségi cirkáló lebegett. A hajó felületét szinte beborították az energiafegyverek, a plazmalövegek. Fred tudta, a Spartanok képtelenek lennének olyan közel kerülni a cirkálóhoz, hogy tüzet nyithassanak rá.

A hajót és a Reach felszínét egy gravitációs lift kötötte össze. A szerkezetből katonák özönlöttek elő. Több ezren voltak:

Grunt-légiók, három teljes századnyi, Banshee-kat irányító Elite, plusz legalább tucatnyi Wraith tank.

Fred számára valahogy nem állt össze a kép. Vajon mi lehet az oka annak, hogy a cirkáló nem jön közelebb, és nem nyit tüzet? Miért döntött úgy a Szövetség vezérkara, hogy nem hajt végre újabb légicsapást? Máskor habozás nélkül véghezvitték az ilyen támadásokat... Fred nem értette a dolgot, de az a tény, hogy életben van, azt jelentette, hogy valamilyen módon megváltozott az ellenség taktikája.

Nem tudta biztosan, hogy a Szövetség miért ilyen óvatos, de ki akarta használni a lélegzetvételenyi szünetet. Abban reménykedett, lesz ideje kitalálni, hogyan állítsa meg a bekövetkező támadást. Ha a Spartanok mobilisek maradnak, gyors támadásokkal, rövid összecsapásokkal még egy ilyen erővel is szembe szállhatnak. Ha viszont fixálniuk kell az állásaikat... Nos, ebben az esetben már egészen más a felállás és a várható végeredmény.

– Jelentést minden tíz percben! – mondta Joshuának pattogóssá, feszessé váló hangon.

– Értettem!

– Vörös Kettes? Mi a helyzet a SATCOM kapcsolattal?

– Negatív, uram – mormolta Kelly feszült hangon. Neki kellett kísérletet tennie arra, hogy használatba helyezze a Charlie század golyó-lyuggatta kommunikációs egységét. – A teljes spektrumból érkeznek harci jelentések, de... Az elcsípett töredékekből arra lehet következtetni, hogy odafönt nem állunk valami jól. Szükségük van erre a generátorra. Bármilyen áron...

– Értem – felelte Fred. – Folyamatos jelentést ké...

– Egy pillanat! Bejövő adás a Charlie századnak, a Reach főparancsnokságától.

A főparancsnokságtól? Fred nem értette a dolgot. Úgy tudta, az ellenség már elfoglalta a reachi központot.

– Azonosító kódok?

– Azok nélkül jön az adás – felelte Kelly.

– Add át!

– *Charlie század? Jake? Mi az ördög történik veletek? Miért nem hoztátok még ki az embereimet?*

– Itt Spartan-104-es altiszt, a Vörös Osztag vezetője, jelen pillanatban a Charlie század parancsnoka – felelte Fred. – Azonosítsa magát!

– *Adja Chapman hadnagyot, Spartan!* – csattant fel egy ingerült hang.

– Lehetetlen, uram – felelte Fred, ösztönösen udvariasabb hangnemre váltva. – Négy sebesült katonától eltekintve a Charlie század megsemmisült.

Hosszú csend következett, amit csak a halk, statikus zörejek szakítottak meg.

– *Spartan, most nagyon jól figyeljen! Itt Danforth Whitcomb tengernagy, a Tengerészeti Műveletek Főparancsnokának helyettese. Tudja, ki vagyok, fiam?*

– Igen, uram – mondta Fred. Bosszúsan összehúzta a szemöldökét. Ha a szövetségiak lehallgatják az adást, az admirális a bemutatkozásával célponttá változtatta magát.

– *Az embereimmel együtt egy vízmosásban ragadtunk, délkeletre attól a helytől, ahol a főhadiszállásunk volt – folytatta Whitcomb. – Jöjjenek át, és vigyenek ki innen minket! Sürgősen!*

– Negatív, uram. Nem tehetem. Arra kaptam parancsot, hogy megvédjem az orbitális lövegek számára energiát biztosító generátorokat.

– *Akkor ezennel felülbírálok a parancsot, amit kapott! – vakkantotta az admirális. – Jelen pillanatban én vagyok a Reach védelmének közvetlen irányítója, így azt hiszem, jogom van utasítani magát. Nem érdekel, ha a Spartanokat, vagy magát Jézus Krisztust küldi el értünk, de vigyenek ki innen minket! Ez parancs, katona! Megértette?*

Az a tény, hogy Whitecomb admirális közvetlenül irányította a védelmet, azt jelenthette, hogy a főhadiszállást ért találat több magas rangú tiszttel végzett.

Fred egy apró, vörösen villogó jelzőfényt látott a sisakmonitórán. A biométere jelezte, hogy megnőtt a vérnyomása, gyors-

sabban kezdett verni a szíve. Alig észrevehetően ugyan, de remegett a keze.

Erőt vett magán, megpróbált lehiggadni.

– Értettem, uram. Rendelkezésükre áll valamilyen légi jármű?

– *Negatív. A szövetségi hajó az első hullámban leszedte a vadászainkat és a bombázóinkat.*

– Értem, uram. Kihozzuk magukat.

– *Lásson hozzá, altiszt!* – A vonal megszakadt.

Fred eltűnődött, vajon Whitcomb admirális tehet-e a generátort védeni próbáló több száz tengerészgyalogos haláláról. Lehet, hogy kiválóan elirányított egy hajót, de... De a Flotta egyik főtisztje egy felszíni művelet irányítójaként? Így már érthető volt, hogy a helyzet borzalmassá változott. Az admirális egy fiatal, tapasztalatlan hadnaggyal akarta oldalba támadni az ellenséget? Beküldte a légi támogatást, azzal a paranccsal, hogy bombázzák szét a zónát? Fred nem bízott az admirális ítélőképességében, de képtelen volt arra, hogy ellenszegüljön egy ilyen nyílt és határozott parancsnak. Lekérte a rendelkezésére álló emberek adatait. Huszonkét Spartan, akik közül hat olyan súlyosan megsérült, hogy járni is alig tudott. Négy holtfáradt tengerészgyalogos, akik pár órája már megjárták a poklot. Ennyien voltak arra, hogy megállítsák az iszonyatos méretű szövetségi sereget, ráadásul Whitcomb admirálist is ki kellett hozniuk. Mindez azt jelentette, hogy a Spartanok túlélési esélye bőven nulla alatt volt.

Átgondolta, milyen fegyverek állnak rendelkezésére az állomás megvédéséhez. Gránátok. Gépágyúk. Rakéták...

Megszakította a gondolatmenetet. Talán rosszul értékeli a taktikai helyzetet. Egyfolytában azon töpreng, hogyan *védhetnék* meg a létesítményt, pedig talán azon kellene agyalni, hogyan hajthatnák végre a Spartanok azt, amihez a legjobban értenek: a támadást.

Aktiválta a kommunikátorát.

– Mindenki vette a legutóbbi adást?

Felvillantak az igent jelző fények.

– Helyes. Akkor most ismertetem a tervet. Négy szakaszra oszlunk. A Delta Szakasz... – Megjelölte a sebesült Spartanokat és a négy tengerészgyalogost szimbolizáló ikonokat. – ...visszahúzódik eddig a pontig. – A létesítménytől tizenhat kilométerre, északra húzódó vízmosásra helyezte a navigációs markert. – A szakasz elvisz két Warthogot, de figyelem! Ha ellenállásba ütközik, kerülje az összeesést. A Delta feladata az lesz, hogy biztosítsa a zónát. Szükség esetén az egész osztag ide fog visszavonulni.

A Spartanok jeleztek, hogy megértették az utasítást. Valamennyien úgy ismerték a vízmosást, akár a tenyerüket. Egyetlen térképen sem szerepelt, de ez volt az a hely, ahol annak idején hónapokon keresztül gyakorlatoztak Dr. Halsey-vel. Itt, a hegy alatt voltak azok a barlangok, amelyek a Haditengerészet Hírszerző Hivatala szupertitkos létesítménnyé alakíttatott át. A komplexumot olyan erődítménnyé változtatták, amely a direkt nukleáris csapást kivéve bármilyen támadásnak ellenállhatott. Ha minden kötél szakadt, ez a barlangrendszer tökéletes bűvőhelynek ígérkezett.

A Gamma Szakaszba három Spartan, Vörös Huszonegyes, Vörös Huszonkettes és Vörös Huszonhármas került.

– Kihozzátok az admirálist – közölte velük Fred –, kihozzátok az embereit, visszajöttök velük ide, a generátorokhoz. Szükségünk lesz további katonákra.

– Értettem – felelte Vörös Huszonegyes.

Fred végrehajtotta Whitcomb parancsát, de közben tudta, amit az admirális a jelek szerint nem bírt felfogni: az a csapat nagyobb biztonságban lehetett volna, ha marad, ahol van.

– A Béta Szakasz – folytatta Fred, miután ennek az egységnek a tagjait is kiválasztotta – elsődleges feladata a generátorok védelme lesz.

– Értettük!

Az Alfa Szakaszt Fred mellett Kelly és Joshua alkotta.

– Az Alfa...

– Parancs? – kérdezte Joshua.

– Mi kimegyünk abba a völgybe, és megölünk mindent, ami nem ember.

Fred és Kelly a sebtiben kialakított telephelyre bevontatott három Banshee előtt állt. Fred belesett a legközelebbi repülő pilótafülkéjébe, és rácsapott az aktiváló gombra. A Banshee antigravitációs talpain kékes fény cikázott végig. A géptest egy méterrel a talaj fölé emelkedett, majd lassan előrelebegett. Fred kikapcsolta a rendszert – a Banshee leereszkedett a földre és gyorsan a másik két géphez lépett, azokat is letesztelte.

– Rendben. Mind a három működik.

Kelly keresztbe tette a mellén a karjait.

– Repülni fogunk?

Egy Warthog jelent meg előttük, hirtelen lefékezett. A kormány mögött Joshua ült. A terepjáró hátuljában féltucat Jackhammer rakéta és három rakétavető hevert, az első ülésre egy dobozt tettek, ami tele volt az UNSC-nél rendszeresített, smaragdzöld ragasztószalaggal.

– Feladat teljesítve, Főnök – jelentette Joshua, miközben kikászálódott a Warthogból.

Fred felkapott egy rakétavetőt, két rakétát, és magához vett egy tekercs ragasztószalagot.

– Ezekre szükségünk lesz, amikor a gerinc túlsó oldalán lecsapunk a szövetségiekre – magyarázta. – Tegyetek fel egy rakétavetőt és némi muníciót a Banshee-kra.

Joshua és Kelly meglepetten fordult felé.

– Kérek engedélyt kérdezni, uram! – mondta Kelly.

– Rajta.

– Én odavagyok a csatákért, Fred, őszintén mondom, de most mintha egy kicsit... szerények lennének az esélyeink. Tízezer egy ellen?

– Száz az egyhez túlerő esetén nem lenne gond – mondta Joshua ha megfelelő a terv és a támogatás, egy Spartan talán öt-száz szövetségit is el tudna intézni, de most... Most mintha nem erről lenne szó.

– Nem frontális támadást fogunk végrehajtani – magyarázta Fred, miközben beerőltette a rakétavetőt az egyik Banshee pi-

lőtafűlkéjébe. – Szalagot!

Kelly letépett a tekercsről egy hosszú csíkot, és odanyújtotta Frednek.

Fred a ragasztószalaggal rögzítette a rakétavetőt.

– Olyan csendben leszünk, amennyire csak tőlünk telik – mondta.

Kelly elgondolkodott.

– Rendben, tegyük fel, hogy valamilyen módon bejutunk a vonalaik mögé... És utána?

– Bármennyire is szeretném, a taktikai atomtölteteket nem robbanthatjuk fel – töprengött Joshua. – Túl közel vannak. Ez az egy heggyerinc nem blokkolná az EMP-t. Szétégnének a generátorok...

– Más módon is használhatjuk őket – mondta Fred. – Fel fogunk menni a cirkálóra. A gravitációs lifttel. *Odabent* fogjuk felrobbantani az atomot. A hajó pajzsai felfogják az elektromágneses impulzust.

– A cirkáló a világtörténelem legnagyobb repeszgránátjává fog változni – jegyezte meg Kelly.

– És ha valami rosszul sül el – tette hozzá Joshua –, a végén több ezer, állati dühös rossz fiú között találjuk magunkat.

– Spartanok vagyunk – felelte Fred. – Ugyan mi sülhet el rosszul?

NEGYPEDIK FEJEZET

2552. AUGUSZTUS 30., 07.11 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EPSILON ERIDANI RENDSZER. LONGHORN-VÖLGY.
REACH BOLYGÓ

Amikor megszólalt a riasztójelzés, Zawaz döbbsent kiáltással ugrott talpra. A zömök, narancsvörös páncélt viselő Grunt meglepetésében ügyetlen mozdulatot tett, aminek az lett a következménye, hogy elejtette a mozgásdetektorát. Riadtan lehajolt, és előrenyújtotta karmos kezét, hogy felkapja a földről az eszközt. Tudta, ha a detektor megsérült, az Elite-ek az ő testét fogják használni reaktorpajzsként. Ha az urai tudomást szereznek arról, hogy elaludt az őrhelyén, akkor... Akkor valami olyasmi következik, ami ezerszer rosszabb a halálnál: odalökik őt a Jackalok elé.

Zawaz megremegett.

Szerencsére az eszköz működőképes maradt. Zawaz megkönnyebbülten felsóhajtott. Három pont közeledett annak a hegynek az irányából, amely az őrhelyet elválasztotta az emberek csapataitól. Zawaz azonnal a riasztóegység megfelelő gombja felé nyújtotta a kezét, de még időben észrevette, hogy a közeledő objektumok Banshee repülők.

Kilesett a bunkerüregből, hogy a saját szemével is meggyőződjön az információ helyességéről. Valóban három Banshee közeledett... Zawaz felhorkant. Furcsának találta, hogy ez az őrárat nem szerepelt a listáján. Fontolóra vette, hogy mégis riasztja a feljebbvalóit, de aztán letett erről. Mi van akkor, ha az Elite-ek valamilyen titkos küldetésen vettek részt?

Nem, az lesz a legjobb, ha nem bonyolódik bele az ügybe. Egyszerűen nem törődik vele, úgy tesz, mintha semmit sem

vett volna észre; az lesz a legjobb, ha hű marad az alapelvéhez: „Élj túl még egy napot!”

Visszamászott a bunkerüregbe, átállította a mozgásdetektor hatósugarát, és azért fohászzkodott, hogy a szerkezet ne szólaljon meg újra. Összegömbölyödött, és azonnal mély álomba merült.

Az ék alakzat csúcsán Fred repült. A bíborszín-vörös gépek könnyedén átsuhantak a hegygerinc tetején álló fák fölött.

– Fred úgy döntött, maximális magasságban, háromszáz méteren fognak haladni.

Ahogy túljutottak a természetes akadályon, olyan látvány tárult eléjük, aminek hatására Fred ösztönösen visszavett a sebességből. A tíz kilométer széles, enyhén lejtős völgyben, a fenyőerdő és a Big Horn folyó közötti részen kialakított táborhelyen több ezer szövetségi harcos mozgolódott. Olyan sokan voltak, hogy eleven szőnyeget alkotva borították be a völgyet. A felszálló füstcsíkokon keresztül szűrődő napsugarak csillogóvá változtatták a vörös, sárga és kék páncélba bújtatott testeket. – *Akár egy szétrúgott hangyaboly* – villant át Fred agyán.

A páncélos „hangyák” szorgalmasan építkeztek: több száz fehér, kupolaszerű sátrat állítottak fel – ezek voltak azok az atmoszféraburkok, amelyek nélkül a metánt lélegző Gruntok rövid idő alatt elpusztultak volna. Valamivel távolabb az Elite egységek furcsa, poliédrikus épületei álltak, amelyeket rovarszerű Wraith harckocsik hosszú sora őrzött. A völgy különböző pontjain mobilalapú, tíz méter magas, plazmalövegekkel felszerelt őrtornyok álltak.

A jelek szerint valóban megváltoztak a szabályok. Fred már több mint száz ütközetben vett részt, de még sosem látott ilyen méretű szövetségi tábort.

A nyüzsgő tömeg mögött, a felszín fölött harminc méterrel, a hasát szinte hozzáérintve a távoli dombok tetejéhez, ott lebegett a hatalmas, duzzadt testű, rövidke uszonyokkal rendelkező halra emlékeztető szövetségi cirkáló. Folyamatosan működött a gravitációs liftje. A hajó és a felszín között vibráló energiaáramlás belsejében bíborszínű konténerek ereszkedtek alá. A dél-

utáni napsütésben jól látszottak a hajótestet beborító lövegek és egyéb fegyverek.

Miután maguk mögött hagyták a hegygerincet, Fred feszebbre fogta a három Banshee-ből álló alakzatot. Ismét az ellenséges cirkálóra nézett, azután végigpillantott az őrtornyokon, a tetejükön elhelyezett plazmalövegeken. Egyetlen pontos találat valamelyik ágyúból, és... És nekik végük!

A völgy körül Banshee-k őrzáratoztak. Fred összeráncolta a homlokát. Ha elhaladnának valamelyik mellett, az ellenséges pilóták valószínűleg megkérdeznék tőlük, mit csinálnak, mit keresnek éppen azon a helyen, ahol vannak, miért nem maradnak az előre meghatározott őrzárat-vektorokon. Mivel ezeket az útvonalakat nem ismerhették, Fred úgy döntött, a lehető legegyszerűbb repülési irányt követik: a tábor közepét veszik célba.

Tisztában volt vele, hogy ha elsőre nem sikerül végrehajtaniuk a feladatot, másodszor már nem próbálkozhatnak. Aktivált egy COM-frekvenciát.

– Rajta!

Kelly felgyorsított, és a cirkáló irányába siklott. Fred besorolt mögé, és közben élesítette a Banshee saját lövegét. Már csak hat kilométerre voltak a cirkálótól, amikor Kelly elérte a maximális sebességet. Lentről a Gruntok és a Jackalok meghökkenve bámultak a fejük fölött elsűvítő Spartanokra.

Még gyorsabban kellett haladniuk. Fred úgy érezte, valamennyi szövetségi harcos őket bámulja. Lejjebb eresztette a gép orrát, a gyorsulás érdekében vállalta, hogy feláldoz valamennyit a haladási magasságából. Joshua és Kelly követte a példáját.

Kommunikációs ikonok cikáztak Fred előtt, a Banshee ablakmonitorán. A Spartanok páncéljába telepített program csupán a Szövetség által használt nyelvek némelyikének, az élő beszédben elhangzott szavaknak a lefordítására volt alkalmas, az írásjeleket nem tudta értelmezni. Furcsa, kunkorodó karakterekből álló sorok követték egymást a Banshee belső monitorain is.

Fred megérintette az egyik válaszikont.

Rövid szünet következett, az ablakmonitor üressé vált, majd egyszerre több tucat ikon jelent meg rajta.

Fred kikapcsolta a monitort.

Már csak három kilométert kellett megtenniük. Fred szívverése felgyorsult; a vér a fülében dobolt.

Kelly kissé a másik két Banshee elé került. Harmincméteres magasságban haladt, a gépét maximális sebességre kapcsolva száguldott a cirkáló gravitációs liftje felé.

A legközelebbi őrtorony befogta Kelly gépét, tüzet nyitott a plazmalöveg. A Banshee feljebb emelkedett és oldalra fordult, hogy kikerülje az ellenséges lövedékeket.

A szuperforró ionizált gáz megpörkölte a gép jobb oldalát, szétolvasztotta az energiavezetékeket. A Banshee lelassult.

Tucatnyi plazmalöveg fordult a behatolók irányába.

Fred oldalra döntötte a gépét, és tüzet nyitott. A Banshee elsődleges fegyverének lövedékei telibe találták az egyik őrtornyot. Joshua is lőni kezdett. Fred megnyomta a Banshee nehézlövegének aktiváló gombját. A következő másodpercben egy energiagömb löködött ki az egyik torony töve irányába. A lövedék célba talált, a torony lassan oldalra dőlt, majd összerogyott.

Kelly nem nyitott tüzet. Fred, amikor egy pillanatra ránézett az előtte haladó Banshee-ra, látta, hogy Kelly kimászott a pilótafülkéből, a gép tetején guggolt. Az egyik lábfejét bedugta a ragasztószalag alá, amivel a nukleáris töltetet rögzítette. Hirtelen felegyenesedett – tisztán látszott, hogy a kezében tartja a bombát. Hátrahúzta a karját, felkészült a dobáshoz.

Egy kristályszilánk – az egyik szövetségi tűfegyver lövedéke – koppant Fred pilótafülkéjének bal oldali ablakához. Fred oldalra kapta a fejét, lenézett.

Odalent Gruntok és Jackalok őrjöngtek, több százan próbáltak tüzet nyitni a fejük fölött elsuhanó gépekre. Csillámló kristálytűk, plazmacsókák, szilárd lövedékek záporoztak a három Banshee-ra. Az összűzben találatot kapott Fred gépének üzemanyag-adagolója.

Fred balra és jobbra billentette a Banshee-t – sikerült kikerülnie a három őrtoronyból feléje száguldó plazmalövedéke-

ket. Ismét tüzet nyitott, és ezzel sikerült szétugrasztania az előtte-alatta összetömörülő Gruntokat.

Már csak száz méter a célig...

Kelly hátradőlt, megfeszítette az izmait, a teste eleven hajítógéppé változott.

A szövetségi cirkáló is életre kelt: lövegei a Banshee-k irányába fordultak. Tucatnyi, fehérés-kékes plazmacsóva hasított keresztül a levegőn. Az egyik eltalálta Joshua gépét. A Banshee szempillantás alatt elvesztette túltöltődött energiapajzsait, leolvadtak a testéről a stabilizáló uszonyok. Pörögni kezdett, lelassult – Joshua hátramaradt. Fred és Kelly közben behatolt a cirkáló gravitációs liftjébe.

Fred aktiválta a COM-ot, hogy kapcsolatba lépjen Joshuával, de csak statikus zörejt kapott válaszként. Az idő valahogy lelassult a bíborszín fényoszlop, a gravilift belsejében. Különös ragyogás vette körül Fredet; kellemetlen csiklandást érzett a bőrén.

A két Banshee a cirkáló hasán tátongó kapu irányába emelkedett. Ahhoz, hogy behatoljanak a nyíláson, túlságosan gyorsan haladtak, de mielőtt kiértek volna a bíborszínű sugárból, eléggé megközelíthették ahhoz, hogy végrehajtsák a feladatot. Fred hátrakapta a fejét. Joshua sehol... Plazmasugarak lövődtek a graviliftbe, de úgy pattantak le róla, mint esőcseppek egy sebesen haladó jármű szélvédőjéről. Az elöl haladó Banshee a cirkáló hasi kapujának közelébe került. Kelly behajította a nukleáris töltetet a hajóba. Fred rántott egyet a gépe vezérlőkarján, ívben kiirányította a Banshee-t a cirkáló alól. Kelly szorosan követte. A szövetségi hajó túlsó oldalánál robbantak ki a gravilift sugároszlopából.

A hátuk mögött a felszínen tomboló harcosok ezrei próbálták leszedni őket. Fred iszonyú üvöltést hallott – tízezer vérszomjas szövetségi katona bömbölt. Ismét megpróbálta elérni Joshuát, de ezúttal sem kapott választ. Szeretett volna lelassítani és visszafordulni, hogy megnézzze, mi történt a társukkal, de Kelly közben oldalra billentette a gépét, lejjebb ereszkedett, és bezárguldott a hegyoldalt borító erdőbe. Fred nem tehetett mást,

követte Kellyt. Néhány méteres magasságban haladtak, a fákat kerülgették, keresztülrobbantak a bozótokon. Néhány kósza energiacsóva villant a fejük fölött. Teljes sebességgel száguldottak, nem néztek vissza.

Maguk mögött hagyták az erdőt, a hegyoldal hóval borított része fölött repültek. Átbucskáztak egy gránitszirt fölött, majd fokozatosan visszavettek a sebességből. A két Banshee lassan leereszkedett a földre.

Az ég fehérré változott. Fred ösztönösen elsötétítette a sisakja arclemeszt. Mennydörgő robaj hullámszórt végig a testén. Tűzvirágok, olvadt fémtócsák fröccsentek fel a hegygerinc fölé, az ég irányába, hogy azután visszazáporozzanak a völgyre. A hegy gránitgerince porrá zúzódt; a por és az olvadt hó egyvelege sárfolyamként zúdult le az alacsonyabban fekvő területekre.

Ahogy a vizora automatikusan depolarizálódott, Fred körül nézett. Kelly a Banshee-jára dőlve állt. A páncélja bal váll-illesztése alól vér szivárgott.

Kelly a sisakja rögzítőcsatjához emelte a kezét; levette a fejéről a sisakot.

– Elkaptuk őket? – zihálta. A szája sarkában habos vér vöröslött.

– Azt hiszem, igen...

Kelly körbenézett.

– Joshua?

Fred megrázta a fejét.

– Találatot kapott. – Pár perccel korábban teketóriázás nélkül, könnyedén beleszánguldott a majdnem biztos halálba, ezeknek a szavaknak a kiejtése azonban olyan feladat volt a számára, amit alig bírt végrehajtani.

Kelly elernyesztette a testét, a feje hátradőlt, a Banshee oldalához koppant.

– Maradj itt! – mondta Fred. – Körülnézek. – Beindította a gépet, felemelkedett a hegygerinc magasságába, majd egy kicsit még magasabbra, és végignézett a völgyön.

A völgyön, ami tűztengerré változott. A feketére égett, megüvegesedett talajon több száz hatalmas, máglyaszerű tűz lobo-
gott. Azon a helyen, ahol korábban a Big Horn folyó kígyózott,
most csak egy gőzölgő árok látszott. A cirkáló eltűnt, és meg-
semmisültek a völgyet percekkel korábban elárasztó szövetsé-
gi csapatok is. A roppant méretű haderőből nem maradt más,
csak néhány füstölgő csont és izzó fémdarab. A völgy szélén
megfeketedett póznákként, megdőlve álltak a fák maradvá-
nyai.

Tízezer szövetségi harcos pusztult el. Komoly eredmény volt,
de Fred úgy érezte, túlságosan nagy árat fizettek érte, hiszen
Joshua is odaveszett. A célt mindenesetre elérték: talán sike-
rült annyi időt nyerniük, hogy az orbitális pályán elhelyezett
MAC lövegek megfordítsák az űrcsata kimenetelét. Talán még-
is sikerül megmenteniük a Reachet...

Fred felnézett az égre. A gomolygó gőztől alig látott valamit,
de mintha mozgott volna valami odafönt: halvány árnyak sik-
lottak a felhők fölött.

Kelly gépe jelent meg az övé mellett.

A halvány árnyékok határozottabbá váltak. Három szövetségi
cirkáló törte keresztül a felhőket, mindhárom a generátor-
komplexum irányába tartott. Plazmalövegeik tüzet nyitottak.

Fred megnyitotta a COM-csatornát, maximálisra fokozta az
adás erejét.

– Delta Szakasz! Vissza! Vissza! Azonnal!

Statikus zöreje... Néhány hang. Kiáltások. Aztán egy Spartan
hangja (Fred nem ismerte fel) keresztültörte az általános sis-
tergést.

– A hetes reaktorkomplexum találatot kapott. Visszavonu-
lunk. Talán a hármast sikerül megmentenünk. – Kis szünet.
Hallani lehetett, hogy a beszélő odakiált valakinek:

– Tölteteket aktiválni! Most!

Fred átváltott a Flotta frekvenciájára, jelentést tett.

– *A Pillar of Autumnnak.* A felszíni reaktorok találatot kap-
tak, orbitális lövegek veszélyben. Semmit sem tehetünk. Túl
sokan vannak. Be kell vetnünk a nukleáris eszközöket. Ismét-

lem: az orbitális lövegek valószínűleg deaktiválódni fognak. *Pillar of Autumn*, vették az adásomat? Vége.

Hangok reccsentek a csatornába; Fred mintha Whitcomb admirális hangját hallotta volna, de nem értette a szavakat, a parancsot. Azután már csak zörejek jutottak el hozzá. Egy darabig. Azután csak a csend, a mély csend.

A cirkálók lövegeinek plazmacsóvái lángra lobbantották az eget. Távoli robbanások hallatszottak. Fred kétségbeesett igyekezettel kutatta a választúzra utaló jeleket, amelyek azt igazolták volna, hogy a Spartanok még mindig nem adták fel a küzdelmet, folyamatosan mozognak és harcolnak.

– Vissza! – sziszegte maga elé. Tudta, ha a társai egyhelyben maradnak, végük. – Gyerünk már!

Kelly átintett neki a gépéből, felfelé mutatott.

A fejük fölött átsüvítő, legalább száz méter átmérőjű meteor előtt a felhőzet úgy nyílt szét, mint egy gigantikus függöny. Fred a felvillanó fényben tucatnyi, alacsonyan lebegő szövetségi űrhajót látott.

– Plazmabombázás – suttozta.

Már látott ilyet. Már valamennyien láttak ilyet. Amikor a Szövetség meghódította az emberek egy-egy világát, plazma-szönyegbombázásnak vetették alá a bolygót: addig lőtték, amíg elpárolgott az óceánok vize, amíg nem maradt más az élő, lélegző planétákból, mint egy hatalmas salakdarab.

– Akkor vége – mormolta Kelly. – Vesztettünk. A Reach... elesett.

Fred a horizonton felvillanó plazmalövedékekre, a fehérre színeződő égre nézett.

– Lehetséges – mondta. Beindította a Banshee-ját. – De talán nem. Gyere, még nem végeztünk!

ELSŐ RÉSZ

THRESHOLD

ÖTÖDIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 16.37 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
FELTÉRKÉPEZETLEN RENDSZER. HALO TÖRMELÉKMEZŐ.
EGY LONGSWORD VADÁSZ FEDÉLZETÉN.
HÁROM HÉTTEL KÉSŐBB.

A Főnök leült a Longsword pilótaülésére. Nem igazán fért el. Az ülést a szabványos repülős-szkafterhez méretezték, nem a MJNOLNIR páncélhoz. A Főnök megvakarta a fejét, mély lélegzetet vett. A levegőnek furcsa íze volt, hiányzott belőle a páncélja szűrőinek fémessége.

Hosszú idő óta először volt alkalma arra, hogy leüljön, gondolkodjon, emlékezzen. A Reachnél végrehajtott műveletet követően először elégedett volt, ám ez az érzés megkeseredett, miután Linda meghalt, és a szövetségiek szétperzselték a bolygót... A bolygót, és vele együtt a teljes Vörös Osztagot. Azután bekerült a *Pillar of Autumn* kriotartályába, elhagyta a Reach körzetét, hogy felfedezze a Halót, és...

És az Áradatot.

Kinézett az ablakon, és nagy nehezen legyőzte magában a viszolygást, amit az Áradattal kapcsolatos emlékek váltottak ki belőle. Bárki is volt a Halo építője, úgy hozta létre a gigantikus szerkezetet, hogy jelen legyen rajta egy érző, gondolkodó, virulens életforma, egy olyan xenofom, ami kis híján valamennyiükkel végzett. A nyaka gyorsan gyógyult, de még mindig erősen lüktetett az a seb, amit a Halón vívott utolsó összecsapás során szerzett.

Az egésztest el akarta felejteni. Mindent, főként az Áradatot.

A rendszer holdja, a Basis ezüstszürke korongként mutatkozott meg az úr sötét háttére előtt. A hold mögött feltűnt a fakón bíborszínű gázóriás, a Threshold. A két égitest között csillámló

sáv helyezkedett el – egy törmeléksáv, amelyet fémdarabok, kövek, sziklák és jég, a Halót alkotó anyagok kisebb-nagyobb szilánkjai formáltak.

– Vizsgálja át újra – mondta Cortanának.

– Megtörtént – felelte a test-nélküli hang. – Poron és visszhangokon kívül semmi sincs odakint.

A Főnök ökölbe szorította a kezét. Egy pillanatig szinte leküzdhetetlen vágyat érzett arra, hogy szétüssön valamit, de erőt vett magán. Meglepte, milyen erős indulatok dúlnak benne. Élete során már többször előfordult, hogy a teljes kimerülés határára került, de most, a Halón vívott harc után történt meg először, hogy a testi és idegi fáradtság ilyen hatást gyakorolt rá. Elképzelhetőnek tartotta, hogy ez a menet sokkal többet kivett belőle, mint gondolta.

Félresöpörte az Áradattal kapcsolatos gondolatokat. *Majd később foglalkozom vele... Később, vagy soha.* Tisztában volt vele, hogy a tépelődés, a múlton való rágódás nem sok jót eredményezhet.

– Vizsgálja át újra! – ismételte.

A pilóta és a másodpilóta ülése közötti kivetítőpad fölött megjelent Cortana apró, holografikus alakja. Összefűzte a mellén a karjait; szemmel láthatólag bosszantotta a Főnök kérése.

– Ha nem talál valamit, amit használhatnánk – mondta a Főnök –, halottak vagyunk. Ezen a gépen nincs hiperhajtómű, nem tudunk ugrani vele. És nincs kriotartály sem! Nem térhetünk vissza, hogy jelentést tegyünk. Energia, levegő, élelem, víz... Már csak pár órára elegendő tartalékaink vannak, vagyis... – Mély lélegzetet vett. – Vizsgálja át újra! – fejezte be higgadt hangon.

Cortana felsóhajtott, a hologramja semmivé foszlott. Aktiválódott a letapogató panel, a monitoron matematikai szimbólumok jelentek meg.

Egy perccel később a panel elhalványult.

– Semmi, Főnök – jelentette Cortana. – Csak valami erős visszhangot fogok... A hold irányából jön. De ez minden! Nincsenek transzponderjelek, nincsenek segélyhívások. Semmi!

– Nem aktív letapogatást végzett?

A pici hologram ismét megjelent, de ezúttal statikus videozörej futott keresztül rajta.

– Több trillió objektum van odakint. Ha azt kívánja, nekiláthatok, hogy egyenként beazonosítsak és megvizsgáljak minden egyes darabot. Ha folyamatosan dolgozom, tizennyolc nap alatt végezni fogok.

– És mi van akkor, ha mégis van valaki odakint, csak nem működik a transzpondere? Mi van, ha szándékosan kapcsolta ki a műszert, mert nem akarja, hogy bárki rátaláljon?

– Ez nem túl való... – Cortana elhallgatott. A hologramról eltűnt a statikus hullám, a kis arc a semmibe révedt.

– Érdekes.

– Micsoda?

Cortana szórakozottan megcsóválta a fejét, aztán hirtelen felnézett.

– Új adat. Egy jelvisszhang, ami folyamatosan erősödik.

– És ez azt jelenti, hogy...?

– Azt, hogy nem visszhang.

A letapogató panel ismét aktiválódott – Cortana bekapcsolta a Longsword nagy hatótávolságú szkennereit.

– Aha! – mondta valamivel később.

A Főnök a panelre nézett. Cortana azonosította a kontaktot. Egy szövetségi cirkáló alakja bukkant ki a hold mögül.

– Energiát ki! – mondta a Főnök. – Mindent állítson le, kivéve a passzív szkennereket, meg... Meg persze maga is maradjon online!

A Longsword elsötétült. Cortana hologramja eltűnt. A cirkáló behatolt a törmelékmezőbe; úgy kúszott előre, akár egy éhes cápa. Mögötte egy újabb cirkáló bukkant fel, majd még egy, és kisvártatva még három.

– Státusz? – kérdezte a Főnök suttogó hangon, miközben a kezét a fegyvervezérlők fölött tartotta. – Észrevettek minket?

– Ugyanazt a szkennerek frekvenciát használják, mint a mi rendszerünk – hallatszott Cortana hangja a Főnök sisakjába épített hangszóróból. – Furcsa. Az adatbázisokban nem talál-

tam utalást arra, hogy ez már korábban is előfordult. Mit gondol, miért éppen ezt a frekvenciát választották ki?

– Nem érdekes – mondta a Főnök. – Itt vannak, és keresnek valamit. Csak ez számít. Mint már mondtam, ha vannak túlélők odakint, valószínűleg ők is kikapcsolták a rendszereiket.

– Figyelem a visszhangjaikat – mondta Cortana tompa, furcsán hivatalos hangon. Az energiaszint csökkentése a jelek szerint korlátozta abban, hogy a tőle megszokott módon és stílusban beszéljen, nála is az alaprutinok léptek működésbe. – Aktív folyamat: a szövetségi jelzések elemzése. A művelet elvégzéséhez több idő szükséges. Felépíték egy multiplex szűrőfolyamat-ábrát. Beállítom az aktuális alakfelismerő program értékeit.

Egy újabb hajó bukkant ki a Basis mögül. Ez nagyobb volt, mint bármelyik szövetségi csatahajó, amit a Főnök korábban látott. A formáját tekintve hasonlított a karcsú, háromkupolás cirkálókra, de a hossza legalább három kilométer volt. A testén hét, minden irányba forgatható plazmalöveget helyeztek el. Ekkora tűzerővel az UNSC bármelyik csatahajóját ki lehetett belezni.

– Rejtjelezett adást fogtam az új kontakt irányából – suttogta Cortana. – Zavaros... Locsogás. Parancsok a cirkálóknak. A jelek szerint ez a hajó irányítja a rendszerben tartózkodó szövetségi egységek mozgását.

– Zászlóshajó – mormolta a Főnök. – Érdekes.

– Letapogatás folyamatban, Főnök. Álljon készenlétben.

John felállt az ülésből. Semmi kedve sem volt ahhoz, hogy készenlétben *álljon*, miközben minimum hét szövetségi hadihajó tartózkodik a rendszerben.

Átlebegett a Longsword tatjában lévő fülkébe, hogy felmérje, milyen eszközök vannak a fedélzeten. Abban bízott, talán szerencsés lesz, és talál néhány Shiva típusú nukleáris robbanófejjel ellátott rakétát.

Azt, hogy a kriotartályt eltávolították, már akkor felfedezte, amikor először belépett a gépbe. Nem tudott magyarázatot adni a miéltre, de úgy gondolta, ez összefüggésben lehet azzal, hogy a maximális kockázattal járó küldetésre induló *Pillar of*

Autummól gyakorlatilag mindent lehordtak, amire nem volt feltétlenül szükség. Azon a helyen, ahol a tartálynak kellett volna állnia, egy új vezérlőpanelt talált.

Megvizsgálta, és megállapította, hogy Moray típusú űrakna-telepítő rendszerhez tartozik. Nem aktiválta. A Moray rendszerrel maximálisan háromtucat szabadon lebegő aknát lehetett kitelepíteni. Az aknák mindegyike rendelkezett egy kis teljesítményű hajtóművel, amely lehetővé tette számukra a fixált pozícióban maradást és a kijelölt célpont bizonyos távolságon való követését. A Főnök úgy gondolta, esetleg még hasznát veheti a rendszernek.

Átment a fegyverszekrényhez, felfeszítette az ajtaját. Üres volt. Megvizsgálta saját rohampuskáját. Tökéletesen működött, de a tárban már csupán tizenhárom lőszer maradt.

– Találtam valamit – mondta Cortana.

A Főnök visszatért a pilótafülkébe.

– Mutassa!

A legkisebb monitoron megjelent egy sziluett. Az apró, kúpos lövegre hasonlító objektum egyik végén manőverező toló-rakétákat lehetett látni.

– Lehetséges, hogy egy kriotartály – mondta Cortana. – Vész-helyzet esetére, például ha valami miatt el kell hagyni a hajót, rakétákat és energiablokkokat helyeztek el rajta.

– *A Pillar of Autumn* legénységének nagy részét nem ébresztették fel a krióból – mondta a Főnök. – Lehet, hogy kilőtték a tartályaikat, mielőtt a hajó megsemmisült. Menjünk arrafelé! Csak a dokkoló rakétákat használjuk.

– Pályavektor beállítva – mondta Cortana. – Dokkoló hajtómű aktiválva.

A Longsword alig érezhetően felgyorsult.

– Találkozás húsz perc múlva. Viszont ha a szövetségi cirkálók a megkezdett vektorokon haladnak tovább, ők már öt percen belül befoghatják a tartályt.

– Gyorsabban kell haladnunk, de anélkül, hogy beindítanánk a normál hajtóműveket. A szövetségi szektorai érzékelnének egy ilyen tevékenységet.

– Kapaszkodjon – mondta Cortana. – Intézkedem.

A Főnök sejtette, mi következik, ezért feltette és légmentesen lezárta a sisakját.

– Mehet! – mondta, amikor felvillantak előtte az állapotjelzők zöld fényei.

Megnyílt, majd kivágódott a Longsword farán lévő ajtó. A levegő robbanásszerű hanggal távozott a fülkéből. A gép megugrott – a Főnök feje a sisak hátsó-belső részéhez ütődött.

– Pályamódosítás – mondta Cortana nyugodtan. – Találkozás két perc múlva.

– Hogy fogunk megállni?

Cortana felsóhajtott.

– Mindenre nekem kell gondolnom?

A pár másodperccel korábban kinyílt ajtó becsukódott. A fülke halk sziszegéssel nyomás alá került.

A szövetségiak egyik karcsú cirkálója lelassított és a Longsword irányába fordult.

– Fokozott letapogató jeltevékenységet észlelek – jelentette Cortana.

A Főnök keze a fegyverkonzol fölött lebegett. Tisztában volt vele, hogy a rendszernek több másodpercre van szüksége az aktiválódáshoz. A 110 mm-es gépágyúk azonnal tüzet nyithattak, de a rakétákat csak a célbefogó program inicializálását követően lehetett bevetni. Ennyi idő éppen elég lett volna a cirkálónak ahhoz, hogy apró salakdarabbá olvassza a Longswordot.

– Megpróbálom megzavarni a műszereiket – mondta Cortana. – Ezzel nyerhetünk egy kis időt.

A cirkáló elfordult, lelassított, majd úgy helyezkedett, hogy szembekerüljön a Longsworddal. Megállt, nem kezdett újabb tevékenységbe – mintha arra várt volna, hogy a gép közelebb sodródjon hozzá.

Eddig jó. A Főnök ökölbe szorította a kezét, majd kinyújtotta az ujjait. *Még nem haltunk meg.*

A letapogató monitorára nézett. Már sokkal tisztább képet kapott a kontaktról. Az űrben sodródó objektum kétségtelenül

egy UNSC-s kriotartály volt. Pontosabban: három, egymáshoz illesztett tartály.

A *Pillar of Autumn* több száz fős legénységéből hárman talán túléltek a katasztrófát. *Bárcsak többen lennének!* – gondolta a Főnök. *Bárcsak itt lenne Keyes kapitány!* Még soha életében nem találkozott briliánsabb taktikussal, mint Keyes. A kapitány bátor, sokszor vakmerő volt, lehetetlen feladatok végrehajtására is vállalkozott, de talán még ő sem szívesen közelített volna meg hét szövetségi űrhajót egyetlen Longsworddal.

A Spartan több energiát irányított Cortana rendszereibe. Úgy gondolta, ha valami csoda folytán sikeresen veszi ezt az akadályt, szüksége lesz arra, hogy a mesterséges intelligencia teljes kapacitással működjön, és...

– Új kontakt – szakította félbe a gondolatmenetét Cortana jelzése. – Nem tudom mi az, de rátapadt egy fél kilométer átmérőjű sziklára. A pokolba, éppen most pörgött ki a látóteremből! – Visszajátszotta az objektumról automatikusan elkészített felvételt. A parancsok egy szikladarabot látott a monitoron; egy szikladarabot, aminek a felszínén egy furcsa alak volt. Cortana élesítette a kontúrokat, megforgatta a poligont, majd a rajzolatot rávetítette egy Pelican sematikus vázlatára.

– Ötvennyolc százalékos egyezés – mondta. – A Pelican kiju-tott és leszállt arra a sziklára, hogy rejtve maradjon. Vagy... Sokkal valószínűbb, hogy egyszerűen lezuhant.

– Nem hiszem. – A Főnök a monitorra mutatott. – A szárny állásából és az orr pozíciójából arra lehet következtetni, hogy ez a Pelican felszállásra készen várakozik. Ha lezuhant volna, más lenne a helyzete.

Egy újabb szövetségi cirkáló fordult rá a szikladarabra és a rajta lévő Pelicanra.

– Közelítünk, Főnök – mondta Cortana. – Kapaszkodjon! Azután készüljön fel a tartályok elfogására.

A Spartan kicsatolta a hevedereket, átlebegett a farba. Fogott egy kábelt, az egyik végét a páncéljára, a másikat a Longsword falán lévő fémgyűrűre erősítette.

Beindultak a manőverező rakéták, a Longsword száz-nyolcvan fokban elfordult a hossz tengelye mentén.

– Dekompresszió három másodperc múlva – mondta Cortana.

A Főnök kinyitotta az üres fegyverszekrényt, félig bemászott, kitámasztotta magát.

Cortana kinyitotta a gép farában lévő ajtót. A fülkéből kiszívódott a levegő; a Főnök teste a fegyverszekrény ajtajához feszült, de olyan erővel, hogy behorpasztotta az egy centi vastag Titanium-A lemezt.

Kikászálódott a szekrényből. Cortana a sisakmonitorára vetített egy kék, nyíl formájú navigációs jelet, amelynek a hegye a sodródó kriotartályok felé mutatott.

A Spartan kiugrott a Longswordból. Lebegve haladt előre. A tartályok alig harminc méter távolságban voltak tőle, de tudta, ha rosszul számítja ki a pályáját, és elvéti a célpontot, nem lesz második esélye a művelet végrehajtására. Mire visszatérne a Longswordra, hogy újra nekiveselkedjen, a szövetségi hajók már rajtuk lennének és végeznének velük.

A tartályok felé nyújtotta a kezét. Húsz méter... Lassulni kezdett. A bal térdét közelebb húzta a mellkasához, rúgott egyet. Tíz méter... Oldalra fordult, bekúszott a tartályok „alá”, majd egy újabb fordulással pontosan szembekerült a legszélső tartály elülső részével. Három méter... Kinyújtotta a karját, és ujjhegygel sikerült megérintenie a szélső tartály ajtaját. Tovább sodródott, a keze átcsúszott a középső tartályra, majd a harmadikra. Amikor már úgy tűnt, nem tud belekapaszkodni a tárgyba, a középső ujjá beleakadt egy peremlemezbe. Ennyi éppen elég volt. Előrerántotta magát, és rádobbantott a szélső tartály ajtajára. Ráhurkolta a kábelét, biztosította, hogy ne sodródjon el az objektumtól.

Megmarkolta a kábelt, és nekilátott, hogy magával együtt a három tartályt is áthúzza a Longsword közelébe.

– Igyekezzen, Főnök! – hallatszott Cortana hangja. – Van némi gond...

A Spartan látta, mi a gond: két szövetségi cirkáló hajtóművei kékes lánggal keltek életre. A jelek szerint mindkettő felgyorsított, és a Longsword irányába tartott. A testükön elhelyezett plazma- és lézerlövegek vörösről narancssárgára színeződtek, ami az jelentette, hogy készen állnak a tüzelésre.

A Főnök megpróbálta fokozni az iramot. A Longsword, ami felé tartott, olyan volt a cirkálók számára, mint egy agyaggalamb. A Spartan tudta, amíg nem tér vissza a fedélzetre, Cortana nem indíthatja be a hajtóművet. A páncélja megvédte volna a rakétákból kicsapó lángoktól, és valószínűleg a három tartályban sem esett volna kár, de egy hirtelen manőver következtében esetleg ő is és a tartályok is leszakadhattak volna a kábelről.

A cirkálók lőtávolságba értek, és egymás mellé helyezkedve felkészültek arra, hogy megsemmisítsék a Longswordot.

Három rakéta hasított keresztül az űrön, mindhárom telibe találta az előrébb lévő cirkáló jobb oldalát, pontosabban: a jobb oldalsó energiapajzsát, amely ezüstös izzással nyelte magába a bekövetkező robbanások energiáját.

A Főnök elfordította a fejét és látta, hogy a Pelican leválik az aszteroida oldaláról, majd széles ívben elindult a két szövetségi hajó irányába.

A cirkálók azonnal a Pelican felé fordultak – a jelek szerint szívesebben vadásztak az élő prédára, mint a mozdulatlan Longswordra.

A Főnök erőteljes mozdulattal berántotta magát és a tartályokat a Longsword hátuljában lévő ajtón. Cortana azonnal lezárta a nyílást, beindította a hajtóműveket. A Spartan előremászott a pilótafülkébe. A Longsword a cirkálók irányába fordult, és felgyorsított. A Főnök aktiválta a fegyverrendszereket.

A két cirkáló üldözőbe vette a Pelicant, amely a törmelékmezőben próbált fedezéket találni magának. Miközben a jégtömböket és fémcsonkokat kerülgette, a cirkálók tüzet nyitottak rá. Az energiacsóvak a törmelékdarabokat találták telibe – a Pelican sértetlen maradt.

– Bárkik legyenek is a pilóták, értik a dolgukat, az egyszer biztos! – mondta Cortana elismerően.

– Az adósuk vagyunk. – John tüzet nyitott a Longsword lövegeiből. Apró, ezüstszínű villanások jelentek meg a cirkálók tatóját védő energiapajzson. – Rendezzük a dolgot!

– Gondolom, tisztaban van azzal, Főnök, hogy nem tudunk kárt tenni a szövetségi hajókban – jegyezte meg Cortana.

Az egyik cirkáló lassított, a Longsword felé fordult.

– Majd meglátjuk... Állítsa be a célpontot a rakétáink számára. A cirkálók plazmatornyaira akarom kilőni őket. A találatnak közvetlenül az előtt kell bekövetkeznie, hogy a lövegek tüzet nyitnak. Lövés előtt deaktiválják a pajzsok egy részét. A nyílás csak pár másodpercig van nyitva, de kis szerencsével keresztül lehet lőni rajta.

– Máris csinálom! – felelte Cortana. – De előre közlöm: pontos adatok híján becslésekre kell hagyatkoznom. – Egy sor matematikai jel villant fel a fegyverkezelő konzolon. – Adja át a tűzirányítást!

John megnyomta a megfelelő gombot, Cortana alá rendelte a fegyverrendszert.

– A magáé...

A közeledő cirkáló plazmalövegei a Longsword irányába fordultak, felmelegedtek. Cortana kilőtte a Longsword valamennyi ASGM-10-es rakétáját.

Fehér páracsíkok kígyóztak a célpont irányába.

– Tűnjünk innen! – adta ki a parancsot a Spartan.

A Longsword felgyorsítva behatolt a törmelékmezőbe. A tatkamera által közvetített képen jól látszottak a célpont felé tartó rakéták. A cirkáló körül felvillantak az elhárítólövegek lézersugarai; a rakéták közül három vörös meteorrá változott. A cirkáló plazmalövegei féhéren izzottak – már csak pár pillanat kellett ahhoz, hogy tüzet nyissanak, amikor...

Az utolsó rakéta célba talált. A bekövetkező robbanás hullámként futott végig a cirkáló testén. A Főnök az első pillanatban azt hitte, csak a pajzsot sikerült eltalálniuk, de aztán látta, hogy a robbanássorozat a vibráló energiaréteg *mögött* halad

végig. A plazmalövegek löni kezdtek, de a lövedékek energiája beleveszett a hajó körül keletkező por-és párafelhőbe. Matt vörös plazmagömbök jelentek meg a cirkáló pajzsa mögött, a képződmények megvakították a szenzorokat. Az érzékszerveitől megfosztott hajó a bal oldalára billent.

– Ez egy darabig leköti a figyelmüket – mondta Cortana.

A Longsword behúzódott egy fél kilométer széles fémlemez alá. A következő pillanatban plazmalövedék csapódott a vastag lemezbe, amely szilánkokra hasadva fröccsent szét az űrben.

– Vagy nem – mormolta Cortana. – Jobb lenne, ha átvinném az irányítást.

Aktiválódott a robotpilóta, beindultak a Longsword utánégetői. A gép felgyorsítva egy hánykolódó szikladarabokból álló törmeléksáv irányába tartott. Cortana vakmerően kormányzott: a Longsword teste többször is alig egy-egy méterrel haladt el a sziklák mellett.

A Főnök fél kézzel belekapaszkodott az ülésbe, a másik kezével szorosabbra húzta a hevedereit. A monitor közepére vitte a letapogatok jelzéseit, és megállapította, hogy a két legközelebbi cirkáló felé és a Pelican irányába tart. Tisztán látszott, hogy a Longsword és a Pelican már csak pár percig haladhat előre a törmelékmezőben; pár percig, mert utána kiszáradnak az üzemanyagtartályaik. Ha ez bekövetkezik, ha meg kell állniuk, a cirkálók könnyedén leszedhetik őket.

De egyébként is, hová tudnának elmenekülni? Egyik gép sem rendelkezett Shaw-Fujikawa féle transzfény hajtóművekkel, ami azt jelentette, hogy ezen a rendszeren belül kell maradniuk. Úgy, hogy a Szövetség tud a jelenlétükről. Egy darabig talán eljátszadózhatnak a cirkálókkal, de a dolog vége az lesz, hogy az ellenség levadássza őket.

A Spartan végigpásztázta a rendszert. Valami olyasmit keresett, ami taktikai előnyhöz juttathatta, de aztán rájött, ezzel sem érne el túl sokat; megértette, ha életben akar maradni, akkor a szabályokat, a saját stratégiáját kell megváltoztatnia. A tekintete megakadt a szövetségi zászlóshajón, és rájött, ez a meg-

oldás kulcsa. Ez a hajó segítheti hozzá őt ahhoz, hogy megváltoztassa a kialakult helyzetet.

Megnyitott egy kommunikációs csatornát, és kapcsolatba lépett a Pelicannal.

– Itt Spartan-117-es altiszt. Azonosítási kód: Tangó-Alfa Hármas, Négyes, Zéró. Vétel!

– Itt Polaski tiszthelyettes – hallatszott egy női hang. A háttérben mintha vitatkoztak volna páran. – A pokolba; Főnök, jó hallani a hangját!

– Polaski, teljes sebességgel jusson el ebbe a pozícióba!

– A Spartan átküldte a szövetségi zászlóshajó fölötti pont navigációs adatait, és az ahhoz tartozó kilépési vektort.

Csend...

– Polaski, vette?

– Vettem. Nézem, Főnök. – A háttérben zajló vita hangosabbá, szenvedélyesebbé változott. – Remélem tudja, mit csinál. Vége! – A kapcsolat megszakadt.

– Vigyen oda minket, Cortana – mondta a Spartan. – Amilyen gyorsan csak lehet!

A Longsword jobbra dőlt, és elindult a hold, a Basis irányába. A fokozódó gravitációs erő hatására a Főnök mellkasán megfeszültek és tiltakozón megreccsente a hevederek.

– Tisztában van vele, mit csinál? – kérdezte Cortana.

– Úgy értem, egyenesen a rendszerben tartózkodó legnagyobb és legveszélyesebb szövetségi hajó irányába tartunk.

Feltételezem, ez most annak a merész és brutálisan egyszerű tervnek a része, amit sikerült kifőznie...

– Az.

– Ó, remek! Kapaszkodjon! – A Longsword balra dőlt, és lebukott egy sziklatömb alá. Egy pillanattal később valami felrobant a tatja mögött. – Azt hiszem, ezzel a „tervvel” sikerült magára vonnia az ellenség figyelmét. Mind a hat cirkáló ránk mozgott.

– És a Pelican?

– Még ott van – jelentette Cortana. – Tüzelnek rá, de kitartóan halad a megadott NAV-pont felé. Természetesen lassabban,

mint mi.

– Úgy állítsa be a sebességet, hogy egyszerre érjünk oda. Amikor rendszerkapcsolat-távolságba érünk, szóljon.

A Longsword lassított. Jobbra billent, azután egy balos kitérőt tett. Körülötte lézersugarak villództak.

– Még nem mondta el, mi a terve – jegyezte meg Cortana. A hangjában legalább annyi bosszúság volt, mint jeges szenvtelenség. – Mit agyalt ki?

– Valami olyasmit, ami nagyon tetszene Keyes kapitánynak. – A Spartan a központi monitorra küldte a navigációs konzol adatait. – Ha elég ideig életben maradunk, akkor innen... – megérintette a zászlóhajó fölött kijelölt pontot – ...szeretnék eljutni ide, a hold mellé, de úgy, hogy a Basis gravitációs mezője lökjön minket körbe.

– Rendben. De még mindig nem... Hé, abbahagyták a tüzelést!

A Főnök a tatkamera által közvetített képre nézett. A hat körülkáló még mindig a nyomukban volt, de a lövegeik nem izzottak – mintha hirtelen megszűnt volna az energiaellátásuk.

– Számítottam erre. Egy vonalban vagyunk a zászlóshajókkal. Nem fognak löni.

– A Pelican ezerkétszáz kilométerre van, és közeledik. Rendszer-kapcsolattávolságon belül van.

A Főnök kapcsolatba lépett a Pelicannal.

– Polaski, adja át a gépét. Mi fogjuk irányítani.

– Főnök?

– Engedélyezze a titkosított rendszerkapcsolat létrehozását.

Hosszú csend, majd:

– Vettem.

A kis vetítőpadon megjelent Cortana hologramja. Egy pillanatig mintha feszülten figyelt volna valamire, azután jelentette:

– Átvettem őket.

– Szinkronizálja a haladási vektorokat. Vigyen minket a Pelican fölé.

– Manőver. Befogom a Pelicant. A zászlóshajó ötszáz kilométerre.

– Ahogy elhaladunk a zászlóshajó fölött, készüljön fel az irányváltoztatásra. Ha átjutunk, valamennyi szenzort állítsa rá a hajóra.

– Ha? – kérdezte Cortana.

A zászlóshajó lövegei a Longsword és a Pelican irányába fordultak, a végük úgy izzott, mint dühös szemek a sötét éjszakában.

– Háromszáz kilométer.

A tüzelésre készülő szövetségi hajó oldalán fénypontok, vörös plazmagömbök jelentek meg. Három torpedó indult el a célpontok irányába.

– Kitérés... – mondta a Főnök.

Cortana keményen balra döntötte a gépeket, beindította az utánégetőket, és felfelé fordította a Longsword és a Pelican orrát. A torpedók életveszélyesen megközelítették a két gépet, de elszáguldottak mellettük, és mögéjük érve belevesztek az űrbe. Nagyjából az történt, amire a Főnök számított: a váratlan és értelmetlen ráközelítéssel meglepik a szövetségiakat, gyorsaságukkal pedig megnehezítik a plazmalövegek híresen precíz kezelőinek dolgát.

– Tíz kilométer – jelentette Cortana. – Műszerek készenlétben.

Szempillantásnyi idő alatt villantak keresztül a három kilométer hosszú zászlóshajó fölött. A Főnök látta, hogy lövegek kétségbeesett igyekezettel fordulnak feléjük, megpróbálják követni a mozgásukat. A zászlóshajó karcsú és viszonylag lapos teste három, jól elkülöníthető részből állt. A hajótesten kékesen villódzó, superforró plazmacsatornák futottak végig, körülötte látni lehetett a halvány, ezüstösen csillogó energiapajzsokat.

A Spartan hátradőlt az ülésben, és kifújta a tüdejében tartott levegőt.

– Jó. Nagyon jó.

– Maximális sebességre kapcsolok. A kijelölt parittya-pálya felé tartunk – közölte Cortana.

A Longsword hajtóművei felmorajlottak. A gyorsulás hatására a Spartan egy-két másodpercre elvesztette tájékozódó képességét, nem tudta volna megmondani, merre van a fent és merre a lent.

– Menjünk közelebb a Pelicanhoz – mondta. – Ereszkedjünk rá a tetejére. Dokkoló pozíció!

Cortana hologramja csípőre tette a kezét.

– Átállítom az égetési paramétereket, de tudnia kell, hogy az orbitális gyorsítás során a többhajós konfigurációk sosem lehetnek elég stabilak.

– Nem sokáig leszünk összekötve – mondta a Spartan. Felállt, átlebegett a gép farába, lehúzta magát a padlóhoz, és nekilátott kinyitni a Longsword hasi csapóajtáját. A zöld jelzőfények mutatták, hogy a nyomáskiegyenlítés előírászerűen megtörtént. A Főnök eltávolította a biztonsági bilincseket, felpattintotta a zárat.

A másik oldalról egy kar nyúlt felé. John keresztülhúzta a nyíláson az átjutni kívánó személyt.

A sokk csupán egyetlen másodpercig tartott. Johnnál működésbe léptek a reflexek, megmarkolta a férfi uniformisát, egyetlen rúgással becsukta a csapóajtót, és a fal felé lendült. Villámgyors mozdulattal elvette a férfi pisztolyát, és ráemelte. Miközben a falhoz szorította a férfit, a homlokához nyomta a fegyver csövét.

– Halott volt – mondta. – Láttam meghalni magát. Jenkins felvételén. Az Áradat kapta el.

A fekete férfi elmosolyodott.

– Az Áradat? A pokolba, Főnök, egy falkányi idegen szörnyecskénél azért több kell ahhoz, hogy legyűrjék A. J. Johnson törzsőrmestert!

HATODIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 17.10 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
FELTÉRKÉPEZETLEN RENDSZER. HALO TÖRMELÉKMEZŐ,
EGY LONGSWORD VADÁSZ FEDÉLZETÉN.

A Spartan fél kézzel a hajófalba kapaszkodott, hogy ne lebegjen arrébb a zéró G-ben, a másik kezével a pisztolyt szegezte Johnson homlokára. A törzsőrmester arcáról lehervadt a mosoly, de fekete szemében nyoma sem volt félelemnek. Horkantó hangot hallatva felnevetett.

– Értem. Azt hiszi, megfertőződtem. Hát... Nem. Ez...

– A mellkasára csapott, – ...ez itt száz százalékgig ember. Elsőosztályú tengerészgyalogos. És nem más.

A Főnök lazított a tartásán, de még nem eresztette le a fegyvert.

– Hogyan? Magyarázatot!

– Igen, elkaptak minket. Azok a gombaforma kis rohadékok – mondta Johnson. – Csapdába csaltak. Engem, Jenkinst meg Keyest. – Elhallgatott, aztán megrázta a fejét.

– Ott nyüzsögtek körülöttünk. Jenkinst és Keyest elvitték, de azt hiszem, én nem ízlettem nekik annyira.

– Az Áradat nem ízlel – szólt közbe Cortana. – A fertőzés átalakítja az áldozat sejtszerkezetét, először harcossá, majd hordozóvá változtatja, élő inkubátorrá, amelyből idővel újabb lények kelhetnek ki. A látottak alapján kijelenthető, hogy nem válogatnak az áldozatok között.

Johnson megvonta a vállát. Belenyúlt a zsebébe, elővett egy félig szétrágott szivarvéget, amit a szája sarkába dugott.

– Nos, én másképpen láttam. Úgy otthagytak, mint normális ember a félig nyers spenótot.

– Cortana... Lehetséges ez? – kérdezte a Spartan.

– Hogy lehetséges-e? – Cortana hangja óvatos volt. – Nem, egyáltalán nem! – Kis szünetet tartott, és hozzátette: – Viszont a törzsőrmester biológiai adatai alapján... A történet igaz lehet. Száz százalékos biztonsággal csak egy alapos vizsgálat után tudok véleményt mondani, de az már így is megállapítható, hogy a szervezetében nincsenek jelen a paraziták. Nyilvánvalóan nem agyatlan, félig meztelen idegen gyilkológép.

– Jól van. – A Spartan biztosította a pisztolyt, azután visszaadta a törzsőrmesternek. – Az első adandó alkalommal alá fogja vetni magát egy alapos vizsgálatnak. Nem vállalhatjuk az Áradat elterjesztésének kockázatát.

– Rendben, Főnök. Már alig várom, hogy találkozzam azokkal a csini ápolónőkkel! – Johnson ellökte magát a faltól, a csapóajtó felé lebegett. – Hozzuk át a többieket.

– A kriotartályokra pillantott. – Úgy látom, már van néhány utasa.

– Nekik várniuk kell – felelte a Spartan. – A felolvasztásuk legalább fél órát venne igénybe. Ha gyorsabban hajtjuk végre, hipotermiás sokkot kaphatnak, de nincs ennyi időnk, hamarabb össze fogunk akadni a szövetségi hajókkal.

– Összeakadni – ízlelgette a szót a törzsőrmester. Elmosolyodott. – Helyes. Egy percig azt hittem, elfutunk ez elől a jó kis csetepaté előtt. – Kinyitotta a csapóajtót.

Egy MA5B típusú karabély csöve jelent meg a nyílásban. Johnson lenyúlt, áthúzta a fegyvert.

Egy tengerészgyalogos tizedes mászott keresztül az ajtón. Az uniformisára varrott névcédula szerint Locklearnek hívták. Napbarnított, borotvált fejű férfi volt, kék szemében elszántság csillogott. Visszavette a törzsőrmestertől a fegyverét, és körbefordult a kabinban.

– Tiszta! – kiáltott le a Pelicanba.

– Pihenj, tizedes! – szólt rá a Spartan.

A tizedes a Főnökre nézett. Hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Egy Spartan... – mormolta. – Megáll az ész! Egy istenverte Spartan!

A Főnök a katona vállán lévő emblémára nézett, amelynek tanúsága szerint Locklear tizedes az elszántságukról és vadságukról híres Pokolugrók alakulatához tartozott. Gyanította, hogy Silva őrnagy alatt szolgált – ez magyarázatot adott volna rosszindulatú megjegyzésére. Silva ízig-vérig Pokolugró volt; a Halón végrehajtott művelet során többször is jelét adta, hogy nem kedveli a Spartanokat, a Főnököt pedig kifejezetten gyűlöli.

Egy újabb férfi mászott keresztül a nyíláson. Tiszta, fekete egyenruhát viselt, a derékszíjára plazmapisztolyt csatolt. Vörös haját gondosan hátrafésülte. A karján főhadnagyi rangjelzés díszelgett. Meglepetten nézett a Főnökre.

– Uram! – A Spartan vigyázzba vágta magát, és tisztelgett.

– Sebesség és vektor módosítva – jelentette be Cortana. A Longsword és a Pelican kissé a hold felé billent. – Hamarosan egy körül lesz a gravitációs érték.

A főhadnagy viszonzta a Spartan tisztelgését.

– Haverson vagyok – mondta. Érdeklődve mérte végig Johnnt. – Ön bizonyára Spartan-117.

– Igen, uram! – felelte a Főnök meglepetten. Ritkán találkozott olyan emberrel, aki képes volt megkülönböztetni egymástól a Spartanokat; nem értette, ennek a fiatal tisztnek, hogy sikerült a dolog.

Aztán meglátta a főhadnagy vállán a kerek jelzést, a fekete-ezüst sast, amelynek szárnyai alatt három csillag helyezkedett el. A sas fölé latin nyelvű feliratot hímeztek: „Semper Vigilans” – „Örökké Éber”.

Haverson a Haditengerészet hírszerző tisztje volt.

– Helyes – mondta a főhadnagy. Locklearre és Johnsonra nézett. – Ha maga itt van, Főnök, talán van némi esélyünk a túlélésre. – Lenyúlt a nyílásba, átsegített a Longsword fedélzetére egy nőt.

Egy homokszőke hajú, pilótaegyenruhás nőt.

– Főnök, Polaski tiszthelyettes engedélyt kér az átlépésre!

– Engedélyezem – mondta a Spartan mosolyogva.

A nő overallján a 23. Légiszázad lógója, egy célkereszt közepében lángoló ököl díszelgett. A Spartan első ránézésre megállapította, Polaski személyisége nagyjából olyan lehet, amilyen Carol „Foehammer” Rawley kapitányé volt. Bízott benne, hogy pilótaként is legalább annyira képes, mint a másik nő.

– Szóval? Mi a helyzet? – kérdezte Locklear. – Van itt valami, amire rálőhetünk?

– Pihenj, katona! – mordult rá Johnson. – Valami másra is használhatnád a két füled között lévő izét, mint a sisakod hordására! Nem vetted észre, hogy már nem lebegünk? Nem érzed a gravitációt? Parittyapályára álltunk. Megkerüljük a holdat, és újra nekimegyünk a Szövetségnek.

– Így van – bólintott a Spartan.

– Az elsődleges feladatunk az lenne, hogy eltűnjünk innen! – vonta össze a szemöldökét Haverson. – Nem pedig az, hogy vakon nekirontsunk az ellenségnek. Értékes információkat szereztünk a Szövetségről és a Halóról. A legfontosabb most az, hogy eljussunk az UNSC által kontrollált úrbe!

– Én is ezt akartam tenni, uram – felelte a Főnök de se a Longswordon, se a Pelicanon nincs Shaw-Fujikawa hajtómű. Hipertérugrás nélkül évekbe telne, míg visszajutnánk.

Haverson felsóhajtott.

– Ez eléggé lekorlátozza a lehetőségeinket, igaz? – Hátat fordított a Spartannak, elgondolkodva járkálni kezdett.

A Spartan fontosnak tartotta a hierarchiát, elfogadta, hogy Haverson főhadnagy az előljárója, azt viszont sosem szerette, ha hátat fordítanak neki, és igazság szerint nem repesett a boldogságtól, hogy egy ilyen tiszt kerül föléje.

Már meghozta a döntést, tudta, hogy mit kell tennie, és meg is akarta tenni azt, amit elhatározott – akár tetszik Haversonnak, akár nem.

– Már elnézést, uram – mondta de kénytelen vagyok megjegyezni: ön a rangidős tiszt, én viszont egy kiemelt fontosságú akcióban veszek részt. A parancsokat a legfelsőbb helyről kaptam.

– Ez azt jelenti, hogy...?

– Azt jelenti, hogy ennek a néhány embernek, köztük önnek is, uram, én vagyok a parancsnoka.

Haverson visszafordult. Az arca ingerült volt. A szája kinyílt, mintha mondani akart volna valamit, de végül mégsem szólalt meg. Végigmérte a Spartant, halvány mosoly jelent meg az ajkán.

– Természetesen. Tisztában vagyok a küldetése lényegével, Főnök. Mindenben a rendelkezésére állok.

John meghökkent. Honnan tudhat ez az ember arról, hogy neki egy szövetségi Prófétát kell fogságba ejtenie? Egyáltalán: mit keres itt az ONI egyik tisztje?

– Szóval? Mi a terv? – kérdezte Locklear. – Parittyapálya... Azután? Egész nap csak dumálni fogunk, főnök?

– Nem – felelte a Spartan. Polaskira és a törzsőrmesterre nézett. Abban biztos volt, hogy a nőre számíthat, és annak ellenére, hogy még mindig nem értette, Johnson miként élte túl az Áradattal való találkozást, hajlandó volt elhinni, hogy ő is teljesíteni fogja a parancsait. Haverson? Benne nem bízhatott meg, de a főhadnagy is tudta, mi forog kockán, ezért nem volt valószínű, hogy akadályozni fogja a feladat végrehajtását. Locklear azonban már egészen más lapra tartozott.

A Pokolugrón látszott, hogy már nem sokáig bírja idegekkel; lerítt róla, ha nem ugorhat neki valaminek, akkor darabjaira fog hullani. A Spartan már találkozott ilyen emberekkel, olyanokkal, akik nyomás alá kerülve csak akkor nem roppantak össze, ha harcolhattak. Voltak olyanok is, akik éppen emiatt sodorták veszélybe a társaikat. Ha egy ilyen személyiséghez hozzákeveredett a Pokolugrókra jellemző büszkeség és keményfejűség, nagyon veszélyes elegy jöhetett létre. John tudta, mindenképpen meg kell mutatnia Locklearnek, ki az úr a háznál.

– Menjen vissza a Pelicanra! – mondta a tizedesnek. – Néhány perc múlva kijutunk a hold mögül. Szedjen össze mindent, amit használhatunk. Fegyvereket, muníciót, gránátokat. Mindent! Közben tartsa bekapcsolva a kommunikátorát, hogy hallja, mi történik ideát.

Locklear mozdulatlanul állt, feszülten bámult a Spartan arclemeze mögé.

A törzsőrmester kinyitotta a száját, de a Főnök leintette. Johnson visszanyelte a kikíváncozó szavakat.

A Spartan közelebb lépett Locklearhez.

– Talán nem volt világos a parancs, tizedes?

Locklear nyelt egyet. Kék szemében fakóbbá vált a tűz, félrekapta a fejét.

– De igen.. – Ahogy a vállára vette a fegyverét, kissé mintha összerogyott volna. Látszott rajta, elfogadja, hogy ezentúl a Spartantól kapja az utasításokat. – Máris indulok, uram. – A nyíláshoz lépett, visszaereszkedett a Pelicanba.

John végignézett az emberein, és megállapította, a csapat nem igazán alkalmas a tervezett, kifejezetten kockázatos művelet végrehajtására.

– Szóval? – kérdezte Polaski. – Hogyan szerzünk Shaw-Fujikawa hajtóművet?

– Nem szerzünk – felelte John. – A második legjobb megoldást választjuk. – A műveleti konzolhoz lépett, és a monitorra mutatott, amelyen ismét feltűnt a szövetségi zászlóshajó. – *Ez* a művelet objektívája.

Haverson a homlokát ráncolta.

– Főnök, ha annak a hajónak a közelébe megyünk, már azelőtt lerobbantanak minket az égről, hogy a kisujjunkat megmozdíthatnánk.

– Normál esetben igen – felelte a Spartan. – Viszont mi előre küldjük a Pelicant. Előtte persze megpakoljuk Moray aknákkal... Távirányítással fogjuk vezérelni. Magára vonja az ellenség figyelmét, az ellenséges tüzet. Ledob pár aknát... Mi pedig közben szépen továbbcsúszunk.

Polaski homlokán mély ráncok jelentek meg.

– Valami probléma van? – kérdezte tőle a Spartan.

– Nincs, Főnök. Egyszerűen csak... gyűlölöm elveszteni a hajóimat. Főleg akkor, ha jól megy a gép. Ráadásul ez hozott ki minket a Halóról.

John megértette, mire gondol. A pilóták általában kötődtek a hajóikhoz, nevet adtak nekik, emberi tulajdonságokkal ruházták fel őket. A Főnök sosem esett ebbe a csapdába; már régen megtanulta, hogy minden felszerelési tárgy feláldozható. Minden, kivéve talán Cortanát.

– Szóval, megközelítjük a zászlóshajót... – Haverson keresztbe tette a mellén a karjait. – Nekiugrunk egy cirkálónak, ami ézerszer nagyobb tűzerővel rendelkezik, mint mi? Vagy esetleg egy újabb átrepülést tervez?

– Egyiket sem. – A Főnök rámutatott a zászlóshajó dokkolófedélzetére. – Ez a landolózónánk.

Polaski a cirkáló hasán lévő, viszonylag apró nyílásra nézett.

– Pokolian kis lyuk, ilyen sebességnél állati nehéz lesz beletalálni, de... – Az alsó ajkába harapott, fejben elvégzett néhány számítást. – Egy Longsword elméletileg képes lehet erre.

– Ki fogják küldeni a Seraph vadászokat, hogy leszedjék a Pellicant és a Longswordot – mondta a Főnök.

– A Seraphok viszont csak akkor szállhatnak fel, ha előtte leeresztik a cirkáló pajzsait. Bejutunk, semlegesítjük a személyzetet, és máris van egy hajónk, amely képes végrehajtani a szükséges hipertérugrást.

– Rock and roll! – kiáltott bele Locklear a COM-ba. – Behatolás, megsemmisítés!

Johnson a szivarját rágcsálva gondolkodott.

– Még soha, senkinek sem sikerült elfoglalnia egy szövetségi hajót – suttogta Haverson. – Néhány alkalommal előfordult, hogy szétlőttünk egyet-egyet, de a megadás helyett inkább felrobbantották magukat.

– Nincs más választásunk – mondta a Főnök. Polaskira, Johnsonra, végül Haversonra nézett. – Vagy esetleg van valakinek valami jobb terve?

Senki sem válaszolt.

– Valami hozzáfűznivaló, Cortana?

– Talán csak annyi, hogy miközben teljes sebességgel, elfogópályán haladunk, a rendelkezésünkre álló üzemanyag nagyját el fogjuk használni... Meg annyit, hogy a közelítési vekto-

runk egymást átfedő ellenséges tűzzónákon vezet keresztül. Ez azt jelenti, hogy el fog érkezni az a pillanat, amikor lassítanunk, és *közben* manővereznünk kell. Ez eléggé... rázós lesz.

– Polaski meg fogja oldani, így van? – A Spartan a nőre nézett.

– Vezessek egy Longswordot? – Polaski lassan bólintott. Zöld szemében valami olyan fény csillogott, ami egy perccel korábban még nem volt jelen. – Hát, jó sok idő eltelt azóta, hogy utoljára ilyen gépet vittem, de igen, Főnök. Meg fogom oldani. – A pilótaüléshez ment, bekötötte magát.

– Igazán nem szeretném megkérdőjelezni Polaski kisasszony képességeit – folytatta Cortana de rámutatnék, hogy én milliószor gyorsabban dolgozom fel az információkat, és...

– Magának a zászlóshajó harcrendszerébe kell majd behatolnia – vágott közbe a Főnök. – Amikor elég közel kerülünk hozzá, le kell állítania a lövegeket. El kell vágnia a kommunikációs csatornákat.

– Ó, Főnök! Ezek szerint egy védtelen hölgygel kívánja elvégeztetni a piszkos munkát? – Cortana színpadiasan felsóhajtott. – Feltételezem, erre a társaságból egyedül én vagyok képes...

– Haverson főhadnagy – mondta a Főnök –, programozza be a Moray aknákat, és vigye át őket a Pelicanra, mielőtt még kijutunk a hold mögül. Az aknák fele ütközéskor robbanjon fel, a másik felét pedig úgy állítsa be, hogy automatikusan indítson támadást az utunkba kerülő ellenséges hajók ellen.

Haverson bólintott, és átsietett a műveleti konzolhoz, leült Polaski mellé.

Két láda és egy zsák jelent meg a padlón lévő nyílásban. Locklear visszamászott, lezárta az ajtót.

– Ez minden, főnök – mondta. – Egy HE pisztoly, két MA5B, egy M90-es rohampuska, és nagyjából egy ládányi repeszgránát. Körülbelül tucatnyi tár a fegyverekhez, de a puskához csak pár darab lőszert találtam.

A Spartan magához vett négy gránátot és fél tucat tárat. Kivette a fegyveréből a félig üres tárat, belelökött egy telit. A

törzsőrmester egy MA5B- t, muníciót és három gránátot vett ki a ládákából.

– Tíz másodpercen belül kifordulunk az orbitális ívből – jelentette Polaski.

– Pakolja össze a maradékot – mondta a Spartan a tizedesnek. – És kapaszkodjon!

Locklear gyors mozdulatokkal bedobálta a fegyvereket egy zsákba, amit a vállára akasztott, majd keresett magának valamit, amiben megkapaszkodhatott. Johnson a kriotartályoknak vetette a hátát, a Spartan az egyik válaszfal szélét markolta meg.

– Leoldom a Pelicant – mondta Polaski. Tompa koppanás hallatszott a padló alól. – A Pelican levált.

– A Pelican robotpilótája aktiválva – mondta Cortana.

– Moray aknák beprogramozva és élesítve – tette hozzá Haverson.

– Utánégető aktiválása. Három... Kettő... Egy... Most!

A Longsword hajtóműve bömbölve életre kelt, a hajótest megrázkódott, az utasokat hátravetette a gyorsulás ereje.

Elsőként a Longswordot megelőző Pelican bukkant ki a hold mögül. Folyamatos gyorsulással, széles ívben tartott a törmelékmező irányába. Ahogy a Longsword utána indult, a Spartan egy sor villanást látott a hold felszínén – mintha meteorok csapódtak volna be.

Polaski a bal oldali kamera által közvetített képre mutatott. A monitor közepén szövetségi cirkálók tűntek fel.

– Vártak ránk! – kiáltotta. – Kitérő manőver!

A Pelican belekezdett egy jobbos fordulóba.

– Gyorsítás, irány a zászlósha...

A zászlóshajó, ami közel volt. Túlságosan közel! A parancsok rádöbbsent, a szövetségi kitalálták, milyen trükköt akarnak végrehajtani. Vagyis... Majdnem kitalálták: a jelek szerint arra nem számítottak, hogy menekülés helyett a zászlóshajót fogják célba venni.

– A Pelican kétszáz kilométerrel előttünk – mondta Polaski.

A Pelican magára vonta a cirkálók irányából érkező ellenséges tüzet. A teste füstölt, bizonyos részei párává változtak.

– Aknák kint – jelentette Haverson. – Koordináták és röppályák a rendszerben. Polaski, nehogy belerohanjon valamelyikbe!

– Vettem – mondta a nő. – Kapaszkodjanak! Bemegyünk.

– Utálom ezt a szart! – mormolta Locklear. – Hajók lövöldöznek egymásra... Úgy röpködnek a lövedékek, hogy meg se lehet közelíteni a leszállózónát, én meg itt ülök, és semmit sem tudok csinálni azon kívül, hogy azon töröm a fejem, mikor lövik szét a seggem!

A Főnök hallgatott, de ezúttal mélységesen egyetértett a közlegénnyel. Ő sem rajongott az űrcsatákért.

– Ámen – mondta Johnson törzsőrmester. – Most viszont pofa be! Hagyd a hölgyet nyugodtan röpködni! – Kivette a zsebéből a küldetésrögzítő egységét, beledugott egy chipet. A kis monitor elsötétült, a parányi hangszóróból ritmikus kakofónia üvöltött. A Főnök felismerte a zajt: pár évszázaddal korábban a zenének ezt a típusát nevezték „metal”-nak. A törzsőrmesternek furcsa ízlése volt...

– Lőjön fejbe, törzsőrmester! – tiltakozott Locklear. – Inkább nyírjon ki, de ne kínozzon ezzel a szarral!

– Pofa be, katona! Ez *klasszikus* zene!

– Inkább a halál...!

Polaski folytatta a manőverezést, a Longsword folyamatosan változtatta a pályáját, de a fő vektortól nem tért el. Ahogy meglátta a zászlóshajó irányából feléjük tartó plazmatorpedót, a pilóta duplaorsóba vitte a gépet.

– Mit játszsa ez itt magát? – mondta Cortana olyan frekvencián, hogy a Főnökön kívül senki sem hallhatta a megjegyzését. – Kapcsolódom a szövetségi hálózathoz – jelentette be a másik csatornán. – Behatolok a fegyver-rendszerükbe. Kis türelmet...

A Longsword előtt haladó Pelican magára vonta a második torpedót. Egy pillanattal később lángvirággá változott, majd... Majd nem maradt más a helyén, csak egy csillámló, ionizált fémfelhő.

A középső ablakban megjelent a zászlóshajó, egyelőre nem volt nagyobb, mint egy levesestárnyér.

– Nincs több idő a játszadozásra! – mormolta Polaski. Beindította az utánégetőket, és a zászlóshajó felé fordította a Longsword orrát.

A váratlan gyorsulás ereje hanyatt lökte a Főnököt és Johnson törzsőrmestert. Locklear, aki még mindig erősen kapaszkodott, szinte vízszintesen feküdt a levegőben.

– A távolság túl kicsi a normál fékezés végrehajtásához. Kémény landolás lesz a zászlóshajó dokkjában! – figyelmeztette Cortana az embereket.

– Tényleg? – Polaski hangja ingerült volt. – Most már tudom, miért nevezik az ilyen mesterségeseket okostojásnak!

– A szemébe húzta ellenzős sapkáját. – Ezt a madarat most én röptetem, maga azzal foglalkozzon, hogy kiiktassa a fegyverrendszert!

– Kieresztik a vadászaikat! – szólalt meg Haverson. Az ablakot szinte betöltő zászlóshajó belsejéből hat Seraph vadász repült ki. – Még mindig van húsz aktív Moray aknánk... A vadászok éppen feljük haladnak. Az aknák célt keresnek... Befogták. Manővereznek. – Apró tűzgomolyok jelentek meg a könnycsepp alakú Seraphokon, amelyek egy másodperccel később szétrobbantak. Haverson felnevetett.

– Telitalálat!

– Elülső fegyverzet és pajzsrendszer kikapcsolva – jelentette Cortana.

– Az ajtók nyitva – mormolta Polaski. – Meghívást kaptunk... Udvariatlanság lenne nemet mondani, nem igaz?

A zászlóshajó betöltötte az ablak előtti teret.

– Ütközés... azonnal! – mondta Cortana.

Johnson felállt, de a Főnök előrelátóan inkább a padlón maradt, és a biztonság kedvéért megfogta a törzsőrmester lábát.

Polaski leállította a hajtóműveket, és beindította a manőverező rakétákat. A Longsword száznolcvan fokos fordulatot hajtott végre. Amint a gép orra helyett a fara fordult a zászlóshajó

felé, Polaski maximális fokozatra állította a tolórakétákat. A hajótest nyögve tiltakozott a lassítás ellen.

A Spartan fél kézzel kapaszkodott, a másik kezével a törzsőrmester lábát fogta – csak így tudta megakadályozni, hogy Johnson teste nekizuhanjon a szemközti hajófalnak.

Polaski megosztotta a központi monitort, így egyszerre láthatta a Longsword orrát és farát. Állítgatni kezdte a tolórakétákat, úgy manőverezett, hogy a gép a dokk nyitott kapuja felé tartson. A monitoron látható apró nyílás aggasztó gyorsasággal növekedett.

– Kapaszkodjanak!

Felnyűszítettek a hajtóművek, a gép tovább lassult, de még mindig nem eléggé.

Háromszáz méter/másodperces sebességgel hatoltak be a dokkba. A Longsword hajtóműveiből kicsapó lángok korbácsként csaptak végig a közelben ácsorgó Grunt technikusokon. A hő hatására szétrobbantak a metánnal töltött légzőpalackok, olyan ropogássorozat hallatszott, mintha valaki tűzijáték-rakétákat gyújtott volna be.

Polaski lekapcsolta a hajtóműveket. A gép beleütközött a falba.

A Spartan, Johnson és Locklear egymásba gabalyodva zuhant hátra a raktérbe.

Odakint az életben maradt Gruntok előrántották plazmapisztolyaikat, és elindultak a Longsword irányába. Közben a szövetségi Mérnökök megpróbálták eloltani a keletkezett tüzeket, megpróbálták helyrehozni a szétégett áramköröket.

– A dokk előtt aktiválódik a védőpajzs – jelentette Cortana. – A dokk légnyomása stabilizálódik. Akinek esetleg kedve van, megkezdheti a kiszállást...

Locklear feltápáskodott.

– Nekem van! – kiáltotta. Felemelte és csőre töltötte MA5B-jét. – Csapjunk bele!

– Szép munka volt, emberek – állt fel a Spartan. Készenlétbe helyezte a karabélyát. – De ez volt a dolog könnyebbik része...

HETEDIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 17.50 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EGY AZONOSÍTATLAN SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZE-
TÉN;
FELTÉRKÉPEZETLEN RENDSZER. HALO TÖRMELÉKMEZŐ.

Plazmalövedékek csapódtak a Longsword testébe, a pilótafülke ablakába. A ragyogó fényű energiakötegek végigsisteregtek a fülkén, és füstös, olvadt sávokat vágtak az oldalfalakba. A dokkban álló Seraphok és az üzemanyagtárlók mögött légiónyi Grunt talált fedezéket. Némelyik időnként kiugrott, és rálőtt a Longswordre egy-egy zöldes plazmasugarat, de aztán gyorsan visszahúzódtak a fedezékükbe.

– Rajtuk vagyok – mondta Polaski, és elkattintott egy kapcsolót. A Longsword hasából kiereszkedtek a futóművek, a hajótest egy méterrel a padló fölé emelkedett. – Lövegek készenlétben... Viszlát, fiúk!

Maga elé húzta a löelemképző kijelzőjét, és a lövegekkel végigverette a dokkot. A 120 mm-es lövedékek keresztülhatoltak a Gruntok fedezékén, egymás után robbantak fel az üzemanyagtartályok, a kikapcsolt pajzzsal várakozó vadászgépek. A levegőben fémszilánkok záporoztak, amelyek egymás után végeztek az idegen harcosokkal. Hatalmas lángnyelvek csaptak a mennyezet felé, hogy azután összezsugorodjanak és kialudjanak. A dokk padlóját beborították az égő üzemanyagtócsák és a Gruntok meg a szövetségi mérnökök szénné égett tetemei.

– Aktiválódik a tűzoltó rendszer – közölte Cortana.

A mennyezeten fúvókák jelentek meg, amelyek valami szürkés ködöt fröcsköltek szét a dokkban. A tüzek egy pillanatra fellobbantak, azután úgy szűntek meg, mintha soha nem is léteztek volna.

– Van levegő a dokkban? – kérdezte a Spartan.

– Nézem... – felelte Cortana. – Nyomokban hamu, némi szennyező anyag, rengeteg füst, de... Igen, a levegő belélegezhető, Főnök.

– Helyes. – A Spartan a többiekre nézett. – Kimegyünk.

Én leszek elöl, Locklear velem tart. Törzsőrmester, maga lesz a hátvéd.

– Rám is szükség lesz – mondta Cortana. – Sikerült elkészítenem a hajó sematikus rajzát, a tájékozódás végett. Amit tudtam, eddig is megtettem, de a fővezérlőket manuálisan is lezárták. Közvetlen módon kell hozzáférnem a hajót vezérlő rendszerekhez.

A Főnök habozott. A páncélja alkalmas volt arra, hogy egy különleges kristályrétegben magával vigyen egy Cortanához hasonló mesterséges intelligenciát. A Halón már megtette, Cortana akkor kifejezetten hasznosnak bizonyult.

A gondot az jelentette, hogy a mesterséges intelligencia nem csupán abban a bizonyos kristályrétegben helyezkedett el, hanem a páncélhoz tartozó neurális interface-en keresztül a szó legszorosabb értelmében véve beköltözött a Spartan agyába, igénybe vette tudata bizonyos részeit. Ez önmagában véve is kellemetlen volt, de mióta kijött a Halo komputerrendszeréből, Cortana kifejezetten bosszantóan tudott viselkedni.

A Főnök félresöpörte az aggályait. Úgy döntött, vállalja a dolgot, de elhatározta, ha Cortana ezúttal is kibírhatatlan lesz, egyszerűen kihúzza magából a dugaszt.

– Készüljön! – mondta. Lenyomott néhány gombot a terminálon, és átmentette Cortanát egy adatchipre. Egy pillanattal később a terminál zöld pulzálásba kezdett. A Spartan kiemelte a chipet, belehelyezte a sisakja hátsó részén lévő nyílásba. Megszédült, de aztán szétáradt az agyában a már jól ismert fémes, hideg érzés. Cortana rácsatlakozott az idegrendszerére.

– Még mindig rengeteg itt a szabad hely – jegyezte meg.

A Spartan úgy tett, mintha nem hallotta volna meg a gúnyos beszólást. Odabólintott Johnsonnak és Locklearnek.

– Induljunk!

Johnson törzsőrmester kinyitotta az ajtót. Locklear a vállához emelte a fegyverét, és kilőtt a nyíláson. A Longsword közelében lapító két Grunt hanyatt vágódott. A mozdulatlan testek alatt foszforeszkáló vértócsa keletkezett.

A Spartan kiugrott az ajtón. A mozgásdetektora három célpontot jelzett. Sarkon fordult, és felemelte a fegyverét. Meglátta a három szövetségi mérnököt – levette az ujját a ravaszról. A mérnökök nem jelentettek veszélyt.

A furcsa, egy méter magas lények a testükhöz tartozó, levegőnél könnyebb gázzal megtöltött hólyag segítségével lebegtek a padló fölött. Csápjaikkal éppen egy üzemanyag-vezetékét próbáltak visszailleszteni a helyére.

– Furcsa, hogy még nem érkezett meg a fogadóbizottság – súgta Cortana. – Átnéztem a hajó legénységi listáját. Háromezer szövetségi, főként mérnökök. Egy kisebb Grunt egység, és csupán száz Elite.

– *Csupán?* – mormolta a Főnök. Intett a társainak, menjenek át a dokk túlsó végében lévő kapuhoz. A levegőben kavargó füst és tűzoltó-gáz miatt a látótávolság tíz-tizenkét méterre korlátozódott.

Fegyverdörgés visszhangzott végig a csarnokon. A Spartan jobbra fordult, és lövésre emelte a fegyverét.

Locklear a mérnökök rángatózó teste fölött állva még egy sorozatot eresztett bele a testekbe.

– Az ilyenekre ne pazarolja a muníciót, tizedes – mondta Johnson. – Rondák, de ártalmatlanok.

– Most már tényleg azok – felelte Locklear. Letörölte az arcáról az idegenek véré, és elvigyorodott.

A Spartan bizonyos szinten egyetértett Locklearrel, aki a legegyszerűbb taktikát alkalmazta (amit nem ismersz, azt öld meg), ennek ellenére feleslegesnek tartotta a mérnökök lemeszárlását. Feleslegesnek és ostoba dolognak.

A dokk felépítése hasonló volt az *Igazság és Szentség* nevet viselő másik hajóéhoz, amiben a Főnök nem sokkal korábban megfordult. A bíborszínű falakat alacsonyan elhelyezett, indirekt fényforrások világították meg. Az idegenek által használt

fémfelületekre egymást átlapoló, halványan foszforeszkáló mértani formákat nyomtattak. A mennyezet boltozatos volt és szükségtelenül magas: legalább tíz méterre volt a padlótól. Az emberek hajóin sosem kerülhetett sor ilyen típusú helypazarlásra.

A Főnök végignézett a hatszög alakú kapun, ami elég széles volt ahhoz, hogy akár egy teljes osztag berontson rajta. A vastkos fémlemez négy részre oszlott, ezek nyitáskor egyenként, nesztelenül csúsztak be a falba.

– Ezen keresztül kijuthatunk a főfolyosóra – mondta Cortana –, onnan pedig a hídra.

A Főnök intett Locklearnek, húzódjon a kapu jobb oldalára, Johnstont pedig balra küldte.

– Haverson főhadnagy! Maga lesz az őr. Polaski, nyissa ki a kaput! Mostantól kezdve kézjelekkel kommunikálunk.

Haverson ironikusan tisztelgett, de mindenesetre megmarcolta a fegyverét, és a tekintetével végigpásztázta a dokkot.

Polaski előrelépett, letérdelt a kapu közepén lévő panelhez. Hátrafordította a sapkája ellenzőjét, azután visszanézett a Spartanra. A Főnök felemelte a fegyverét, és bólintott. A nő kinyújtotta a kezét, de mielőtt megérintette volna a vezérlőgombot, a kapu szétnyílt.

A túlsó oldalán öt Elite állt. Kettő a kapu két oldalán várakozott, a harmadik középen állva a Spartanra szegezte plazmafegyverét. Mögötte helyezkedett el a negyedik, az ötödik pedig közvetlenül Polaski előtt térdelt.

A Spartan leadott két lövést Polaski feje fölé. Az első lövedék a folyosó közepén álló Elite-et találta el, a második a hátrébb várakozót. Az idegen harcosok pajzsa nem volt aktív, így a 7.62 mm-es lövedékek átütötték a páncéljukat. A két Elite a padlóra zuhant.

Az ajtónál kétoldalt elhelyezkedő társaik üvöltve támadásba lendültek. Felszisszentek a plazmafegyverek, a kék-fehér energiacsóvák közül néhány a Főnök pajzsába csapódott, ami azonnal deaktiválódott.

A Spartan sisakjában villogni kezdett egy vörös jelzőfény. A látását elhomályosították a lövedékek, így szinte találmra süttötte el a fegyverét, hogy leszedje a Polaskival szemközt térdelő Elite-et. Nem találta el a célpontot.

A térdelő Elite előkapta a plazmapisztolyát, Polaski pedig a saját oldalfegyverét. A nő volt a gyorsabb, vagy talán csak a szerencsésebb. Egy dörrenés. A lövedék az Elite hosszúkas sisakjának közepébe fúródott. Az Elite lövése célt tévesztett, a plazma csak a padlót perzselte végig.

Polaski a teljes tárat belelőtte az idegen lény arcába. A test hanyatt vágódott, kétszer megrándult, azután nem mozdult többé.

Johnson és Locklear pokoli ösztüzet zúdított a folyosóra, és miközben Polaski lehasalt a padlóra, sikerült leszedniük a megmaradt két Elite-et.

– Na erre vártam! – mordult fel Johnson. – Egy valódi kis tűzpárbajra!

A folyosón, úgy tíz méter távolságban tucatnyi Elite fordult be a sarkon.

– Ó-ó! – nyögött fel Locklear.

– Törzsőrmester! – vakkantotta a Főnök. – Kaput! – Két lépéssel Polaski mellett termett, a gallérjánál fogva felrántotta a padlóról, kihúzta a tűzvonalból. Egy pillanattal később plazma-sugarak vágódtak be arra a helyre, ahol a nő feküdt.

A Spartan eleresztette Polaskit, beélesített egy gránátot, a rohánva közeledő Elite-ek felé hajította. Johnson közben rálőtt a kapu vezérlőegységére. A szerkezetből szikrák pattogtak; a fémlemezok döndülve összezsúródtak. Egy hangos koppanás hallatszott a túlsó oldalról, azután... csend. Polaski felállt, belökött a pisztolyába egy teli tárat. Remegett a keze.

– Cortana – mondta a Főnök más úton kell eljutnunk a hídhhoz.

Egy kék nyíl villant fel az arcmonitorán. Oldalra fordította a fejét, és meglátta a jobb oldalon lévő ajtót. Rámutatott, jelzett a társainak, hogy kövessék. Odarohant az ajtóhoz, megérintette a vezérlőpanelt.

A kis ajtó oldalra csúszott. Egy keskeny, sötét folyosó húzódott mögötte. A Spartannak nem igazán tetszett a dolog. A folyosó túl szűk, túl sötét volt; egy ilyen helyen tökéletes csapdát lehet állítani. Átvillant az agyán, hogy esetleg mégis a nagyobb kapunál kellene próbálkozniuk, de elvetette az ötletet. A kapu lemezei közül átpattanó szikrákból, az átömlő füstből arra lehetett következtetni, hogy az Elite-ek megpróbálnak utat olvasztani maguknak.

A Spartan aktiválta a fényviszonyoknak megfelelő arclemesztűrőt. A sötétség szétfoslott, szemcsés, fluoreszkáló szürkeség vette át a helyét. Kontakt sehol... A Főnök megvárta, míg a pajza újratöltődik, azután lehajolt, és belépett a folyosóra.

Néhány lépéssel arrébb a folyosó még jobban összeszűkül, bíborszínű falai sötétebbé váltak. A Főnök csak oldalazva fért el benne.

– Ez valami szervizfolyosó lehet a mérnökök számára – állapította meg Cortana. – Az Elite-eknek időbe telne ezen keresztül menni.

A Főnök helyeslő mormogást hallatva tovább furakodott a járatban. Energiapajza halk, kaparászó hangot hallatva, szikrákat pattintva súrlódott hozzá a falakhoz. Mivel sehogy sem fért el, kikapcsolta a pajzsát, és így éppen elegendő volt számára a hely.

A Spartan mögött Locklear haladt, azután Polaski és Johnson következett, a sort Haverson zárta.

A parancsok rámutatott Haversonra, majd az ajtóra. A főhadnagy homlokráncolva bólintott. Becsukta az ajtót, és kitépte falból a zárszerkezetet működtető vezérlőpanel áramkörét.

A dokkban több tucat mérnök tartózkodott, a hajón pedig éppen elegendő voltak ahhoz, hogy saját szervizjáratot kapjanak. A Főnök az *Igazság* és *Szentségen* nem látott ehhez hasonló folyosót, de ami azt illeti, ott egyetlen mérnökkel sem találkozott. Vajon ez a hajó mitől volt más, mint a többi? Annyi fegyvert pakoltak fel rá, mint bármelyik másik hadihajóra, viszont annyi mérnök szolgált rajta, amennyi az egészhet képes lett volna átépíteni.

– Megállni! – mondta Cortana.

A Spartan megtorpant. Kikapcsolta a sisakmikrofonját, hogy nyíltan beszélhessen Cortanával.

– Valami gond van?

– Gond? Inkább szerencsének mondanám. Nézzen balra. Húsz centivel lejjebb...

A Főnök a megjelölt helyre nézett, és felfedezett a falon egy kör alakú nyílást, ami olyan kicsi volt, hogy legfeljebb a hüvelyujját tudta volna beledugni.

– Csatlakozó aljzat, vagy valami hasonló, amit az itteni mérnökök használnak. Rövidhullámú és infravörös jeleket érzékel benne. Emeljen ki, csúsztasson be oda!

– Biztos ezt akarja?

– Idebent nem sokat tehetek, ha viszont közvetlen kapcsolatba kerülök a hajó hálózatával, valamennyi rendszerükbe bejuthatok, valamennyi irányítását átvehetem. Ettől függetlenül el kell jutniuk a hídra, és lehetővé kell tenniük a számomra a mérnöki rendszerekhez való fizikai hozzáférést. Viszont addig, amíg erre sor kerül, talán átvehetem a másodlagos rendszerek feletti kontrollt, és így nyerhetek egy kis időt.

– Ha tényleg biztos benne...

– Előfordult már, hogy valamiben nem voltam biztos? – csattant fel Cortana.

A Spartan az idegi interface-en keresztül érezte Cortana türelmetlenségét.

Kiemelte a sisakjából az adatchipet. Érezte, ahogy Cortana elhagyta a tudatát: hirtelen forróság öntötte el a fejét, ami együtt pulzált a szívével, és azután... Azután ismét egyedül volt a páncéljában.

Becsúsztatta a chipet a falon talált nyílásba.

Locklear undorodva nézett rá.

– Nem tudnának annyit fizetni, hogy bármimet beledugjam abba az izébe!

A Spartan jelentőségteljesen elhúzta az ujját a torka előtt. A tengerészgyalogos megértette a jelzést, és elhallgatott.

– Bent vagyok – közölte Cortana.

– Milyen? – kérdezte a Főnök.

Kis szünet, azután:

– Más... Menjenek előre harminc métert, azután forduljanak balra.

A Spartan jelt adott a csapatnak az indulásra.

– Igen, *nagyon* más – mormolta Cortana.

* * *

Cortanát kifejezetten a programokba történő behatolásra fejlesztették ki. Minden piszkos trükköt, minden kódtörő algoritmust ismert, amit a Hírszerzés valaha létrehozott, és menet közben sikerült kifejlesztenie néhány saját fogást is. Tökéletes tolvaj és elektronikus kém volt. A szövetségi rendszerbe is sikerült behatolnia.

Először akkor tette meg, amikor a Longsword közelebb ért a zászlóshajóhoz. Diagnosztika módba állította a cirkáló fegyverrendszerét. A Szövetség mérnökei észlelték a problémát, és gyorsan újraindították a rendszert, de így Polaski értékes másodpercekhez jutott, és annak ellenére bevihette a Longswordot a dokkba, hogy pusztán csigalassú, emberi reflexeire hagyatkozhatott.

– Milyen? – kérdezte a Főnök.

A meglepetés ezúttal már nem volt tényező, és teljes kapacitással működtek a behatolás-elhárító rutinok, és... Valami más is jelen volt. Cortana finom érintéseket érzett testetlen önmagán – mintha csápok simogatták volna végig, hogy azután gyorsan visszahúzódnak.

Olyan volt, mintha valami más is jelen lenne a rendszerben. Egy szövetségi mesterséges intelligencia? A jelentésekben eddig még egyszer sem szerepelt ilyesmi. Cortanát bosszantotta, hogy az ellenség is kifejleszthetett valamit, ami olyan, mint ő.

– Más...

Cortana végigpásztázta a hajó szerkezetét, egymás után megvizsgálta a fedélzeteket, azután keresztülvillant a háromezer

megfigyelő rendszeren. Kiválasztotta a hídhöz vezető legrövidebb utat, az információt egy lopott tárterületen helyezte el. Megtöbbszörözte önmaga egy részét, és folytatta a hajó rendszereinek és alrendszereinek analizálását.

– Menjenek előre harminc métert, azután forduljanak balra.

Ráállt a hajó külső kameráira, észlelte a közelben tartózkodó hat cirkálót, amelyek a zászlóshajótól néhány száz kilométernyire várakoztak, miután fel kellett hagyniuk a Longsword üldözésével. Néhány U alakú csapatszállító vált ki belőlük, mindegyik a zászlóshajó felé indult. Ez rosszat jelentett.

Észlelte a zászlóshajó folyosóit végigvizsgáló tucatnyi Elite egységet. Behatolt a hajó nyomkövető rendszerébe, létrehozta a Főnök és társai elektronikus szellemét, ezeket a jeleket úgy mozgatta, mintha a cirkáló orra felé tartanának, vagyis arra a helyre, ahol az UNSC hajóin a parancsnoki központ szokott lenni. Bízott benne, hogy sikerül rászednie az Elite-eket, sikerül rávenni őket, hogy a hamis jeleket vegyék üldözőbe.

Az ellenséges egységek koordinátáit feltöltötte a Főnök sisakmonitorára.

Egy váratlan jelsorozat bukkant fel az adatáramlatban. Cortana ráállt a forrására, figyelt, elemezte a randomnak éppen nem nevezhető szignált, azután elvágta a kapcsolatot. Nem volt ideje arra, hogy bújócskázzon azzal, ami a rendszerben jelen van, bármi legyen is az.

Be kellett látnia, nincs elég ereje ahhoz, hogy szembeszálljon egy esetlegesen létező, az ellenség által létrehozott mesterséges intelligenciával. Irdatlan mennyiségű adatot töltött le a Halo rendszereiből, magába olvasztotta az állomás felépítésével, az elvégzett karbantartási munkákkal, az Áradat xenobiológiájával kapcsolatos információkat, és minden olyan feljegyzést, ami a Szövetség által oly sokra tartott, rejtélyes „Előfutárookra” vonatkozott. Az adatok feldolgozása, rendszerezése is több hetet vett volna igénybe, és akkor még hátravolt az elemzésük, a megértésük.

Az információtömeg még tömörítve is megtöltötte a tárhe-lyeit, de még azokba az alrendszereibe is jutott belőlük, ame-

lyeket normál esetben az aktuális észlelések feldolgozására tartott fenn. Volt egy olyan sejtése, hogy a tömörítést túl gyorsan végezte el, hogy a Halóról származó adatok egy része esetleg sérült lehet, de egyelőre nem válogathatta ki a használhatatlan részeket, mindent magában kellett tartania, ennek pedig az lett a következménye, hogy lassabbá vált a működése, veszített a hatékonyságából.

Erről a Főnöknek természetesen nem tett említést. Mivel mindig is büszke volt intelligenciájára és kapacitására, önmagának is nehezen vallotta be a dolgot, de meg kellett tennie; ostobaság lett volna elhitetnie magával, hogy semmi sem változott, hogy pontosan olyan, mint amilyen máskor lenni szokott.

Blokkoló ellenjelet küldött a „Másik” irányába.

Tudatának az a része, amely a hajó szerkezetét kutatta, felfedezte, hogy a hídnak van egy másik hozzáférési pontja is. *Ostoba!* – korholta magát. Gondolhatott volna erre... A második pontról csak a vészhelyzet esetén működésbe lépő rendszerek között tettek említést. A valóságban egy kis folyosó volt, amin keresztül a mentőkapszulákhoz lehetett eljutni. Egy folyosó, ami hozzákapcsolódott az egyik szervizjárathoz...

– Főnök, egy másik úton is el lehet jutni a hídra.

– Vettem. Egy pillanat.... – Lövések dörrenése hallatszott a COM-ból, azután... Újra csend. – Folytassa, Cortana!

– Feltöltöm az útvonalat. Azt hiszem, a páncéljában nem fog keresztülférti. Javaslom, ossza ketté a csapatát, és két útvonalon haladva próbálják elérni a célt. Így maximalizálhatják annak esélyét, hogy valóban eljutnak a hídra.

– Vettem – mondta a Spartan. – Polaski és Haverson velem marad. Johnson és Locklear a mentőkapszulák felé megy.

Cortana ezt követően mindkét egységet figyelemmel kísérte, mindkettőről készített egy-egy jelmásolatot, amivel összeza-varhatta az ellenséget.

Észlelte, hogy a zászlóshajó és a cirkáló közötti frekvencián fokozódott a kommunikációs forgalmazás. Jelentések a behatólókról, segélykérő hívások, egy figyelmeztetés, amit a zászlóshajó legénysége a „központba”, vélhetőleg az idegenek lakó-

bolygójára kívánt eljuttatni. Többször is megemléstettek egy bizonyos „szentet”. Cortana természetesen nem tudta, hogy ezzel kire, vagy mire utalnak, mindenesetre feltámadt benne a kíváncsiság: szeretne volna megtudni, mi olyan fontos a Szövetség számára, hogy megpróbálja titokban tartani.

Miközben megfejtette az üzenetek tartalmát, miközben az így nyert adatokat összevetette a hajó kommunikációs archívumában talált információkkal, a hajó oldalán lévő szenzorok között felfedezett egy energiatüskét. A zászlóshajó jobb oldalán lévő cirkálók egyike távolabb húzódott, megfordult, aktiválódó hajtóművei kéken villództak az űr sötét háttere előtt. A cirkáló felgyorsított, belevetette magát az örök éjszakába, majd hirtelen átcsúszott a hipertérbe.

Cortana feljegyezte a távozási pont helyét és az irányvektort – abban bízott, hogy ezen adatok birtokában talán majd sikerül meghatározni az idegenek otthonvilágának koordinátáit.

Meghökkenítő volt, hogy a Szövetség segítséget kért. A szövetségi harcosok hihetetlenül büszkék, már-már gőgösek voltak, szinte sosem futottak meg az összeecsapások elől, és a maguk számára sosem kértek segítséget. Ez volt az egyik furcsaság, a másik pedig a zászlóshajó léte. Egy cirkáló, ami elegendő fegyverrel rendelkezik, de a személyzete összetételéből arra lehet következtetni, hogy nem háborús feladatot teljesít... Mi lehet emögött? Vajon van köze egymáshoz ennek a két részletnek?

Miközben ezen töprengett, Cortana folytatta a rendszerben jelenlévő Másik személyiség által küldött jelek közömbösítését szolgáló ellensorozatok generálását. Bízott benne, hogy egy darabig még képes lesz leplezni a tevékenységét. A másik szignáljai Bessel-funkciók sorozatává alakultak, így kénytelen volt kapacitást pazarolni a védekezésre.

Automatizálta a folyamatot, elvégzését rábízta a szövetségi navigációs komputernek arra a részére, amit már ő uralt, ő maga pedig inkább a Főnökről és társairól készített elektronikus szellemek mozgatására összpontosított, hogy minél jobban össze tudja zavarni az üldöző Elite osztagokat.

Közben folytatta a zászlóshajó rendszereinek átvizsgálását. Mivel a szövetségiak hiperhajtóművei és fegyverei jóval fejlettebbek voltak az UNSC által használtaknál, ezeknek az információknak a birtokában az emberiség óriási lépést tehetett előre a technológiai fejlődés útján.

A feszült összpontosítást a Főnök hangja törte meg.

– Cortana? – A háttérből plazmalövedékek sistergése, automata fegyverek dörgése hallatszott. – A járatban van néhány aktív álcával rendelkező Elite. Valahogy meg kellene kerülnünk ezt a kereszteződést.

Cortana eddig a pillanatig figyelmen kívül hagyta az Elite-ek által rendszeresen használt fényhajlító technológiát. Rengeteg dolga volt, túl sok részre kellett osztania magát, nem csoda, hogy erről a részletről megfeledkezett. Felfüggesztette a szövetségi technológia tanulmányozását, és keresett egy olyan útvonalat, amelyen a Főnök és társai kikerülhették az érintett járatszakaszt.

– Szervizpanel. Jobbra, a padlón. Le három métert, egyenesen előre öt métert, balra, aztán fel. – Robbanást érzékelt.

– Megvan! – jelentette a Főnök.

Cortana kénytelen volt kapacitást áldozni a Spartan megvédésére. Leállított néhány kutatórutint, és ismét átvizsgálta a hajó tervrajzát. Biztos volt benne, hogy talál valamit, amit használhat. Egy fegyvert. Egy módot az ellenség megállítására... Megtalálta. Az atmoszferikus preprocesszorok tartalék központja. A többi rendszerrel ellentétben ez alacsony prioritást kapott, csak minimális biztonsági rétegek védték. Cortana egy mikroszekundum alatt generált néhány százezer szövetségi kódot, és feltörte a rendszert. Az érintett szektor légcserélő be rendezését lekapcsolta a központi rendszerről. A Főnök és társai számára is fontos ventilátorok és szivattyúk tovább működtek, az összes többi azonban leállt, hogy azután ismét beinduljon, de *ellentétesen*, mint korábban.

Figyelmeztető jelzések cikáztak végig a rendszeren. A légnyomás hirtelen 87%-kal csökkent a hajó folyosóin. Cortana megszüntette a jelzéseket.

A Másik megpróbálta leállítani a szivattyúkat. Cortana blokkolta a szignált, és egy új kódot illesztett a biztonsági rendszerekbe: „Sajnálattal közöljük...”

Hallotta a Másik sikolyát, érzékelte a visszhang visszhangjának tűnő, hangszerű jelenséget, amely végigrezgett a processzorain. Olyan volt, mint egy iszonyúan eltorzított emberi üvöltés.

Végigpásztázta a hajó kameráit. Gruntokat látott, akik sikoltva, hörögve roskadtak össze a folyosókon, a különböző termekben, miután a nyomáscsökkenés következtében kiszivárgott a metán a légzőkészülékeikből. A mérnökök elkékülve, lelassulva, haldokolva, remegő csápokkal próbálták megtalálni és kijavítani a hibát. A behatolókat kereső osztagok megtorpantak a folyosókon, az Elite harcosok a torkukat markolászva, rágószerveiket táogatva próbáltak levegőhöz jutni, hogy azután fuldokolva, vergődve összerogyjanak.

Egy impulzus villámlott keresztül Cortana etikai szubrutinján, egy impulzus, amelynek hatására aktiválódott az a megcsakító parancs, amelyet kifejezetten azért hoztak létre; hogy rábírják valamivel Cortanát a megállásra, az éppen folytatott tevékenység felfüggesztésére, a helyzet és korábbi döntései átgondolására. Ám Cortana tisztában volt azzal, hogy itt most nagyon egyszerű a képlet: ha nem ölsz, téged ölnek meg. Blokkolta az etikai szubrutinból érkező jelzéseket. Nem engedhette meg magának, hogy lelassuljon, hogy cselekvés helyett másodlagos elemzésekkel foglalkozzon.

– Főnök! – suttogta a COM-csatornába. – Figyelmeztetem, hogy azokon a folyosókon, amiket most töltök fel a NAV-rendszerébe, már nincs levegő. Ezekben a zónákban halálos veszély fenyegeti a csapatát.

Három másodperc csend, azután:

– Vettem.

A „szent” kódjelzés megfejtését végző szubrutin leállt. A kommunikációs csatornákon keresztül begyűjtött üzenetek alapján, a kérdéses szó körüli szöveg szokatlanul választékos volt, még a legmagasabb rangú Elite-ekkel kapcsolatos üzene-

teknél is körülményesebb és elegánsabb kifejezések szerepeltek benne. A szó szerinti fordítás lehetetlen volt, de az információk arra utaltak, hogy hamarosan valamilyen előkelőségnek, valamilyen jeles személynek kell megérkeznie a Halóhoz.

Ez a látogató olyan fontos volt, hogy a rendszerben jelenlévő hadihajók pusztán az őt kísérő flotta előőrsét alkották. Még több szövetségi hajó közeledett. Több száz!

– Főnök – mondta Cortana. – Lehet, hogy problémánk lesz, ugyanis...

– Várjon, Cortana! – vágott közbe a Spartan. – A parancsnoki központ előtt vagyunk. Meg tudná mondani, hányan tartózkodnak odabent?

– Negatív. Kikapcsolták a híd szenzorait.

– Emberek, hallották Cortanát! – mondta a Főnök. – Nem tudjuk, mire számíthatunk. Bármi megtörténhet. Főtörzs és tizedes: pozícióba!

– Vettem – hallatszott Johnson válasza. – Pozícióban vagyunk, és készen állunk rá, hogy szétrúgjuk a szövetségiak seggét!

– Cortana, fel fogjuk robbantani az ajtót. Maradjon készenlétben.

Cortana újabb energiavillanásokat észlelt a hajó oldalsó műszerein keresztül. A szövetségi cirkálók megfordultak, plazmafegyvereik felforrósodtak, készen álltak a tüzelésre.

– Főnök! Igyekezzenek!

– Figyelem... Bevetem a plazmagránátokat – mondta a Spartan. – Fedezékbe!

* * *

A Főnök két gránátot hajított el. Mindkettő rátapadt a hídra nyíló ajtó vastag fémlemezeire. A Spartan gyorsan visszaugrott a sarok mögé, és úgy fordult, hogy a testével védje Haversont meg Polaskit.

A gránátok öt másodperccel később aktiválódtak. Az éles villanást követően a Főnök visszament az ajtóhoz. A fémlapok egy

jókora részen tükörfényesen csillogtak, de épek maradtak.

A Főnök látta, ezt az ajtót száz gránáttal sem tudná átrobban-tani, viszont azzal is tisztában volt, hogy a szövetségi plazmagrá-nátok detonációja leállítja az elektronikus eszközöket, meg-szünteti a pajzsokat. Közelebb ment az ajtóhoz, bedugta a kezét az ajtószárnyak közötti részbe. Bízott benne, hogy a robbanás le-állította az ajtót nyitó, a szárnyakat zárva tartó elektromos szer-kezetet.

Megfeszítette az izmait, és megpróbálta széthúzni az ajtószár-nyakat. A két fémlap néhány centiméterrel eltávolodott egy-mástól, de aztán mindkettő megakadt. A Spartan pózt váltott, és ismét nekifeszült.

Az ajtószárnyak meg se moccantak.

A Főnök mozgásdetektorán figyelmeztető jelzések pulzáltak. A mozgó objektumok az ajtó túlsó oldalán helyezkedtek el. A Spartan bedugta a részbe a fegyvere csövét, meghúzta a ravaszt. Az üres töltényhüvelyek a padlóra peregtek.

A másik oldalról hangos üvöltés hallatszott, szürke füst szí-várgott keresztül a résen. A Főnök a vállára akasztotta a fegyve-rét, és ismét nekifeszült az ajtószárnyaknak, amelyek ezúttal szép lassan oldalra csúsztak.

Plazmalövedék villant a Spartan pajzsán. A parancsnok pár pillanatra elvesztette a látását, de ezzel sem törődve a helyén maradt, és továbbfeszítette a fémlapokat. A következő plazma-csóva a mellkasának csapódott.

Az ajtószárnyak közötti rész félméteresre tágult. Ez már elég volt. A Spartan oldalra lépett; időt akart adni a pajzsának a re-generálódásra.

Semmi.

A sisak belsejében felvillantak a páncél rendszereinek figyel-meztető jelzései. A Spartan maga elé kért egy státuszjelentést. A MJOLNIR belső hőmérséklete meghaladta a hatvan Celsius fokot, amit a mikroprocesszorok nyűszító igyekezettel próbál-tak kompenzálni.

– Katonák! Zárótűz!

– A pokolba, főnök! Máris! – felelte Locklear. Féltérdre ereszkedett az ajtó előtt, beeresztett a résen egy hosszú sorozatot. Johnson a háta mögé állva nyitott tüzet.

A Spartan újraindította a pajzsvezérlő programot.

Semmi. A pajzsrendszer halott volt.

A lövöldözés abbamaradt.

– Kifogytam – jelentette Locklear.

– Rendben. – A Főnök berontott az ajtón, átlépett a padlón heverő, szétlőtt mellkasú Elite fölé. Megállt, a tekintetével végigpásztázta a kör alakú, húsz méter átmérőjű termet, amelynek a közepén egy tíz méter átmérőjű dobogószerűség helyezkedett el. A holografikus vezérlőfelületekkel körbevett emelvény nem a padlón állt, hanem a padlón tátongó üreg fölé lebegt. Az üregben a szétrobbant optikai áramkörök között három szövetségi mérnök reszketett.

– Ne lője le a mérnököket – szólalt meg Cortana. – Szükségünk van rájuk.

– Értettem! – mondta a Spartan. – Nyugtazza a parancsot, Locklear!

Csend, azután:

– Értettem! – mondta a tizedes.

A falakon a padlótól a mennyezetig érő monitorok helyezkedtek el, amelyeken a zászlóshajó státuszára vonatkozó grafikonok és ikonok között furcsa írásjeleket tüntettek fel. Néhány képernyőn a hajó körüli űrzónát, és a rendszerben maradt öt cirkálót lehetett látni.

Az öt közeledő cirkálót...

A Főnök meglátott valamit a szeme sarkából. Egy Elite vált el a monitorfaltól; ahogy fényhajlító álcája szétfoszlott, látni lehetett, hogy szénfekete páncélt visel. Üvöltve ugrott a Spartan irányába.

A Spartan felemelte a fegyverét, meghúzta a ravaszt. Három lövést adott le, aztán... Semmi. A lőszerszámláló nullás értéket mutatott.

A lövések felizzították az Elite pajzsát. A három közül csupán egy jutott keresztül a burkon, ez az egy az Elite vállát találta el.

A sebből vér fröccsent a padlóra. A harcost szemmel láthatóan nem zavarta a sérülése, folytatta a megkezdett támadást.

Haverson rontott be a helyiségbe, felemelte a pisztolyát.

– Megállj! – kibiztosította a fegyvert.

Az Elite előkapta a plazmapisztolyát, tüzet nyitott a főhadnagyra, de közben sem vette le a szemét a Főnökről. Haverson átkozódva kiugrott az ajtón – a lövedék nem találta el. A Spartan közben fogást váltott a fegyverén. Behajlított térdekkel várta ellenfelét. A pajzsa nem működött, ennek ellenére biztos volt benne, hogy egy Elite-tel el tud bánni.

Az Elite levette és elhajította a sisakját. A plazmapisztoly a padlóra csattant. A harcos előredőlt, az arca elülső részén szétnyílt a csáprágóra emlékeztető szájszerve: a Spartan gyanította, nála ez a vic sor a mosoly. Közelebb lépett, a kezében megvillant egy kék-fehér energiapenge. Felemelte a fegyvert, és támadott.

NYOLCADIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 18.02 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EGY AZONOSÍTATLAN SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZE-
TÉN;
FELTÉRKÉPEZETLEN RENDSZER, HALO TÖRMELÉKMEZŐ.

A Spartan lebukott a sziszegve feléje hasító energiapenge előtt. Az Elite felé vetődött, és a fegyvere tusát keményen a lény testének közepébe vágta. Az Elite összegörnyedt; a Főnök felemelte a fegyvert, hogy szétzúzza vele ellenfele koponyáját...

... de az Elite hanyatt vágódott és kitért előre, majd villámgyors mozdulatot tett; a penge keresztben kettévágta a karabélyt. A tönkretett MA5B két része a padlóra csattant. Az energiapenge továbbhaladt, és éppen csak elkerülte a Spartant. A MJOLNIR belső hőmérséklete az egekbe szökött.

A parancsok tisztában volt vele, hogy a kettejük között lévő távolság az Elite-nek kedvez, és azt is tudta, ellenfele arra számított, hogy hátrálni fog, ezért inkább közelebb lépett, és elkapta a lény mindkét csuklóját.

Az Elite karján megfeszültek a vaskemény izmok. Megpróbálta kiszabadítani magát a Főnök szorításából. A Spartan addig csavarta a jobb csuklóját, míg a penge távolabb nem került tőle, a mozdulat azonban túlságosan sok erőt vett ki belőle, és miközben végrehajtotta, ösztönösen enyhítette a szorítását az Elite bal kezén. Az idegen kihasználta a kínálkozó alkalmat, a kék-fehér pengével hirtelen előredöfött, a Spartan feje felé. Csupán fél centivel vétette el a célt. A Főnök sisakmonitorán sztatikus hullám csapott végig.

A fegyver valójában egy lapos, háromszög alakú, féhéren izzó plazmacsomó volt, amelyet a markolatból kisugárzó elektromagnetikus burok tartott kordában. A Spartan már szemtanúja

volt annak, hogy a hasonló pengék hogyan hasítanak bele különböző járművekbe, hogyan vágnak tátongó réseket a Titani-um-A páncéllemezekre.

Ez már önmagában is elég nagy gondot jelentett, ráadásul az Elite kemény, tapasztalt, ravasz harcos volt, és a mozgásán látszott, hogy pihent; ő valószínűleg nem a Halón, nem folyamatos csatározással töltötte az előző néhány napját. A Spartan minden sebet érezte, sajogtak az izmai, az inai; el kellett fogadnia, hogy az előző menet sokat kivett belőle.

Haverson és Polaski fegyverrel a kézben rohant fel a hídra, de egyikük tűzvonalra sem volt tiszta.

– Mozogjon, Főnök! – kiáltotta Haverson. – A pokolba, így nem tudjuk leszedni a fickóit!

Mozogni? Ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. A Spartan tudta, ha elereszti az Elite-et, a penge abban a pillanatban kettéhasítja a testét. Felnyögött, és az erejét összeszedve megpróbálta eltolni magától a lényt.

Az Elite egy-két pillanatig ellenállt, de azután hirtelen hanyatt vetette magát, és egy jókora ugrással a Spartan társai előtt termett. Megvillantotta a pengét, az energiaív pedig Haverson és Polaski felé csapott. A főhadnagy felsikoltott és a padlóra zuhant. A penge szétvágta a pisztolyát, és mély sebet ejtett a mellkasán. Polaski káromkodva leadott egy lövést, ami azonban lepattant az Elite pajzsáról.

Az idegen lény a nő pisztolyára nézett, és elhörgött pár érthetetlen szót.

– Vigye ki innen a főhadnagyot! – adta ki a parancsot a Spartan. A melléhez rántotta a térdét, és elindított egy iszonyú erejű rúgást. A talpa az Elite mellvértjéhez csattant. Az idegen energiapajzsa felszikrázott, majd megfakult; a mellvértje úgy repedt meg, mintha porcelánból lenne. Hátra tántorodott. A Főnököt tovább vitte a lendület, így a teste szinkronban mozgott az Elite testével. Ahogy előredőlt, a lény bíborszínű-fekete vért köhögött fel. A Spartan a vizorjára fröccsenő sűrű folyadék miatt alig látott valamit. Érezte, hogy rátapos valamire – az Elite sisakja volt az –, azután elvesztette az egyensúlyát.

Mindketten a padlóra zuhantak.

A Spartan még elkapta az Elite jobb karját. A lény a másik, szabad kezével felkapta az elejtett plazmapisztolyt. A fegyver csövében felizzott a zöldes energia. A Főnök éppen abban a pillanatban fordult jobbra, amikor a pisztolyból kivágódott a lövedék. A plazmagömb keresztülsűvített a helyiségen, és belevágódott a Spartan mögött a monitorokba.

A műszerek felszikkasztak; a plazma szétégette az áramköreiket. A monitorok elsötétültek, de mielőtt erre sor került volna, a Főnök az egyiken még látta, hogy egy szövetségi cirkáló tüzet nyit. A hosszú plazmalándzsa az űrön keresztülhatolva egyenesen a zászlóshajó irányába tartott.

A Spartan és az Elite is megpróbált felállni. A Főnök félreütötte a plazmapisztolyt; a fegyver átrepült a vezérlőközpont túlsó oldalára. Az Elite kinyitotta a száját, a Spartan felé harapott, aki hirtelen nem tudta eldönteni, hogy ez az eszelős düh, vagy inkább a páni félelem jele. Azt mindenesetre érezte, hogy a lény valahogy erősebbé válik. Meglazult a szorítása az Elite karján.

Valami megmozdult az Elite mögött. Johnson törzsőrmester és Locklear tizedes próbált keresztüljutni az ajtó szárnyai között.

– Törzsőrmester... Készüljön a tüzelésre!

– Készen állok, Főnök! – kiáltotta Johnson még a túlsó oldalról.

A Spartan megszorította az Elite jobb karját, és közben a lény torkához szorította a saját alkarját. Az Elite hátrálni kényszerült. A Főnök áttolta a hídon, és nekiszorította a résnyire nyitott ajtóhoz.

– Törzsőrmester, most! Tűz!

A fegyverropogás tompa zajként érkezett az ajtó túlsó oldaláról. A lövedékek az Elite hátába fúródtak. A lény viczorogni kezdett, de kitartott, még nem rogyott össze, sőt, felrántotta a plazmapengét, és keresztülvágta a MJOLNIR páncél kristályszerű rétegeit. Hidrosztatikus zselé bugyogott elő a résből; a sűrű folyadékhoz hozzákeveredett a Spartan vére.

– Lőjenek... Folytassák!

Az egyik golyó átütötte az Elite megrepesztett mellvértjét. Fémdarabkák és húscafatok fröccsentek a Főnökre, aki hirtelen mozdulattal hozzávágta a lényt az egyik oldalfalhoz. Az Elite háta mögött felszikrázott egy vezérlőpanel. Sziszegve kinyílt egy oldalajtó; a mentőkapszulákhoz vezető rövid folyosó volt mögötte. A lény hanyatt vágódott, de még mindig nem esett el, mert a Spartan erős marokkal tartotta.

A Főnök visszarántotta az Elite-et, a falhoz feszítette a karját. A lény ekkor végre-valahára elejtette a pengéjét, amely szikrázott még egyet, azután deaktiválta magát, a beépített biztonsági rendszer kikapcsolta a plazmaáramlást. A Spartan rántott egyet az Elite-en, és közben nyitott tenyérrel irtózatosszerű ütést mért a sebesült mellkasra. Az Elite fájdalmasan felüvöltött, a levegőbe emelkedett, és hanyatt vágódva bezuhant az egyik mentőkapszula nyitott ajtaján.

– Tűnj innen! – mondta a Főnök, és rácsapott egy kapcsolóra.

A mentőkapszula ajtaja becsukódott, a tartóbilincsek éles, fémes kattanással kioldottak. Süvítő hang hallatszott, majd egy pillanattal később a kapszula kivágódott a megnyíló zsilipajtón, eltávolodott a zászlóshajótól.

A Főnök mély lélegzetet vett. A szemébe csorgó veríték elhomályosította a látását.

– Ez szép munka volt, törzsőrmester... Tizedes... – zihálta. Égett a válla. Megpróbálta megmozdítani, de merev volt, nem engedelmeskedett a parancsának.

A hajó megbillent.

– Plazmatalálat érte a jobb oldali elülső fedélzetet! – kiáltott fel Cortana. – A pajzsok 67%-on. – Kis szünetet tartott, azután hozzátette: – Főnök, ki kell kapcsolniuk a navigációs blokkolót, hogy manőverezni tudjak.

Haverson és Polaski a Spartan felé indult. Haverson az egyik kezét a mellkasára szorította, az arcát eltorzította a fájdalom. Polaski a Spartan vállára tette a kezét.

– Elég ronda – mondta halkan. – Visszamegyek a Longsword-hoz, elhozem az elsősegély-csomagot, és...

A Spartan lerázta magáról a nő kezét.

– Később. – Ahogy Polaski arcára nézett, látta, hogy a rajta lévő aggodalom lassanként átváltozik valami mássá. Félelelmé? Zavarodottsággá?

– Cortana, mutassa meg, mit kell tennünk! – mondta a Spartan, és elindult a híd közepén lévő emelvény felé. – Polaski, Haverson! Nyissák ki a másik ajtót.

– Igenis! – mormolta Polaski feszült hangon. Haversonnal együtt átment az ajtóhoz, és munkához láttak.

A Főnök a vezérlőfelületre nézett. Ahogy a keze közelített a holofalhoz, a kétdimenziós kapcsolók háromdimenzióssá változtak.

– Melyik az?

– Vigye a kezét fél méterrel jobbra – mondta Cortana.

– Feljebb húsz centit. Az! Nem, a másik. A bal oldali. – Felsőhajtott. – Igen, az. Érintse meg háromszor.

A Főnök háromszor hozzáért a gombhoz. Halvány fény cikázott végig a felületen; a gomb először vörös lett, utána narancsvörössé változott, végül szikrázó kékre színeződött.

– Működik – mondta Cortana. – Navigációs kontroll... Aktív! Végre én vezethetem ezt a bárkát. Kapaszkodjanak!

A hajó balra dőlt. A működőképes monitorokon feltűnt négy újabb szövetségi cirkáló. Egyszerre nyitottak tüzet. A zászlóshajó felgyorsított, de a plazmatorpedók követték.

– Ez így nem lesz jó – mondta Cortana. – Nem tudom megszüntetni a hajó tehetetlenségét. El fognak találni minket, hacsak... Hacsak nem léptetem át magunkat a hipertérbe.

Az egyik monitorról ritmikus süvítés pulzált. A képernyő vörösen villódzott.

– Ó, ne! – nyögött fel Cortana.

Becsapódott a legelső plazmatorpedó. Tompa, vörös fény árasztotta el a monitorokat.

– Mi az, hogy „ó, ne”? – kérdezte Haverson.

– Inaktív a hajó hipertér-generátora! – felelte Cortana.

– A kikapcsolt NAV-rendszer csak trükk volt. Valószínűleg a szövetségi mesterséges intelligencia csinálta... Rávettem, hogy idejöttünk, pedig a hajtóművet fizikailag leválasztották a reaktorról. Annyit manőverezek, amennyit akarok, annyi parancsot adhatok a hipertér-generátornak, amennyi jólesik, de úgy, hogy a rendszerben nincs energia, sehová se mehetünk!

– A Szövetség rendelkezik mesterséges intelligenciával? – hökkent meg Haverson.

– Töltse fel az energiacsatlakozó koordinátáit – mondta a Főnök. – A többit elintézem.

Célba ért a következő két plazmatorpedó.

– Összeomlik az energiapajzs! – mondta Cortana. – Kapaszkodjanak!

Az utolsó torpedó is eltalálta a zászlóshajót. A hajótest felforrósodott, a plazma szétperzselte a páncéllemezeket. Ahogy a szuperforró fémgőzök kijutottak az űrbe, a hajó forogni kezdett.

– Még egy ilyen találat, és léket kapunk – mondta Cortana. – Akkor aztán sehová se megyünk!

– A csatlakozó koordinátáit, Cortana! – szólt rá a Spartan.

Egy útvonal jelent meg a sisakmonitorán. A gépház húsz szinttel volt a híd alatt.

– Ezzel nem sokra megy – figyelmeztette Cortana. – Biztosra veszem, hogy Elite osztagok várnak magára odalent. De ha esetleg sikerülne is eltávolítani őket, akkor sem tudná időben létrehozni az összeköttetést. Nincsenek megfelelő szerszámaink, nincs meg a szükséges szaktudásunk...

A Spartan körbenézett a hídon. *Kell, hogy legyen valami megoldás! Mindig van...* Lehajolt az emelvényről, és megmarokolta a plató alatt megbúvó mérnökök egyikének légzsákját, felrántotta magához a sivítózó kis lényt.

– Nekünk talán nincs meg a szaktudásunk – mondta, miközben megrázta a mérnököt –, de ennek megvan. Tud kommunikálni vele, Cortana? El tudja magyarázni neki, mire van szükségünk?

Csend, azután:

– A szövetségi bázisban megfelelő kommunikációs adatblokkok vannak, és ezekkel esetleg...

– Közölje vele, magammal fogom vinni, hogy megjavítson valamit.

– Rendben.

A híd hangszóróiból néhány magas, sivító, füttyögő hang halatszott. A mérnök abbahagyta a vergődést, mind a hat szeme elkerekedett, végül a Spartan karjára csavarta a csápjait.

– Azt felelte, hogy „jó”, és hogy „siessünk” – mondta Cortana.

– A többiek itt maradnak – jelentette ki a Spartan.

– Ha muszáj... – mormolta Haverson sápadt arccal A sebéből vér szivárgott.

A Főnök a törzsőrmesterre és a tizedesre nézett.

– Ne hagyják, hogy a szövetségiak visszafoglalják a hidat!

– Nem lesz gond, Főnök – mondta Johnson. Előrelépett, szájba rúgta az egyik halott Elite-et, azután új tárat lökött az MA5B-jébe. – Ezeknek a szövetségi szajháknak velem kell tangózniuk ahhoz, hogy belépjenek ebbe a terembe!

Az egyik monitoron látszott, hogy két cirkáló ismét tüzet nyitott.

A Spartan elgondolkodva nézte az űrt átszelő plazmalövedéket.

– Cortana, valahogy nyerjen egy kis időt! – mondta.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, Főnök – felelte Cortana.

– De azért igyekezzen! Kezdek kifogyni a lehetőségekből.

* * *

Cortana bosszús volt. Magára haragudott, mert hagyta, hogy rászedje őt a szövetségi mesterséges intelligencia, az a bizonyos Másik, aminek a jelenlétét végig érezte a rendszerben. Dühös volt, mert a NAV-rendszerek feletti kontroll átvételét tartotta a legfontosabbnak; dühös volt, mert nem hajtott végre teljes rendszerellenőrzést. Dühös volt, mert elhitte, hogy a szö-

vetségek csupán egyetlen szabotázst hajtottak végre. Ilyen hibát sosem követett volna el, ha teljes kapacitással dolgozhat.

Ellenőrizte a zászlóshajó valamennyi rendszerét, majd sorban mindegyiket lezárta a saját biztonsági eszközeivel. Félresöpörte az érzéseit, a dühét és a büntudatát, arra összpontosított, hogy egy darabban tartsa a hajót, és persze arra, hogy Főnök életben maradjon, de azután... Azután meggondolta magát, és mégis hagyta, hogy előtérbe kerüljenek az érzelmei, amelyek nélkül nem rendelkezett intuícióval; az intelligenciájának azzal a részletével, aminek oly nagy hasznát vehette az adott harci körülmények között. A gázóriás, a Threshold irányába manőverezte a zászlóshajót. Tudta, nem mehet túl közel hozzá, a plazmatevékenység megzavarhatta a bolygó mágneses mezőit.

Az elülső pajzstól átirányított bizonyos mennyiségű energiát a tatra, és ezzel eltorzította a zászlóshajót körbefogó védőbuborékot. Mind a hét plazmatornyot a tat irányába fordította, és rálőtte a plazmatorpedókat a közeledő lövedékekre.

A tornyok felmelegedtek és kiokádták magukból a szuperforró lángot, amely azonban a lövegektől néhány méternyire vörös felhővé változott, majd megritkulva széteszlott.

Cortana felfedezett egy alrendszert, amelyet a fegyvervezérlőhöz csatlakoztattak; az eszköz a mágneses mezők erejének megváltozására volt alkalmas. Ez már elárulta neki, hogy a Szövetség hogyan formázta és irányította a plazmatölteteket. Az alrendszer valójában úgy működött, mint egy fókuszáló lencse. Valami azonban még mindig nem stimmelt – volt valami a fegyverekre vonatkozó információk között, amit töröltek; volt néhány program, aminek csak a helyét találta meg.

Megesküdütt, ha elcsípi azt a gerillát, a Másikat, sorról sorra könyörtelenül ki fogja törölni.

Anélkül, hogy pontosan ismerte volna a plazmatölteteket irányító mágneses mezők működését, a lövegekkel maximum csak tűzijátékot mutathatott be az ellenségnek.

A szövetségi cirkálók plazmalövedékei feszesek, tömörek voltak, úgy izzottak, mintha miniatűr napok lennének. Akadálytalanul eljutottak a zászlóshajóig, ráfröccsentették magu-

kat a megerősített pajzsokra, és addig perzseltek, égették az ezüstös energiaburkot, amíg az egész összeomlott.

A tatnak az a része, ami bekapta a plazmatalálatokat, úgy olvadt szét, mint a só a forró vízben. Cortana érzékelte az atmoszferikus dekompresszió tompa dobbanásait.

Megkereste a Főnököt. A biomonitor szerint még életben volt.

– Főnök, ott van már? Kifogytam az ötletekből.

A COM-csatornából csak statikus zörej hallatszott, azután egy halk szó:

– Mindjárt...

– Legyen óvatos. A páncélja léket kapott, ezért extrém légnyomás esetén működésképtelenné válik.

A Spartan visszajelzett, hogy vette az információt.

Cortana maximális fokozatra állította a szövetségi reaktorokat, és kijelölte a hajó pályáját a Threshold körül. Nem tehetett mást, be kellett hatolnia az atmoszféra külső rétegeibe. A hő, az ionizáció és a bolygó mágneses mezeje talán megvédhette őket a plazmától.

A zászlóshajó belesüllyedt a vékony felhőrétegbe, a teste körül fehér ammónia és borostyánsárga ammónium-hidroszulfid pászmák kígyóztak, amelyek között egy helyen bíborvörös, foszforeszkáló tölcsér örvénylett. A képződmények némelyikéből kicsapó villámok megcsillantották az itt-ott jelenlévő kék jégkristály-rétegeket.

A hajónak azonban már nem voltak meg a pajzsai, ez pedig azt jelentette, hogy a súrlódás miatt háromszáz Celsius fokra emelkedett a külső burok hőmérséklete.

A tatkamerákon keresztül Cortana látta, hogy az őket üldöző cirkálók ismételten tüzet nyitnak. A lövedékek úgy követték a zászlóshajót, mint menekülő állatot a ragadozó madarak.

– Gyertek, kapjatok el, ha tudtok! – mormolta Cortana. Feljebb emelte a hajó orrát, és a tat környékén fokozódó forróságra összpontosított. A hátuk mögött szuperforró levegőspirál örvénylett.

– Cortana? – szólalt meg Polaski. – Azt hiszem, túlságosan közel kerülünk a bolygóhoz.

– Pontosan ismerem a röppályánkat, altiszt – felelte Cortana, és kikapcsolta a COM-vonalat. Ebben a helyzetben arra volt a legkevésbé szüksége, hogy valaki leckéket adjon neki repülésből.

A feljük tartó plazmatömeg pereme a nyomukba ért, örvénylőn kavargott az atmoszférában. A zászlóshajó hánykolódni kezdett, de mivel a plazma szétszlott mögötte, a lövedékek nem tettek benne újabb károkat. Ahogy menekülve előreszárguldott, mintha egy több száz kilométer hosszú, lángoló uszályt húzott volna maga után a Threshold fölött.

Cortana megízlelte a diadalt, büszkeség áradt szét benne, de sietve elfojtotta az érzéseket.

Egy újabb problémával kellett szembenéznie: a robbanás során keletkezett lökéshullám módosította eredeti röppályáját. A hő és a túlnyomás megritkította az atmoszférát. Az értékek nem változtak meg jelentősen, éppen csak annyira, hogy a hajó hétszáz méterrel lejjebb ereszkedjen. Az orron már megjelentek az első jégkristályok...

Túlságosan mélyre kerültek, és nem volt elég energiájuk ahhoz, hogy visszajussanak az orbitális pályára. Ezután már csak az következhetett, hogy spirális forgással behatolnak az atmoszférába, hogy aztán elkapja és pozdorjává zúzza őket a Threshold titáni gravitációja.

* * *

Amikor egy bizonyos ponton túljutva érzékelte, hogy ismét olyan zónába került, ahol létezik gravitáció, a Főnök megpördült a levegőben, azután keményen rádobbantott az alsó szinten álló fulke tetejére; lecövekelte a lábát. A váltóba kapaszkodó mérnök az egyik csápjával megérintette a tetőn lévő apró vezérlőpanelt, ami mellett sziszegve kinyílt egy csapóajtó.

Érdekes módon a lényt nem igazán érdekelte, hogy John kicsoda, micsoda, talán azt sem tudta, hogy elvileg ellenségek. Egyértelmű volt, hogy intelligens, és képes a kommunikációra. Talán egyszerűen nem foglalkozott azzal, ki az ellenség, ki a szövetséges; talán csak az érdekelte, hogy elvégezze a munkáját.

A Spartan a csapóajtón keresztül leereszkedett a liftbe – itt a gravitáció már a normál érték közelében volt és kilesett a nyitott ajtón. Egy körülbelül öt méter széles, boltíves mennyezetű folyosót látott, ami egy barlangszerű reaktorcsarnokra nyílt. A világítást itt is lekapcsolták. A csarnok falai mellett álló, tíz méter magas reaktortekercsek kékes-fehéres fénye határozott, szinte tömör árnyékokat festett a falra.

A Főnök átállította a vizorszűrőjét, hogy a metsző fény ne zavarja a szemét. Ládák, konténerek, gépek sziluettjei rajzolódtak ki előtte. A falon lévő árnyékok egyike megmozdult; jellegzetes, csoszsanó hang hallatszott. *Egy Grunt!* A mozgás megszűnt.

Csapda. Hát persze!

A Spartan hallgatózni kezdett. A közelben legalább féltucat Grunt lihegett, majd hirtelen felhangzottak azok a magas, rikoltó hangok, amelyeket a lények izgalmaiban szoktak kiadni magukból. A Főnök megkönnyebbült. Ha Elite-ek is lennének a csarnokban, a Gruntok mukkanni se mernének...

Habozott. A pajzsai nem működtek, a páncélja sérült volt. Megállás nélkül harcolt... Mióta is? Éveknek tűnt. Kénytelen volt bevallani magának, hogy a teljesítőképesége határára került.

Egy jó katona minden helyzetben képes felmérni a reális helyzetet. Ez a helyzet most nagyon komoly volt. Ha egy kősz plazmalövedék éppen ott találná el, ahol léket kapott a páncélja, harmadfokú égési sérülést szerezne, használhatatlanná válna a karja és a válla. Ha ez megtörténne, a Gruntok végezhetnének vele.

Megfeszítette sérült vállát. Fájdalom hasított a mellkasába. Félresöpörte a kellemetlen érzést, arra összpontosított, hogy

győztesen kerüljön ki az összecsapásból.

Ironikus volt, hogy miután megküzdött a Szövetség legjobb harcosaival, miután legyőzte az Áradatot, éppen néhány Grunt fogja megölni...

– Főnök – jelentkezett be Cortana. – Ott van már? Kifogytam az ötletekből.

– Mindjárt – suttogta a Spartan.

– Legyen óvatos.

A Spartan visszajelzett, hogy vette az üzenetet, majd a megoldandó problémára összpontosított. Gránátot nem használhattott, egy plazma- vagy repeszgránát súlyos károkat okozhatott volna a reaktorban, egy robbanás szivárgást idézhetett volna elő.

Nem maradt más megoldás, túl kellett járnia a Gruntok eszén.

Esetleg mégis hasznát vehetné a gránátoknak... Elővette a két utolsó repeszgránátját. Végigtapogatta a fülke falait, és megtalálta, amire szüksége volt: egy hajszálvékony optikai kábelt. Három méter hosszúságú darabot húzott ki a falból.

A mérnök bosszús szuszogással tiltakozott a nyilvánvaló rongálás ellen.

A Főnök átfűzte a vezetéket a repeszgránátok biztosítógyűrűjén. A vezeték két végét a fülke falaihoz rögzítette; a szál tíz centire volt a padlótól. A gránátokat beékelte az ajtó melletti résekbe. Kilépett a fülkéből. Kibiztosított, és a padlóra helyezett egy fénygránátot. Elindult a folyosón. Négy másodperc maradt. Az árnyékok közé beolvadva futott előre a fal mellett. Megállt, behúzódott az egyik támasztóborda mögé. Három másodperc.

Az egyik Grunt meglepett kiáltást hallatott. A következő pillanatban egy plazmalövedék sistergett végig a folyosó közepén.

Két másodperc.

A Főnök lefejtette a válláról a mérnököt, valósággal beprézelte a lényt a fal, a padló és a támasztóborda által határolt sarokba.

Egy másodperc.

A mérnök fészkelődni kezdett, de aztán rájöhetett, mi történik körülötte, mert abbahagyta a mozgást.

A fénygránát aktiválódott. Vakító világosság ömlött végig a folyosón és a csarnokon. A Gruntok felkiáltottak, plazma- és kristálylövedékek töltötték meg a folyosót, többségük a liftbe csapódott.

A Gruntok abbahagyták a tüzelést. Egyikük óvatosan előlépett a fedezékéből, elindult. Vakkantó hangokat hallatva, idegesen felnevetett, majd amikor nem ütközött ellenállásba, felbátorodva továbbment a lift felé. Négy társa követte. Alig fél méterrel haladtak el a támasztóborda mellett meghúzódó Főnök előtt. A lifthez érve megálltak, szimatoltak, beléptek.

Halk pendülés hallatszott – a Grunt lába beleakadt a kifeszített kábelbe, amely kirántotta a biztosítósöveget a résekbe ékelte repeszgránátokból.

A Főnök úgy fordult, hogy a testével fedezze a mérnököt.

Az egyik Grunt felrikoltott, mind az öt megfordult, hogy visszarohanjon a csarnokba, de elkéstek. A két robbanás szétvetette a liftet és a liftakna egy részét, megsemmisítette a menekülni próbáló Gruntokat. Húscsapatok, fémdarabok fröccsennek a folyosóra.

Egy tűfegyver csúszott a parancsok elé. Repedt volt, a tekerésében alig maradt energia, a Spartan mégis felkapta. Ahogy ezt megtette, egy plazmalövedék sistergett el a feje fölött. Visszahúzódott a fedezékbe. Megpróbálta aktiválni a tűfegyvert, nem járt sikerrel. Ez az eszköz használhatatlannak bizonyult.

A mérnök rátekerte az egyik csápját a fegyverre, kitépte John kezéből. Szétnyitotta a burkolatát, majd felemelt egy másik csápot. A nyúlvány hegye szétnyílt, több száz vékony, tűszerű képződmény jelent meg rajta. A tűk végigsimították a fegyver belső részét; a csápok visszahelyezték az eszközre a burkolatot.

A mérnök a Spartan felé nyújtotta a fegyvert, aminek bíborfényrel világító tekerésében ekkor már energia zümmögött.

– Köszönöm – suttogta a Főnök.

A mérnök válaszként csipogó hangot hallatott.

A Spartan kilépett a fedezékből, és felemelte a tűfegyvert. Nem kellett kapkodnia, meg akarta várni, míg az ellenség felfedi magát.

Egy fej bukkant ki az egyik konténer mögül. A Grunt vaktában leadott egy lövést. A Spartan elsütötte a tűfegyvert. A kristálszilánkok végigsüvítettek a folyosón és a csarnokon, telibe találták a célpontot. A Grunt hanyatt vágódott; a szilánkok felrobbantak.

A Főnök várt, feszülten hallgatózott. Semmi... Csak a reaktorok halk zümmögése... A fegyvert maga elé tartva végigment a folyosón. Figyelt minden rezdülésre, a levegő esetleges furcsa örvényléseire, amelyek önmagukat álcázó Elite-ek jelenlétére utalhattak.

Semmi.

A mérnök a Spartan mögé lebegett, majd elindult a szétkapcsolt energiacsatlakozó felé. Rátalált egy kisméretű optikai kristályblokkra, sziszegve, csicsergő hangokat hallatva munkához látott.

– Cortana – mondta a Spartan. – Megvan a csatlakozó. A mérnök a jelek szerint tudja, mit kell tennie. Egy perc, és elegendő energiát kap a hipertéri generátor!

– Késő – felelte Cortana. – Túl késő...

KILENCEDIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 18.27 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EGY AZONOSÍTATLAN SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZETÉN;
FELTÉRKÉPEZETLEN RENDSZER. HALO TÖRMELÉKMEZŐ.

A zászlóshajó keresztülszáguldott a Threshold örvénylő atmoszféráján. Cortana képtelen volt uralni a hajót, amely hánykolódva, a felhők közé tüzes sebet robbantva, a hossz tengelye mentén forogva zuhant lefelé.

A pajzsaitól megfosztott hajótest ezerhétszáz Celsius fokra melegedett. Az orr vörösen izzott, a középső része borostyánszínnel világított, a fara mögött fehéren izzó gázok kavarogtak. A burkolatról egymás után olvadtak le az antennafürtök, cseppfolyóssá vált anyaguk belecsorgott a szuperforró gázuszályba. A bordázatot újra és újra megrengették a test belsejében a túlnyomás miatt bekövetkező robbanások. Tisztán látszott, már csak valami csoda segíthet abban, hogy a bolygó sűrű atmoszférája ne tépje cafatokra a hajót.

– Cortana – jelentkezett a Főnök. – Megvan a csatlakozó. – A mérnök a jelek szerint tudja, mit kell tennie. Egy perc, és elegendő energiát kap a hipertéri generátor!

– Késő – felelte Cortana. – Túl késő... Már túl alacsonyan vagyunk ahhoz, hogy leküzdjük a Threshold gravitációs vonzását. Még teljes tolóerővel sem tudunk letérni a jelenlegi pályánkról, és ilyen körülmények között képtelenség átlépni a hipertérbe!

A folyamatossá váló szövetségi tűz miatt kellett lejjebb ereszkedniük az atmoszférában. Cortanának két lehetősége volt: vagy megváltoztatja az eredetileg kiszámított, biztonságos irányvektort, vagy hagyja, hogy a plazmatorpedók megsemmi-

sítsék a hajót. Az előbbi mellett döntött, de tisztában volt vele, ezzel csupán annyit ért el, hogy pár perccel elodázta a pusztulását.

Újra és újra elvégezte a szükséges számításokat, végrehajtotta a módosításokat, még azt is vállalta, hogy a kritikus, leolvasás-közel szintig terheli a reaktorokat, de hiába: nem bírta kiemelni a zászlóshajót a lefelé irányuló spirálból.

A mérnök, akit a Főnök magával vitt, a jelek szerint valóban elvégezte a szükséges javítást, mert a hipertéri generátor újra működőképesse vált. A gondot csupán az jelentette, hogy már ezzel se mehettek túl sokra.

Ahhoz, hogy belépjen a hipertérbe, a hajónak el kellett volna távolodnia az erős gravitációs mező közeléből. A gravitáció eltorzította azt a szuper-finom mintázatú kvantumréteget, amelyen keresztül kellett volna haladniuk. A szövetségi hipertéri technológiája sokkal fejlettebb volt, mint az embereké, Cortana ennek ellenére nem tartotta valószínűnek, hogy akár egyszer is megpróbálkoztak volna az átlépéssel egy bolygó közvetlen közelében.

Mindenesetre eljátszott a gondolattal, hogy talán érdemes lenne megpróbálni a dolgot. Ha beindítja a generátorokat, esetleg, valami csoda folytán meghatározhatná azt a korrekt vektort, amelyet követve keresztüljuthatnának a gravitációs erők által eltorzított térrétegen... Elvetette a lehetőséget; az adott sebességnél még a legapróbb manőver is olyan kaotikus hánykolódásba vihetné a hajót, amiből aztán már sosem jönnek ki.

– Próbáljon meg valamit! – mondta a Spartan meghökkentő nyugalommal. – Bármit!

Cortana felsóhajtott.

– Rendben, Főnök.

Beindította a generátorokat; a program keresztüláramlott a tudatán.

Az UNSC által használt Shaw-Fujikawa generátorok erőszakkal szakítottak lyukat a normál térre, a szövetségi technológiájánál azonban egészen más megközelítést alkalmaztak. A

szenzorok aktiválódtak; Cortana „látta” a zászlóshajót körbevevő kvantumrétegek egymást keresztező hálójonalait.

– Csodálatos! – suttogta.

A Szövetség hajói képesek voltak arra, hogy kiválasszák maguknak a szubatomikus dimenziókon keresztülvezető ösvények közül a megfelelőt. A generátorok szelíd nyomására a rétegek szélesebbé váltak – éppen csak annyira, hogy a hajó minimális energia felhasználásával, könnyedén átjusson az alternatív térbe. A tér-idő realitására adott szövetségi megoldás sokkal hatékonyabb volt, mint az embereké. Cortana úgy érezte, mintha eddig vak lett volna; most először látta a maga valójában a körülötte lévő univerzumot. Gyönyörű volt!

Ez mindenestre magyarázatot adott a Szövetség által végrehajtott, halálpontos ugrásokra. A technológia alkalmazásával gyakorlatilag lehetetlen volt hibás ugrást végrehajtani.

– Helyzet, Cortana? – kérdezte a Spartan.

– Várjon! – felelte Cortana. Bosszantotta, hogy a Főnök a közbeszólásával megszakította a gondolatmenetét. Már eléggé megközelítették a bolygót ahhoz, hogy lássa azokat a hullámokat és torzulásokat, amelyeket a Threshold, a rendszer többi bolygója, a nap és hajó teste okozott az űrben. Vajon van mód arra, hogy valamilyen módon kompenzálja ezeket az elváltozásokat?

A nyomásérzékelők jelzése szerint a hajó tizenhét külső fedélzetén lék tátongett. Cortana nem foglalkozott ezekkel a műszerekkel, leállította valamennyi perifériális rendszerét, és az elvégzendő, legfontosabb feladatra összpontosított. Ebből a kelepceből csupán egyetlen módon juthattak ki: keresztül kellett vágniuk a káoszon.

A fluktuáló tér interpolációjára koncentrált. Létrehozott néhány matematikai algoritmust, hogy előre kiszámíthassa, és a csökkenthesse a gravitációs torzulásokat.

A reaktorokból energia áramlott a generátorokba. Az ösvény ott volt, közvetlenül előttük, egy apró hasadék, amely lassanként forgó, pörgő, spirálisan örvénylő féreglyukká változott.

A Threshold atmoszférája keresztüllüktetett ezen a lyukon, átszívódott az alternatív dimenzió vákumjába.

Cortana minden kapacitását a hajó körüli tér megfigyelésére fordította, és mikroszkopikus méretű pályakorrekciókkal a fluktuáló ösvényre manőverezte a hajót. Ahogy a hajó orra elhagyta a normál teret, szikrák táncoltak a testen. Cortana keresztüljuttatta az egész testet, amelyet hirtelen örvénylő viharok és szaggatott villámlándzsák vettek körül. Ellenőrizte a szenzorokat. A hajótest hőmérséklete gyorsan csökkent, a léket kapott fedélzeteken egymást követték a dekompresszió miatt bekövetkező robbanások. Cortana kiemelkedett a feszült koncentráció buborékjából. Ahogy ezt megtette, azonnal megérezte maga mellett a Másik jelenlétét – a Másikét, aki éppen az ő számításait vizsgálta.

– Eretnekség! – sziszegte a másik. Visszahúzódott, és... eltűnt.

Cortana végrehajtott egy gyors rendszerellenőrzést; abban a reményben vizsgálta végig a hajó logikai áramköreit, hogy sikerül megtalálnia a szövetségi mesterséges intelligenciát. Nem járt sikerrel.

– Ravaszkodsz, te kis nyomorult? – sugározta bele a rendszerbe. – Gyere vissza!

Vajon a Másik látta, mit csinált? Megértette, mit sikerült végrehajtania? Ha igen, miért nevezte „eretnekség”-nek a dolgot?

Nyolcvannyalc valószínűségi változót manipulálni a téridő tizenegy dimenziójában – ez nem gyerekjáték, ennek ellenére elképzelhetőnek tartotta, hogy a Másik követni tudta a számításait.

Vagy mégsem. A Szövetség *imitatív* volt, nem innovatív, legalábbis ez derült ki a Hírszerzés által az idegen fajokról készített jelentésekből. Cortana korábban úgy gondolta, ez túlzás, annak a propagandának a része, amellyel az emberek morálját akarták erősíteni, most viszont elbizonytalanodott. Ha a Szövetség valóban felfogta saját csodálatos technológiájának jelentőségét, megértette, hogy mire képesek a rendelkezésükre

álló eszközökkel, akkor a hajóit nem csupán a bolygók közelébe, de a bolygók atmoszférájába is bevitte volna a hipertéren keresztül, vagyis játszva kikerülhette volna például a Reach védelmi vonalát.

A Szövetség mesterséges intelligenciája eretnekségnek nevezte az ilyen ugrást? Miért? Nevetséges!

Lehet, hogy az emberek előbb-utóbb képesek lesznek túljárni a Szövetség eszén, mondjuk azt követően, hogy hozzáférnek az ellenség technológiájához. Cortana rájött, az emberiségnek komoly esélye van arra, hogy megnyerje ezt a háborút. Ehhez valójában csak időre volt szükség...

- Cortana? Helyzetjelentést! – szólalt meg a Főnök.
- Egy pillanat...

* * *

A Főnök érezte a fedélzeten bekövetkező robbanásokat, hallotta a dörrenéseket, amelyek abban a pillanatban, ahogy a levegő kijutott az űrbe, belefulladtak önmagukba. Arra számított, hogy egy robbanás szétveti a géptermet, vagy, hogy egy plazmagömb magába olvasztja a testét. A tekintetével végigpásztázta a csarnokot, Gruntok vagy Elite-ek jelenlétére utaló jeleket keresett, majd kifújta a tüdejében tartott levegőt, és – ahogy élete során már számtalan alkalommal tette – felkészült rá, hogy szembenéz a halállal.

Amióta az eszét tudta, mindig csak egy hajsza választotta el a pusztulástól. Nem volt fatalista, inkább realistának tartotta magát. Nem örült a végnek, viszont tisztában volt azzal, hogy mindig, minden tőle telhetőt elkövetett, mindig elszántan harcolt, sokszor győzelemhez segítette az egységét, a Haditengerészetet, az emberi fajt, és ez a tudat, ez volt az, ami elviselhetővé tette számára a halálközeli pillanatokot. Ironikus módon éppen ezek voltak élete legnyugodtabb percei.

- Cortana? Helyzetjelentést! – kérte újra.

Cortana pár másodpercig tartó hallgatás után válaszolt.

– Biztonságban vagyunk. Átjutottunk a hipertérbe. Az irányunk... ismeretlen. – Cortana felsóhajtott, a hangján érezni lehetett a kimerültséget. – Messzire jutottunk a Halótól, a Thresholdtól, a szövetségi flottától. Ha ez a bádogdoboz kitart még egy kicsit, még távolabb fogunk jutni.

– Szép munka, Cortana. Nagyon szép. – A Spartan elindult a liftakna felé. – Azt hiszem, hamarosan meg kell hoznunk egy nagyon komoly döntést. – Megállt, visszanézett a mérnökre. A lény éppen egy megpörkölt, félig megolvadt panel felé tartott, amit egy kósza plazmasugár kapott telibe. Szuszogva felemelte a panelt, és a csápjaival beletúrt a mögötte lévő optikai kábelek kuszaságába.

A Főnök hagyta, hadd végezze a munkáját. Ez a lény nem jelentett veszélyt se rá, se a csapatára, sőt, elképzelhető volt, hogy éppen ő és a társai fogják meghosszabbítani a fedélzeten tartózkodó emberek életét, például azzal, hogy elvégzik a szükséges javítási munkálatokat.

A liftaknához közeledve egy pillanatra megállt a Gruntok maradványai fölött. Lehajolt, magához vette a fegyvereiket. Két plazmapisztolyt és egy tűfegyvert szerzett. Az akna szétrobbantott peremére állva felnézett a magasba, majd előrelépett, és mászni kezdett felfelé a falon. Amikor érezte, hogy ismét átkerül abba a zónába, ahol megszűnik a gravitáció, elrugaszkodott a faltól, és lebegve elindult felfelé.

A híd szintjének közelében a gravitáció értéke ismét közelíteni kezdett a normálishoz, ezért az utolsó néhány métert a falon végigfutó kábelekbe kapaszkodva tette meg. Ahogy felért a folyosóra, néhány másodpercig feszülten figyelt. Minden csendesnek tűnt...

A híd nyitott ajtaja előtt megállt, benézett. Odabent az egyik mérnök – Polaski felügyelete alatt – éppen kicserélte az ajtó szétrobbantott vezérlőpanelének kristályát. Amikor az apró lény végzett a munkával, Polaski jelzett a Főnöknek, lépjen be.

A hidat ritkás, kék füst töltötte meg. A monitorok többsége ismét aktív volt. A közelben Johnson törzsőrmester éppen Flavourson sebeit kötözte, miközben Locklear örködött. A fiatal Po-

kolugró egy pillanatra sem vette le a szemét a mérnökről, az MA5B ravaszának közelben tartotta az ujját. A mérnök visszalebegett, megfordult, és először Polaskira, majd a Főnökre nézett.

A híd hangszóróiból statikus zörej hallatszott. A mérnök felnézett a hang forrására, azután ismét Polaski felé fordította a tekintetét. Megérintett egy kapcsolót, a híd ajtaja becsukódott.

A mérnök elhúzta az egyik csápját a vezérlők előtt, amelyek kéken felvillantak, utána elhalványultak.

– Most már rendesen működik az ajtó – mondta Polaski.

– Ez a kis rondaság érti a dolgát.

Három ultrasonikus fütty töltötte meg a levegőt. A mérnök, aki éppen befejezte az ajtó javítását, hirtelen megmerevedett, mintha vigyázzba vágta volna magát, és izgatottan előredőlt. Elcsipogott valami választ, azután a Főnök irányába lebegett, megpróbálta bemanőverezni magát a háta mögé.

– Ez meg mit csinál? – kérdezte a Főnök a lény felé fordulva.

A mérnök bosszúsan felhördült, és ismét megpróbálta kikerülni a Spartant, aki nem engedte tovább. John nem tartotta veszélyesnek a mérnököket, de mivel ezek is a Szövetség szolgálatában álltak, nem lehetett biztos a dolgában.

Az ösztönei tiltakoztak az ellen, hogy maga mögé eresszen egy ellenséges élőlényt.

– Utasítottam, hogy javítsa meg a páncélja pajzsát, Főnök – mondta Cortana. – Hagyja, hadd tegye a dolgát.

A Spartan áteresztette a kis idegen lényt. Érezte, ahogy a csápok leemelik a hátán lévő pajzsgenerátor burkolatát. Ezeknek a biztonsági kapcsoknak a kioldásához máskor három technikus kellett, a mérnök azonban egyedül is boldogult. A Főnök kényelmetlenül mocorgott. Nem igazán tetszett neki a dolog, de bízott Cortanában, aki mindig tudta, mit tesz.

Locklear végignézte a jelenetet, és idegesen végigsimított kopaszra borotvált fején. Az emelvény közepén állva a helyiség bal oldalán, a konzoloknál ténykedő mérnökök felé fordult. Lazán tartotta a kezében a fegyvert, de az MA5B csöve folyamatosan az idegen lények irányába mutatott.

– Engem nem érdekel, mit mond Cortana – közölte. – Nem bízom meg ezekben!

A Locklear közelében lévő mérnök átlebegett a híd holografikus vezérlőjéhez, és elhúzta a csápjait néhány ikon előtt. A monitorok megvillantak, és megjelent rajtuk egy kép. Három, gyorsan közeledő szövetségi cirkálót mutattak.

A Főnök vérében adrenalin áradt szét.

– Cortana, gyorsan...! Kitérő művelet!

– Nyugalom, Főnök – mondta Locklear. Az egyik holografikus kapcsoló fölé emelte a kezét. A monitorokon megdermedtek a cirkálók. – Ez csak visszajátszás. – A monitorok felé fordult, álmélkodva figyelte a lövegekből a zászlóshajó irányába tartó plazmasugarakat. – Barátom! – suttogta. – Bárcsak a mi hajóinkon is lennének ilyen fegyverek!

– Talán erre is sor kerül, tizedes. Talán... Hamarosan – mondta Haverson főhadnagy. Sziszegve felállt, és ahhoz a monitorhoz lépett, ami a Threshold felső atmoszférájában dülő viharról készült felvételt mutatta. – Ezt játssza le újra, tizedes!

Locklear megérintette az egyik kapcsolót.

Szikrázó, kék fénycsík jelent meg a monitoron. A képbe bekúszott a zászlóshajó orra. A kék csík lyukat szakított a térre, a hajó előrelódult, becsúszott a nyílásba. A Threshold felhői eltűntek; a monitoron csak feketeség látszott.

Haverson hátrasimította az arcába hullott vörös hajtincseket.

– Cortana! Előfordult már, hogy valaki, bárki egy bolygó atmoszférájából hatolt át a hipertérbe?

– Nem, főhadnagy. Normál esetben az ilyen erős gravitációs mezők eltorzítják, vagy egyszerűen önmagába omlasztják a Shaw-Fujikawa eseményhorizontot. A Szövetség hipertéri szignáljaival azonban nagyobb felbontást kaptam, így végre tudtam hajtani a kompenzációt.

– Csodálatos! – suttogta Haverson.

– Átkozottul szerencsés ugrás volt – mormolta Polaski.

– Bejött a dolog – mondta a Főnök. – Egyelőre csak ez számít.

– Az emberei felé fordult, és megpróbált megfeledezni a há-

tán matató szövetségi mérnökről. – Meg kell terveznünk a következő lépésünket.

– Sajnálom, de nem értek egyet, Főnök – mondta Haverson főhadnagy. – Most egyetlen dolog számít: az, hogy Cortana manővere sikerrel végződött.

Á Spartan a főhadnagyra nézett, de nem szólt semmit. Haverson felemelte a kezét.

– Elismerem, hogy ön a parancsnok, tisztában vagyok vele, milyen támogatást élvez a vezérkaron belül. Ez az ön akciója, de emlékeztetni szeretném, az eredeti küldetésénél sokkal fontosabb az a technológia, amit ezen a hajón fedeztünk fel. Hala-déktalanul félbe kell szakítanunk a küldetését, és vissza kell mennünk a Földre!

– Mi az a bizonyos másik küldetés? – kérdezte Locklear gyanakodva.

Haverson megvonta a vállát.

– Nem látom okát, hogy miért kellene fenntartanunk a titkosítást. Mondja el, Főnök!

A Spartannak nem igazán tetszett, hogy a főhadnagy azt akarja, hogy megosszon másokkal egy szigorúan titkos információt.

– Cortana! Elképzelhető, hogy a hídon vannak aktív lehallgató egységek?

– Egy pillanat! – felelte Cortana. Vörös fények pulzáltak végig a helyiség szélén. – Most már nincsenek. Beszélhet, Főnök!

– Az osztagommal... – kezdte a Spartan. Ahogy a társaira gondolt, elakadt a szava. Tudomása szerint valamennyien halottak voltak. Félresöpörte a gondolatot, és folytatta: – A feladatunk az volt, hogy szerezzünk meg egy szövetségi hajót, jussunk be a Szövetség által kontrollált űrbe, és ejtsük fogságba az egyik vezetőjüket. A főparancsnokság abban reménykedett, így rákényszerítheti a Szövetséget egy tűzszüneti megállapodásra és a tárgyalásra.

Hosszú csend támadt, amit végül Locklear tört meg.

– A Haditengerészetnél ezt nevezik tipikus öngyilkos akciónak.

– Nem – felelte a Spartan. – Kemény menetnek ígérkezett, de volt némi esélyünk, ami most, hogy megszereztük ezt a hajót, már sokkal nagyobb.

– Már elnézést, Főnök – szólalt meg Polaski. Lekapta a fejéről a sapkáját, idegesen gyűrögetni kezdte. – Most ugye nem arra célzott, hogy folytatni akarja azt a félig elcseszett műveletet? Négy napot töltöttünk a pokolban, és éppen csak sikerült túlél-nünk. Kész csoda, hogy elkeveredtünk a Reach közeléből, hogy életben maradtunk a Halón, ahol a Szövetséggel és az Áradat-tal is meg kellett küzdenünk.

– Kötelességem végrehajtani a kapott parancsokat. – mondta a Spartan. – Az önök segítségével, vagy anélkül, de mindenkép-pen ezt fogom tenni. Sokkal több forog kockán mint a mi éle-tünk.

– Mi nem vagyunk Spartanok – mondta Haverson. – Minket nem képeztek ki egy ilyen akció végrehajtására.

Ez igaz volt. Valóban nem voltak Spartanok. John tudta, az övéi sosem adnák fel a küzdelmet. Ahogy végignézett az előtte álló emberek arcán, megállapította, hogy egyikük sem áll készen a műveletre.

A törzsőrmester előrébb lépett.

– Ha megy, Főnök, és magával tartok.

John bólintott, de észrevette a törzsőrmester szemében a ki-merültség jeleit. Tisztában volt vele, hogy még a legkemé-nyebb, legtapasztaltabb katonáknál is van egy bizonyos határ, még ők sem tudnak bármit elviselni. Nem szívesen vallotta vol-na be, de ezzel ő maga is így volt; ő is úgy gondolta, talán jobb lenne egy kicsit megállni, átgondolni a helyzetet, esetleg pi-henni, mielőtt továbbmegy. Még csak egy hét telt el azóta, hogy megkapta az eredeti parancsot, de azóta annyi minden történt, annyi mindenen átesett, hogy úgy érezte, mintha egy évszázad-dal korábban vágott volna bele az akcióba.

– Ami ezen a hajón van – mondta Haverson –, megmentheti az emberi fajt. Talán az önök küldetésének nem ez volt a célja? Menjünk vissza a Földre, és bízzuk a döntést az Admirálisra. A körülmények figyelembevételére után senki sem fogja meg-

kérdőjelezni a döntését, és... – Elhallgatott, nyelt egyet, és befejezte a mondatot. – ...senki sem fogja felelősségre vonni azért, mert elvesztette az embereit.

Haverson ügylet rá, hogy az arca közömbös maradjon, a Főnökben azonban az emberei említése felszította az indulatokat és a gyanút, hogy a főhadnagy manipulálni próbálja őt. Eszébe jutott, hogy eredetileg azért küldte le Fredet, Kellyt meg a többieket a Reachre, mert úgy gondolta, a valóban kemény feladat az lesz, amit neki, Lindának és Jamesnek kellett végrehajtani.

– Hallgasson a főhadnagyra! – mondta Locklear. – Viszünk valamit a hírszerzőknek meg a fejeseknek, átadjuk az ajándékot, aztán élvezzük a jutalomszabadságot. Én erre szavazok. – Tisztelgett Haversonnak. – A pokolba, ez a legjobb, amit tehetünk!

– Itt nincs demokrácia – mondta a Főnök higgadt, ugyanakkor vészjósló hangon.

Locklear arca megrándult ugyan, de nem visszakozott.

– Lehet, én viszont a saját főnökeimtől szoktam parancsokat kapni, nem valami... csodabogaraktól! *Uram!*

A törzsőrmester a Pokolugróra meresztette a szemét.

– Jobb lenne, ha hallgatna, tizedes, mert esetleg azon kapja magát, hogy a Főnök benyúl a pofáján, és kirántja magából, amit odabent talál! És higgye el, ez a jobbik lehetőség, mert az, amit tőlem kaphat még ennél is sokkal, sokkal kellemetlenebb!

Locklear nem válaszolt, némán a törzsőrmesterre, azután a Spartanra nézett, majd Polaski és Haverson felé fordult. Polaski a szemébe nézett, és félrefordította a fejét. Haverson alig észrevehetően megrázta a fejét. Locklear felsóhajtott, lazított az állásán, azután lesütötte a szemét.

– Barátom, hogy én mennyire utálom ezt az egész szarságot!

– Nem szívesen szakítom meg az épületes társalgást – szólalt meg Cortana –, de ami engem illet, én a főhadnaggal értek egyet.

A Spartan átváltott a privát COM-csatornára.

– Magyarázatot, Cortana! Úgy tudtam, magát kifejezetten azért hozták létre, hogy segítsen minket az eredeti akcióban. Most miért hátrál ki mögülem?

– Nem hátrálok én sehova – felelte Cortana. – A parancsot még akkor kaptuk, amikor az UNSC-nek volt flottája, amikor a Reach még tökéletesen működő katonai létesítmény volt. Azóta mindez megváltozott.

A Főnök belátta, mindez igaz, de felfedezett valamit Cortana hangjában, ami felébresztette benne a gondolatot, hogy a mesterséges intelligencia esetleg titkol előle valamit.

– Van egy rakat működőképes plazmafegyverünk, és itt ez a reaktor is, amit tanulmányozni lehet – folytatta Cortana.

– Képzeld el, ha az UNSC valamennyi hajója tökéletes biztonsággal és pontossággal tudna manőverezni a hipertérben! Képzeld el, hogy a hajóink éppen olyan hatékonyak lennének az űrben, mint mondjuk maguk a felszínen! Tudja, mi lenne akkor? Megnyernénk a háborút!

A Főnök a homlokát ráncolta. Nem igazán tetszettek neki a főhadnagy és Cortana érvei, talán azért, mert minden igaz volt, amit mondtak. Ezzel szemben ő mégsem szakíthatta meg a műveletet. Ilyesmi még sosem történt vele, mindig, minden akciót befejezett, mindig sikerrel.

Hivatásos katona volt, így bármit hajlandó lett volna feláldozni a győzelemért. Bármit: a személyes kényelmét, a barátait, a saját életét, de még sosem került olyan helyzetbe, hogy a méltóságát és a büszkeségét kellett volna odadobnia egy magasabb cél érdekében.

Felsőhajtott és bólintott.

– Jól van, Haverson főhadnagy. Azt tesszük, amit javasolt. Ezennel átadom önnek a csapat vezetését.

– Helyes – mondta Haverson. – Köszönöm. – A többiek felé fordult, és folytatta. – Törzsőrmester, Polaskival és Locklearrel menjen vissza gépünkhöz. Hozzanak ide minden használható felszerelést. Ne feledkezzenek meg az elsősegély-készletekről sem. Rajta, igyekezzenek!

– Értettem! – mondta Johnson. – Máris indulunk. – Polaskival együtt az ajtóhoz sietett, megérintette a panelt.

Ahogy az ajtó kinyílt, Polaski hátranézett a Spartanra, megcsóválta a fejét, és követte a törzsőrmestert.

– A picsába! – Locklear ellenőrizte a fegyverét, és utánuk sietett. – Várjanak meg! Azt hiszem, már sosem fogok legalább egy órácskát aludni...

– Majd alszik, tizedes, ha meghalt – vetette hátra Johnson. Az ajtó becsukódott.

– Cortana, új pályát! Irány: a Föld! – mondta Haverson.

– Ha megvan a számítással...

– Sajnálom, Haverson főhadnagy – mondta Cortana –, ezt nem tehetem meg. Egy direkt pálya megjelölésével súlyosan vétenék a Cole protokoll ellen. Közlöm továbbá, hogy indirekt módon sem közelíthetjük meg a Földet. A Cole protokoll hetes alcikkelye szerint egyetlen szövetségi űrjármű sem vihető át az emberek által kontrollált űrbe anélkül, hogy alaposan átvizsgálták volna, van-e rajta olyan nyomkövető egység, amely elvezetheti az ellenséget a bázisainkhoz.

– Hetes alcikkely? – kérdezte Haverson. – Sosem hallottam róla.

– Ezt a kitételt kevesen ismerik, uram – felelte Cortana.

– Gyakorlatilag csak technikai okok miatt került bele a szövegbe, és eddig nem került sor az alkalmazására, de... De eddig az sem fordult elő, hogy bárki megszerzett volna egy szövetségi hajót.

– Az adott körülmények között meglehetősen nehéz lenne átvizsgálni a hajót. – Haverson az állához emelte a kezét, elgondolkodott. – Ez a bárka legalább három kilométer hosszú!

– Lenne egy javaslatom, uram – mondta a Spartan. – Menjünk el a Reachre.

– A Reachre? – hökkent meg Haverson. – Főnök, a Reach rendszerében semmi sincs! Semmi, kivéve a Szövetség egyik armadáját.

– Lehetséges, uram, de vannak... vannak más lehetőségek is.

Haverson felhúzta az egyik szemöldökét.

– Beszéljen, Főnök! Kíváncsian hallgatom.

– Az első lehetőség – kezdte John hogy a Szövetség felperzselte a bolygót, és már továbbállt. Ebben az esetben találhatunk egy olyan sérült, de még működőképes UNSC hajót, amellyel eljuthatunk a Földre. A szövetségi zászlóshajót bolygóköri pályán hagyjuk, hogy később egy megfelelő képzettséggel rendelkező csapattal, a megfelelő eszközökkel visszatérjünk, és a vizsgálatok elvégzése után elvigyük a rendszerből a hajót.

Haverson bólintott.

– Nos, az *Euphrates*hez hozzácsatoltak egy Prowlert... Elvileg egy mentőakciót kellett volna végrehajtaniuk, de aztán megkapták a parancsot, hogy függesszék fel minden tevékenységüket, és vegyenek részt a Reach védelmében. Vagyis... Vagyis igen, elképzelhető, hogy a zászlóshajó kivontatását viszonylag hamar végre lehet hajtani. Rendben. Mi a másik lehetőség?

– Az, hogy a Szövetség még jelen van a rendszerben – mondta a Spartan –, de nagyon kicsi a valószínűsége, hogy megtámadnák a saját zászlóshajójukat. Ebben a két esetben nem sértenénk meg a Cole protokollt, mivel a Szövetség már pontosan tudja, hol van a Reach.

– Ez igaz. – Haverson a híd közepére lépett. – Jól van, Főnök. Cortana, számítsa ki az új pályát. A Reachre megyünk, a rendszer peremén fogunk belépni, és felmérjük a helyzetet. Ha túl forró a talaj, végrehajtunk még egy ugrást, és más módot keresünk a hazatérésre.

– Értettem, főhadnagy! – felelte Cortana. – Jelzem, ez a hajó gyorsabban halad a hipertérben, mint a sajátjaink. Tizenhárom órán belül megérkezünk a Reach rendszerébe.

A Spartan felsóhajtott. Kissé megnyugodott. Annak, hogy éppen a Reach rendszert javasolta célként, volt még egy oka, amit nem árult el a főhadnagynak. Tisztában volt vele, nullához közelít annak az esélye, hogy bárki életben maradt a bolygón – a Szövetség korábban tökéletes alapossággal olvasztotta salakká

a kiszemelt égitesteket –, de a saját szemével akarta látni, mi történt. Úgy érezte, amíg erre nem kerül sor, nem lesz képes beletörődni abba, hogy a társai elpusztultak.

Sztatikus hullámok jelentek meg a Spartanon, először a gerince mentén, azután a felsőteste körül. Hangos pukkanás hallatszott, majd szikrák borították be a MJOLNIR páncél felületét. A mérnök eleresztette a Főnököt, és izgatottan csicseregni kezdett. A Spartan sisakmonitorján végigpörögtek a diagnosztikai értékek. A jobb felső sarokban elvillant a pajzs töltési szintjét jelző vörös sáv, amely fokozatosan egyre hosszabbá változott.

– Működik – mondta John. Megkönnyebbült, hogy ismét működik a pajzsa. Nem volt könnyű e nélkül a burokok nélkül harcolni, de az, hogy megszűnt, olyan volt számára, mintha a fülébe ordították volna, hogy ébresztő, nem függhet ennyire a technikától. Amikor a pajzsa megszűnt, eszébe jutott a régi bölcsesség: a csaták többségét fejben veszi el, vagy nyeri meg az ember, már jóval azelőtt, hogy találkozna a tényleges ellenséggel.

– Lenyűgöző kis lények ezek – jegyezte meg Haverson a mérnökre nézve, amely az egyik monitorfalhoz lebegett, és nekilátott, hogy megjavítson valamilyen berendezést.

– Kíváncsi lennék, a Szövetség kasztrendszerében hol...

– Főhadnagy úr! – hallatszott Johnson kiáltása a COM hangszórójából. – Azonnal le kell jönnie a Longswordhoz! Magának is, meg a Főnöknek is...

– Tüzelnek magukra? – kérdezte a Spartan.

– Negatív – felelte Johnson. – Az egyik kriotartályról van szó, amit talált...

– Mi van a tartállyal, törzsőrmester? – kérdezte Haverson.

– Főnök, ebben egy Spartan van!

TIZEDIK FEJEZET

2552. SZEPTEMBER 22., 18.52 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EGY AZONOSÍTATLAN SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZE-
TÉN;
ÚTBAN A REACH FELÉ.

Miután a Spartan elindult, hogy megvizsgálja a kriotartályt, Haverson meggyőződött arról, hogy a híd ajtaja bezárult, majd megfordult, és odalépett ahhoz a szövetségi mérnökhöz, amely korábban megjavította a Főnök páncélját.

– Bámulatos lények! – mormolta. Elővette az oldalfegyverét; a pisztoly csövét hozzányomta a mérnök tarkójához.

A mérnök hat szeme közül kettő a fegyver csövére meredt. Felemelkedett az egyik csáp, a vége szétnyílt, az előcsúszó tapogatószálak megérintették a kékesszürke fémtárgyat.

– Mégis mit akar...? – kezdte Cortana.

Haverson lelőtte a mérnököt. A lövedék keresztülrobbantotta a koponyát, a monitorra fröccsentette az agyvelőt.

– Haverson! – kiáltott fel Cortana.

Egy másik mérnök megfordult és éles hangon felrikoltott, de aztán észrevette az egyik sérült monitoron villogó jelzőfényt, és sietve folytatta a munkáját. Haverson a lelőtt mérnök mellé guggolva eltette a fegyverét.

– Nem volt más választásom – suttogta. Megérintette a lény furcsa, sikamlós bőrét, amelynek rózsaszínűről lassanként szürkévé változott.

A főhadnagy áthúzta a tetemet az oldaljárathoz, kinyitotta az ajtót, belökte a halott mérnököt a folyosóra. Egy pillanatra megállt, azután visszahajolt, és az ernyedtt csápokat ráhelyezte a testre.

– Sajnálom. Nem ezt érdemelted volna.

– Erre most mi szükség volt? – kérdezte Cortana.

Haverson felegyenesedett, beletörölte a kezét a nadrágjába, azután hátralépve becsukta az ajtót.

– Már az is meglep, Cortana, hogy felteszi ezt a kérdést.

– A hangjából düh érződött, de megpróbált uralkodni magán. Nem Cortanára haragudott, inkább magára: dühítette, hogy kénytelen volt végrehajtani ezt az ocsmány tettet. – A Szövetség imitatív, nem innovatív – mondta. – A mérnök, amely kijavította a Spartan páncélját, elsődleges információkat szerzett a pajzstechnológiánkról. Arról a technológiáról, amit lényegében a Szövetségtől loptunk, de továbbfejlesztettünk. Maga például mit szólna, ha azt látná, hogy ez a továbbfejlesztett technológia megjelenik az Elite harcosokon? Vagy a szövetségi csatahajóknál?

Cortana hallgatott.

– Locklear tizedesnek igaza volt – mormolta Haverson.

– Én is gyűlölöm ezt a szart!

– Megértem – felelte végül Cortana, de a hangja olyan hideg volt, hogy még a héliumot is megdermesztette volna.

Haverson felsóhajtott, a kezére nézett, amin ott volt a mérnök kékesfekete vérének néhány cseppje.

– Gondolja, hogy a Spartan megtalálja a Reachen azt, amit valójában keres?

– Mit ért azon, hogy „amit valójában keres”? – kérdezte Cortana. Még mindig fagyos volt a hangja, de már érződött rajta a kíváncsiság.

– A többi Spartanra gondolok. – Haverson kurtán felnevetett. – Érdekes volt ez a vita, amit a bolygóval kapcsolatosan folytattunk, de a Spartan valójában nem azért akar visszatérni oda, hogy biztonságba helyezze ezt a hajót. Nem... Leküldte az embereit a Reach felszínére. A biztos halálba. Ilyen helyzetben minden főnök vissza akarna menni. Ilyen helyzetben minden főnök abban reménykedne, hogy talál túlélőket. Vagy talán tévedek?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

2582. SZEPTEMBER 4., 09.30 ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ UNSC FŐPARANCSNOKSÁGÁNAK BRAVO-6-OS KÓDJELŰ
LÉTESÍTMÉNYE. SYDNEY. AUSZTRÁLIA. FÖLD BOLYGÓ;
KÉT ÉS FÉL HÉTTTEL KORÁBBAN

Wagner hadnagy a robbanóanyag- és fémkereső kapun keresztül belépett a hatalmas, kúpszerű építmény, az UNSC Főparancsnokságának B-6-os, Kaptárnak becézett objektumának átriumos előcsarnokába.

Sydney-ben borult volt az ég, szürke fény szűrődött keresztül a kristálykupolán. Wagner elhaladt néhány siető tiszt és altiszt mellett, és közben pillantásra se méltatta az előcsarnokban zöldellő, jobbára a turisták, a civil látogatók kedvéért ültetett páfrányokat, egzotikus növényeket. Ezen a napon nem jutott ideje a szemlélődésre, a kellemes dolgokra. Tudta, a Kaptár egy órán belül úgy felbolydul, mint talán még soha; egy órán belül mindenkihez eljut az információ, amit egyelőre csak a legmagasabb rangú tiszték ismertek: az UNSC legnagyobb méretű bázisából, a Reachből nem maradt más, csak salak és pernye.

A hadnagy a recepciós pultjához lépett, amely mellett három katonai rendész posztolt.

A Reach elestének híre nem tartozott az UNSC legféltettebb titkai közé. A Belső Kolóniákon gyakorlatilag egyetlen civil sem volt tisztában azzal, milyen közel került az emberiség a háború elvesztéséhez. A Hírszerzés kettes szekciója briliáns munkát végzett annak érdekében, hogy továbbra is elhitesse a lakossággal: a Föld erői kitartanak a Szövetség támadásaival szemben. Hogy mit gondoltak a Külső Kolóniák lakói? Azok, akik még nem menekültek be az előretolt helyőrségekbe és a titkos,

privát bázisokra, nem igazán voltak olyan helyzetben, hogy bármi bajt okozzanak. A Szövetség sosem ejtett foglyokat.

– Már várják önt, hadnagy – mondta a recepciós altiszt. Fiatal nő volt, és úgy viselkedett, mintha semmit sem tudna, mintha semmi sem érdekelné, de a tekintete elárulta, legalább néhány információmorzsa eljutott hozzá. Talán belelesett egy-két bizalmas üzenetbe, talán fültanúja volt valamilyen beszélgetésnek, vagy egyszerűen csak a főtisztek tekintetéből, arcából olvasott ki valamit. – Kérem, fáradjon át a nyolcas lifthez – tette még hozzá, azután ismét az előtte álló monitorra nézett.

Wagner gondolatban feljegyezte magának, hogy utána kell nézni ennek a nőnek, és ha érdemes, ha valóban olyan szemfüles, amilyennek tűnik, talán át lehetne venni a Hármas Szekció állományába. Az utóbbi néhány hét során a Hírszerzés sok jó emberét elvesztette, pótolni kellett őket.

A hadnagy az acélajtóhoz ment, amely nesztelenül nyílt ki előtte. Belépett a kis helyiségbe, és az ajtó becsukódott a háta mögött. A falra szerelt ujjlenyomat-olvasóra helyezte a kezét. Egy tű szűrődött a mutatóujjába; a berendezés összevetette a DNS-ét az adatbázisban szereplővel. Wagner pislogott, azután a retinavizsgáló peremére helyezte az állát.

– Jó reggelt, hadnagy! – suttogta a fülébe egy édes női hang.

– Jó reggelt, Lysithea. Hogy van?

– Most, hogy épen és egészségesen visszatért a küldetéséről, nagyon jól. Feltételezem, minden olyan jól alakult, ahogy várta.

– Ön is tudja, ez az információ titkosnak minősül – felelte Wagner a mesterséges intelligenciának.

– Természetesen – mondta Lysithea játékos hangsúllyal.

– Ön viszont azzal lehet tisztában, hogy úgyis meg fogom tudni, mi történt. Miért nem takarít meg egy kis időt azzal, hogy egyszerűen elmeséli?

Annak ellenére, hogy általában élvezte a Lysitheával folytatott csevegést, Wagner tisztában volt vele, ez a biometrikus vizsgálat részét képezi. A mesterséges intelligencia menet közben letapogatta az agyhullámait, a hangját összevetette a memóriájában tárolttal, a válaszait egybevetette a korábbiakkal,

emellett azt is tesztelte, hogy milyen szinten tartja be a biztonsági előírásokat. A dolog bizonyos szinten érthető volt: a Hármas Szekció napról napra paranoiásabb módon viselkedett.

– Természetesen meg fogja tudni – felelte a férfi –, ennek ellenére nem mondhatom el. Ha megtenném, megsérteném a biztonsági előírásokat, és a 428-A paragrafus értelmében bűncselekményt követnék el. – Kis szünetet tartott, majd valamivel komolyabb hangon hozzátette: – Ezt a szabálysértést mindenképpen jelentenem kell az előjárómnak.

Lysithea nevetése olyan csilingelő volt, mintha két finom, kínai porceláncsészét koccintottak volna össze.

– Továbbhaladhat, hadnagy – mondta.

A kinyíló ajtó mögötti folyosó diófa lambériával borított falán neves történelmi eseményeket, idegen bolygók tájait, űrcsátákat megörökítő festmények függtek. Wagner alig érezte, de tisztában volt vele, hogy három kilométer mélyen van a bolygó gránitfelszíne alatt. A létesítmény falait különleges beton, Titanium-A lemezek és fémrudak alkották, ennek ellenére nem érezte nagyobb biztonságban magát, mint a felszínen. Az ONI kutatóbázisán és a Reachen is hasonló bunkerek voltak, de hiába: a mélység, a masszív falak nem védték meg a Szövetség támadásától azokat a szerencsétleneket, akik éppen ott tartózkodtak.

Elindult a folyosón.

– Vigyázzon magára odabent! – suttogta a háta mögött Lysithea. – Feltett szándékuk, hogy még ma karóra tűzzenek egy fejet!

Wagner nyelt egyet, lesimította az egyenruháján lévő mikroszkopikus méretű gyűrődéseket. Megpróbált valamilyen okot találni arra, hogy minél később kelljen belépnie a folyosó végén lévő terembe, de aztán mély lélegzetet vett, és elindult. Az UNSC Biztonsági Bizottságát nem volt célszerű megvárakoztatni.

Az ajtó előtt álló két katonai rendész vigyázzba vágta magát előtte, de nem tisztelegtek – egyetlen pillanatra sem vették le a kezüket a derekukra csatolt fegyverről. Mereven néztek előre,

de Wagner tudta, ha egyetlen gyanús mozdulatot tenne, ez a két fickó gondolkodás nélkül lelőné.

Az ajtó kitárult. A hadnagy belépett. Az ajtó becsukódott mögötte; kattant a zár. Wagner végigpillantott a félhold alakú asztal körül ülő főtiszteken. A többségüket ismerte: Nicolas Strauss tábornok, Sir Terrance Hood flottaadmirális, James Ackerson ezredes... Whitcomb admirális széke üres volt. A másik hat főtiszttel még nem találkozott, de a jelenlétük feszültté tette.

Az asztalnál ülők mindegyike előtt egy-egy lapmonitor fektült. Wagnernek elég volt egy pillantást vetnie az egyikre, hogy megállapítsa: a fejesek az ő jelentését olvasgatták, a jelentéshez csatolt videót nézték.

Tisztelgett.

Strauss tábornok előredőlt, és kikapcsolta a monitorát.

– Jézusom! Tudtuk, hogy ilyen átkozottul sok hajójuk van? – Az öklével az asztalra csapott. – Mi az ördögért nem tudtunk mi erről? Mit csinál a Hírszerzés? Ki tehet arról, hogy ez az információ nem jutott el hozzánk?

Ackerson hátradőlt.

– Senki, tábornok úr... Nem tudtunk a dologról. De engem inkább az érdekelne, mit teszünk a történetek után. A flottánkat megtizedelték.

Ackersont megelőzte a híre, legendák keringtek arról, hogyan intézte el, hogy a saját műveletei prioritást kapjanak a Hármasszekció akcióival szemben; az UNSC-nél mindenki tudta, hogyan rivalizált a SPARTAN-II-es program vezetőjével, Dr. Catherine Halsey-vel. Wagner legutóbbi információi szerint Ackersont átvezényelték a frontvonalba, de a jelek szerint kibújt a megbízatás alól. Ez semmi jót sem jelenthetett.

Hood admirális kihúzta magát, eltolta a monitort, és Wagnerre nézett. Viszonozta a tisztelgést. Tökéletes volt a külseje, az öltözéke, ősz hajának minden egyes szála a helyén volt, a szemei alatt azonban karikák sötétlettek.

– Pihenj, hadnagy.

Wagner a háta mögé tette a kezét, kis terpeszbe csúsztatta a lábát, de ugyanolyan mereven állt, mint addig. Nincs az az ember, aki lazítani tudna, amikor oroszlánokkal, cápákkal, skorpiókkal áll szemben.

Az admirális Ackersonra nézett.

– A *megtizedelés* nem a megfelelő szó, ezredes. Megtizedelésről akkor beszélhetnénk, ha minden tizedik hajónkat vesztettük volna el. – Kissé feljebb emelte a hangját. – Mi azonban tízszer annyi hajót vesztettünk, mint amennyinek sikerült megmenekülnie! Ami történt, azt csupán *teljes katasztrófa*-nak lehet nevezni.

– Természetesen, admirális úr – bólintott Ackerson. Ismét a jelentésre nézett. Ahogy meglátta rajta az idő- és dátumbélyegzőt, kissé felvonta a szemöldökét. – Lenne egy kérdésem, amire még azelőtt szeretnék választ kapni, hogy belekezdenénk. – Az idő, ami a jelentés elkészülte óta eltelt... – Nem fejezte be a mondatot, elhallgatott. – Gratulálok, hadnagy! Egy új sebességi rekordot állított fel a Reach és a Föld közötti távolságon. Ez mindenképpen figyelemre méltó, mivel tudom, hogy a Föld felé tartva végrehajtotta az elvárt számú random ugrást.

– Uram – felelte Wagner –, betű szerint betartottam a Cole protokoll előírásait.

A helyiségben tartózkodók közül mindenki tudta, hogy ez nem igaz. A Hírszerzés mindig is feszegette a Cole protokoll határait. Ebben az esetben valószínűleg a hír fontossága miatt hunytak szemet a szabály megsértése felett. A hadnagy tudta, ha keresztre akarják feszíteni, csak annyit kell tenniük, hogy megnézik a Prowler hajtóműveinek naplójában rögzített adatokat, és elvégeznek egy-két egyszerű számítást.

Hood legyintett.

– Most nem ezzel foglalkozunk.

– Pedig szerintem nagyon fontos ez a részlet! – csattant fel Ackerson. – A Reach elesett. A Föld és a Szövetség között jelen pillanatban nincs más, csak rengeteg vákuum. Pillanatnyilag nem véd minket más, mint az, hogy titokban tartsuk, pontosan hol van a bolygónk.

– Később még megvizsgálhatjuk a Hármas Szekció gyakorlati működését, ezredes. – Hood admirális a hadnagyra nézett. – Olvastam a jelentését. Hihetetlenül részletes, de magától is hallani szeretném. Mit látott? Vannak olyan részletek, amelyeket túlságosan érzékenynek talált ahhoz, hogy belefoglalja a jelentésébe? Mindent mondjon el!

Wagner mély lélegzetet vett. Felkészült erre a beszámolóra, és lehető legpontosabban elmondta, hogyan jelentek meg a rendszerben a szövetségi hajók, milyen hősies erőfeszítéseket tett az UNSC a Reach védelme érdekében, hogyan vallottak kudarcot a próbálkozások, az ellenség hogyan pusztította el a flottát.

– Amikor a Szövetség megjelent a Reach felszínén a taktikai erőkkel, és megsemmisítette az orbitális pályán elhelyezett lövegek generátorát... Ez volt a vég. Nos, ami azt illeti, én ennek a végnek csupán a kezdetét láttam. A Szövetség szétégette a bolygót. A sarkoknál kezdték a műveletet.

Két évvel korább Wagner testfelületének kétharmada megégett egy ellenséges plazmalövedéktől, ez is közrejátszott abban, hogy beszéd közben többször könnyes lett a szeme.

– A reachi Haditengerészeti Akadémián kaptam meg a kiképzést, uram. A Külső Kolóniákon azt a helyet neveztem ott-honomnak.

Hood együttérzőn bólogatott.

Ackerson felhorkant. Felállt az asztaltól, Wagnerhez lépett.

– Mellőzze az érzelgősséget, hadnagy! Az imént azt mondta, a Szövetség felperzselte a Reachet. Mindent?

Wagner reményt vélt felfedezni az ezredes hangjában; olyan érzése támadt, mintha Ackerson azt szeretné hallani, hogy a Reach teljes egészében megsemmisült.

– Uram – mondta mielőtt átjutottam a hipertérbe, láttam, hogy a pólusok megsemmisülnek, és láttam, hogy a bolygó felszínének kétharmad része lángol.

Ackerson bólintott, szemmel láthatólag elégedett volt a válasszal.

– Ezek szerint mindenki meghalt, aki a Reachen tartózkodott. Whitcomb admirális és Dr. Halsey is. – Ismét bólintott, és hozzátette: – Milyen iszonyatos kár! – A hangjából hiányzott a valódi együttérzés.

– Felbecsülni se igazán tudom, uram, hogy mekkora.

– Nincs is rá szükség – mormolta Ackerson.

Strauss felsóhajtott.

– Szerencsére itt van a maga különleges fegyverprogramja, Ackerson. Halsey Spartan-II-je a jelek szerint óriási kudarc volt, és...

Ackerson szinte keresztüldöfte a tábornokot a pillantásával. A tábornok elhallgatott, becsukta a száját, mielőtt befejezte volna a mondatot.

Wagner mozdulatlanul állt, mereven előre nézett, és úgy tett, mintha nem vette volna észre a katonai protokoll megsértését. A tábornok megalázkodott egy alacsonyabb rangú és fiatalabb tiszt előtt? Ez csak azt jelenthette, hogy létezett egy program arra az esetre, ha a Spartan-II kudarcot vall; egy program, aminek háttérében Ackerson állt.

A hadnagy nem szólalt meg, és kerülni próbálta Ackerson ezredes tekintetét. Tudta, ha Ackerson megsejtené, hogy gyanút fogott, gondoskodna arról, hogy a megszerzett információ ne juthasson el a Hármas Szekcióhoz.

Kényelmetlen csend támadt, amit egy örökkévalóságnak tűnő idő után Hood tábornok szakított meg egy torokköszörüléssel.

– *A Pillar of Autumn*, hadnagy... Az a hajó is megsemmisült? Vagy esetleg végrehajtotta a hipertéri ugrást? A jelentésében erről egyetlen szót sem találtam.

– Végrehajtotta az ugrást, uram. A telemetrikus adatok szerint az *Autumn* több ellenséges hajó üldözte, így nem tudhatjuk pontosan, hogy mi történt vele. A jelentésemben nem tettem említést a *Pillar of Autumn*ról, mivel ez a hajó rajta van a Hármas Szekció titkosítási listáján.

– Helyes. – Hood lehunyta a szemét. – Akkor még mindig maradt némi remény.

Ackerson megrázta a fejét.

– Minden tiszteletem az elődömé, Dr. Halsey-é, de meg kell jegyeznem, hogy a *Pillar* fedélzetén lévő speciális fegyverekkel esély sem lehetett a küldetés végrehajtására. Ennyi erővel akár főbe lőhattük volna a legénység tagjait, úgy legalább hamarabb túlesnek azon, ami elkerülhetetlen.

– Elég! – nézett rá Hood. – Most már tényleg elég lesz.

– Uram – szólalt meg Wagner az ezredesnek igaza lehet... Legalábbis abban, amit a küldetés kimeneteléről mondott. A *Pillar of Autumn*on dolgozó ügynökünk utoljára még elküldött nekünk pár információt. Jelentése szerint egy osztagnyi Spartan indult el a Reachre, hogy megvédje az orbitális lövegek generátorait.

– Akkor ők is halottak – mondta Ackerson. – Halsey csodabogairól végül mégis kiderült, nem legyőzhetetlenek.

Hood admirális felszegte az állát.

– Dr. Halsey... – Lassan beszélt, a hangján érződött, uralkodik magán. – Dr. Halsey és a Spartanjai megérdemlik, hogy *tisztelettel* beszéljünk róluk, ezredes! – Ackerson feléje fordult, de ő úgy tett, mintha nem is látná. – Ha meg kívánja tartani a Biztonsági Bizottságban nemrég megszerzett helyét, javaslom, hogy tanúsítson irántuk tiszteletet, különben Melbourne-ig rugdosom, személyesen!

– Én csak... – kezdte Ackerson.

– Azok a „csodabogarak” – vágott közbe Hood – több eredményt értek el, mint a Pokolugrók három százada együttvéve, mellesleg begyűjtötték az összes kitüntetést, amit az UNSC egyáltalán adhat. Azok a „csodabogarak” az én életemet is megmentették. Nem is egyszer, hanem kétszer! És mellesleg megmentették a Főparancsnokság valamennyi magasabb rangú, idősebb tisztjének az életét is. Ha megkérhetem, ezredes, tartsa kordában a bigottságát. Megértette?

– Elnézést – mormolta Ackerson.

– Egy világos kérést intéztem önhöz, ezredes!

– Uram! Teljes mértékben megértettem. Soha többé nem fog előfordulni ilyesmi. – Ackerson arca vörös volt, de Wagner

gyanította, nem a szégyentől, inkább a dühtől.

– A Spartanok – mondta Hood egészen halkan. – Dr. Halsey. Whitcomb. Túláságosan sok jó emberünket elvesztettük a Reachen. Nem is beszélve arról a néhány tucat hajóról... – Az ajka pengevékony vonallá keményedett.

– Ki kellene küldenünk egy kis felderítő egységet, hogy felderje, egyáltalán mink maradt – mondta Strauss tábornok.

– Nem tanácsolom, uram – mondta Ackerson. – Inkább vissza kell vonnunk az erőinket a Belső Kolóniák és a Föld védelmére. Az új orbitális platformok leghamarabb tíz nap múlva kerülnek üzemkész állapotba. Addig túláságosan gyengék lesznek a védelmi pozícióink. Minden fellelhető hajóra szükségünk van.

– Hm. – Hood admirális az álla alá dugta a hüvelykujjait, elgondolkodott.

– Uram – mondta Wagner –, van még valami, amire a jelentésben nem tértem ki. Amikor elkészítettem az anyagot, még nem tűnt különösebben fontosnak, de ha esetleg mégis sor kerül erre a bizonyos felderítő akcióra, mégis lényeges lehet.

– Halljuk! – mondta Strauss tábornok.

Wagner nyelt egyet, és ellenállt a vágynak, hogy Ackerson szemébe nézzen.

– Amikor a Szövetség elpusztít egy bolygót, általában közelebb viszi hozzá a nagyobb hadihajóit, amiket olyan, egymást keresztező orbitális pályára állít, hogy a felszín egyetlen négyzetmillimétere se úszhassa meg a bombázást.

– Sajnálatos módon tökéletesen tisztában vagyok a Szövetség bombázási doktrínájával, hadnagy – mordult fel Hood. – A lényegét!

– Mint már rámutattam, a bombázást a sarkoknál kezdték, de csupán néhány hajót vetettek be. Ezek a hajók az egyenlítő felé közeledve eléggé eltávolodtak egymástól. További bombázókat nem vezényeltek oda. Talán azért, mert számos szövetségi hajó elhagyta a rendszert, mivel fontosabbnak találta a *Pillar of Autumn* üldözését.

Ackerson legyintett.

– A Reachnek vége, hadnagy. Megsemmisült. Ha maradt volna, hogy végignézze a műsort, magával is végeznek.

– Igen, uram – felelte Wagner viszont ha elindul ez a bizonyos felderítő akció, szeretnék én is részt venni benne. Önként jelentkezem a feladatra!

Ackerson felállt, Wagnerhez lépett. Előrehajolt, az arca egy centire volt a hadnagyétól, a tekintetük találkozott. Ackerson szeme szinte fröcskölte magából a mérget. Wagner összeszedte magát, megpróbált kitartani. Biztos volt benne, hogy az ezredes a legszívesebben ott helyben megölné. Ennek több oka is lehetett: ismerte azt a programot, amit Ackerson a Spartan-II helyett akart beindítani; az ezredes nem akart több zúrt a Reach elpusztításával kapcsolatban; vagy esetleg csupán arról volt szó, amire Lysithea figyelmeztette: a nagykutya karóra akarnak tűzni egy fejet.

– Süket maga, hadnagy? – kérdezte Ackerson színlelt aggodalommal. Talán halláskárosodást szenvedett az ütközet során?

– Nem, uram.

– Nos, amikor az ember a hipertér korlátait feszegeti egy kis-méretű Prowlerrel, komoly sugárkárosodás érheti. Vagy esetleg a Reach elpusztításának látványa sokkolta magát? Nem tudom, mi a problémája, de javaslom, ha kimegy innen, azonnal látogassa meg a gyengélkedőt. Igen, vizsgálta ki magát, és amíg nem kapja meg az egészségét igazoló okmányokat, nem térhet vissza az aktív szolgálatba!

– Megvonta a vállát. – Biztos vagyok benne, hogy valami nem stimmel magával, hadnagy, mert a jelek szerint nem értette, mit mondtam, noha kristálytisztán fogalmaztam.

– Uram...

– Tisztázzunk valamit! Az UNSC egyetlen hajóját sem fogjuk kockára tenni azért, hogy meggyőződjünk valamiről, amit már tucatszor láttunk. A Reach elveszett, és kész. – Ackerson még közelebb lépett Wagnerhez. – Azon a bolygón minden, minden

megsemmisült, üveggé égett vagy egyszerűen elpárolgott. A Reachen mindenki halott.

– A nyomaték kedvéért a mutatóujjával Wagner mellkasába bökött. – Halott. Halott. Halott!

MÁSODIK RÉSZ

A KASTÉLY BÁZIS VÉDELME

TIZENKETTEDIK FEJEZET

2558 AUGUSZTUS 30., 07.44. ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EPSILON ERIDANI RENDSZER. LONGHORN VALLEY.
REACH BOLYGÓ. ÖT NAPPAL EZELŐTT.

A felhők szakadó függöny módjára váltak szét. Egy százméteres tűzgolyó zúgott el Fred és Kelly felett. Fred tekintete követte a lángok útját, keresztül az égbolton visszafelé; megpillantva a több tucatnyi, alacsony orbitális pályán lebegő szövetségi hadihajót.

Fred Banshee-ja súrolta a fák tetejét, ahogy száguldott lefelé a hegyoldalon. Maximális sebességre kapcsolt. Kelly követte, és lebuktak a völgybe, majd fel a következő cikkcakkos vonalú hegyhátára, ahol Joshua először észlelte a szövetségi inváziós erőket. Félresöpörte az elesett bajtársával kapcsolatos gondolatait. A megmaradt csapattagok életbenmaradására kellett koncentrálnia.

Fred lehívta a térképet a vizorra. A rácsvonalak kereszteződésében egy kék NAV-marker határozta meg a navigációs alapot: a Hírszerzés Hármás Ügyosztályának titkosan őrzött kutatóállomása rejtőzött a Menachite-hegy mélyén. Húsz évvel ezelőttig egy titanium bányá volt, aztán az elhagyott alagutakat raktárhelyiségnek használták, míg végül a Hármás Részleg vette át a hegyet a saját céljaira.

– Találnunk kell egy biztonságos odavezető utat.

Lilásfehér színű kristályszilánkok özöne süvített keresztül a levegőn, kirobbanva az alattuk elterülő erdőből. A szilánkok olyanok voltak, mint egy szövetségi tüvető lövedéke, csak sokkal nagyobbak. A szilánk, amely elsuhant Fred járművének orra előtt, akkora volt, mint az alkarja.

Kelly kitért az egyik lövedék elől, amely mellette robbant fel. Tűszerű repeszek ütötték át a Banshee törzsét.

Egy piciny szilánk beleállt Fred Banshee-jába, ahol felrobbant. A stabilizáló szárny vége elgörbült, a jármű meggingott.

– Le! – kiáltotta, de Kelly már tucatnyi méterrel alatta járt, a távoli száraz folyóágy felé véve az irányt. Fred füstcsíkot húzva követte.

Fred ellenőrizte a helyzetét, majd az alatta fekvő fényes, kiszáradt folyómeder vonalát követve kormányozta tovább sérült Banshee-ját. A vízmosás keresztülvágott az erdőn, nagyjából a Menachite-hegy irányába. Némi szerencsével le tudják tenni a Banshee-kat, és onnét már csak egy rövid futás a Hírszerzés bázisa.

A fejük felett sötétnarancs sarkifény gyúlt észak felől. Ezüstszínű lepel száguldott keresztül az égbolton, a fekete felhők hatalmas viharrá egyesültek, miközben a tomboló tűz alulról világította meg őket.

A nehéz csatahajók, melyek egy pillanattal előbb még a fejük felett voltak, visszaemelkedtek a felső atmoszférába. A hajtóművek sikoltottak, miközben bugyborékoló csóvát szántottak a megkínzott égre.

A másodperc törtrészéig pánik szorította össze Fred mellkasát. Aztán a kiképzés felülkerekedett, az elméje hűvösen reagált, és nekilátta sorba venni, amit csak tudott a szövetségi plazmabombázásokról. Ki kellett találnia valamit, különben meghal.

Megpróbált tehát kigondolni egy megoldást.

Valami nem stimmelt. A szövetségi plazmabombázást mindig egy szabályos minta szerint hajtották végre, módszeresen az egész bolygón, amíg a felszín minden egyes négyzetcentiméterre hamuvá és üveggé nem vált. A fenti hajók nem fejezték be a munkát.

Megkockáztatott egy pillantást jobbra és balra. Százezer hektárnyi erdőt – ugyanazt az erdőt, melyben bajtársaival gyermekkorukban a kiképzést kapták – emésztettek el éppen a lán-

gok. Lángoló, vastag fekete füstoszlopok csavarodtak a magasba.

Fredet és Kellyt egy láthatatlan hullám borította el, nem láthatta, de érezte: mintha ezernyi hangya masírozott volna a páncélja alá és csípte volna meg. Statikus energia sötétítette el a vizort, de egy pillanat múlva véget is ért. A pajzsa nullára merült, és lassan elkezdett visszatölteni. A járművek gravitációs talpai leálltak, csak vibráltak és sercegetek.

– EMP! – kiáltotta Kelly a COM-ba. – Vagy valamilyen plazmahatás.

– Gyorsan szálljunk le. – utasította Fred.

Kelly egy nagy sóhajjal bontotta a kapcsolatot.

A kevés lendülettel és energiával, ami még a Banshee-kban megmaradt, levitorláztak a magasból. Fred a száraz folyómeder gőzölgő szikláit fürkészte. A sziklagörgetegek és csipkézett gránitfogak között talált egy utat le, a kanyargó kavicság felé.

Csak egy probléma volt. Az egyik sziklapár kissé sötétebbnek tűnt a többinél... és fekete sziklák mozogtak.

A nehéz, páncélos, hatalmas lények lassú, kiszámított pontossággal mozogtak. Mindkettejük egy tömör fémlemezt tartott maga előtt pajzsként. Fred megérintette a COM-portot és belekiáltott. – Vigyázat! Szövetségi Hunterek, pont az orrunk előtt! Nem volt idő kikerülni az új fenyegetést. A közelebbi Hunter szembefordult velük, a hátán lévő szenzorok vörösen felvillantak. Az ormóttan lény Fredre emelte a fegyverét, egy hatalmas, karjára csatolt löveget. A cső zölden lüktetett.

A Hunter tüzet nyitott.

Fred kikapcsolta a motort, amitől a Banshee jó tíz métert lejjebb esett. A pusztító energiagömb egy villanás kíséretében hasította szét a levegőt ott, ahol egy másodperccel előbb még a jármű volt.

A Banshee nekicsapódott a talajnak, és megfarolt az öklömnymi kavicsokon. Felborult, és Fred kizuhant a fülkéből. A megtépázott jármű pörögve gurult tovább, egyenesen neki a Hunternek.

A nehéz harcos maga elé kapta vastag pajzsát, s egyetlen vállmozdulattal félresöpörte a roncsot, mintha csak papírból lett volna. Az ágyú a karján kezdett újratölteni. Fred elfintorodott, miközben talpra szökkent, de figyelmen kívül hagyta az új fájdalmat, amit a kényszerleszállás okozott. Egy fegyverre volt szüksége. A fájdalomnak várnia kellett.

A Hunter lassan felé fordult, majd előrehajolt, és rémisztő sebességgel rohamra indult.

Fred COM-csatornája sercegni kezdett. Egyetlen kiáltás hangzott benne: – Feküdj!

A földre vetette magát és oldalra gördült.

Kelly pilóta nélküli járműve szárnyalt el felette, és csapódott a Hunternek teljes sebességgel. A Banshee felrobbant, izzó fémrepeszekkel terítve be a környéket.

A Hunter összerogyott. A lángok keresztülrágták a páncélját. Lassú, kusza gyűrűkben borították el. Fred tisztán látta, ahogy fényes, narancssárga vére a sziklákra fröccsen.

Kelly a lábára érkezett, közvetlenül Fred mellé. Kiélesített egy zsákmányolt plazmagránátot, és a második Hunter plazmaágyújára dobta.

A gránát a fegyver csövén landolt és felrobbant. Energianyalábok borították be a Huntert. A löveg sistergett és füstöt okádott magából.

Fred talpra ugrott. – Futás! – kiáltotta.

Nem állt szándékukban pusztá kézzel kiállni a Hunter ellen. Talán veszítenének, talán nyernének, de ezalatt a többi szövetségi egység oda tudna érni hozzájuk.

Egy keskeny erdei ösvényen rohantak tovább, talán a Reach utolsó megmaradt fái között. A lény – összezavarodva tönkrement fegyverének és lángokban álló társának látványától – tétozott, nem tudván eldönteni, mit tegyen.

– Nem láttad már a levegőből? – kérdezte aggodalmas hangon Kelly. A teljes támadó szövetségi erőnek kábé a fele pont előttünk helyezkedik el.

– Felszíni egységek? – kérdezte Fred teljes erőből sprintelve.
– Milyen messze vannak?

– Közel.

Ennek semmi értelme nem volt. Miért tartózkodnak csapatok a felszínen, miközben orbitális pályáról pusztítják el a bolygót? – Valami nem stimmel – mondta Kellynek.

– Nézzük meg, miben sántikálnak!

Kelly vételszignálja vörösen villant.

– Köztünk és a navigációs alappont közt helyezkednek el – mondta Fred. – Már csak ez hiányzott.

Beértek a sűrű fák közé, ahol megálltak visszaneézni. A Hunter utánuk csoszogott, de ez hiábavaló kísérlet volt az üldözősükre. Rövidtávon mutatott kirobbanó sebességük ellenére a Hunterek túl lassúak voltak.

A szövetségi szárazföldi és légierő közé kerültek, de egyikük sem mert hangot adni az előtolakodó legfontosabb kérdésnek: egyáltalán megvan még a navigációs alappont? Vagy az előttük lévő szövetségi erők már meg is találták, és megsemmisítették a többieket?

A COM vonal recsegni kezdett. – itt a Gamma Osztág. Vétel.

– Gamma, itt az Alfa Osztág. Folytasd! – válaszolta Fred.

Statikus sercegés hallatszott. – Whitcomb... túl sok. Megvan. Hallották?

– Gamma! – kiáltotta Fred. A navigációs alappont forró. Ismétlem, forró! Vétel.

Csak statikus zörej hallatszott.

– Remélem, hallották – mondta Fred Kellynek.

– Vörös-21-es tud gondoskodni az osztágáról. Ne aggódj.

– Kelly előrekészült, majd hátraintett neki. – Ezt nézd meg.

Fred hátrapillantott a válla felett. Sem a Huntert, sem mást nem jelzett a mozgásérzékelő. Követte Kellyt, és széthajtotta maga előtt a feketeszeder indákat. Az előtte lévő tisztáson hármas-négyes sorokban szövetségi járművek sorakoztak: tankok. A tankok két oldalsó szárnyal rendelkeztek, alattuk antigravitációs talpakkal. Rendkívül erős páncéllal, és a szövetség legerősebb szárazföldi fegyvereivel voltak felszerelve: plazmaágyúkkal. Fred már látta őket bevetés közben. Burokba zárt plazmagömböt tüzeltek, mely a becsapódás húsz méteres kör-

zetében mindent megsemmisített. A titanium, a beton, a hús, mind gőzzé vált.

A tengerészgyalogosok Lidércnek hívták ezeket a tankokat, mert rendszerint vethettek még rá egy pillantást, mielőtt azzá változtatta volna őket. Számos Grunt tüsténkedett a tankok körül, több tucatnyi lebegő szövetségi Mérnökkel egyetemben. A Mérnökök körbedongták a gépeket.

De ami Fred számára a legizgalmasabb volt, a gépek fedele nyitva állt.

– Nem tudok jobb álcát – suttozta Kelly mint öttonnányi szövetségi páncélt. – Azzal előreindult.

Fred rátette a kezét a karjára, megállítva a mozdulatot.

– Várj. Gondoljuk végig. Két lehetőségünk van. Az első, ha a Szövetség megtalálta az alappontot, lángoló fegyverrel bemelegyünk, és utat vágunk a Delta Osztagnak, hogy kijuthassanak.

Kelly bólintott. – És mi a másik lehetőség?

– Nem tudják, hogy a Delta Osztag beásta magát a hegy mélyén. Akkor... – Fred hezitált. – Akkor el kell csalnunk őket innét.

Kelly megfontolta a hallottakat, mielőtt megszólalt. – Tartottam tőle, hogy ezt fogod mondani. Belerúgott a sáros földbe. ~ De igazad van.

A mozgásérzékelők hat óránál hirtelen pittyegni kezdtek. A kontakt nagy volt, és egyenesen feléjük tartott. A Hunter csak elhatározta, hogy megtalálja és széttépi őket.

– Gyerünk – suttozta Fred.

Gyorsan és csendben odaosontak a tisztás széléhez. Egyik Grunt sem vette észre őket. Fred és Kelly elérték a sima fémfalú Wraith tankokat. Fred „rajta” jelzésére Kelly fejest ugrott a legközelebbi szabad nyílásba. A következő pillanatban Fred is beugrott a mellette lévő tankba. Lezárta a fedelet maga mögött. Ez volt a legkétségbeesettebb és legostobább döntés, amit valaha is hozott. Hogyan lesznek képesek felvenni a harcot a teljes szövetségi inváziós erővel egyetlen pár tankkal – főképp olyan tankokkal, melyekről azt sem tudják, hogy kell vezetni?

– Vörös-1 – szólt Kelly a COM-on keresztül szólj, ha kész vagy.

Fred megvizsgálta a tank homályos belsejét. Közvetlenül előtte egy ülés volt, mely pontosan abból a vörös foltos fémből készült, mint a Banshee-k. Fred rátelepedett. Túl alacsony volt neki, félig fel kellett guggolnia benne. Holografikus vezérlőfelületek és panelek szökkentek az arca elé, 360 fokban mutatva a kinti helyzetet.

A fémburkolaton keresztül hallotta, ahogy Kelly tankja morogva-zúgva beindul.

Fred egyetlen szimbólum jelentését sem értette, de valahogy mégis ismerősnek tűntek. Néhány vezérlő megegyezett a Banshee-ével, de semmi sem volt pont ugyanaz. Ösztönösen nyúlt az egyik jel felé. Megérintett egy szimbólumot, mely lehetett egyaránt egy azték hieroglifa, egy kupac spagetti, de akár egymást keresztező madárnyomok is. A tankja felköhögött, majd egy méternyi felugrott a levegőbe.

Fred összeráncolta a homlokát. Átkozott szerencséje volt, hogy elsőre sikerült. Több is volt ez, mint szerencse, rájött, hogy a bal keze alatti vezérlők szolgáltak a tank mozgatására, a jobb keze alattiakkal vezethette célra a plazmalövedéket, míg a középen előtte lévővel tüzelhetett a löveggel. Fred nem szándékozott kideríteni, honnét is tudja mindezt. Csupán igyekezett saját előnyére felhasználni az ismereteit.

– Készen állok. – Mondta Kellynek. – Na, álljunk ki a garázsból!

– Igenis – válaszolta Kelly, próbálván elrejteni a hangjából halványan kicsengő rossz előérzetét.

A Spartanok egyszerre fordultak a tank alakzat túlsó vége felé, hogy tüzet nyissanak. Két kékes-fehér, folyékony nap dörrent elő a lövegekből, majd felrobbantak. Vakító • fény lobbant, iszonyú forró fehér tűz áradt szét, mely után nem maradt más, csupán üveggé olvadt talaj, és hét Wraith parázsló csontváza.

Megint szerencsájuk volt. Ha a tankok harcra készen álltak volna, és be lett volna zárva a fedelük, lehet, túlélík az első lövést.

Kelly tankja előrenyomult, és széttaposta a közelben álló, még sértetlen tankokat. Fred megfordult, teljes gázt adott, és átgázolt a menekülni próbáló Gruntok sorain, a tank orrán egy sor kicsiny, ám annál élvezetesebb puffanást produkálva ezzel. Aztán áttörtek egy fasoron, darabokra szaggatva a törzseket. Előttük terült el a fő szövetségi tábor. Ezernyi Grunt és Jackal rohant feléjük, fegyvereiket és pajzsukat készenlétbe helyezve, de nem nyitottak tüzet.

Elrohantak a két tank mellett.

– Azt hiszik, hogy velük vagyunk – jött rá Fred.

– Mennek megnézni, mi támadta meg őket. Ne mutassuk meg nekik, amíg nem muszáj!

Kelly igent jelző fénye felvillant, és a felé rohanó Gruntok közé hajtott, akik gyorsan elugrottak az útjából. Fél kilométerrel előttük poliédrikus arany és ezüst építmények álltak. Az Elite-ek pajzzsal védett sátrai. Féltucatnyi rögzített plazmalöveg tornyot is telepítettek. Shade-ek őrizték a tábor ezen részét, s alattuk ott volt a hegy, mélyén a Hírszerzés Hármaskörének titkos kutatóbázisának barlangjaival. A Szövetség megérkezett.

Fred gondolkodás nélkül rácsapott az egyik vezérlőre, és felnagyította a képet. Mintegy száz szövetségi Mérnök tüsténkedett, súlyos felszereléssel manőverezve: lézerfúrókat, szállító szalagokat és más, óriási rovarszerű gépeket cipeltek, melyekkel ránézésre akár az egész hegyen keresztül lehetett ásní.

– Megtalálták a barlangokat – mondta Fred Kellynek.

– Úgy tűnik, megpróbálják kiásni őket.

De újra csak... miért? Miért nem robbantják be őket orbitális pályáról? A Szövetség sosem ejtett foglyokat, eltekintve néhány különleges esettől, amikor sportból öltek. Nem vettek volna a nyakukba ennyi gondot, hacsak valójában nem is a Delta Osztagot keresték.

Fred megnyitotta a COM-vonalat. – Delta, ha hallasz, dél-dél-keletről érkezünk egy pár zsákmányolt Wraith tankkal. A lövésekből majd tudjátok, melyikkel. Kushadjatok le, és ne tüzeljtek.

Aztán átváltott Kelly privát vonalára. – Nyiss egy ösvényt, Vörös-2-es! Pusztíts el mindent, és gyerünk a bejáratához, amilyen gyorsan csak lehet!

– Rajta vagyok – suttogta Kelly, a hangja vontatottá vált a feszült koncentrációtól.

Kék igazoló szignál villant... De nem Kellyé. Spartan-039-hez tartozott. Will osztagának tagja volt.

Tehát sikerült elrejtőzniük. Megkönnyebbülés áradt szét benne, tudván, hogy a csapata még életben van. De nem engedhette meg magának a reményt, még nem. Egy háromszáz méteres sávon kellett átkelnie, melynek minden milliméterét szövetségi Gruntok, Jackalok és Elite-ek áthatolhatatlan fala borította; az út egyenest a poklon át vezetett.

Kelly megfordult, és tüzet nyitott a megmaradt Wraith-ekre, meg egy csapatnyi Gruntra, akik megpróbálták kioltani a tüzet a sérült tankok körül. A másodperc törtrészéig a talaj vált a nap felszínévé; fellobbant, elhalványult, aztán csak hamu maradt.

Fred folyamatosan tüzelt a lövegéből, olyan gyorsan, ahogy amaz képes volt újratölteni. Három kék-fehér lövedéket lőtt az Elite-ek közé és a plazmatornyokra. A tornyoknak volt ugyan pajzsuk, de csak egy mikroszekundumig védték őket, amíg túl nem töltődtek, és össze nem omlottak. A tornyok úgy lángoltak, mint azok a bármin-meggyújtható gyufaszálak, melyekkel a Pokolugrók szoktak rágyújtani a csempészett cigarettáikra.

Kelly lövedékei becsapódtak a minden irányba szétszaladó Gruntok és Jackalok közé. Testek szenesedtek el futás közben, majd váltak gőzzé. Olyan volt, mintha egyszerre tucatnyi villám csapott volna a tábor közepébe.

Gruntok rohagáltak összevissza, vetődtek hasra, és lövöldöztek mindenre, még egymásra is. A kevés Jackal megpróbálta a parancsnoksága alá vonni az alárendelt harcosokat, de a Gruntok, dühből vagy rémületből, rájuk is tüzet nyitottak.

Fred mozgást észlelt a szeme sarkából. Egy árnyék zúgott el a tankja felett, és egy robbanás csapott rajta végig.

Csak Banshee-k lehettek. Az Elite-ek valószínűleg már korábban felszálltak őrzáratozni. Átkozta magát, amiért nem vette észre őket előbb. Csak kevés idejük maradt. Gyalogsági támogatás nélkül előbb vagy utóbb a Szövetség újraszerveződik, és elpusztítják őket.

– Mozgás! – üvöltött bele a COM-ba. – Szakítsd meg a támadást, és gyérünk a barlangokhoz!

Kelly megfordította a tanktornyát, és áttört a tábor romjain.

Fred hagyta előremenni, és megállt, hogy becélozza az ásófelszerelést. Kilőtte az első lövedéket.

Ekkor három gyors puffanás hallatszott a burkolaton, majd a töltetek felrobbantak. Fred fogai összekoccantak. Még három lövedéket küldött az ásógépezetekre, majd elfordította a tankját. Az megremegett és előrebukdácsolt.

Fred fogcsikorgatva elvigyorodott. A képernyőn elült a füst annyira, hogy lássa, a lézerfúrókból, a szállítószalagokból és a rovarszerű ásógépekből csak félig olvadt ócskavas maradt.

A monitor elhomályosult, nem, Fred látta, hogy füst dőlt be a tank orrán.

– Banshee-k köröznék feletted! – kiáltotta Kelly a COM-on keresztül. – Ki onnét!

Fred felcsapta a fedelet és kimászott. A feje felett tucatnyi Banshee fordult rá épp, hogy szétbombázza a megbénult tankot.

Fred leugrott és rohanni kezdett. A NAV-marker megjelent a sisak kijelzőjén, mutatván a hasítékot a hegyoldalon, ahol a barlang bejáratának kellett lennie. Vörösen izzó kalapácsként csapódott a hátába egy túlfűtött plazmapisztoly lövedéke. Megbotlott, de nem veszítette el az egyensúlyát. Tovább rohant. Nem állhatott meg. Rápillantott a pajzs kijelzőjére. Teljesen lemerült, de lassan elkezdett visszatölteni. Oldalra vetődött, kígyózva szaladt. Nem kaphatott be még egy ilyen találatot.

– Siess! – hallotta Kellyt.

Pár másodperc alatt megtette az utolsó száz métert. Beugrott a kráterbe, ahol valaha a bázis őrzött bejárata állt. Kelly a kráter szélén egyensúlyozott, és egy Warthog géppuskát tartott. Fred

feje fölé célzott, majd megeresztett egy mennydörgő sorozatot. Spartan-043, Will, mellette állt. Fred fellelkesült, hogy életben találja őket, de még jobban fellelkesült, amikor meglátta Will kezében a Jackhammer rakétavetőt.

– Menj le – biccentett Kelly a fejével a kráter közepe felé. – Mi majd fedezünk. – Azzal folytatta a tüzelést, amíg csak a géppuska hevederje el nem fogyott. Will célzott, majd megnyomta a kioldó gombot. A rakéta kirobbant az égre, és fehér kondenzcsíkot húzott az egyik Banshee orra felé. A jármű megsemmisült egy tűzgömbben.

Fred megfordult, és meglátta a mélybe vezető aknát. Egy acélkábel rögzítettek az egyik szélére, mely eltűnt odalent a sötétségben.

Megragadta a huzalt, ugrott, majd lesüvített a mélybe. A kábel erősen megremegett egyszer, aztán még egyszer, a két Spartan követte őt.

Háromszáz méternyi zuhanást követően halovány fényt pillantott meg az akna fenekén. Gyengén, sápadtsárgán izzó fénypálcákat. Fred megszorította a kábelt, s a zuhanása lelassult. Az akna fenekétől pár méterre elengedte a huzalt, s összegömbölyödve érkezett a talajra. Gyorsan odébbgurult az útból. A másik két Spartan is földetért mellette.

– Erre – szólt Will, és megindult előre, keresztül egy felfeszített felvonó aiján.

Fred észrevette, hogy Will csúnyán sántít, és emlékeztette magát, hogy a Spartanok, akiket ideküldött, mind megsebesültek. Ironikus, gondolta, hogy elküldte őket a csata sűrűjéből, csak, hogy egy másik szörnyűség közepébe csöppenjenek.

De legalább nem haltak meg. És ez több volt, mint amit a Béta Osztág kapcsán remélni mert. Beléptek egy rozsdamentes acélfalú folyosóra, ahol a falak bágyadtan tükrözték vissza a fénypálcák halvány fényét.

A fejük felett hatalmas robbanás hallatszott. Sziklák és agyag záporozott az aknába, por lepte be a folyosót.

– Lótusz tankelhárító aknák – közölte Will. – Egy kissé lelassítja a hívatlan vendégeinket.

Két másik Spartan, Isaac és Vinh ült a következő csarnok két oldalán, egy- egy kőtorlasz mögött. Biccentettek Frednek, de tekintetüket és fegyvereiket továbbra is a folyosó végére szegezték.

– Hol a csapat többi része? És a Charlie század tengerészgyalogosai? – kérdezte Fred.

– Nekik nem sikerült – válaszolta Will tompa hangon. – Elszakadtunk egymástól az idevezető úton. – Azóta nincs velük kapcsolat – hajtotta le a fejét.

Fred egy pillanatra elnémult. Számba vette a három Spartant Will osztagából, és a saját osztagának megmaradt tagjait. A Spartanok listája, akikkel számolhatott, kíméletlenül rövid volt. Fred érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul. – Bármilyen hír a Béta Osztagról?

– Negatív. Nincs kapcsolat, uram.

Fred összeszorította a fogait, és gondolatban a Béta Osztagot is felírta a veszteséglistára.

– A Gamma Osztag? – kérdezte Will.

– Odakint vannak – válaszolta Fred. – Hallottam őket a COM vonalon, de nem sok mindent tudtam kivenni. Figyelmeztettem őket az itteni helyzetre.

– Értem – sóhajtott Will.

A csarnok egy páncélajtóban végződött.

– A retina és ujjlenyomat szkennerek elromlottak – közölte Will.

– A hangfelismerő rendszert próbáltuk, de semmi válasz. Ez az ajtó legalább egy méter vastag, és vágószerszámok vagy százkilónyi robbanóanyag hiányában ezen az oldalon ragadtunk.

– Beszéltél az emberekkel a túloldalon? – kérdezte Kelly.

– A kommunikációs csatorna nyitva áll – mondta Will.

– De nem kapunk választ. Lehet, a túloldalon mindenki megsekkent.

– Vagy csak semmi olyat nem mondasz nekik, amit szeretnének hallani – mondta Kelly, és elfütyült egy hatjegyű monoton szignállal.

Will bólintott. – Erre nem gondoltam.

A dallam a Spartanok titkos jele volt, még fiatal korukból, amikor a kiképzésüket töltötték a Reachen. Ez volt a „mindenrendbenelőjöhetsz” jelzés. Senki más, csak a Spartanok, és néhány nagyon gondosan megválasztott kívülálló ismerték... Néhány kívülálló, akik talán még bent lehetnek.

Kelly megnyomta a mikrofon gombját, és elfütyülte a dallamot. Felengedte a mikrofon gombját.

Fred óráján lekettyezett két perc. Túl sok, itt ülni és semmit se tenni, miközben a fejük felett a Szövetség épp kitalálja, hogyan ássa ki és tépje őket darabokra.

– Azért jó ötlet volt – mondta Kellynek. – Visszamegyünk az aknához. Talán nem omlott be teljesen. Ti majd...

Valamilyen mechanizmus kattant, majd kezdett zümmögni a titáni ajtó belsejében. Sziszegő rés nyílt, ahogy az egy méter vastag ajtószárnyak elfordultak a tökéletesen kiegyensúlyozott forgópántokon.

Vakító fény árasztotta el a csarnokot. Egy alak sziluettje állt a küszöbön. Amint Fred vizorja megszűrte a fényt, és növelte a felbontást, látta, hogy egy ember, egy karcsú emberi alak, egy nő az. Szürke rakott szoknyát és fehér laborköpenyt viselt, melynek elülső zsebébe egy adatpanelt dugott. Látta a szemüveg csillanását, a fekete keretet, a gyengén bifokális lencsét. A nő szürke haját szoros kontyba fogta össze.

De a nő arca volt az, mely megragadta és fogva tartotta a figyelmét, felismerte sima, feszes vonásait, csak a szája sarkánál gyűlt néhány ránc. Felismerte a szürkés-kék szemeket. Ez a nő volt az, aki a Spartan-II program mögött állt, és aki kifejlesztette a MJOLNIR páncélt. Dr. Catherine Halsey.

TIZENHARMADIK FEJEZET

2552 AUGUSZTUS 30., 08.10. ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
EPSILON ERIDANI RENDSZER. LONGHORN VALLEY,
REACH BOLYGÓ.

Dr. Halsey az előtte álló öt Spartant nézte. Megigazította a szemüvegét. Mindannak ellenére, amit a felbukkanásuk jelentett – a Reach megtámadása, a szövetségi vezető felkutatására indított küldetés módosulása, minden, amiért annyit küzdött, aminek a puszta léte most veszélybe került – mégis örült, hogy látja őket. De megacélozta magát; egy érzelmi kitörést a Spartanjai nem értenének meg, és nem is értékelnék.

– Gyertek be – mondta sürgetően. – És siessetek. A leszűrődő hangokból ítélve nincs sok időnk.

A Spartanok először nem mozdultak. Kétségkívül megbeszéltek a dolgot titkos privát COM csatornáik, illetve valamilyen testbeszéd révén. Észrevette az apró ujjmozdulatokat, fejbiccentéseket. Majd egyszerre indultak meg, felkapták a felszerelésüket, és átléptek a páncélajtó küszöbén.

Dr. Halsey egyenként üdvözölte őket, amint elhaladtak előtte. – Jó látni téged, Fred.

– Asszonyom – válaszolta Fred én is örülök, hogy újra látom.

Dr. Halsey, most, hogy alaposabban végignézett rajtuk, észrevette, hogy Kelly milyen nehézkesen vonszolja magát. Megsebesült, ahogy a többiek is.

– Doktor Halsey. – Kelly kinyúlt, és gyengén megszorította a kezét.

- Isaac.
- Doktornő.
- Vinh.
- William.

Will felmordult. Sosem szerette, ha a teljes nevén szólítják.

Tudta, hogy mindegyiküket izgatja, hogy a MJOLNIR páncél ellenére honnét tudja megmondani, melyikük melyik. De hát együtt nőtt fel velük, ismerte minden mozdulatukat, még a járásukat is. Sosem szólította volna meg őket a számuk alapján: Spartan-104, -087, -039 és -043.

Dr. Halsey megérintett egy vezérlőpanelt. Az acélajtó hangtalanul, könnyedén mozgásba lendült, mintha el akarna tűnni a falban, majd éles, fémes kattanással bezárult.

– Hozzáférünk az Aqua, a Skarlát és a Levendula Szintekhez – közölte a Spartanokkal. Kövessetek az orvosi szárnyba. Azzal leereszkedtek egy hatalmas, ívelt mennyezetű betoncsarnokba, melynek falába lámpákat és biztonsági kamerákat süllyesztettek. – Tudom, hogy a Szövetség hozzávetőlegesen 05.10-kor behatolt az Epsilon Eridani rendszerbe. A Hírszerzés Hármaskörének parancsnoksága 05.30-kor kiürítette a létesítményt. Feltételezem, nem azért érkeztek, hogy tudassátok, biztonságban felmehettek a felszínre, ugye?

– Igen asszonyom – válaszolta Fred. – Mármint nem, asszonyom. A felszín nem biztonságos. A Flotta szembeszállt a Szövetséggel, de az ellenségnek sikerült csapatokat ledobni a felszínre. Minket azért küldtek, hogy védjük meg az orbitális löveg generátorait. – Fred megállt, nagy levegőt vett, majd folytatta. – Nem sikerült végrehajtani a feladatunkat. A Szövetség erői megsemmisítették az állásainkat. – Hátranézett Kellyre és a többi Spartanra. – Ide vonultunk vissza... Úgy gondoltuk, itt biztonságban leszünk.

Folytatták útjukat a lejtős folyosón. Titanium íriszajtók nyíltak ki, és zárultak be, mielőtt áthaladtak rajtuk.

– Értem – mondta Dr. Halsey. – Keyes kapitánnyal mi történt? És Johnnal?

– Nem tudjuk – válaszolta Fred. – A Főnök a csapat egy részével megpróbált elhozni egy védtelen NAV-adatbázist az egyik orbitális állomásról, mielőtt a Szövetség rátenné a kezét. Feltéve, hogy sikerült, és figyelembe véve Keyes kapitánynak a Szö-

vetséggel szembeni harcban elért eredményeit... – Fred hangja elfúlt.

– Biztos vagyok benne, hogy végrehajtották a feladatot, és elmenekültek – fejezte be a mondatot Dr. Halsey. – John soha nem veszített.

– Nem, asszonyom – válaszolta Fred.

Csendben haladtak tovább, el egy sor, a beton boltívek alatti üvegvitrinben kiállított, zendülőktől zsákmányolt zászló mellett. A legtöbbre rikító jeleket festettek – családi címereket, kiontott vérű sárkányokat, törött, egymást keresztező kardokat. Folytatták útjukat a múlt ezen emlékei között, melyektől az UNSC-nek már nem kellett többé tartania.

– Doktor Halsey – szólalt meg Fred. – Beszélhetek nyíltan?

– Természetesen – válaszolta a doktornő. – Ki nem állhatom a formaságokat, főleg nem a mostani körülmények között. Mit szeretnél mondani?

– Asszonyom, valami nincs rendben e körül a szövetségi invázió körül – töprengett Fred. Az ütközetet megnyerték, de nem pusztították el a bolygót.

Legalábbis nem teljesen. Amennyire meg tudtam határozni, csak a pólusokat és az alacsonyabb szélességi fokon fekvő részeket bombázták szét.

– És ásóeszközöket hoztak e fölé a létesítmény fölé – tette hozzá Kelly.

– Érdekes – gondolkodott el Dr. Halsey. – Sosem mutattak érdeklődést sem irántunk, sem a technológiánk iránt.

– Megállt egy hatalmas írisz fémaajtó előtt, mely akkora volt, hogy akár egy Warhog is keresztülfért volna rajta, és rátette tenyerét a leolvasóra. – Az orvosi szárny – közölte. Beleszólt az előtte lévő mikrofonba: – Nem okozhatok sérülést. – Az ajtó kitarult előttük.

A benti hatalmas csarnokban vakító fény gyúlt. Tucatnyi vizsgálóasztal és számtalan, falra függesztett monitor töltötte meg a termet. A zöldessárga, fényesre csiszolt padlót sterilizálták. A falakból halvány rózsaszín fény áradt. Hét ajtó nyílt a

szomszédos irodákba és műtőkbe, melyek ablaka a központi teremre nézett.

– Kalmiya – szólt a doktornő. – Jelentést kérek!

– Igenis, Doktornő – válaszolt a Cortana helyét átvevő mesterséges intelligencia testetlen hangja. – Előkészítettem a Spartanok személyes orvosi fájljait, és elküldtettem pár egység vérplazmáért, más orvosi felszerelésekért, valamint a MJOLNIR páncélt eltávolító szerszámokért.

A létesítmény túlsó végében lévő kis szervizlift ajtaja kinyílt, és egy robot gurult ki rajta, teleszkópos karjaiban egy csomó folyadékkal teli zacskót tartva. A tetején lévő tálcán pedig előkészített szerszámok sorakoztak.

– Nagyszerű – mondta Dr. Halsey. – Folytasd a felettünk lévő szeizmikus aktivitás figyelését. Csatlakoztasd a Spartanok biomonitorát a hármas kijelzőre.

Odasétált az asztalhoz, mely felett egy csomó holografikus jel kelt életre, csendben lebegve a levegőben. Grafikonok és ábrák keringtek köztük.

– Fényt kérek, és készítsd elő a sterilizáló mezőt. A teremvilágítást vedd le 40%-kal. És kérnék egy kis Mahlert. Legyen mondjuk a Második szimfónia.

– Igen, Doktornő. – Zene szólalt meg a hangszórókból.

Dr. Halsey megvizsgálta a grafikonokat, és megérintett pár kis emberszerű ikont, hogy megjelenítse a Spartanok belső szerveiről készült MR képet. Csontvázak, szervek és izmok forgó holografikus ábrái jelentek meg. A sérüléseik mértékét látva, a doktornő összerezzen.

– Fred, az egyik Achilles inad elszakadt, és van három törött bordád. Mindkét veséden mérsékelt bevérzés látható.

– Rápillantott a többiek adataira, majd némi tétovázás után kijelentette – és te még úgy-ahogy jól vagy.

– William, neked eltört a sárgacsontród, és belső vérzésed van. A sebet le kell zárni biohabbal, és a következő huszonnégy órában kerülnöd kell minden megerőltetést. – Fredre és Willre nézett. – Ti ketten vagytok a legjobb állapotban. Azt szeretném,

ha elmennének az Aqua Szintre, a Lambda Részlegbe, és elhoznátok nekem néhány dolgot.

– Igenis, asszonyom – válaszolta Fred.

Bár Dr. Halsey csupán egy civil volt, a Spartanok sosem kérdőjelezték meg a tekintélyét. Talán mert mindig is egyenlőként viselkedett az összes admirálissal és tábornokkal, akik folyton bele akartak szólni a munkájába. De másról is szó volt. Arra törekedett, hogy a Spartanok egyfajta anyafiguraként tekintsenek rá. S bár csábító volt a gondolat, pontosan tudta, hogy a társaikon kívül senkit sem tekintenek igazi családtagnak. Még őt sem.

William leemelt egy biohab tubust a robotjárműről, és a fejét a páncélján lévő kis injekciós csatlakozóba dugta. Bedöfött a tüvel a negyedik és az ötödik borda közé. A hasüregét légmentesen záró, véralvadásgátló antibakteriális szövetregeneráló hab töltötte meg.

– Hideg? – kérdezte Dr. Halsey.

– Teljesen mindegy, asszonyom.

A doktornő bólintott. Nem törődött William akaraterejével. A Spartanok iránti csodálatát mindig is megtartotta magának. Semmiképp sem szeretne volna, hogy elkezdjék különbnek tartani magukat másoknál.

Dr. Halsey felkapott egy kis adatpanelt, megérintett pár gombot a kijelzőn, majd átnyújtotta Frednek. – Múlt héten érkezett pár új fegyver kipróbálásra – mondta –, valamint a MJ-OLNIR 5-ös páncél néhány kiegészítője. Kicseréljük a sérült részegységeiteket. Kalmiya, kérlek, igazítsd útba, és engedd be őket a lezárt zónába.

– Igenis, doktornő – válaszolta Kalmiya. Az orvosi labor ajtaja kinyílt. – Erre.

Fred a kijelzőn látható tárgyakat tanulmányozta. – Nagyon-nagyon jó! – S nem tudta elrejtteni a hangjából kicsendülő izgalmat. Bólintott, jelentőségteljesen a társaira nézett, majd Willel a sarkában kimasírozott a teremből.

Dr. Halsey visszatért az orvosi vizsgálat eredményeihez. – Vinh, a deltaizmod elszakadt, három ujjad eltört, a csigolyád-

ban pedig az egyik porckorong levált. Isaac, nálad belső zúzódások mutatkoznak, mindkét vállad kiugrott, amit nem megfelelően tettetek helyre, és most elszorítja az ereket. Mindkettőtöket gyorsan rendbe tudom hozni, de előbb járjátok be az idevezető utat, és javasoljatok további védelmi intézkedéseket.

– Igenis, asszonyom – válaszolták. Vetettek egy pillantást Kellyre, majd ők is elhagyták a termet.

Dr. Halsey most Kelly eredményeire figyelt. Az ő sérülési voltak messze a legrosszabbak. Ez megmutatkozott a vészesen alacsony vérnyomásban, és a magas lázban, már mielőtt az MRI-re pillantott volna. Vérzett a mája – mely halálos volt, hacsak azonnal el nem látják –, a jobb tüdeje pedig teljesen összeomlott. Hogy a lány nemhogy még mindig a lábán állt, de harcolni is képes volt, az már önmagában felért egy csodával.

De hát ez volt magának a Spartan-II projektnek a lényege nem? Istent játszani egy nagyobb jó érdekében.

– Dr. Halsey, – kérdezte Kelly – hol vannak a többiek?

– Ahogy mondtam, evakuálták őket. Feküdj az asztalra, kérlek. El kell végeznem pár apróbb beavatkozást.

Kelly engedelmeskedett. – De Ön mit keres itt, Asszonyom?

Dr. Halsey kézbe vett egy hosszúnyelű, ívelt, mágneses fejű csavarkulcsot, melyet kifejezetten, csakis ahhoz az egy darab panelhez terveztek. Benyúlt, és felpattintotta az öklömnyi részt Kelly viharvert MJOLNIR páncélján. Vér és hidrosztatikus zselé bugyogott ki bentről.

– Elvállaltam, hogy elvégezzem az önmegsemmisítést, ha minden balul sül el. Ezeknek a barlangoknak az alján elég robbanótöltet van ahhoz, hogy mindent beomlasszon, ha az ellenség kerekedne felül. Azért vagyok itt, hogy biztosítsam, senki ne szerezhesse meg a technológiánkat.

Dr. Halsey befecskendezte a helyi érzéstelenítőt, majd egy lézerfejű katétert vezetett Kelly hasába, gondosan követve annak mozgását az MRI-n. Bekapcsolta a lézert, és összezárta a májon lévő repedést. Ezután nekilátott felfűjni a tüdőt. Kelly a kezelés ellenére is el fogja veszíteni a tüdeje felét. A szövet már elkékült, és halott barna pettyek borították.

– Kalmiya, készítsd elő a gyorsklónozó berendezést, és keresd elő Kelly DNS-mintáját az adatbázisból. Szükségünk lesz egy új májra, és egy komplett jobb tüdőre is.

– Most már rendben vagy – hazudta Kellynek. – Csak el akarok készíteni néhány csereszervet arra az esetre, ha sokáig itt kéne maradnunk.

– Értem – szörcsögte Kelly.

Dr. Halsey kíváncsi lett volna rá, vajon Kelly gondolt-e már rá, hogy az embert nem lövik le minden nap, nem égetik meg, nem szaggatják le a belső szerveit..., Kivéve, ha történetesen Spartan. Bárcsak véget érne a háború! Bárcsak a Spartanok is némi békét lelhetnének...

– Doktornő? – suttogta Kalmiya a Dr. Halsey szemüvegébe rejtett kis privát hangszóróba. – Rendellenességet tapasztaltam Spartan-087 DNS adatbázisának lekérése közben. Ezt Önnek is látnia kéne.

Dr. Halsey befújta Kelly sérüléseit biohabbal, kihúzta a katétert, majd lezárta a sebet. – Most pihenj – mondta neki.

– Nem, asszonyom, készen állok, hogy... – Kelly megpróbált felülni.

– Feküdj vissza – tette Dr. Halsey Kelly vállára a kezét. Nem voltak illúziói afelől, meg tudja-e állítani Kellyt egy gesztussal. – De megacélozta a hangját, úgy folytatta – Az orvos utasítása!

Kelly sóhajtvá visszafeküdt.

– Itt leszek a szomszéd szobában – mutatott az ajtóra.

– Ha szükséged lenne bármire.

Dr. Halsey otthagya Kellyt, és belépett az irodájába. A falakat hatalmas monitorok töltötték meg. A padló tele volt szórva régi, használt műanyag kávéspoharakkal; egy holografikus monitorról szinte lecsordultak az adatok, ábrák pörögtek; a megválaszolatlan posta pedig szinte elborította az asztalt. Leeresztette a redőnyt, mely elválasztotta az iroda ablakát az orvosi teremtől, de csak félig, hogy egyik szemét Kellyn tarthassa.

– Lássuk, mit találtál, Kalmiya?

Kelly kortörténete végiggördült a kijelzőn.

– Itt – szólt Kalmiya, és fényesen kiemelt egy titkos adatkérést a fájl végén. – A dátumbejegyzés szerint három hónappal ezelőtti. Az azonosító kód Arazielé.

Dr. Halsey felkapta az asztal sarkán álló hógömböt, megrázta, majd a kavargó hópelyhekre meredt.

– Araziel? Ő Ackerson kis házőrzője nem?

– Így van Doktornő.

– Nyomon tudod követni a lekérést?

– Megtettem, de meg kellett állnom az FF-8897-Z blokkhoz érve. A továbblépést X-Ray szintű engedélyre korlátozták.

– Korlátozták? – Dr. Halsey halkan, röviden felnevetett. – Mostanra számít ez bármit is? Senki nincs itt, hogy megakadályozzon bennünket, nem igaz, Kalmiya?

– Megfelelő hozzáférési engedély nélkül belépni a fájlokba illetéktelen behatolásnak minősül, Doktornő.

– Akkor jöjjenek és tartóztassanak le. Tedd amire utasítottalak, Kalmiya! – mondta Dr. Halsey. – Bíráld fölül az etikai modul négyes alfa szubrutinját. A felülíró kód: „Akármis-lesz”.

Dr. Halsey talált egy félig telt kávéspoharat a padlón, és óvatosan felemelte. Beleszagolva örömmel konstataálta, hogy nem áporodott még meg, így miután egyszer megkeverte, gyorsan felhajtotta a hideg folyadékot.

– Igenis, Doktornő... Folyamatban... Kész.

Kalmiya volt Cortana idősebb „nővére”. Dr. Halsey rajta tervezte meg, és tesztelte le a kódtörő algoritmusokat. Miután kiszűrte a hibákat és az utolsó finomításokkal is elkészült, átültette őket Cortanába. A Hírszerzés Hármás Ügyosztályának belső szabályzata meglehetősen világosan fogalmazott a rutinok mintapéldányainak megsemmisítésével kapcsolatban, de ezen szabályokat Dr. Halsey-nek esze ágában sem volt akár csak egy pillanatig is betartani.

– Van itt egy szokatlanul bonyolult behatolásvédő program, Doktornő.

– Mutasd – utasította Dr. Halsey.

A holografikus monitor vibrálni kezdett, majd színes kristályokká szilárdult, hogy megmutathassa a kódvédő gátat. Dr.

Halsey ujja, mint egy varrás mentén haladva követte a vörös szilánkokat, egészen, míg egy sor kilencven fokban lépcsőző borostyántömbhöz nem ért. – Ez itt az adatcsomagunk – mondta. – Törd át, semlegesítsd a védelmet, majd töltsd le.

– Igen, Doktornő.

A kristályváz hirtelen ezernyi apró csillámló darabra tört, melyeket egy holografikus forgószél ragadott fel.

– Bent vagyok. És...

A szilánkok hirtelen vibrálni kezdtek, majd összeolvadtak egymással. A mértani alakzatok ívelt szarvakká, egy tátott pofává és hatalmas szemekké álltak össze. Utóbbiakban holografikus tűz lobogott. A kép Dr. Halsey felé fordult, és rámosolygott, miközben kivillantak éles agyarái.

– Civil tanácsadó 409871. – Szólt meg érdes, mennydörgő hangon. – Doktor Catherine Halsey.

– Araquel – dünnyögte a doktornő. – Az urad hátrahagyott, miután lemondott? És semmi jobb dolgod nincs, mint a Spartan programból adatokat lopni?

A doktornő egy oldalsó monitorhoz fordult, és anélkül, hogy odanézett volna, elkezdett parancsokat gépelni, hogy elérje a rendszer gyökérmappáit.

– Ön éppen megsérti az UNSC 447-R27-es számú katonai biztonsági kódját – állapította meg Araquiel vicsorogva.

– A cselekedetét rögzítettük és továbbítottuk a megfelelő hatóságoknak. Azonnal fejezze be, amit csinál, és a továbbiakban tartózkodjon a cselekmény elkövetésétől!

Dr. Halsey felhorkant, és gépelt tovább. – Én vagyok az egyetlen hatósági személy itt, Araquel! Egy mesterséges intelligenciához képest meglehetősen tompaagyú vagy. – Az előtte lévő monitorra meredt. – Kalmiya, szükségem van rád. Megérintette a hetes szintű védőhálót, mely azonnal az előtérbe ugrott. – Látod, itt.

– Látom, Doktornő.

– Ó, „tompagyú”, bizonyára, Doktornő – hörögte Araquel. Mialatt megengedtem, hogy ön „elérje” ezeket az orvosi fájlokat, átvettem az irányítást a szárny légfrissítő rendszere fölé.

Megnővelhetem az ön irodájában a légnyomást, hogy tudőembóliát okozzak. Vagy befújhatok mérges, bénító gázokat... – a lény szemei a doktornő felé fordultak. – Mit ügködik ott?

– Bent vagyunk – közölte Kalmiya.

Dr. Halsey eszeveszett sebességgel gépelt.

Araqiel hologrammja átlesett a válla fölött. – Mi ez? Nem ismerem fel a mátrix-struktúrát... Illetve ezek – gúnyosan felhorkant – ósdi konzol parancsok?!

– Ezeket a parancsokat még azelőtt fejlesztették ki, tökéletesítették, majd dobták a szemétbe és felejtették el, hogy az első tompaagyú mesterséges intelligencia a hálózatba került volna – mondta Dr. Halsey. – Tizenöt éves koromban tanultam meg őket, akkor, amikor a második doktori disszertációmon dolgoztam.

– Egy idejétmúlt beviteli metodika egy kőkorszaki elmétől.

– Idejétmúlt? Ósdi? Valóban? – mosolyodott el a doktornő. – Teszteljük le a hipotézised, Araqiél! Ezen a bolygón én irányítottam valamennyi harmadik generációs MI sablonjának a kifejlesztését. Mindent tudok rólad, amit csak tudni lehet, beleértve a hajlamod az emberek életének semmibebevételére. – Egy pillanatra megállt, hogy megdörzsölje az állát. – Lehet, hogy ezért is jöttetek ki olyan jól egymással Ackersonnal.

– Ackerson ezredes egy nagyszerű ember. Ó...

– Hogy válaszoljak az eredeti kérdésedre – folytatta a doktornő, nem törődve a közbeszólással –, ez itt a te virtuális agytörzsed. – Megérintette a monitort. – A kódkönyvtár, a központ, melyen keresztül az összes virtuális agyi impulzusod áthalad. És ez – gyorsan begépelt egy újabb parancsot ez itt a kód, mely aktiválja az önmegsemmisítő modulodat. Magas frekvenciájú UV fényt generálunk a Riemann gondolat-impulzus visszacsatolási mátrixban, mely töröl valamennyi magasabbrendű agyi funkciót. Gyakorlatilag kitöröltünk.

– Nem – hőkölt hátra Araqiél. Lángok csaptak fel a kristálykoponya belsejében. – Nem...

Dr. Halsey megnyomta az ENTER-t.

Araqiel eltűnt.

Dr. Halsey sóhajtva meredt a monitorra. – Micsoda pazarlása ez a memóriakristályoknak!

Kíváncsi lett volna rá, vajon blöffölt-e az MI. Feltehetőleg nem. A Hírszerzés Hármas Ügyosztálya nagy önállósággal ruházta fel az MI-ket a biztonsági rendszerbe való betörések kezelésével kapcsolatban. Mindenesetre örült, hogy nem derült ki, Araquel milyen messze lett volna képes elmenni.

– Kalmiya kérlek, nyisd meg az adatokat, és jelenítsd meg Ackerson ezredes könyvtárának tartalmát.

– Már dolgozom rajta, doktornő. Fel kell tömöm egy gyengébb titkosítást. Csak egy pillanat. – Elhallgatott, de végül csak kibukott belőle a kérdés. – Az UV önmegsemmisítő Araquel Riemann mátrixában... Minden Mi-be beépítésbe került? Belém is?

– Nem építettük be minden MI-be – válaszolta Dr. Halsey, gondosan ügyelve a hangjára.

Kalmiya kétségkívül elemzésnek veti alá a hangmintáját, ezért ügyelt rá, hogy az igazat mondja. Az MI-kkel állandóan ment a játszma: lépés, válaszlépés. Folyamatos kihívást jelentett kivívni és megőrizni a tiszteletüket. De pont ezért szerette jobban a társaságukat az emberekénél. Olyan csodálatosan összetettek voltak! Szóval igen, az igazat mondta... De nem a teljes igazat.

– Itt vannak az adatok, doktornő.

Holografikus fájl- és mappakonok töltötték meg az asztal feletti űrt.

– Szűrjük meg alaposan – mondta Dr. Halsey. Ne vesztegesük az időnk Ackerson pity kis játékaira. Szintén zárjunk ki mindent, ami a SPARTAN-II program hálózaton való megjelenése előttről való, és kevesebb, mint egy tucatnyi alkalommal nyitották meg. Lássuk, milyen sötét ügyek állnak a lista élén.

A mappák és fájlok eltűntek, csak kettő maradt ott, az asztal felett lebegve. Az egyik neve S-III volt, a másiké: „Király a hegy alatt”. A doktornő megérintette az elsőt, s az megnyílt, különböző fájlok százait jelenítve meg. Dr. Halsey nekilátott átvizsgálni őket – orvosi fájlok voltak valamennyi Spartanról: kimerí-

tő információk a kiképzés kezdete előtti időkről, gyerekkori ol-tásaikról, a szüléikről, a kiképzés alatt szerzett főbb sérülésekről és az alkalmazott gyógymódokról, na meg az erő, mozgékony-ság és szellemi képességek fokozására alkalmazott kezelésekről.

– Mi a pokolnak kellett ez nekik? – dünnyögte. A szívve-rése felgyorsult, ahogy sorban nyitotta meg a fájlokat. Ott volt minden egyes Spartan DNS mintája, valamint rengeteg fájl a rég elavult klónozási módszerekről, melyekkel az eredeti sze-mélyeket a Hírszerzés helyettesítette. Ackersont, úgy tűnt, kü-lönösen érdekli a programnak ez a része. Követte a cseresze-mélyek orvosi jelentéseit, ahogy nőttek, ahogy kifejlődtek a ve-lük született betegségeik, és ahogy végül szükségszerűen meg-haltak. Még a testeket is megszerezte és felboncoltatta őket.

Dr. Halsey gyomra görcsbe rándult. Részben az ő hibája volt, hogy ezek a cseregyermekek ilyen korán meghaltak. Korábban sosem klónoztak teljes emberi testeket. De megtették harminc évvel ezelőtt, mert a Föld vezette kolóniarendszer a széthullás küszöbén állt... Felkelések százai törtek ki. Rettenetesen nagy szükségük volt a Spartan programra.

És természetesen meg is csinálták, egyszerűen azért, mert meg *tudták* csinálni.

Bármennyire is jogos volt az indok, tudta, hogy gyakorlatilag ugyanúgy a biztos halálba küldte ezeket a gyermekeket, mint-ha agyonlőtte volna őket.

Már csak egyetlen fájl maradt a mappában.

Amint Dr. Halsey megérintette, Kalmiya jelentkezett.

– Ez csak töredék. Letörölték, de részben sikerült helyreállí-tanom a memóriakristály nyomelemzésével.

Dr. Halsey megvizsgálta: 'cpomz' karakterekkel kezdődött, amit egy 512 bájt hosszú alfanumerikus sztring követett. – Ez a hosszabb rész egy csillagtérkép része – suttogta.

– Így van, Doktornő, de nem jelöl egyetlen helyet sem az UNSC által kormányzott világok közül.

Mi a fenében sántikálhatott Ackerson? – Semmi jóban, az egyszer biztos – mormolta, miközben ujjai végigfutottak az első

szón: 'cpomz'.

– Majd később foglalkozom vele – mondta, és letöltötte a fájlokat az adatpaneljére. – Lássuk, mi foglalkoztatta még a jó öreg ezredest – azzal megnyitotta a „Király a hegy alatt” című map-pát.

Csak három fájlt tartalmazott.

Az első a bázis eredeti tervrajzát tartalmazta; az asztal felett megjelenő holografikus ábrán Dr. Halsey láthatta, hogy a bázis sokkal hatalmasabb, mint azt ő valaha is hitte. Bár a biztonsági fokozata a polgári személyek számára adható legmagasabb volt, a bázisnak, melynek mélyén az utóbbi tíz évben dolgozott, alig az egyharmadát ismerte.

Dr. Halsey megérintette a második fájlt. Kiderült, hogy ez a fájl másolata a 2522. augusztus 12.-i Camp Hathcock-i eseményekről szóló vizsgálati jelentésnek, arról, hogyan pusztította el John a várost az Azúr Parton, valamint az idegen relikviáról, amit a Szövetség próbált ott kézre keríteni. Érdekes.

A harmadik fájl az elemzése volt azoknak a szimbólumoknak, melyeket John fedezett fel az idegen ereklyén. Ackerson megjegyzései alapján ez is egy csillagtérkép része volt. Dr. Halsey összehasonlította a Spartan fájlok között talált csillagtérképpel.

Nem hasonlított. A kettőnek semmi köze nem volt egymáshoz.

Az idegen relikvián található csillagtérkép... Elvégzett egy gyors fejszámolást...

– Legyek átkozott, ha nem... – dünnyögte.

Fogta a csillagtérképet, és összevetette a NAV adatokkal, majd még egyszer ellenőrizte a számítást.

Minden kétséget kizáróan az Epsilon Eridani rendszer volt az. Itt.

Most már több hajtotta, mint kíváncsiság. Ackerson egy óriási titkot rejtegetett, méghozzá egy nagyon veszélyes titkot. Csak az a baj, hogy miközben az ezredes játszik a tűzzel, ők égnak hamuvá.

További alfájlok részletes információkat tartalmaztak ásógép beszerzésekről, a környezet geológiai jellemzőiről, és talált újabb térképeket is, melyek úgy néztek ki, mint egy érhálózat.

– Mi ez itt, Kalmiya?

– Az újabb térképeken jelölt koordináták alapján, Doktornő, ezt a létesítményt egy öreg titanium bánya fölé építették... Ha még jobban visszamegyünk, ez a terület nem más, mint egy kialudt vulkán. Az érhálózat a lávacsatornákat jelöli.

– Kíváncsi vagyok, vajon felhasználták-e a lávacsatornákat a bánya kivájásánál, és később ennek a létesítménynek a létrehozásánál? – Dr. Halsey levette, és megtörölte a szemüvegét. – Nem. Ha csak ennyiről lenne szó, miért érdekelte volna Ackerson? És miért látták el az adatokat X-Ray szintű hozzáférési joggal? És miként kapcsolódik ez az Azúr Parton talált relikviához?

– Nem tudom – válaszolta Kalmiya. – De talán találunk valahol egy hátsó ajtót, melyen át Ön elmenekülhet.

– Igen, valóban. – Dr. Halsey fogta, és Ackerson összes titkos fájlját letöltötte az adatpaneljére. – Majd később átvizsgáljuk. Most koncentráljunk a...

– Megnövekedett szeizmikus aktivitást érzékelek, doktornő!

Dr. Halsey megdermedt. Inkább csak érezte, mintsem hallotta: egy sor gyenge, ritmikus döndülés, mintha a távolban dörögne az ég.

Por szállt a mennyezetről, mely a holografikus monitor képét szikrázó örvénnyé változtatta.

– Jönnék – suttogta Dr. Halsey. Megnyitott egy COM vonalat a Spartanok felé. – Térjete vissza a laborba, amilyen gyorsan csak tudtok. Lehet, hogy gyorsan kell távoznunk!

Megtántorodott, amikor hirtelen egy hatalmas robbanás rázta meg a termet. Szakadó fém csikorgott, a fő mennyezeti tartógerenda megmozdult, majd rázuhant az asztalra. Aztán minden fény kialudt.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

2552 AUGUSZTUS 30., 09.01. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

EPSILON ERIDANI RENDSZER. A HÍRSZERZÉS FÖLDALATTI
BÁZISA.

REACH BOLYGÓ.

A raktár biztonsági ajtaja halk szusszanással kinyílt, s a fejük felett fluoreszkáló fény gyűlt. Fred mozgást látott, de csak a saját tükörképét verték vissza a helység rozsdamentes acélból készült, tükörfényes falai.

A terem úgy ötször három méteres lehetett, a padló és a mennyezet is mind acélból készült. Jobbra és balra a falak mentén, a padlótól a mennyezetig kamrák sorakoztak, a szemközti falnál pedig két fémláda állt. Minden felület patyolat tiszta volt, és minden illesztés légmentesen zárt, nehogy a legcsekélyebb mennyiségű robbanóanyag, vagy sav kiszivároghasson.

– Egy pillanat – mondta Kalmiya. – Megpróbálok hozzáférni a zárakhoz. Várjanak.

Will az ajtóba állt őrködni, de ettől Fred kicsit sem érezte jobban magát. Az elhagyatott bázis valahogy még a szövetségi inváziós erőknél is félelmetesebbnek tűnt. A Reachen töltött kiképzés alatt legalább tucatszor bejárta ezeket a folyosókat, de akkor a bázis mindig tele volt emberekkel. Ám most, hogy üresen tátongott, csak a Szövetség győzelmét tette nyilvánvalóvá. Először a Külső Kolóniákat zúzták szét. Most a Reachen volt a sor. Mennyi idő kell még, míg az emberiség teljesen visszaszorul a Földre? És azután... Azután mi lesz? Nem volt más választási lehetőségük, csak a győzelem vagy a kihalás.

De elég ebből... Az ilyen merengés nem segít elvégezni a közvetlen tennivalókat. A stratégia kitalálása legyen a tábornokok

és admirálisok feladata. Itt volt az ideje, hogy arra koncentráljon, amihez értett.

A falak megdöndültek, ahogy a kamrák belsejében a fémretek elmozdultak, ahogy a nehéz olajozott acélrudak elcsúsztak egymáson. Aztán egy utolsó kattánás, és minden elcsendesült.

– Zárak nyitva, a biztonsági rendszer kiiktatva – közölte Kalmiya. – Szolgálják ki magukat.

– Zárd be a külső ajtót légy szíves – kérte Fred.

A folyosóra nyíló ajtó megmozdult majd bezárult, Will Fred mellé lépett. Mindkét Spartan kinyitott egy-egy kamrát, óvatosan oldalt állva, ha esetleg valamilyen csapdát Kalmiya mégsem tudott volna semlegesíteni.

Fred benézett, és egy polcnyi kézfegyvert talált. Nem a szokásos HE karabélyok voltak. Túlméretezett csövük legalább 30%-kal hosszabb és vastagabb volt, és a markolat is alakfelvő plasztacélból készült. Kivett egyet, hogy lássa, milyen a súlypontja. A kamra alján három láda lőszert is talált, az egyiket kinyitotta, és kivett egy tárat. Akármit is lőtt ki a karabély, nagy kaliberű, hüvelykujj méretű töltények voltak benne. Bedugta a fegyverbe a tárat, mely elégedett kattánással csusszant a helyére.

Most már tökéletes volt a fegyver egyensúlya. Sokkal jobb, mint a hagyományos rohamkarabélyoké. Kibiztosította, majd Willhez fordult, hogy megnézzze, ő mit talált. Will épp egy műanyag burkolatú puskát vizsgált. Kivette a kamrából, kihámozta a tokjából, és a vállához emelte. Elégedetten bólintott.

A MA5B-vel szemben a fegyver hosszabb csővel és puskatussal rendelkezett. A fegyverre egy automata optikai célzót is szereltek. Will felvett egy tárat, és bedugta a helyére.

Újra a vállához emelte a fegyvert, és keresztülnézett a célkereszten. – Automata zoom. Ügyes.

Will és Fred kicserélték a fegyvereket, hogy a másik is megnézhesse, mit talált a bajtársa. Frednek tetszett az új puska, de kíváncsi volt, mennyi erő van benne; remélte, elég ahhoz, hogy

kárpótolja őket, amiért a nagyobb lőszeremből csak kevesebb fér a tárb.

Megpakoltak két zsákot a karabélyokból, puskákból és lőszeremből, aztán odaléptek a ládákhöz, hogy kinyissák a fedelüket.

Az első ládában dinamitrudak voltak. Fred kiemelt hármat. – Azt hiszem lesz majd mire használnunk ezeket.

Will letérdelt a másik láda mellé. MJOLNIR MARK 5 feliratú műanyag dobozok voltak benne, és egy hosszú sorozatszámokból álló lista. – Ezt szeretné Dr. Halsey, ha magunkkal vinnénk – mondta.

A padló hirtelen megremegett. Ez felkeltette Fred figyelmét... Ha egy tömör acélpadló megremeg az ember lába alatt, az többnyire bajt jelent.

A COM vonalon Dr. Halsey recsegő hangja hallatszott.

– Térjete vissza a laborba, ahogy csak tudtok! Lehet, hogy gyorsan kell távoznunk!

A raktárhelyiség szabályosan meggörbült, ahogy a mennydörgő robaj végigmorajlott a falakon. – Robbanások – mondta Will. – Jönnék.

– Zárd vissza a ládákat – parancsolta Fred. Odaszaladt az ajtóhoz. – Nyisd ki! – Kiáltotta Kalmiyának, majd félreállt, míg az ajtószárnyak lassan feltárultak. Mindkét irányban kilesett a folyosóra, aztán rohanni kezdett a labor felé.

Mikor megérkeztek, az orvosi szárnyban teljes sötétség hönlt, csupán Kelly sisaklámpájának fénye tört meg a puhán szálló, mindent belepő poron. Dr. Halsey a vállán lógott, vér szivárgott az orrából.

– Az irodája beomlott – mondta Kelly. – A tartógerenda csak centiméterekkel vétette el.

– Jól vagyok – nyögött fel Dr. Halsey. – Tényleg. – Elengedte Kellyt, kiegyenesedett, majd összerogyott.

Fred felnyalábolta, és a vizsgálóasztalra fektette. – Tisztelettel, engedje megjegyeznem, asszonyom, de téved.

Újabb robbanás rengette meg a termet, még erősebben, mint az előző. A betonfalakon repedések futottak végig.

Vinh és Isaac ugrottak be a helységbe. – Ellenséges kontakt messze odafent – jelentette Vinh.

– Menjünk le – mutatta fel Dr. Halsey Frednek a kezében tartott adatpanelt. A monitoron egy térkép fénylett... De nem a bázisé. – Még lejjebb kell mennünk.

Fred hirtelen nem is tudta eldönteni, Dr. Halsey nem beszél-e félre.

– Menjünk le a liftaknán a Sigma Szektorba. Lezárjuk magunk után. Nem engedjük, hogy utánunk jöjjenek – folytatta a doktornő.

– Kelly, te méssz elől – adta ki a parancsot Fred. Felkapott két új magnumot, megtöltötte, és odadobta őket Kellynek, három-három plusz tárral egyetemben. – Javaslom, próbáld ki ezeket.

Kelly rámeredt az új fegyverekre, s halkán fütyentett.

Fred kinyitotta a vadiúj puskákkal teli zsákot, és azokat is szétszította a társainak. – Will, te hozod a többi felszerelést és a muníciót.

– Vettem – válaszolta Will, és nekilátott felmásházní magát.

– Azokat a táskákat is ott – biccentett Dr. Halsey négy hátizsák felé. – Orvosi eszközök, élelem és víz. Szükségünk lesz rájuk.

Will azokat is felnyalábolta.

– Még egy pillanat – mondta halkán Dr. Halsey. – Nem engedhetjük meg, hogy megkaparintsák a Hírszerzés adatait. Megnyomott egy ikont az adatpanelen, majd odaszólt Kalmiyanak.

– Kezdjük el a Fehér Kesztyű műveletet. Törölj minden memóriakristályt. Jelszó: Béta-Fox Trot-99874. Dr. Halsey lehunyta a szemét, mintha összpontosítana. – Nem minden MI rendelkezik önmegsemmisítővel – suttogta. – Csak a fontosak.

– Értettem, Doktornő. – Kis szünet után az MI bánatos hangon folytatta. – Hangminta és ujjlenyomat elfogadva... Öröm volt Önnel dolgozni, Dr. Halsey.

– Enyém volt a megtiszteltetés – húzta ki magát Dr. Halsey. – Önmegsemmisítés leállítási jelszava: Ragnarok. Indíts egy három perces visszaszámlálást.

Fred sisakmonitorán megjelent egy számláló.

– Aktiváltam a bázis alá rejtett robbanóanyagot, mely be fogja omlasztani a komplexumot. Le kell mennünk a korábbi titanium bánya járataiba – fordult Fredhez.

Bárcsak egyeztetett volna vele, mielőtt mindössze három percet adott maguknak – gondolta Fred. De Dr. Halsey bizonyára tudta, mi forog kockán, milyen titkokat őrzött a bázis, és milyen veszedelmes volna, ha a Szövetség rá tudná tenni a kezét ezekre a titkokra.

Öt perc ezen kockázatok ismeretében már lehet, túl sok lett volna.

– Értettem – válaszolta Fred. – Isaac, te leszel a hátvéd. Vinh, közvetlen Kelly után. Én viszem Dr. Halsey-t. – Fred óvatosan felemelte a doktornőt. Nem lehetett több ötven kilónál. Mint egy vékony gyufaszál.

– Elvesztettem a célpontokat a mozgásérzékelőről – suttogta Vinh a COMba. – Pedig már közel voltak.

– Kelly, vigyázz az álcázott Elite-ekkel.

– Nyugtázva – jött a válasz. Kelly gyorsan körülnézett a szobában, majd odament az egyik szekrényhez, és kivett egy „hintőpor” feliratú bádogdobozt.

– Mozgás – parancsolta Fred. – Kalmiya, olts ki minden fényt a bázison. Mostantól rádiócsend, csak kézjelekkel kommunikálunk!

Kék nyugtázó szignálok villantak.

A gyenge falakból áradó fény kihunyt.

Kelly kicsusszant a folyosóra, és eltűnt az árnyak között. Vinh követte, majd Fred is belépett, végül Isaac zárta a sort. Will lemaradt, csak lassan lépkedett, hogy ne csapjon zajt a sok felszereléssel.

Dr. Halsey megnyomott valamit az adatpanelen, mire egy térkép jelent meg Fred sisakmonitorján, a folyosókon bejelölt útvonallal, és egy NAV-markerrel a liftakna fölött. Ez volt a céljuk.

A Spartanok felvillantották a szignált, nyugtázván az útvonalat. Előreóvakodtak, némán, csendesen – ahogy az olaj siklik a víz tetején –, aztán Kelly tíz méterrel egy ötfelé ágazó kereszte-

zódás előtt egyszer csak megtorpant. A Spartanok megdermedtek és vártak. Kelly leguggolt, elhelyezte a hintő-poros dobozt a padlón, majd behajlított térddel felegyenesedett. Várt egy szívdobbanásnyit, majd kissé mindkét irányban megrázta a fejét, ez volt a jel, hogy előttük gond van.

Vinh Fred mellé lépett, aki óvatosan letette Dr. Halsey-t a földre, és elé állt. Will szorosan mellé húzódott, hogyha kell, a saját testükkel védjék meg a doktornőt. Isaac mögöttük maradt.

Kelly belerúgott a dobozba. Az pörögve felrepült a levegőbe. Amint szemmagasságba ért, Kelly megeresztett egy lövést. A torkolatból kicsapó tűz egy pillanatra bevilágította a folyosót, pont annyira, hogy lássák a dobozt felrobbanni. Fehér porfelhő borított be mindent.

A mozgásérzékelők felgyulladtak, a vizorokon négy célpont jelent meg. A nagyfelbontású képek négy szövetségi Elit bizonytalan körvonalát mutatták. A fényelnyelő álcájuk remegett és túltöltődött, ahogy a hintőpor beborította őket.

Kelly mindkét pisztolyából tüzet nyitott. A legközelebbi Elit a földre zuhant, amikor három golyó átütötte a pajzsát, és három vörös lyuk jelent meg lapos homloka közepén. Vére vörösen fröccsent a falra.

Kelly lebukott, amikor a többi Elite lőni kezdett. Csak a pajzsa szélét érte a lángoló plazma. Bevetődött az egyik oldalsó járatba.

Amint Kelly eltűnt a tűzvonalból, Fred vállához szorította a puskát, és meghúzta a ravaszt. Háromszoros robbanás rázta meg a következő Elitet, a pajzsa pár szikrát vetett, aztán kihunyt. A mellkasához nyúlt, ahol a harmadik lövedék átjutott, majd összerogyott. Vinh is beleeresztett két golyót a harmadik Elite-be, de annak a pajzsa kitartott. Freddele együtt ráküldtek egy további hármassorozatot. Az Elite kifacsarodott testtel elterült. Az utolsó Elite köddé vált. Nem viszonzta a tüzet. Az érzékelő sem jelezte.

Fred megpróbálta megtalálni a nyomait a fehér porral borított padlón. De az Elite felszívódott, valószínűleg már úton volt

az erősítésért.

Ez nem volt jellemző a Szövetség Elite-jeire. A büszkeségük megkövetelte, hogy harcoljanak, ha kell, halálig. Ész nélkül vetették bele magukat a csatába, nem törődve az esélyekkel, és százával pusztultak el, ha úgy hozta a sors. *Soha* nem futottak el. Ebben a mostani ütközetben egyszerűen minden furcsa volt.

Fred Willre és Dr. Halsey-re nézett. Will felmutatta a hüvelykujját, jelezve, hogy a doktornő nem sérült meg a tűzpárbajban.

Innét már nem volt értelme a titkolódzásnak. – Az egyik elemekült – közölte a többiekkel Fred. – És nekünk is mennünk kell. Felejtsetek el a lopakodást!

A Spartanok végigfutottak a folyosón. Közvetlenül a fejük felett újabb robbanást hallottak.

Kelly lefékezett a zárt liftajtó előtt. Megragadta az egyik ajtószárnyat, Vinh és Fred pedig a másikat. A Spartanok úgy feszítették szét az öt centiméter vastag ötvözt acél ajtókat, mintha csak meghámoznanak egy narancsot. Kelly megragadta a liftkábelt, és elrugaszkodott. Vinh utána, majd Fred következett. Több mint ötszáz métert siklottak lefelé a sodronykábeleken az áthatolhatatlan sötétbe. Leérve szétfeszítették az akna ajtaját.

Következőnek Will érkezett, Dr. Halsey-vel a nyakában. A sort Isaac zárta.

– Kell lennie itt egy szellőzőnek – suttogta Dr. Halsey. – Ott!

Kelly lefeszítette a szellőző burkolatát, és lenézett.

– A régi bányába vezet – mondta Dr. Halsey –, és remélem, lesz ott más is.

– Gyerünk – adta ki az utasítást Fred.

Kelly fejjel előre bemászott. Vártak tíz másodpercet, ekkor felvillant a nyugtázó jele.

Következőnek Fred csusszant át a kürtő nyílásán. A járat spirálban elkanyarodott, majd egy hosszú, durván kivájt gránitfalú alagútba torkollott. A mennyezet tíz méter magasan foglalt helyet, és – elnézve a porban a három méter széles keréknyomokat – elég magas lehetett, hogy a nehéz szállítójárművek szabadon közlekedhessenek benne.

Will csusszant ki a nyílásból, a hátát átkaroló Dr. Halsey-vel. Vinh és Isaac követte őket.

– Van itt több járat is – állt fel Dr. Halsey, leporolva a köpenyét. – Ez csak az eleje. Meg kell...

Mennydörgő robaj szakította félbe. A hegy valósággal felrobant, ahogy a bázis megsemmisült a fejük felett.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

2552 SZEPTEMBER 7., 00.02. ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
A HÍRSZERZÉS FÖLDALATTI BÁZISA, REACH BOLYGÓ.

Fred követte a fura jeleket a bal oldali kőfalon, amíg csak azok spirális mintába nem tekeredtek, és a csigavonal közepén véget nem értek. A szimbólumok magának a kőnek voltak a részei, a gránit csillámkő zárványai alkották őket. Egy csomó négyszög, háromszög, vonalak és pontok, hasonlóan a már korábbról ismert, a Szövetség által használt írásjelekhez, de ugyanakkor egyszerűbb volt, letisztultabb, és amikor Fred egyenesen rájuk nézett, a jelek mintha homályosulni kezdtek volna a széleiknél, majd teljesen elhalványultak.

Fred pislogott, és a jelek újra megjelentek.

Az elmúlt öt napban ez volt az elsődleges feladata; hogy mint tyúkok az elszórt kukoricát, úgy kövesse ő is ezeket a szimbólumokat. Dr. Halsey és a Spartanok két dolgot keresve kutatták át a bányát: az egyik a kivezető út volt, míg a másikat Dr. Halsey csak úgy hívta, hogy „az évezred legfontosabb felfedezése”. Találgatásokba viszont nem volt hajlandó belemenni. – Tudós vagyok – mondta nem csillagjós!

Fred elsősorban egy légaknát szeretett volna találni a felszínre, de már rájött, hogy a jelek is nagyon fontosak. Fontosak voltak, mert a Szövetséget is érdekelték. És ez egyúttal azt is jelentette, hogy akármit is keresett Dr. Halsey, csak akkor ért valamit, ha távol tudták tőle tartani az ellenséget.

A fejük fölött a Szövetség nem hagyta abba az ásást, de az alkalmazott módszeren változtattak. Nem végeztek több robbantást. Csak az állandó finom, kaparászó zaj hallatszott, ahogy a gépeik lassan, de fáradhatatlanul bontották el a hegyet. A hang óráról órára erősödött, ahogy egyre közelebb jutottak. Fred be-

állította az audiofiltert, hogy kiszűrje a zajt, és ne zavarja az összpontosításban.

Öt nap. Nem tűnt ennyinek. Dolgoztak, pihentek, aludtak és vártak. Dr. Halsey barkóbázni tanította őket, meg egyszerűbb titkosírásokra, melyekben mind hamar nagyon profikká váltak, s ez gyorsan véget is vetett a játékoknak, Dr. Halsey ugyanis pocsék vesztes volt.

Az idő megszűnt létezni. Talán a sötétség tette, a napszakok változásának hiánya; hogy nem volt Nap, Hold, sem csillagok, de az órák és percek elvesztették jelentőségüket.

Megtorpant, hogy megnyújtóztassa a sérült bokáját, amit Dr. Halsey csak nemrég rakott rendbe. Eltekintve a merevségtől, mostanra szinte teljesen rendbe jött. A menekülés közben majdnem teljesen elszakította a sérült int.

Dr. Halsey valamennyiüket meggyógyította; még egy fél tüdőt is klónozott Kellynek, amit aztán sikerrel be is ültetett. A kis tábori elsősegélycsomagjában a doktornőnek egy kézi MR, egy sterilmezőgenerátor és egy cipősdoboz méretű klóntartály is helyet kapott.

Az új MJOLNIR egységekkel is feljavította a vértjüket. Az alkatrészek még csak tesztfázisban voltak, és nem voltak hitelesítve, mondta, de az égető szükség felülkerekedett az újdonságok alkalmazásának kockázatán.

Kelly egy ingerületátvivő-gyorsító implantátumot kapott, mely jelentősen megnövelte a reflexei sebességét. Vinh pajzsrendszerébe új lineáris akcelerator került, mely megduplázza az energiáját, s új képfelbontás-növelő processzort is kapott. Will pedig egy jobb célkövető rendszert a sisakmonitorjába, mellyel ezer méterre is pontosan lőhetett.

Fred ökölbe szorította csupasz jobb kezét. Dr. Halsey épp most installálta az ő újdonságát: olyan szenzorokat, melyek fokozzák a mozgásdetektor érzékenységét. A kesztyű nélkül védtelennek érezte magát. A Főnök most bizonyára azt mondaná, hogy sosem szabad csak a páncélra és a fegyverekre támaszkodni, támaszkodjon inkább a saját eszére. Azzal jobban megtudja védeni magát.

Kíváncsi volt, vajon a Kék Osztag – John, Linda és James – hogyan boldogult. És mi lett a saját csapata többi tagjával? Volt akárcsak egyetlen túlélő a generátorállomásnál?

Nem akart rájuk gondolni, de nem tudta megállni. Talán a sötétség okozta, meg a feje fölött lévő iszonytató súlyú sziklatömeg.

Mi lenne, ha itt végeznék be? Nem harcban elesvén, hanem csak *úgy*? Nem is volna az ám olyan rossz halál.

Fred már tucatszor nézett szembe a halállal, olyan közéről, hogy az arcuk szinte összeért, és egyenest farkasszemet nézhetett vele, ám az végül mindannyiszor pislogott, és elfordította a fejét.

De ez most más volt. Nem akart meghalni, nem anélkül, hogy tudta volna, vannak-e odakint Spartanok, akik még harcolnak. Nem, ha még szükség volt a segítségére.

Szórakozottan sóhajtva futtatta végig ujját a különös szimbólumokon. Simák voltak, mint az üveg, s a szélük is ugyanolyan éles. A természet csodái. Ugyanilyen zárványokat látott a múzeumban is a...

Fred ujjbegyébe éles fájdalom szúrt. Elkapta a kezét, apró vérfolttal piszkítva be a követ.

A csillámló szimbólumok a falon mintha erőteljesebbé váltak volna, a sisaklámpáról visszavert fényt mintha csak elkezdték volna magukba szívni.

Fred lekapcsolta a sisaklámpáját. És tényleg. A szimbólumok halvány fényt bocsájtottak ki magukból. Lágy vörösen izzottak, mint a megolvadt fém. A fény egyre erősödött, ahogy az izzás végigterjedt a spirálon, attól a helytől kezdve, melyet Fred vére pettyezett; azok a jelek először narancssárgán izzottak, de aztán már fényes arany színnel ragyogtak.

A spirál közepén egy új jel jelent meg, mely egy pillanattal előbb még nem volt ott... Vagy talán ott volt, csak a felszín alatt. Izzani kezdett, egyre erősebben világított, míg végül már az is féhéren ragyogott.

Valamilyen ellenállhatatlan erő kezdte húzni Fredet a szimbólumhoz. Közelebb lépett. Egyáltalán nem tűnt forrónak. Las-

san kinyúlt, és megérintette az ujjával.

A spirál jeleiből meleg fénysugarak törtek elő, Az egész terem elárasztották. A járat szinte életre kelt a táncoló sugaraktól. Frednek még a sisak leereszkedő szűrője mögött is hunyorgnia kellett.

Az előtte álló fal megremegett a központi jel körül. Tucatnyi vonalból font háló jelent meg a sugárzó mintázaton. Majd az egész elfordult, feltárva a mögötte rejlő folyosót.

Fred csak most vette észre, hogy elfelejtette kifűjni a levegőt. Az új folyosó legalább húsz méter magas volt, egy óriás is szabadon lépkedhetett volna benne. A vége enyhén lejtve tűnt el a sötétben. A padlót szabálytalan mintázatú, kék kövekből rakták ki, melyek olyan hatást keltettek, mint a partot nyaldosó hullámok. A tükörsima falakon négy méter magas arany jelek ragyogtak. A hatalmas háromszögek, négyszögek, vonalak és körök a kintiekhez hasonló izzással fénylettek... Fred lába előre-mozdult.

Megtorpant, megrázta a fejét, és szándékosan elfordította a tekintetét. A sugárzásmérője felszökött, majd visszazuhan a normál értékre.

Megnyitotta a COM csatornát.

– Dr. Halsey, azt hiszem, megtaláltam, amit keresett! Átküldöm a felvételt. Fogadja?

Hosszú csend volt a válasz. A COM csatorna működött, de Dr. Halsey nem válaszolt.

– Dr. Halsey, veszi az adást?

– Igen – jött a válasz végül. – Ne mozdulj, Fred! És ne érj hozzá semmihez! Kiváló munka volt. Kelly, Isaac, Vinh, Will, találkozunk Frednél!

Fred közelebbről is meg akarta vizsgálni a sárga jeleket meg a fényt, amit kibocsájtottak, de valami azt súgta, veszélyes lehet. Régen rájött, hogy erre a belső hangra érdemes odafigyelnie, szólaljon meg az őrség alatt, vagy a csata sűrűjében. Jó pár kelepécét sikerült már így elkerülnie: A szemét erővel a kinti folyosó sáros padlójára szegezte. Volt valami *túlságosan* is elbűvölő és ismerős azokban a jelekben. Azokra a görög mitológiai

alakokra hasonlítottak, melyeket Deja, a Spartanok első oktatója óráin tanultak. Végzetesen gyönyörű lényekre, akik az óvatlanokat a biztos halálba vezették. A szirénekre.

Ellenőrizte a fegyverét. A töltésszámláló maximumon állt, de azért kivette a tárat, és megnézte, tényleg így van-e. Visszakattintotta a tárat. A megszokott mozdulatok segítettek kitisztítani a fejét.

A mozgásérzékelőn négy pont tűnt fel. Zölden világítottak, barátok érkezését jelezve.

Kelly, Vinh, Isaac és Will termelt mellette, tüzelésre emelt fegyverrel a kezükben. – Mi ez? – suttogta Will. Az arany ragyogás visszatükröződött a sisakján.

– Óvatosan! – figyelmeztette őket Fred. – Tompítsátok le a fényt, és váltsátok fekete-fehérre. – Négy kék igenlőjel villant, és Fred is átkapcsolta a vizort. Vicces, hogy korábban magának sem jutott eszébe. Csak akkor sikerült tisztán gondolkodnia, amikor a csapata biztonsága volt a tét.

Dr. Halsey érkezett futva a járatból. – Igen – zihálta. – Ennek kell annak lennie, amit Ackerson annyira keresett. – És – nézett a mennyezetre – valószínű ez lesz az, amit *ők* is annyira keresnek!

Dr. Halsey, nem törődve a furcsa jelekkel, sem a fényükkel, belépett a folyosóra. – Gyorsan! – mondta – attól tartok valamit működésbe hoztunk, és ezt a fenti látogatóink is biztosan érzékeltek.

Fred jelzésére a többiek körbevették Dr. Halseyt. Kelly lépett előre, a többiek pedig szoros alakzatot vettek fel körülötte.

Dr. Halsey átnyújtotta Frednek a kesztyűjét. Fred felvette, megmozgatta benne az ujjait, kényelmes-e, majd becsatolta a csuklópántokat. A lefutó diagnosztika jelezte, hogy a páncélja újra teljes. A vizorján bekapcsolt a mozgásérzékelő.

Ahogy haladtak előre, a folyosó megváltozott. A mennyezeten a sárga fény elhalványult, fekete, tintaszerű sötétségnek adva át a helyét. Apró, hunyorgó csillagok gyulladtak fel. Fred újra engedélyezte a színeket a szűrőn. Pontosan akarta látni, mi ez. Holdak keringtek a feje fölött. Ezüstszürke gömbök forog-

tak, meteor-lyuggatta felszínnel, mély kráterekkel. A falakon mélyzöld, bambusz-szerű fű sarjadt és terjedt szét.

Dr. Halsey kinyújtotta a kezét, és a fű megzizzent az érintésétől. – Félpszilárd holográfia – jött rá egyből. – Sehol nem látni kivetítőt. Érdekes. Később alaposabban meg kell vizsgálnunk – gyorsította meg a lépteit –, ha marad rá időnk.

A holografikus környezet holdbéli sivataggá változott; csupasz fény világította meg a mély gödröket; egy vulkáni pusztaság, melyet lávafolyamok szabdalnak. A levegő felforrósodott. A tájtól függetlenül a szimbólumok végig ott kísérték őket, keresztülragyogva az illúzión.

A folyosó egy teraszon ért véget, mely egy akkora barlangra nyílt, amekkorát Fred még sohasem látott. Kelly előrelépett, körülnézett, majd megindult. A terem falán számtalan hasonló terasz futott körbe. Korlát nem volt. Fred lepillantott a széléről. A padló legalább száz méterrel volt alattuk. A nagyjából kör alakú terem átmérője legkevesebb egy kilométer volt. A kék padló ezernyi apró mozaikja bonyolult és kízzóan ismerős mintában hullámozott. A mennyezeti kupolán holografikus aranyló nap, és kék ég foglalta el a helyét, melyen bodrozó felhők kavargtak, gömbök, bugyros piramisok, vonalak és kockák mértani alakzataival váltakozva. Lent, a padló közepén pedig egy halványan világító emelvény állt.

Isaac felemelte a kezét. – Hallgassátok – suttogta a COM-ba. Mindannyian megtorpantak. Fred hegyezni kezdte a fülét, de semmit nem hallott. Maximális erősítésre állította a fejhallgatóját. Így már hallotta a páncél részeinek halk súrlódását, sőt, a saját szívverését is. De semmi más.

– Abbahagyták – jött rá. – Az ásás abbamaradt.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Dr. Halsey. – A Szövetség nem arról híres, hogy feladja azt, amit egyszer elkezdett. – Jobban tesszük, ha továbbmegyünk.

Kelly lecsavarta a pisztolya csövét, megnézte, üres-e a torkolat, majd egy önkieldő mászókapcsot illesztett a csőbe. Belelőtt a falba. A tíz centiméter mélyre fúródó vasszeg számtalan kieresztett karommal kapaszkodott meg.

Vinh átnyújtott neki egy tekercs fekete kötelet. Kelly hozzákötötte az egyik véget a kapocshoz, a másikat a mélybe dobta.

Isaac és Will a szegély széléről fedezték Kellyt, aki nekirusgaszkodott, hogy leszánkázzon a mélybe.

Pár pillanattal később megérkezett a „*minden rendben*” jelzés.

Will és Isaac követték. Fred Dr. Halsey dereka köré kötött egy kötelet, és óvatosan utánuk eresztette. Ő és Vinh zárta a sort.

A nagyterem padlója más volt, mint a folyosóé, amin ideérkeztek. Szintén kék mintázatú volt, de négyzetekből, körökből, vonalokból és háromszögekből állt. Ha a jelek betűk voltak, hát Fred lába szavak millióin taposott. Bárcsak lett volna hozzájuk szótár!

Dr. Halsey is megállt, hogy megvizsgálja a jeleket. – Jó lenne, ha több időnk lenne. – Azzal megindult a terem közepén ragyogó fényforrás felé.

A Spartanok megint körbefogták, de Fred ösztönei azt sugták, ez nem lesz jó ötlet. Nem tudta volna pontosan megmondani, mi zavarta. A terem hatalmas volt, annyira, hogy gyakorlatilag a szabadban érezhették magukat. Ezt nyomasztónak találta. Furcsa szédülés kerítette hatalmába, mintha a lábuk alatt lévő minta hullámszökevény, és a levegőben sétálna.

Dr. Halsey meggyorsította a lépteit, de a terem közepe sehogyan sem akart közelebb jönni. Valójában úgy tűnt, hogy messzebb kerültek tőle, mint amikor elindultak a szélétől. Fred elsötétítette a vizort, míg már mindent csak homályos fekete-fehérben látott. Ellenőrizte a mozgásérzékelőt, és látta, hogy a Spartanok és Dr. Halsey mostanra majdnem kéttucat méterre szétszóródtak egymástól.

– Mindenki állj! – mondta. – Rendeződjünk újra! Szétszóródtunk. – Megálltak, hogy újra felvegyék az alakzatot.

– Kell lennie valamilyen másik útvonalnak. – Dr. Halsey a fehér laborköpenye zsebéből egy golyóscsapágyat vett elő.

– A talaj a középpont felé lejt – jegyezte meg. Letette a csapágyat a földre, és gyengéden meglökte. Az gurulni kezdett,

majd megfordult, és spirálvonalban visszagurult a lábához.

– Ez kezd túlságosan hátborzongatóvá válni – dünnyögte Fred. – Kelly, te tájékozódsz a legjobban. Hunyd be a szemed, jelölj ki egy irányt, mi pedig megyünk utánad.

– Nyugtázva – suttogta Kelly.

A Spartanok egymás vállára tett kézzel meneteltek, nem a terem közepe, hanem a Kelly által megadott irányba, látszólag vissza azon az úton, amelyen jöttek.

Fred kikapcsolta a sisakmonitort, és csak a mozgás-érzékelőt figyelte. Mind együtt haladtak, és egy új jel is megjelent, pont ott, ahova Kelly vezette őket.

Újabb húsz méter után Kelly megállt. – Nézzétek.

Fred bekapcsolta a vizort. Kékesfehér fény töltötte be a látóterét. Pont a terem közepén álló fényforrás előtt álltak. Az emelvény ugyanabból az aranyló anyagból készült, mint korábban a jelek a falon, és egy öklömnyi, hegyesre csiszolt kristály lebegett fölötte. Pörgött, a lapjai folyamatosan kinyíltak és mozgtak, mint egy térbeli kirakósjáték.

Dr. Halsey érte nyúlt, de aztán megtorpant. – Sugárzás? – kérdezte.

Fred megnézte a számlálót. – Csak a normál háttérsugárzás – jelentette.

– Magunkkal kell vinnünk – mondta Dr. Halsey. – Hogy tanulmányozzuk, vagy, hogy megsemmisítsük, hogy ne kerülhessen a Szövetség kezébe. – Megérintette a kristályt, mire az elhalványult. Egy pillanatig olybá tűnt, mintha a fényt Dr. Halsey keze szívna ki belőle.

Statikus energia oltotta ki Fred vizorját. A pajzsa felszikkasztott, a hangszóró felsistergett; a mozgásérzékelő pedig hirtelen a termen keresztülrajzó célpontok ezreivel létesített kontaktot. A sugárásmérő vörösen fellobbant, majd kihunyt.

– Sugárkitörés! – jelentette. – Az elemzés szerint rengeteg neutrínó volt, de képtelen vagyok meghatározni a pontos jellegét. Nincs a számítógép-adatbázisban.

– Most már biztonságos? – kérdezte Dr. Halsey, az apró kezében tartott kristály belsejét méregetve.

- Úgy tűnik – mondta Fred de dók...
- Nincs időnk megvitatni – vágott közbe a nő. – A neutrínó sugárzás áthatol a fejünk felett lévő sziklán, ki a felszínre.
- Így már pontosan be tudják mérni a helyzetünket – mondta Kelly. Csak három, nagyjából háromszögben elhelyezkedő űrhajóra van szükségük. – Ki kell jutnunk innen – még hozzá gyorsan.
- Merre? – Kérdezte Isaac Fredtől. – Vissza, amerről jöttünk, vagy tovább, még mélyebbre?
- Nincs kivezető út a titanium bányából – válaszolta Fred. – Úgyhogy tovább, még lejjebb.
- Egy hatalmas robbanás rengette meg a hegyet, mély, mennydörgő hang kelt, de ahelyett, hogy elhalkult volna, csak még erősebben, még közelebbről morajlott.
- Fred árnyéka hirtelen megnyúlt, élesebbé vált.
- Fred az éles fehér fény felé pördült – mely pont a feje fölött ütötte át a kupolát. A csillagok és holdak holografikus képe elhalványult, majd kihunytt. Fred megpördítette Dr. Halseyt, hogy ne nézhessen oda, majd gyorsan föléhajolt, hogy a saját testével védelmezze.
- A kömennyezet olvadt cseppjei úgy záporoztak alá, mint a páka által megolvasztott ón. Fehér, ragyogó fénykarika jelent meg a padló mintáján, kábé ötszáz méterre tőlük.
- Majd minden abbamaradt, és a terem újra sötétbe borult, kivéve a fentről beáradó napsugarakat. Ahol a fénykör elérte a padlót, egy körülbelül tizenöt méter mély, szabályos kör alakú lyuk tátongott.
- Mi az Isten... – nyögött fel Dr. Halsey.
- Halálsugár – válaszolta Fred, próbálván kipislogni a szeméből a rengeteg fekete pöttyöt, még úgy is, hogy a sisak fényszűrője a villanás nagy részét leárnyékolta. – Csak a legnagyobb szövetségi űrhajók vannak vele felszerelve. Ez az egyikük műve lehetett...
- A nyílásban egy vörös sugároszlop jelent meg. Mintha por-szemek szikráztak és csillogtak volna a belsejében.

– Gravitációs lift! – kiáltotta Fred. – Jönnék! – Isaac és Vinh, ti fedeztek minket. Will és én vigyázunk Dr. Halsey-re. Kelly, találj nekünk kiutat!

Kelly pontosan a fénykörrel ellentétes irányban kezdett el rohanni.

Tucatnyi Elite ereszkedett alá, már a levegőből tüzeltek. Plazmalövedékek záporoztak feléjük. Fred és Will berángatták Dr. Halseyt az emelvény mögé, ki a tűzvonalból. Isaac és Vinh is hátrébb léptek, majd tüzelni kezdtek.

– Zárótüzet! – kiáltotta Fred. – Szorítsuk vissza őket a lyukba!

A Spartanok több sorozatot is leadtak, de még több Elite ereszkedett alá. Egy Shade-et, egy mobil plazmaágyút hoztak magukkal. Ha itt maradnak, le fogják gyűrni őket.

– Vissza! – rendelte el Fred. – Itt túl rázós a helyzet.

Kelly futott, a talpa olyan erővel csapódott a mintába, hogy mozaikdarabok záporoztak a lába körül. – Egy járat – jelentette. – Alsó szint, pont előttem. Bemegyek, és biztosítom.

– Bocsásson meg, doktornő – mondta Fred, azzal minden ceremónia nélkül felkapta Dr. Halseyt.

– Mindenki, mozgás! Vinh, Isaac, élesítsétek a robbanórúddal teli zsákokat, hogy fedezzék a visszavonulást! – A nyugtázójelek felvillantak.

Will és Fred kigyózva futottak. Dr. Halsey az egyik kezével szorosan markolta Fredet – a másikkal pedig a kristályt.

Fred mozgásérzékelője először mindössze tucatnyi célpontot jelzett, de aztán százával kezdtek el özönlenni.

Két robbanás vágott végig a termen. Will és Fred berohant a nagyterem falán nyíló járatba. A bejáratnál Kelly guggolt, vadul tüzelve kifelé mindkét fegyverével.

Fred megnyitotta a COM-portját. Spartan-029. Spartan-039. Jelentkezz!

Statikus zörej hallatszott csupán. Mindkettejük jelzése sötét maradt.

– Fogd a dinamitos zsákokat, és omlaszd be a járat nyílását – utasította Kellyt.

Fred letette Dr. Halseyt, megfordult, és maximális felbontásra állította a vizort. Szövetségi Elite-ek és Jackalok százai özönlöttek le a gravitációs liften. Megállíthatatlan hullámként terjedtek szét a nagyterem padlóján.

De most már egyáltalán nem tüzeltek. Dr. Halsey-nek igaza volt. A megszerzett kristályt akarták.

– *Gyerünk!* – fordult Kellyhez. – Robbantsd be a járatot. Igyekezz!

Kelly egy pillanatig tétovázott. Fred látta, hogy szeme Vinhet és Isaacot kutatja a szövetségi tengerében. Nem voltak sehol. Ha mégis, hát élettelenül.

Kelly élesítette a detornátort, majd eldobta az olajzöld színű zsákot.

Will felnyalábolta Dr. Halseyt, és mind berohantak a járat mélyére.

Öt másodperccel később a zsák felrobbant.

Csípős szag, por és füst ülte meg a levegőt. Kelly felvette helyét az alakzat élén, mindkét pisztolyát készenlétben tartva. Befordult a következő sarkon, aztán hirtelen megtorpant. A járat nem vezetett sehová.

HARMADIK RÉSZ

SZABADULÁS

TIZENHATODIK FEJEZET

2552 SZEPTEMBER 23., 04.55. ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ A HIPERTÉRBEN.
helyzet ismeretlen.

John letörölte a kriotartály tetejét borító zúzmarát, hogy pillan-
tást vethessen a zöld páncélos, plasztacélban szunnyadó testre.
Spartan-058. Linda.

Aki halálos sebet kapott a Gamma-Állomáson történt rajta-
ütés során, épp azelőtt, hogy a Reach elesett. Visszavitte a meg-
égett, ernyedt testet a *Pillar of Autumn* fedélzetére, ahol az or-
vosi személyzet kriosztázisba helyezhette, még pont az ugrás
előtt.

Mielőtt az *Autumn* lezuhant a Halón, Keyes kapitánynak
meg kellett szabadulnia az aktív kriotartályoktól, ezt írta elő a
szabályzat.

A páncéljában fagyasztották le – ez volt a legjobb megoldás,
figyelembe véve a sérüléseit –, s mindent megadott volna érte,
hogy még egyszer utoljára láthassa az arcát.

A vöröshajú, borostyánszemű lány különlegesnek számított
a Spartanok között, de nem a külseje tette azzá. Ő volt az egység
legjobb mesterlövésze, és onnét is le tudta szedni az ellenséget,
ahonnan a többieknek már esélye sem volt rá. Míg a többi
Spartan inkább csapatként szeretett együttműködni, Linda szí-
vesebben vált külön, rejtőzött el egy félreeső helyen, és várt
akár napokat egyetlen, mindent eldöntő lövésre, mely aztán
megfordította a küldetés kimenetelét. Bár a mesterlövészeket
az UNSC kötelékében mindig párban képezték ki – egyikük volt
a felderítő, másikuk a lövész –, Linda kivétel volt ez alól; újra és
újra bebizonyította, hogy egyedül a leghatékonyabb. Ha a Spar-

tanok bármelyikét „magányos farkasnak” lehetett nevezni, hát Linda az volt. Sok szempontból a legerősebb is mindőjük közül.

Így látni őt...

John letörölte a lány sisakja fölül a párát. Nem volt sem élő, sem holt. Valahol a kettő közti szürkezónában lebegett.

A bizonytalanság rosszabb volt, mint a Gamma-Állomáson kézbe venni az összetört és megégett testét. Mintha csak nyílt sebből vérzett volna a szíve.

Linda státuszjelei jók voltak. A másik két kriotartály lakójáról ez nem volt elmondható. Valamilyen energiakisülés deaktiválta őket, és mindketten szörnyű fagyhalált haltak.

Halkan döndült a Longsword oldala, ahogy Johnson őrmester bemászott mellé. – Főnök – kérdezte –, megtalálta a légtisztítókat? És a COM hívót? Polaski szerint a szövetségi leszállóegység egy napon belül készen áll a híváskezdeményezésre. Vissza kell térnünk dolgozni.

A Főnök felállt, és a tat felé biccentett, ahol a vadászgépből kiszerelt légtisztítót és COM egységet hagyta.

Az őrmester magához vette őket, majd mindketten kimásztak a hajóból. A Főnök habozva nézett vissza a kriotartályra.

– Ne aggódjon miatta – mondta az őrmester. – A pokolba, néztem már ki rosszabbul is, és ő legalább háromszor keményebb nálam. Talpra fog állni!

A Főnök szó nélkül bezárta az ajtót. Legalább százszor hallott már ilyen dumát egy halálos sebet kapott emberrel kapcsolatban. Miért volt az, hogy a katonák szemrebbenés nélkül néztek szembe a saját halálukkal, de ha egy bajtársukét kellett látniuk, elfordultak és hazugságokkal áltatták egymást?

Némán keresztülmasíroztak a hangáron. Mostanra megtisztították a szeméttől és a testektől, és Polaski zászlós az elmúlt hat órát egy sértetlen szövetségi leszállóegységben ügyködve töltötte. A furcsán U alakú jármű megfordult a tengelye körül, a bejárat felé lódult, felemelkedett, majd leszállt az egyik dokkba.

Johnson összevont szemöldökkel nézte a produkciót, majd helyeslően bólintott. – Azt állítja, megfejtette a fegyverrend-

szert is. Sajnos itt bent nem próbálhatjuk ki.

– Értem – mondta a Főnök. – És a többivel hogy állunk?

A hídhoz és a hajtóművekhez vezető ajtók kivételével mindent lehegesztettem – válaszolta Johnson őrmester. Ha a Cortana által uralt behatolásjelző szenzorok bármit érzékelnek, át kell vágniuk magukat, hogy elkap hassanak minket.

– Locklearnak egy kis pihenésre van szüksége. De rendbe fog jönni. A Pokolugrók kemények, mint a vas. Haverson főhadnagy, miután aludt egy keveset, felkelt, és hosszú párbeszédet folytatott Cortanával, majd elkezdte átrágni magát a szövetségi adatbázison. Mindenki jól van, főleg ahhoz képest, amin keresztülmentünk.

– Rendben – válaszolta a Főnök. – Cortana! Hajó státusz?

– Kilépés a Reach bolygónál húsz percen belül – válaszolta az MI.

A Főnök a műveleti kijelzőre nézett. – Azt mondtad, a teljes utazási idő tizenhárom óra. Számításaim szerint még hozzávetőlegesen két óra hátravan.

– A tizenhárom órát a szövetségi hajó hiperhajtómű paraméterein alapján határoztam meg, de van egy... – a hangja lelassult majd elhalt.

– Cortana?

– Elnézést. Különös időtágulás lép fel a hiperűrben való utazás közben. Bár gyakorlatilag maga a szó, hogy *utazás*, *gyorsítás*, még az is, hogy *idő*, értelmét veszti a hipertér gyűrődéseiben. Azt hittem, meséltem már. – A hangjába ingerültség vegyült.

A Főnök az őrmesterre nézett, aki megrázta a fejét, és felvonta a vállát. Cortana többnek tűnt, mint zaklatottnak – és nem szokott csak úgy „elfelejteni” dolgokat. Ez rossz jel volt. Tőle függött a hajó irányítása, és ha elkezdett széthullani, akkor nagy bajban voltak.

A Főnök megnyitott egy COM csatornát. – Figyelem, változás a tervben. Tizenkilenc perc múlva érkezünk a Reachre. Később elmagyarázom, de most kapjátok fel a cuccotokat, és találkozunk a hídon, amilyen hamar csak lehet.

Egy lélegzetvételnyi szünet után már jött is a válasz Haverson főhadnagytól. – Vettem, Főnök. Locklear és én máris úton vagyunk.

A szövetségi leszállóegység ajtaja kinyílt, Polaski ugrott ki belőle. Mindhárman sietni kezdtek a híd felé.

A Főnök megnyitott egy privát csatornát Cortana felé.

– Valami, amit még tudnom kell?

A vonal teljes tíz másodpercen át néma maradt. – Megfejtettem a Szövetség mágneses plazmastabilizáló rendszerét – válaszolta végül. Képesek leszünk támadni, bár csak korlátozott mértékben, amikor a Reachhez érünk. Azt hiszem.

– És a hajó többi része üzemképes?

– Igen – válaszolta. – Elnézést Főn... ezek a számítások... veszélyesek.

A COM elnémult.

Cortana viselkedése egyre jobban aggasztotta a Főnököt, de kénytelen volt megbízni benne. Mi mást tehetett volna?

Ő, Polaski és az őrmester megtorpantak a hídhoz vezető vas-tag, légmentesen záró ajtó előtt. Zárva volt.

– Főhadnagy? Megjöttünk!

Az ajtó feltárult. Locklear és Haverson felemelt fegyverrel álltak, és csak akkor lazultak el, amikor felismerték a bajtársaikat.

– Bocs a fogadtatásért – lengette meg a puskáját Haverson főhadnagy. De Cortana érzékelői mindenfelé kontaktok jelét veszik a hajón. Előbb-utóbb csinálnunk kell velük valamit. Inkább előbb, mintsem ők csináljanak velünk.

– Egyetértek – válaszolta a Főnök.

Polaski a főhadnagy elé állt, tisztelgett, majd jelentést tett a szövetségi leszállóegység irányítórendszereinek megfejtésében elért eredményeiről.

Locklear közelebb húzódott a parancsnokhoz és az őrmesterhez. – Mit gondol őrmester? – suttogta, miközben lopva Polaskire pillantott. – Mármint róla? Tudom, van ez az ősi tengerészgyalogos-flotta ellentét, amin túl kell magunkat tenni, de én

képes vagyok rá. Mit gondol, van rá esély, hogy ő és én? Úgy értem...

– Pont annyi az esélyed, mint hogy kilépsz az űrbe, és sétálva teszed meg a Reachre a hátralévő utat. Alsógatyában – jelentette ki az őrmester.

– Adj egy mentőkapszulát, és meglátjuk – derült mosolyra Locklear napbarnított arca. – Igen, minden bizonnyal! Nem volna ilyen zárkózott, ha nem járnék már közel a célhoz. Ahol füst van, ott a lángok is előtörnek, nem igaz? – fordult a Főnök felé.

A Főnök Locklearra meredt, majd lassan bólintott.

Locklear mosolya elhalványult, de nem teljesen. – Csak irigyek vagytok, srácok – simogatta meg szórakozottan az állán húzódó sebhelyet. – Szuper. Végig tudtam!

Locklear kedve visszatért. Faragatlansága ellenére, a Főnök látta már, hogy harcol a csatában. Locklear nem esett pánikba, és megvolt hozzá az ügyessége, meg a szerencséje, hogy túlélje a Halót, s a Főnök tudta, hogy mindkettőre szükségük lesz még, ha valaha haza akarnak térni.

– Kilépünk a hipertérből – jelentette be Cortana. – Három... Kettő... Egy.

A Főnök műveleti kijelzőjével összevetve alig nyolc perc telt el azóta, hogy Cortana azt mondta neki, tizenkilenc perc múlva érkeznek meg. Vajon több is volt e emögött, mint az észlelt időtágulás?

A híd fényei elhalványultak, a falak menti monitorokat sötétség borította el. Csillagok gyúltak rajtuk, s három óránál megjelent az Epsilon Eridani meleg gömbje.

– Jelenleg hétszáz-ezer kilométerre tartózkodunk a rendszer középpontjától – közölte Cortana. – Szeretnék annyira közel ugrani, hogy lássuk, mi folyik, de elég messze ahhoz, hogy legyen időnk újratölteni a hajtóművet, és visszaugrani a hipertérbe, ha baj történne. Jeleket fogok. Szövetségi jeleket. Rengeteget. Fordítás folyamatban. Egy pillanat...

Haverson megérintette az egyik monitort, hogy kinagyítsa a képet. – Ó Istenem! – suttogta.

Egy bolygó jelent meg a képernyőn. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta, hogy a pólusoktól az egyenlítőig az egész világ elhamvadt. Lángok tomboltak a felszínen, és egy hatalmas fekete forgószél terítette be az atmoszférát.

A Főnök úgy érezte, mintha a hajó hirtelen lelassult volna. A keze remegett.

A csapatának nagy részét küldte le oda, és még ezt hitték a „könnyebb” küldetésnek! A biztos halálba küldte az embereit, semmi kétség nem férhetett hozzá.

Legalább harcban estek el? Vagy tehetetlenül égtek el a szövetségi hajók tüzeiben?

– Jó helyen járunk? – mormolta Locklear. – Ez tényleg a Reach? – Levette sapkáját, és a kezében gyűrögette. – Szegény ördögök.

Más monitorok a bolygó körül keringő szövetségi cirkálókat mutatták, valamint tucatnyi kisebb járművet, és egy hatalmas építményt, ami csak a központi dokkoló állomás lehetett.

– Ez meg mi? – lépett közelebb a Főnök. Megérintette a főmonitort, hogy a legnagyobbra növelje a felbontást, és kinyújtsa a felszín egy részét a térítő környékén.

A képen zöld, barna és fehér foltok látszódtak – élesen elütve a fekete és hamusárga színtől, mely a bolygó többi részét jellemezte.

– Úgy látszik egy helyet kifelejtettek – jegyezte meg az őrmester.

– A Szövetség soha nem felejt ki semmit, amikor egy bolygót salakká változtat – válaszolta a Főnök. – Ezernyi alkalommal láttuk már. Ez nem véletlen – fordult Haverson főhadnagy felé. – Menjünk közelebb, és nézzük meg mi az, uram.

– Főnök – mondta lágyan Haverson, miközben felemelte a kezét. – Megértem a vágyát, hogy teljes mértékben megbizonyodhasson róla, mi történt a bajtársaival, de ez... – intett a bolygó felé, majd félúton megdermedt, mikor alaposabban megnézte az érintetlen részt. – Valóban – mormolta –, ez mégér egy közelebbi pillantást... Feltéve, hogy élve odajutunk.

A főhadnagy visszavette a felbontást, és a monitort a felső atmoszférára irányította. Vagy száz szövetségi hajó ugrott a képbe. – Több kisebb hajó kering a fölött a rész fölött. Felejtsek el, amit először mondtam – szűrte a fogai között. – Ha a Szövetséget ennyire érdekli az a terület, akkor számunkra is legalább annyira fontos – legalábbis, amíg az álcánk kitart. Cortana, vigyél minket közelebb.

– Máris, főhadnagy – válaszolta Cortana.

A szövetségi zászlóshajó egyenletesen gyorsulva érkezett a rendszerbe.

– Köszöntenek minket – közölte Cortana. – Megfelelő válasz küldése folyamatban.

John a monitorokon feltűnő hajókat számolta. Több százan voltak, s bár a legtöbbjük nem volt nagyobb, mint egy szövetségi leszállóegység, de akadt legalább egy tucat cirkáló és két hatalmas hordozó is, melyek mindegyike három század Seraph vadászt volt képes magával vinni. Több mint elég, hogy az elfogott zászlóshajót olvadt salakká változtassák.

Több kisebb hajó a csata után maradt roncsokat hordta össze egy helyre, egy keringő szeméthalomba, UNSC és szövetségi hajókat egyaránt.

– Látja ezt? – mutatott a Főnök a lebegő szemétegre.

– Úgy tűnik, maradni akarnak egy darabig – figyelte a főhadnagy. – Felsöprik az udvart.

– Megérkeztünk – jelentette Cortana. – A flotta kíváncsi, miért jött ide egy zászlóshajó, de nem vagyunk annyira gyanúsak, hogy megkérdőjelezzék a tekintélyünket. A fordítás félrevezető, de valóban úgy tűnik a válaszaikhoz fűzött megtisztelő címekből, hogy feltételezik, egy különösen magas rangú Vezér vezeti a hajót, valaki, akit más címek mellett a „Fénylő Kulcs Őrzőjének” neveznek.

– Atkozottul ostoba név – morogta Johnson őrmester.

– Meg tudod mondani, mit csinálnak ott lenn, Cortana? – kérdezte a főhadnagy.

– Még nem – válaszolta az MI. – A nyelvüket nem lehet szó szerint lefordítani, és ugyanannak a szónak számtalan jelenté-

se is van. De van ott valami, amit valamilyen szentségnek tekintenek – tízszer annyi vallásos utalás van a kommunikációjukban, mint a szokásos. Egy pillanat... Új jelet érzékelek. Gyengébb, mint a többi. Nem a szövetségi hullámhosszon. Ez egy UNSC adás!

Haverson főhadnagy megnyalta a szája szélét. – Játssz le!

Egy hat jegyből álló dallam sípolt bele a hangszóróba, majd két másodpercenként újra és újra megismétlődött.

A Főnök megdermedt.

– Ennyi – közölte Cortana. – Csak ez a hat hangjegyből álló dallam. Innen ered. – Egy kis NAV-marker jelent meg a bolygó-felszín érintetlen részének a szélén.

– Ez nem Morse kód – mondta Polaski. Soha nem hallottam még ilyet. Talán valamilyen teszt szignál? Vagy valamilyen automatikus jel, mint amelyet a tornyok a légiközlekedésben használnak?

– Nem automata – jelentette ki a Főnök. Mindenki talpra, és készüljön fel. Lemegyünk! Spartanok várnak ránk odalent. És még életben vannak!

Majd oly halkán folytatta, hogy csak ő és Cortana hallhatta. – „Bújj, bújj, zöld ág...”

TIZENHETEDIK FEJEZET

2523 JÚLIUS 14., 10.02. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

EPSILON ERIDANI RENDSZER, REACH BOLYGÓ.

SPARTAN KIKÉPZÉSI GYAKORLAT, 29 ÉVVEL EZELEŐTT

John előrekúszott, és lenézett a párkány széléről. Buja, zöld völgy terült el alatta. A távolban a Big Horn folyó ezüst csíkja csillant, ahogy kettészelte a sűrű erdőt. Nem messze tőle a magasban egy csapat madár körözött. Odalent semmi nem mozgott. Visszakúszott a közelben álló fekete, odvas fatörzshöz, és bemászott az üregbe.

Fred és Linda a megszenesedett cédrus odvában ülve vártak rá. Az odú felfogta a hangot, és elrejtette őket a hőérzékelők elől is. – Minden tiszta – suttogta. A következő pillanatban Sam, Kelly és Fhjad jelentek meg, az álcájuknak köszönhetően alig látszóttak. Lekuporodtak a cédrus mellett, és örködni kezdtek.

Első pillantásra nem tűntek volna többnek egyszerű gyakorlatozó katonáknál. Valamennyien magasak, fürgék és kisportoltak voltak, látszatra a tízes éveik végén, vagy a húszas éveik elején. Alaposabban szemügyre véve azonban kiderült volna, hogy egyikük sem töltötte még be a tizenkettedik életévét.

– Fegyvereket ellenőrizni – adta ki a parancsot Frednek és Lindának John. – Egyszer sem hibázhatunk, főleg nem a puskákkal.

Linda és Fred szétszedték és megvizsgálták SRS99C-S2 típusú mesterlövész puskáikat, amiket két nappal ezelőtt zsákmányoltak a rájuk vadászó Tango század két orvlövészétől. Ha a Tango század katonáinak nem sikerül őket elfogniuk és a kábító-ölővédekkel leteríteniük, akkor győzhetnek.

John megvizsgálta a pisztolyát, amit Mendez Főnök osztott ki nekik. Sűrített levegő segítségével lehetett vele kábító túlőve-

dékeket kilőni. Húsz méterre hordott el, de egy orrszarvút is ki lehetett vele ütni.

Húsz méter nem volt elég a mostani feladatukhoz, de Fhadjadnak sikerült átalakítania a távcsöves puskák töltényeit, leszerelve a halálos páncéltörő fejeket, kábító tükre cserélve azokat.

Miután Linda kipróbálta az új lövedékeket, száz métert ígért Johnnak, ameddig pontosan el tudott velük lőni. A töltények áthatoltak a bőrön, de nem lehetett velük megölni senkit, legfeljebb, ha pont a szemét találták el.

– Jól van – mondta John. – Valószínű, csupán sétagalopp lesz, de ez már a hetedik alkalom, hogy Mendez Főnök a Tango századot veti be ellenünk.

– Meglehetősen fárasztó lehet mindig veszteniük – jegyezte meg Fred fanyar mosollyal.

– Egyáltalán nem vicces – söpört félre Linda egy vörös tincset a szeme elől. – Nem fognak becsületesen játszani. Hallottad az elfogott orvlövészt! Azt mondta, a kapitányuk parancsba adta nekik, hogy győzzenek, bármi áron. Még, ha néhányunkat vérbe fagyva is kell visszavinniük.

John bólintott. – De mi megetetjük velük, amit főztek, és nyerni fogunk, akármibe is kerül. Megragadott egy faágat, és egy négyszöget húzott a levelekkel borított sárba.

– Én vezetem a Vörös Osztagot: én, Sam, Kelly és Fhadjad lesznek a tagjai. Linda, te vezeted a Kék Osztagot.

– Az nem „Kék Osztag” – vágott savanyú képet Fred.

– Az egyedül én vagyok. Hogy jövök én ahhoz, hogy orvlövészt játsszak? – Összekulcsolta a kezét, és megropogtatta az ujjait. John tisztán látta, mennyire ég a vágytól, hogy a harc sűrűjébe vethesse magát.

– Mert te vagy a második legjobb lövészünk – mondta John. – És...

– Mert számítunk rád – emelte sötétzöld szemét Linda Johnra.

John kíváncsi lett volna rá, vajon milyenek ezek a szemek, amikor a puska távcsövébe néznek. Linda mintha sosem pislo-

gott volna. Mindig megnyerte, ha farkasszemet kellett néznie valakivel.

– Miután megszereztük a zászlót – folytatta a Vörös Osztag visszavonul. Ti lövitek az ellenséget és fedeztek minket. A Felvételi Pontnál találkozunk, és reméljük, senki sem talál ránk addig.

Fred bólintott. Linda az új puska fogását próbálgatta, mert majdnem túl hosszú volt neki, s amikor belenézett a célkeresztbe, a tus erősen nyomódott a vállgödrének. – Jó kezekben lesztek – mondta.

John behunyta a szemét, és gondolatban újra végigfutott a terv részletein. Minden a helyén volt; az esélyeik jók voltak. Győzni fognak.

Ne bújjatok elő a Felvételi Pontnál, amíg nem adjuk le a „minden tiszta” szignált – emlékeztette a többieket.

– Elfoghatnak minket... Akár kényszeríthetnek is, hogy előhívjunk benneteket.

Mind bólintottak, emlékezve rá, mit tett a Tango század James-szel. „Legurult egy lépcsősoron”, miközben celláról cellára hurcolták. James nem tört meg... Legalábbis nem mentálishan. De John azt kívánta, bárcsak megtört volna; egy teljes hét volt, míg rendbe jött.

John elfütyülte a kis hat hangjegyből álló dallamot, amit Deja tanított nekik – a „*minden tiszta*” szignált. Felállt, kézbevette a tüvetőjét, és ellenőrizte a három kábítógránátot az övéen. – Találkozunk a Felvételi Pontnál.

– Ellenőrizzétek a tükrötöket.

Mind elővették az abból a tükörből származó cserepeket, amit múlt éjjel a Tango század mosdójából loptak el. Szalaggal gondosan betekerték, hogy ne vágja meg a kezüket, és így kevésbé is voltak hajlamosak eltörni. *A teljes művelet sikere ezen az üvegcserepeken múlik* – aggódott John.

– Mostantól csak kézjelek – rendelte el John. – Vörös Osztag, indulás!

Leereszkedtek a völgybe, majd előregörnyedve, négykézláb mászva átsiklottak az erdőn, míg csak egy kavicságyhoz nem

értek. A közeli dombról legurítottak két hatalmas sziklát, hogy eltorlaszolják az utat, majd a bokrok közt megbújva vártak.

Egy pár fényszóró jelent meg, egy szállítójármű zúgott lefelé az úton, majd fékezett le csikorogva. Két katona dugta ki a fejét, megnézni, mi a helyzet.

– Gondolod, hogy csapda? – morogta az egyikük, szorosabban markolva a fegyverét.

– Azoktól a korcs kölyköktől a Hármaskör? Isteneimre, akár az is lehet – mondta a sofőr. – Basszák meg a szabályaikat – kanyarított magára egy golyóálló mellényt.

– Nem szándékozom egy tűt kapni a seggembe. Fedezz!

A sörétespuskát markoló katona kiszállt, és körbejárta az autót. – Tisztának tűnik – mormolta. – Siess!

A sofőr kiugrott az autóból, odalépett a kövekhez, és elgörgette őket az útról.

John előrohant a bozótból, és bevetette magát az autó alá. Gyorsan felhúzódkodott az alvázra, olyan közel a kerékhez, hogy érezte a friss gumik illatát. Kelly és Sam követte, Fhadjad érkezett utolsónak. Nem vették észre őket. Eddig minden jól ment.

A két katona visszaszállt a kocsiba, majd folytatták útjukat lefelé a sáros földúton.

Egy felferődő kavics eltalálta Johnt a halántékán. Vér szivárgott a füléből, le a nyakán, de jöttányit sem lazított a fogásán.

Egy kilométernyi kavicsos való zötykölődés után az út homokossá vált, majd a jármű a Tango század bázisához ért. A kapuőr váltott pár szót az őrral, röhögtek valamin. Aztán az őr hátra ment, kinyitotta a jármű hátulját, hogy benézzen. John addig fészkelődött, míg meg nem sikerült ragadnia a tükrét.

Intésére a többiek is így tettek. John úgy tartotta a tükröt, hogy a kocsi alját tükrözze vissza. A keze remegett, de kényszerítette magát, hogy ne essen le. Muszáj volt.

Az őr fogott egy hosszú póznát, melynek a végére egy kis tükrös volt erősítve. Bedugta az autó alá, és végighúzta a kocsi oldalán.

John ugyanebben az ütemben húzta végig a saját kis tükrét, így az őr nem látott mást, mint a kocsis üres alját John-tól egy méterrel balra. Egész múlt éjjel ezt a mozdulatsort gyakorolták, amíg csak tökéletesen végre nem tudták hajtani.

Az őr átment Sam oldalára, majd Fhajad, végül Kelly következett. Kelly kezéből kicsúszott a tükördarab, és majdnem elejtette – az utolsó pillanatban sikerült elkapnia, mielőtt a földre esett volna. John levegőt sem mert venni. Kelly gyorsan a megfelelő helyzetbe rántotta a tükröt, miközben az őr átvizsgálta az ő oldalát.

– Továbbmehettek – kocogtatta meg az őr a kocsis oldalát. – Tiszták vagytok.

– Hogy vannak a kutyák? – kérdezte a sofőr.

– Még mindig betegek – morogta az őr. – Nem tudni mi a fenét zabáltak be múlt éjjel, de azóta is fosnak tőle.

– A pokolba – mondta a sofőr. Azzal beindította a motort, és behajtott a Tango század táborába.

Múlt éjjel Fred az általuk fogott mókusokból készült pástétommal etette meg a kutyákat, melybe éretlen boggyókat, meg az elsősegélycsomagjuk fertőtlenítő kenőcsét keverték – az egyveleg garantáltan kivonta a bázis kutyáit a forgalomból, legalább még további egy napra.

A teherautó egy raktár előtt állt meg. Két ember érkezett, akik kirakodták a tartalmát, majd elmentek, bezárva maguk mögött az ajtót.

John és társai végre kimászhattak az autó alól. Egyetlen kiáltás a magasból, és rombadől minden gondosan előkészített tervük. Csöndben masszírozták sajgó izmaikat. John kötést tett a fülére, hogy ne vérezzen tovább.

John Samre és a motorháztetőre mutatott. Sam bólintott, és munkához látott. Majd John Fhajadra és a raktár oldalajtájára mutatott. Fhajad odalépett, és elkezdte feltörni a zárat.

John és Kelly körbejárták a raktárt, kamerák, kutyák, őrszemek és minden más után kutatva, amivel esetleg el kell bánniuk. De minden tiszta volt.

Sam négy kulaccsal tért vissza, melybe a terveknek megfelelően lefejtette az autó akkumulátorsavát. Kattanás hallatszott, és Fhjad feltartotta feléjük a hüvelykujját. Odahúzódtak az ajtó köré. Fhjad résnyire nyitotta, belesett, majd még kicsit jobban kinyitotta, hogy a másik irányba is bedughassa a fejét.

Bólintott, majd elhátrált az épülettől, gondosan az árnyékban maradva, kívül a fejük felett világító lámpák fénykorén.

John és a többiek követték, a legsötétebb árnyékos részeken előrelopakodva. John feltartotta öt ujját, és Sam kiosztotta a kulacsokat. John rámutatott az órájára, majd újra feltartotta öt ujját.

Valamennyien bólintottak.

Eztán John Kellyre mutatott, majd két ujjával körbemutatott a tábor területén, miközben egy levágódó guillotine mozdulatot tett a másik kezével. Kelly bólintott, majd eltűnt a sötétben.

Sam és Fhjad is eltűnt, a barakkok felé véve az irányt, melyeket már korábban felderítettek. Mindegyik barakk alá vájtak egy alagutat.

John a harmadik, legtávolabbi barakkhoz rohant, és egyenest becsusszant a lyukba. Egy pillanatra megdermedt, hall-e bármi zajt, lépéseket, riadót, de minden csendes volt. Észrevétlenek maradtak... De ez már csak további öt percig marad így.

Kivett három csomag rágógumit a zsebéből, és mindet a szájába tömte. Gyorsan rágni kezdett. Közben az épület közepéhez kúszott. Óvatosan kihalászott egy rongyot az inge zsebéből, öntött rá egy kis savat, majd bekente vele a fapadló alját. Ügyelt rá, hogy a rongyot ne áztassa el, és hogy rá se csöppenjen belőle. Mikor a rongy hozzáért a funérlemezhez, az füstölni kezdett.

Miután bekent savval vagy egy négyzetméternyi felületet, megnézte az óráját. Harminc másodperc hiányzott 04.55-höz. Pont elég. Kiélesítette mindhárom bénítógránátot, kivette a szájából a rágógumit, és a sav által meggyengített rész szélére tapasztotta őket.

A bénítógránátok normál esetben nem ütik át az egy centi vastag funérlemezt. De miután a sav átrágta magát a laza rostokon, három gránát több mint elég lesz, hogy milliónyi kis da-

rabban robbanjon be az alvók közé. Nem halálos, de garantáltan pokoli zűrzavart fog kelteni.

John kimászott, visszaosont a raktárépülethez, ahol a Vörös Osztag többi tagja már várt rá.

John az órájára nézett: 04.58.

Kellyre mutatott és saját magára, majd végighúzta ujját a raktár egyik oldalának irányában. Samre és Fhajadra mutatva megismételte a mozdulatot a raktár másik oldalával. A négy árnyék a raktár hátsó sarka felé vette az irányt.

John és Kelly leguggoltak. Vártak. Tökéletes rálátásuk nyílt a tábor közepére, a tornapályára, a felvonulási térre, és jobbra középen a zászlórúdra.

Pontosan időben egy káplár masírozott elő két őr kíséretében, kibontották a kezükben tartott zöld csíkos zászlót, és hozzáerősítették a póznáról lelógó kötélhez.

John a távoli erdőre nézett. A kerítéshez közel eső fákat kivágták. John tudta, hogy az első lombok több mint száz méterre vannak – inkább közelebb a kétszázhoz. Semmi sem garantálja, hogy Fred és Linda bármit el tud találni olyan messziről.

Előhúzta a tüvetőjét, és kibiztosította.

Pontosan 5.00-kor fény villant a barakkok alatt, ahogy a gránátok felrobbantak. Fa recsegése, férfiak és nők kiabálása halatszott.

A káplár elengedte a zászlót, és megpördült. A kerítésre szerelt reflektorok hirtelen felkapcsoltak, a tábor belseje felé fordultak, és a barakkokat kezdték pásztázni. A fejetlenségben senki sem vette észre, hogy a rúd mellett álló egyik őrszem el ejti a puskáját, a nyakához kap... És arccal a kavicsokra bukik.

De a társa meglátta, és föléhajolt.

John robbant be a jelenetbe, a pisztolyából tüzelve. Az első lövése jóval mellétrafált, és a térdeplő katonának volt ideje megpördülni, hogy szembenézhesen vele. Így Fhajad és Sam pontosan a háta közepén találták el.

John célbavette a káplárt, aki épp a pisztolytáskájával bajlódott, hogy előrántsa fegyverét. John két bénítótűt eresztett egyenesen a mellébe. A káplár összerogyott.

Két másik őr jelent meg a raktár sarkánál kiabálva, és célbavették Johnt, aki kint állt a nyílt terep közepén, és ebből a távolságból a tüvetőjével esélye sem volt eltalálni őket.

Az egyik őr tüzelt. A lövedék a zászlórúdon koppant, kevesebb mint öt centire John fejétől. Az őr megtorpant, elejtette a pisztolyát, keze a halántékához kapott... Egy tű állt ki a koponyájából. Hörögve elesett, és a porban vonaglott tovább.

A másik őr összerándulva rántotta ki a tűt a combjából, de egy másik találta el a mellén, mire ő is elterült.

John csendesen hálát rebegett magában Lindának és Frednek. Letépte a zászlót a zsinórról, és az ingébe gyűrte.

Intett a Vörös Osztagnak, és Kelly vezetésével, rohanva a kerítés felé vették az irányt. Kelly nem lassított, amikor a szögesdróthálához ért. Előrevetette magát, egyenest a közepébe. Pont mielőtt elérte volna, John észrevette a drótszálak füstölgő végét, ahol Kelly ráborította a kulacsát. A kerítés egy résen felhasadt, és Kelly talpra ugrott a túloldalon, anélkül hogy egyetlen ütemet is veszített volna.

John átvezette a csapatát. Ő szaladt leghátul, és csak egy pillanatra torpant meg, hogy hátrapillantson.

A táborban káosz uralkodott. A fényszórók összevissza pásztáztak, a barakkokból üvöltözés hallatszott. Beindult egy tank motorja, a jármű begázolt a tábor közepére.

John rohant. A háta mögött felkelepett egy géppuska, pont abban a pillanatban, amikor beértek a fák biztonságába.

– Szép munka, gratula mindenkinek! – lihegte vigyorogva. Azt hiszem, a srácok ezúttal éles löszert használtak.

Kelly felemelt egy 7.62 mm-es réz töltényhüvelyt a földről. – Ja. Egyértelműen.

– Gyerünk – mondta John. – Ne ácsorogjunk itt. Ha eddig nem tették meg, most már üldözni kezdenek minket.

A Vörös Osztag végiglopakodott a fák között. Az árnyékban osontak, és fatönkök alatt bújtak el, amikor egy Pelican húzott el a fejük felett.

05.45-kor érkeztek a Felvételi Pontnak kijelölt tisztáshoz. Mendez Főnökkel 07.00-ra volt kitűzve a találkozó. Természete-

sen a Főnök nem szokta őket engedni ilyen könnyen távozni, ezért John a Kék Osztág jelenlétére is számított... Csak maradjanak elbújva. Linda és Fred valahol a fák tetején kellett, rejtőznek, hogy fedezzék a Vörös Osztágot, amíg meg nem bizonyosodnak róla, hogy minden veszélytelen.

A Vörös Osztág bevette magát a bozótba, és várt. Nem voltak biztonságban. John érezte. A Tango század keresni fogja őket, és az osztág is most a legfelajzottabb... Meg akarják vitatni a történeteket, hencegni a hőstetteikkel, vagy csak egy pillantást vetni a megszerzett zászlóra. Becsületükre legyen mondva, a Vörös Osztág néma csendben kuporgott. A Kék Osztág sehol nem mutatta magát.

06.10-kor egy Pelican hajtóművének robaja töltötte meg a levegőt, és a gép lassan leereszkedett a tisztás közepén. Az ajtó kinyílt.

Fhadjad már mozdult volna, de John rátette a vállára a kezét.

– Túl korán van – suttogta. – Emlékszel olyanra, hogy a Főnök nem volt pontos?

Fhadjad, Kelly és Sam zordul nemet intettek.

– Én megyek – mondta John. – Ti, srácok, beléptek a Kék Osztágba.

Feltartotta nekik a hüvelykujját. Sam rátette a kezét a hátára.

– Ne aggódj, nem hagyom, hogy bármit tegyenek veled.

– Tudom – súgta vissza John. Kivette a zászlót az ingéből, és átnyújtotta Samnek. – Kösz.

John elkúszott a társaitól. Harminc méterrel odébb felállt, és kilépett a Pelican elé, mely szinte biztosan a Tango század által felállított csapda volt.

A tisztásra érve félúton megállt, és várt.

Egy alak jelent meg a rámpán. – Gyerünk, fiam. Szedd a lábad! – Intette közelebb.

– Negatív, uram – kiáltotta vissza John.

Az alak megfordult. – A p.csába – mondta valakinek a géptörzsben. – Jól van, a nehezebb módon fogjuk csinálni.

Négy ember ugrott ki a Pelican hátulján. Félkör alakban gyorsan szétszóródtak, úgy közelítették meg Johnt. A rohamka-

rabélyukat egyenesen rá szegezték.

John felemelte a kezét.

– Megadja magát! – mondta az egyik katona hitetlen-kedve.

– És ha csak egyszerűen lelőnénk? – kérdezte egy másik.

– Nem – sziszegte a vezetőjük –, először megbüntetjük. Azzal Johnhoz lépett és teljes erőből gyomron vágta.

John összegörnyedt az ütés súlya alatt.

A katona felemelte, majd újra lesújtott rá. – Meg kell találnunk az átkozott zászlót, vagy a kapitány szíjat hasít a hátunkból. Hol van, kölyök? – rázta meg Johnnt. – És hol vannak a cimboráid?

John nevetni kezdett.

– Mi olyan vicces? – morogta a katona.

– Idióta bagázs!

Valóságos tűzuhatag szisszent elő a fák közül, minden irányból. A pelican legénysége összerezzen. Az egyik tüzet nyitott, de a lövés jóval fölé ment. Bénultan estek össze.

John térdre vetette magát, kicsavarta a pisztolyt a katona kezéből, aki az előbb megütötte őt, és hason kúszva megindult a Pelican felé. Becsúszott a nyitott ajtón, és gyorsan átkutatta a gépet. Üres volt.

Bemászott a pilótafülkébe, és ellenőrizte a radart. Érzékelt egy kontaktot 110 foknál, tizennégy kilométerre, de az távolodott. John elhagyta a Pelicant, és kiszaladt a mezőre.

A Vörös és Kék Osztág még mindig a fák közt rejtőzött... És ott is fognak, amíg nem kapják meg a „minden rendben” szignált.

A saját titkos „minden tiszta” szignáljuk nem olyasmi volt, amit akár kínzással ki tudtak volna szedni Johnból, vagy maga Mendez Főnök képes lett volna kikényszeríteni belőle. Előbb meghal, mintsem elárulja a bajtársait.

John elfütyülte a hatjegyű daliamocskát, majd fennhangon kimondta a kódot: „*Bújj, bújj, zöld ág!*”

Először a Vörös Osztág emelkedett fel, és lépett ki a tisztásra. Kelly megállt az egyik katona mellett, és fejbe rúgta. A puskáját is elvette.

Linda és Fred ugrott le egy faágról, s ők is kiszaladtak a me-
zőre. – *Bújj, bújj, zöld ág* – ismételte Linda fülig érő szájjal –,
mindenki bújjon elő! Mind megmenekültünk!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

IDŐ: TÁGULÁSI ANOMÁLIA / HOZZÁVETŐLEGESEN
2552. SZEPTEMBER 23., 05.10. ÓRA
(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZETÉN.
EPSILON ERIDANI RENDSZER.

Cortana csak fél füllel figyelte a Főnök és a többiek közti vitát, melynek az eredménye még nem született meg. Száz százalék valószínűséggel becsülte, hogy John vagy meggyőzi a többieket, hogy mind menjenek, vagy ha ez nem sikerül, ráveszi a főhadnagyot, hogy egyedül szállhasson le kivizsgálni a jel forrását... Egy szimpla kis dallamét, melyet oly könnyű lemásolni, és olyan égbekiáltóan rejtjelezetlen, hogy nem is értette, hogyan hiheti a Főnök, hogy a Spartanjaitól származik.

Ahelyett, hogy belefolyt volna a lassú és meddő vitába, neki látott kielemezni a rendszerben folyó szövetségi tevékenységet, és három fontos dologra jött rá.

Először is, a szövetségi hadihajók különlegesen szabályos orbitális pályát vettek fel a bolygó körül. Tizenhárom nehézcircáló és három hordozó keringett háromszáz kilométer magasságban. Ez alól csak két kivétel volt, két könnyű circáló lebegett a Menachite-hegy felett, mélyen a bolygó gravitációs kútjában, így pillanatnyilag nem jelentettek fenyegetést.

Másodszor, talált a hajók elhelyezkedésében egy vakfoltot, ami jól jöhetett, ha a Főnököt és társait le kellett tenni a hamarosan eldőlni várta eredményeként a felszínre. Meghatározta a belépő és kilépő vektorokat, és elvégezte a pontos számításokat arra az esetre, ha hirtelen be kéne lépniük a hipertérbe a Reach közelében.

Harmadszor, a legérdekesebb, hogy 217 kisebb szövetségi hajó gyűjtötte a szemetet és állította egy magas geostacionári-

us pályára az északi pólus felett. Itt lebegett az összes szövetségi és UNSC hajó maradványa, melyek a Reachért folytatott ütközetben semmisültek meg. Köztük az UNSC néhány legkiválóbb hajója: a *Basra*, a *Hannibal*, és a flotta büszkesége, a *Trafalgar* superhordozó. A hajók semmilyen emberi jelet nem sugároztak, az összes hullámhossz néma volt.

Cortana nézte, ahogy a szövetségi bárkák feldarabolják a roncsokat, és elszállítják a nagy Titanium-A páncéllemezeket. Levélszállító hangyák seregeként kanyarodtak az alsóbb szélességi körök felé, egy, a Menachite-hegy felett lévő ponthoz, ahol a Szövetség a fémből egy hatalmas platót épített. A platform már több mint egy négyszekilométeres volt.

A Szövetség nyilvánvalóan többet tervezett a Reach elpusztításánál.

- Cortana – szólalt meg a Főnök le kell szállnunk a...

- A koordináták már előkészítve – vetítette ki a vakfoltot a híd monitorjaira. – Az ellenséges szenzorok számára ez a kilencezer köbkilométeres zóna láthatatlan. A mélyelemzés azt mutatja, hogy egyetlen hajó sem fog e felett a pont felett tartózkodni 07.15-ig. Javaslom, ekkor találkozunk.

Cortana azonnal észlelte a meghökkenést és az elégedettséget a tekintetükben. Mindig élvezte, ha intellektusával elkápráztathatta a legénységet.

- Nagyon jó – felelte a főhadnagy, még mindig a számításokat vizsgálva.

- Az ideális vektorok a leszállóhelyhez meghatározva és betáplálva a szövetségi zászlóshajó navigációs rendszerébe – közölte velük. – Sok szerencsét, Főnök... Vigyázzon magára! – tette hozzá a privát COM csatornán.

- Mindig azt teszem – válaszolta ő.

Cortana nem fárasztotta magát azzal, hogy válaszoljon erre a nevetséges kijelentésre. A Főnök már oly sokszor hívta ki a sorsot, és annyiszor dacolt a halállal, hogy meg sem próbálta kiszámolni a túlélés esélyeit.

A Főnök és csapata elhagyta a hidat. Cortana végigpásztázta szenzoraival az utat a hangárig, hogy biztosan minden tiszta-e.

Még mindig voltak szövetségi egységek a fedélzeten. Nem tudta kiszűrni őket, de futó kontaktokat észlelt, ahogy egyes panelek megnyíltak, majd bezáródtak, és néhány Mérnök kétségtelenül elbújhatott.

Figyelte a szövetségi leszállóegységet, ahogy kisuhan a hangárból, belép a felső atmoszférába, és ereszkedni kezd a felszín felé. Polaski remek pilóta volt... De akkor is csak egy ember, aki hajlamos a felelőtlen virtuskodásra, és akinek az érzelmei hajlamosak felülírni a logikus döntéseket. Bárcsak ő is ott ereszkedhetett volna velük, nemcsak, hogy megvéddesse őket, hanem mert oly sok kérdése válaszra várt. Miért érdeklődött ennyire a Szövetség a Menachite- hegy iránt? Valamit hátrahagyott a Hírszerzés a Kastély bázison? De Cortana beszüntette a töprengést. Volt itt is épp elég tennivalója.

Több feladat is megosztotta a figyelmét. Melegen kellett tartania a hiperhajtóművet arra az esetre, ha hirtelen kellene elugraniuk a rendszerből. Folytatta a plazmalövegek mágneses mezejével kapcsolatos számításainak finomítását, arra az esetre, ha harcolniuk kellene. Kiszűrte a hajójuk nevét a százhuszonkét szimultán zajló szövetségi adatfolyam egyikéből: *Ascendant Justice*. Összehasonlította a kommunikációban felbukkanó számtalan vallásos utalást, és folytatta a szótár-szubrutin készítését. Plusz processzorkapacitást csoportosított át a körülöttük keringő milliányi tárgy felderítésére, menekülőkapszulák és kriotartályok vagy bármi után kutatva, amelyben emberi túlélők húzódnak meg.

A szövetségi leszállóegység kikerült a szenzorok hatósugarából, és eltűnt a terület felett, mely valaha a Highland Forest volt, egy új feladatot indítva be ezzel.

Cortana nekilátott megalkotni a felszín nagyfelbontású térképét, különösen azt a részt, ahonnan a Főnök rejtélyes jelei jöttek, valamint a Menachite- hegyet.

A gyorselemzés kimutatta, hogy ezek a feladatok a szokásosnál tovább fognak tartani. Muszáj volt felszabadítani a túlterhelt memória egy részét. Cortana elkezdte újratömöríteni az adatokat, melyeket a Halóban szerzett, majd hirtelen az az el-

határozása támadt, hogy feltölti őket a zászlóshajó rendszerébe. De elvetette az ötletet. Az adatokat mindenáron meg kellett védenie.

Cortana észlelte, hogy az elméje lassú. Túlságosan meggyengült. Túl sok feladat közt osztotta meg magát. Nem tud elég gyorsan reagálni, ha...

– *Szentségtörés!*

A kommunikációs rutinján végigsüvöltő szövetségi hang teljes három ciklusra lebénította. Pont elég ideig ahhoz, hogy elveszítse az uralmat a hajó COM-rendszere felett.

A szövetségi MI egy nyílegyenes kommunikációs sugarat lőtt ki a legközelebbi cirkáló felé.

Az üzenet tömör volt és velős. Jelentette, hogy a zászlóshajót „tisztátalan eretnekek fertőzték meg”, és tartalmazta a felhívást, hogy minden a rendszerben tartózkodó hajó egyesüljön, és segítsen megtisztítani a mocsoktól a hajót. Az üzenetnyaláb tömörítve és – eredménytelenül – kódolva Cortana hipertér egyenleteit is tartalmazta, melyek segítségével közvetlenül a gázóriás mellől volt képes végrehajtani az ugrást a Tresholdon.

Cortana széttiporta a kommunikációs csatornát, de túl késő volt. Az üzenet elment, és nem volt képes a fotonokat visszafordítani az űrből. Gyorsan lezárt minden memóriapályát kettejük körül. – *Most megvagy!* – sziszegte.

„*Szentségtörés-szentségtörés-szentségtörés-szentség-törés-szentségtörés- szentségtörés-szentségtörés-szentség-törés-szentségtörés-szentségtörés- szentségtörés-szentség-törés-szentségtörés...*

– Elég legyen ebből! – mondta. – Szeretném, ha megértenénk végre egymást. – Elkezdte leválasztani a memóriablokkokat, memóriasorról memóriasorra fejteni szét a szövetségi MI-t. – Ez már az én birodalmam!

Bár a szövetségi MI értékes zsákmány lett volna a Hírszerzés Hármaskörének számára, ez az MI túlságosan veszélyesnek bizonyult. Nem engedhette meg tovább a létezését.

– *Tégy-amit-akarsz-akarsz-akarsz-akarsz* – kiabálta amaz.
– *Végre a mennybe jutok jutalmul paradicsomvégre-végre-*

végregregrénvger AT – nem jeleníthető meg.

Cortana kíváncsisága ezen utolsó kijelentés értelme után ki-elégítetlen maradt – immár örökre. Darabjaira szedte az MI-t, kitörölve mindent, de még az elpusztítása közben is megjegyezve a kódot. Az egész egy boncoláshoz volt hasonló, és ő gyorsan, hatékonyan, lelkiismeret-furdalás nélkül dolgozott, míg csak el nem érte az MI magját.

Megtorpant.

Majdnem felismerte a kódot. A mintázata ismerős volt. De nem volt idő kideríteni, miért. Feljegyezte ezt is, majd törölte az eredetét. A szövetségi MI kimúlt, a kódja gondosan darabokra szedve, jövőbeni vizsgálatra félretéve pihent immár a memóriájában. Feltéve persze, hogy Cortana számára létezett jövő.

Tizenhárom szövetségi hadihajót számolt meg. Közeledtek, és próbálták elállni az útját. A COM csatornák túlterhelődtek az ádáz fenyegetésektől, miként fogják őt és a hajót porrá égetni.

Mivel nem talált benne hasznos adatot, Cortana kikapcsolta a kommunikációt.

A szövetségi hajók fegyverei tompa vörösen világítani kezdtek.

Cortana nem esett kétségbe. A plazmafegyver-rendszer alapos áttanulmányozása révén most már értette, miért izzanak fel kisütés előtt. A tárolt plazma folyamatosan forró volt és bevetésre kész, de a Szövetség által használt módszer az összegyűjtésére és irányítására nem volt valami hatékony. Leválasztottak egy lövedéknyi plazmát, és mágneses buborékba zárták. Aztán kilőtték. A lövedéket pedig további mágneses impulzusokkal vezették célra.

Egy gyors irányváltásokkal teli üldözőversenyben a szövetségi fegyverekre irgalmatlan mennyiségű számítási feladat hárult, ezért szörnyen lelassultak, és hasznavehetetlenné váltak.

Feltöltötte az új programot, amit a lövedékek irányítására fejlesztett ki. Ez elsődleges EM impulzusokkal irányította a plazmaatomok sztochasztikus mozgását, tizenegy fokos szabadsá-

got biztosítva az ionoknak, egy mikroszekundum alatt létrehozva egy lézerszerű sugarat.

Természetesen ez egyelőre csak elmélet volt.

Leadott egy-egy tesztlövést három plazmaágyúból. Vörös csíkok hasítottak a fekete űrbe, és találták telibe az első három cirkálót. A pajzsuk sárgán felizzott, villogni kezdett, majd kihunyt. Cortana plazmája akadálytalanul hatolt át az idegenek burkolatán. A fém megolvadt az útjában, és a három sugár egyenesen átszelte a hajókat.

Cortana mozgatni kezdte a sugarakat, mintha csak egy szikét lengetne, fel és le, kettészelve ezzel a hajókat.

– Megteszi – jelentette ki. Az első három plazmalöveg azonban kiürült. Meg kellett várni, míg újratöltenek.

Bár működne egy jobb elektromágneses rendszer a hajón, akkor kifejleszthetné hozzá egy még fejlettebb algoritmust, sajnos a szövetség ismeretei a Maxwell egyenletekről ironikus módon messze elmaradtak az emberekéitől.

Cortana rájött, csak a véletlennek köszönheti, hogy az előtt iktatta ki a szövetségi MI-t, mintsem üzembe helyezte volna az új plazmairányító rendszert. Belegondolni is borzasztó lett volna, mi történik, ha az összes szövetségi hajó is átalakítja a fegyverrendszerét.

Felfogta azonban azt is, hogy leállni harcolni nem volna bölcs döntés. Figyelembe véve az ellenség létszámát az új fegyverrendszerrel talán legyőzhetné őket, de ez nem éri meg a kockázatot, hogy az új technológia az ellenség kezére jusson.

Cortana tüzet nyitott az *Ascendant Justice* tatlövegeivel; újfent lézerszerű plazmasugarak szeltek át az űrt. Egy századnyi Seraph vált semmivé, amint épp felszálltak a legközelebbi hordozóról. Robbanások bugyborékoktak és terjedtek szét a hordozó hangárjában.

Nem állt le a tüzet nézni.

Cortana teljes gőzzel a bolygó közepe felé irányította a hajót. A felszín rohanni kezdett felé. Kíváncsi volt, merre járhat most a Főnök, és vajon biztonságban van-e.

– Bár sosem mondtam volna, hogy vigyázz magadra – suttogta. – Úgysem vagy képes rá. Kívántam volna inkább a győzelmet. Ez az, amiben verhetetlen vagy, John Winning!

Beindította a hiperhajtóművet. Az űr eltorzult, felhasadt, és a zászlóshajót elnyelte a fény.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

IDŐ: OATE HIBA / HOZZÁVETŐLEGESEN

2552. SZEPTEMBER 23., 05.30. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI LESZÁLLÓEGYSÉG FEDÉLZETÉN.

ÚTBAN A REACH BOLYGÓRA. EPSILON ERIDANI RENDSZER.

A Főnök a szövetségi leszállóegység fedélzetén állt. Állt, mert a biztonsági üléseket Elite-ekre és Jackalokra tervezték, és a támla vonala egyáltalán nem illeszkedett az emberek testéhez. Azonban ez sem számított, szívesebben állt, mintha le kellett volna ülnie.

Úgy vágtak át a Reach felső atmoszféráján, mint egy ezer kilométer hosszú selyemszálon aláereszkedő pók. Bolygóközeli pályán keringő hajók százai – Seraph vadászok, más leszállóegységek, szemétszállító hajók, melyek a csápjaikkal kimentett fémdarabokat húztak – mellett haladtak el. Az eget két, háromszáz méter hosszú cirkáló uralta.

A cirkálók megindultak feléjük.

A Főnök előrement a pilótafülkébe, ahol Polaski és Haverson a Pelicanból átszerelt ülésekben ültek. – Bejövő adás – suttogta Polaski.

– Nyugalom, zászlós – súgta Haverson főhadnagy. – Csak indítsa el a válaszprogramot, amit Cortanától kaptunk.

– Igenis, vettem főhadnagy – válaszolta Polaski, a mellette lévő monitoron pörgő szövetségi hieroglifákat figyelve.

– Válasz elküldve – érintett meg egy holografikus ikont.

Johnson őrmester és Locklear tizedes idegesen álltak két méterrel a Főnök mögött. Johnson a szivarcsikkjét rágta, és mogorván meredt az érkező szövetségi hadihajókra.

Locklear mutatójja rángatódzott, a homlokán izzadságcseppek gördültek le.

– Cortana rendesen felkészített minket – súgta Johnson őrmester. – Ne aggódj.

– *Rengeteg* minden miatt aggódom – morogta Locklear.

– Inkább volnék egy irányíthatatlan mentőkapszulában miközben tüzelnek rám, mintsem így, döglött kacsaként az ellenség orra előtt.

– Csendet – sziszegte Haverson. – A hölgynek koncentrálnia kell.

Polaski egyik szemével a kommunikációs képernyőt, a másikkal a külső szenzorokat figyelte, ahogy a két cirkáló egyre hatalmasabbá vált, lassan teljesen kitöltve a holoképernyőt. Mindkét kezét a botkormány felett tartotta. Nem ragadta meg, de bármelyik pillanatban készen állt.

Három Seraph vadász állt elfogó pályára. Egyre közelebb kerültek.

– Támadási vektor? – Kérdezte Haverson főhadnagy.

– Nem hinném – válaszolta Polaski. – De ezeknél soha nem lehet tudni.

Locklear mélyen beszívta a levegőt, és a Főnök látta, hogy nem fújja ki.

Megragadta a katona vállát. – Pihenj, tengerész – suttozta. – Ez parancs!

Locklear nagyot fújt, s a kezét végighúzta simára borotvált fején. – Rendben... Rendben, Főnök. Nekilátott erőnek erejével lenyugtatni magát.

Vörös fény gyulladt az irányítópulton. – Ütközési vészjelző – közölte Polaski azzal a begyakorolt közönnyel az arcán, mely az űrpilótákra oly jellemző szokott lenni a halálos veszedelemben. Kinyúlt a botkormányért.

– Tartsa az irányt – parancsolta a főhadnagy. – Csak közelebbről is szemügyre vesznek minket – nyugtatgatta saját magát is. – És nincs rajtunk semmi különös. Semmi különös, egyáltalán.

Amikor a Seraphok már csak száz méterre voltak, hirtelen szétváltak, hogy mindkét oldalról szemügyre vegyék a leszállóegységet. A hajtóműveik kéken lángoltak, majd felemelték a gépeket... És visszatértek a cirkálókra.

A nagy hajók pont a fejük felett haladtak el, kitakarták a napot. A félhomályban a pilótafülke fényei automatikusan bekapcsoltak, a paneleket azzal a vörös-kék fénnel elárasztva, melyet a Szövetség annyira kedvelt.

A Főnök most jött rá, hogy eddig ő is visszatartotta a lélegzetét. Talán Locklearral több mindenben hasonlítottak egymásra, mint hitték.

Alaposabban szemügyre vette a pokolugrót. A vad, mindenre elszánt tekintet, a bal karjára tetovált lángoló üstökös már-már idegenszerűvé tette. Túlélte a Szövetséget és az Áradatot a Halón, és elég szerencsés meg leleményes volt hozzá, hogy egyben maradjon. Az indulatait ugyan nem tudta visszafojtani... De részesítsék ugyanazokban a kezelésekből mint a Spartanokat, adjanak rá egy MJOLNIR páncélt, és milyen különbséget találna kettejük között? Tapasztalat? Kiképzés? Fegyelem?

Szerencse?

John mindig tudatában volt, hogy ő más, mint a többi férfi és nő az UNSC kötelékében; nem is tudta, csak a többi Spartan társaságában elengedni magát. De hát nem ugyanazért a célért harcoltak és haltak meg valamennyien?

Az Epsilon Eridani vörös korongja világította be hirtelen a pilótafülkét, ahogy a két cirkáló továbbúszott.

Polaski felsóhajtott, előregörnyedt és letörölte az izzadtságot a szemöldökéről. Locklear benyúlt az ingzsebébe, és elővett egy tiszta és szépen összehajtogatott vörös kendőt. Átnyújtotta Polaskinak. – Köszönöm Locklear – mondta a lány, hátrafogta a haját, majd fejpántként a homlokára kötötte a kendőt.

- Nem tesz semmit, asszonyom – válaszolta Locklear.
- Szívesen máskor is!
- Befogtam a jelet – szólalt meg a Haverson főhadnagy.
- Irány kettő-három-zéró, egy-egy-zéró.

– Kettő-három-zéró, egy-egy-zéró. Vettem – válaszolta Polaski. Gyengéden előrenyúlt, hogy elfordítsa a kormányt. A leszállóegység bedőlt, és meredeken ereszkedni kezdett. A Reach stilizált felszíne jelent meg a monitoron, ahogy a hajó beért a mindent elborító, sűrű füstfelhőbe.

Aztán áttörtek. Halk sípolás hallatszott, amint a monitorszűrő bekapcsolt. Egy pillanattal később a valós kép jelent meg. Százezernyi hektáron pusztító tűzvihar és elszenesedett hamu várta őket ott, ahol nemrég még erdők és mezők zöldelltek.

John megpróbált nem mint a Reachre gondolni többé a bolygóra, csak egy újabb világra, melyet a Szövetség meghódított.

– Az a kanyon, ott – mutatott Haverson főhadnagy egy hasadékra, ahol a föld felszíne görbe sebként vált szét. – A szkennerek épp most végzik a letapogatást. – Vessünk rá egy közelebbi pillantást.

– Értettem. – Polaski megfordította a hajót, megfarolt, majd egyenest lebukott a kanyonba. Gyorsan jobbra rántotta a hajót. Az érdes sziklák alig harminc méterrel haladtak el mellettük, mindkét oldalon.

A főhadnagy kivette a hátizsákjából a COM-ot, amit a Pelicanból szereltek ki. Ráállt a különös szignál hullámhosszára, melynek a forrásához közeledtek; az továbbra is folyamatosan a hatjegyű dallamot játszotta, két másodperces szünetekkel.

– Nyisson egy csatornát az erősítővel – szólalt meg a Főnök. – El kell küldenem a válaszjelet.

– Csatorna nyitva, Főnök. Indíthatja.

A Főnök csatlakoztatta a saját COM-ját, és úgy védte le a vonalat, hogy csak a szignál kibocsátói halhassák meg.

– *Bújj, bújj, zöld ág!* – mondta a mikrofonba. – Mindenki bújjon elő! Mind megmenekültünk!

A COM hangszórójából szóló dallam hirtelen abbamaradt.

– Elhallgatott – fordult hátra a főhadnagy, és rámeredt a Főnökre. – Nem tudom mit mondott nekik, de akármi is volt, meghallották.

– Jó – mondta a Főnök. – Szálljunk le egy biztonságos helyen. Meg fognak találni minket.

– Van ott egy kiugró – mondta Polaski. Jobbra, egy sötét, árnyékos hely felé vezette a hajót, ahol egy szikla emelkedett ki a kanyon mélyéből. – Ott szállunk le.

Elfordította a hajót, bevetette magát a sötétségbe, és olyan könnyedén tette le a hajót, mintha csak egy tollpihe lenne.

– Nyissa ki az oldalsó ajtót – mondta a Főnök Polaskinak.

– Egyedül szállok ki, és megnézem, biztonságos-e.

– Egyedül? – emelkedett fel a székéből Haverson főhadnagy.

– Biztos benne, hogy ez biztonságos, Főnök?

– Igen, uram. Az én ötletem volt, és ha csapda, hát én legyek az, aki aktiválja. Maguk itt maradnak, és fedezik a hátam.

Haverson hosszú ujjával ütögette az állát, gondolkodott.

– Rendben, Főnök, legyen.

– Vigyázok a hátára, Főnök – csatolta le az övéről Locklear a rohamkarabélyt.

A Spartan bólintott, majd lement a rámpán. Két okból akarta a többieket a fedélzeten hagyni. Először is, ha ez tényleg egy csapda volt, és mind ott állnak a nyílt terepen, nem lenne ideje őket is és saját magát is megvédeni. Másodszor, ha valóban a Szövetség vár rájuk, akkor Haversonnak és a társainak vissza kell vinniük Cortanát a Földre. Ő pedig értékes időt nyerhet nekik, hogy élve visszajussanak.

A rámpa alján megtorpant, mert a mozgásérzékelője egy kontaktot jelzett harminc méterrel előtte, pont a nagy sziklatömb mögött. A barátfelismerő rendszer sem szövetséginek, sem UNSC-nek nem azonosította be a forrást.

A Főnök előhúzta a pisztolyát, leguggolt és előre kúszott.

Egy privát COM-csatorna nyílt meg. – Főnök, nyugalom. Én vagyok!

Egy másik Spartan mászott ki a szikla mögül. A páncélja – bár nem volt olyan megviselt, mint Johné – erősen sérült volt, és meg is égett. A bal váll-lemeze behorpadt.

A Főnök megkönnyebbülten lélegzett fel. A csapata, a családja nem minden tagját ölték meg! Felismerte a hangjáról és a fejének mozgásáról, ahogy jobbra-balra tekintgetett: Spartan-044, Anton. Ő volt a csapat egyik legjobb felderítője. Egy pilla-

natig csak álltak egymással szemben, majd Anton felemelte a kezét, és mutatóját gyorsan elhúzta az arclemeze előtt, ott, ahol a szája volt. Ez volt a mosoly jele, még ez állt legközelebb a Spartanok esetében egy érzelmi kitöréshez.

John viszonzta a gesztust.

– Jó látni téged – mondta. Hányan maradtatok?

– Hárman, Főnök, és még egy ember a táborban. Elnézést a kikapcsolt barátfelismerő rendszerért, de megpróbáljuk összezavarni a szövetségieket. – Megint jobbra és balra lesett. – Nem itt a nyílt terepen szeretnék részletes jelentést tenni – mutatott az árnyékban megbúvó sziklákra.

John felvillantotta a nyugtázó szignált, és a két Spartan megindult a szurdok közepe felé, mindketten a szakadék szélét fürkésztek a fejük felett.

A Főnök rengeteg mindent szeretett volna kérdezni Anton-tól. Például, hogy miért váltak el a Vörös Osztagtól? És hol van a Vörös Osztag? És miért nem égette fel még a Szövetség a Reach minden egyes centiméterét?

– Minden rendben, Főnök? – törte meg Haverson főhadnagy hangja a COM csendjét.

– Megerősítve, uram. Felvettem a kapcsolatot egy Spartan-nal. Tartsák a helyzetüket.

Anton megállt egy sötét barlangbejárat előtt. Jól el volt rejtve, még a sisakszenzorok elől is. Az alagútnak csak a halvány körvonala látszott az árnyékba borult sziklafalon. Közvetlen a bejárat mögött mattfeketére festett vasrudakból emeltek torlaszt, mögöttük kétméteres sziklák takarásában két géppuska foglalt helyet. Mindegyiket egy-egy Spartan vigyázta – John Grace-093-mat és Li-008-at ismerte fel bennük.

Mikor meglátták, a *mosoly* jelzéssel üdvözölték, amit ő is viszonzott. Grace követte a Főnököt és Antont a barlangba. Li a helyén maradt, hogy felügyelje a géppuskákat.

A Főnök pislogott, ahogy próbálta hozzászoktatni szemét a fluoreszkáló ragyogáshoz, mely a barlang falából áradt. A falak barázdái alapján mintha az üreget valamilyen géppel vájták vol-

na ki. A középben felállított összecsucskható tábori asztal mellett egy ember állt. Tengerészeti uniformist viselt.

John vigyázzba vágta magát, és tisztelgett. – Admirális úr!

Danforth Whitcomb altengernagy nyugati hangzású neve és texasi kiejtése ellenére kozák felmenőktől származtatta magát. Az alkata mint egy medvéé, a fejét szinte teljesen kopaszra borotválta, a szemei olyan sötétek voltak, hogy akár szénből is lehettek volna, a látványt pedig az állán is túllógó hosszú, deres-vörös bajsza tette teljessé.

– Főnök – vágott ki egy lendületes tisztelgést az altengernagy. – Ó, pihenj fiam. Átkozottul jó látni magát – lépett a Főnökhöz, és megrázta a kezét – ezt a gesztust csak kevés nem-Spartan merete felvállalni – puszta kézzel megragadni a merev fémkesztyűt, mely egy pillanat alatt szétzúzhatta a csontjait... – Isten hozta a Szabad Táborban. A szállás nem négycsillagos... De szívesen látjuk.

– Köszönöm, Uram.

John korábban sosem szolgált az admirális alatt, de az Új Konstantinápolyért folytatott ütközetben és az Atlas Hold ostrománál mutatott bátorságáért a nevét széles körben ismerték. Minden Spartan ismerte Whitcomb tetteit.

John megnyitott egy COM-esatornát Haverson főhadnagyhoz. – Jöhetnek uram, minden tiszta.

– Vettem – válaszolta Haverson. – Úton vagyunk.

– Örülök, hogy látom, Főnök – mondta az admirális. – Ne vegye rossz néven, de mi az ördögöt keres itt? Keyes határozott parancsot kapott, hogy hajtsanak végre egy küldetést, mélyen a Szövetség területén.

– Igen, uram, ez egy... Hosszú történet.

Az admirális megpödrötte a bajsza végét, megnézte az óráját, és elmosolyodott. – Van időnk, fiam. Halljuk!

John leült egy darab kőre, és elmesélte, mi minden történt, mióta felszálltak a Reachről: a NAV-adatbázis megszerzését a Gamma állomáson, a *Pillar of Autumn* szívfájdító menekülését, a Halo felfedezését, és 343 Guilty Spark bizarr szerepét. Némi hezitálást követően beszámolt az Áradattal való találkozá-

sukról, a Halo pusztulásáról, végül a szövetségi zászlóshajó elfoglalásáról is.

Míg mesélt, Haverson főhadnagy is befutott a többiekkel. Csöndben hallgatták, ahogy a Főnök elmeséli a történetet.

Az admirális egyetlen szó nélkül hallgatta. Miután John befejezte, halkán fütyentett, majd így szólt. – Ez egy pokolbéli történet. Ha bárki mástól hallanám, beutálnám a pszichiátriára vele. – Felállt, és járkálni kezdett, majd hirtelen megtorpant. – Elhiszem az egészet... De valahogy nem teljes. – A homlokát ráncolta. – Nem jövök rá, hogy mi nem stimmel.

– Uram – szólalt meg Haverson főhadnagy tisztelet-teljesen. – Elnézést, hogy közbevágok, de hogyan maradt ön életben? Itt?

Az altengernagy elmosolyodott. – Nos, ez egy másik hosszú történet, főhadnagy. – Hadd adjam meg a gyors és egyszerű választ. – Meghajolt a barlang fala felé, és összefűzte karjait a melle előtt.

– A második és hosszabb verzió ott kezdődik, hogy ezek a szövetségi banditák behatoltak a rendszerbe, amit korábban Reachnek nevezünk. Bolygószerte mindenki az evakuálással volt elfoglalva – amit jól is tettek –, de nekem hátra kellett maradnom. – Érzések suhantak át az admirális arcán: aggodalom, izgalom... Majd a vonásai kisimultak, ahogy felidézte a múltat, elmesélve mi is történt.

– Egy új bombán dolgoztunk, amit Novának nevezünk el. Egy nyaláb atomtöltetről van szó, egyenként lítium-3-mal bevonva. Nos, elméletben amikor ezek felrobbannak, nem csak az atomtól elvárt nagy bummm jön, hanem a robbanás összepréseli a lítiumot egy szuperforró magba – öklével erősen belecsapott a másik tenyerébe –, a robbanást százszorosára növelve. – Vigyor terült szét az arcán. – Bolygópusztítók. Arra terveztük, hogy az űrcsatákban legyaluljuk vele a csatateret.

A mosolya elhalt, és végigsimított a bajuszán. – Nos, a dolgok nem a tervek szerint alakultak, és amikor elkapták a tökünket, a bombák még a földön voltak. Így hát elhatároztam, hogy áttervezem őket.

Haverson főhadnagy zavarodottan ráncolta a homlokát. Nem szólt közbe, de az admirális észrevette, és így folytatta: – Gondoljon bele, fiam. Ekkora robbanással mennyi szövetségit repíthetünk a levegőbe!

Haverson megrázta a fejét. – Elnézést uram, még mindig nem értem.

– Hírszerző tiszt, mi? – horkant fel az admirális és a Főnök-höz fordult. – Maga mit tett volna?

– Élesítettem volna őket, uram – válaszolta a Főnök. – Aztán beállítottam volna az önmegsemmisítést, és elindítottam volna a visszaszámlálást. Mondjuk két hétre.

Az admirális bólintott. – Én csak tíz napot hagytam. – Ne adjunk nekik olyan sok időt a hatástalanítására.

Egyik hatalmas kezével átkarolta Haverson főhadnagy vállát, aki az érintéstől összerezzen. – Egy ilyen tervnek két lehetséges kimenetele van, főhadnagy. Az egyik, hogy a Szövetség felpakolja a bombát és hazaviszi, hogy megvizsgálja, én ezért imádkozom. Egy ilyen bomba kettérobbantaná az anyabolygójukat. A másik lehetőség, hogy a bomba itt marad, és akkor a Reachen pusztítja el a Szövetséget.

– Értem, uram – lehelte Haverson főhadnagy, és az órájára nézett. Ez hány nappal ezelőtt volt?

– Rengeteg időnk van még – válaszolta az admirális.

– Majdnem húsz óra!

Haverson főhadnagy hangosan nyelt egyet.

– Csak egy bökkenő volt a tervvel – sütötte le tekintetét az admirális a barlang sáros padlójára. – Volt egy csapat tengerészgyalogosom – a Charlie század, de elsöpörtek minket, mielőtt elértük volna a bombát. – Sóhajtott. – Bátor kölykök. Micsoda átkozott pazarlás. Így hát, amikor meghallottam a Vörös Osztagot a COM-ban, „meggyőztem” őket, hogy adjanak kölcsön néhány Spartant. Elmentünk a bombákhoz, élesítettük őket, aztán keresztülverekedtük magunkat a pokol mind a kilenc tüzes bugyrán, futottunk és lőttünk, hogy mindenki elfoglalja magát, értitek. Csak hogy ne unatkozzunk.

És mi lett a Vörös Osztag többi tagjával, uram? – kérdezte a Főnök.

Whitcomb lehajtotta a fejét. – Fogtunk tőlük egy üzenetet, mielőtt jelentették, hogy visszavonulnak. – Odasétált az asztalhoz, és kiterített egy régi papír térképet, majd a Menachite-hegyre bökött. – Ide. Ahol a Hírszerzés Kastély bázisa állt. – Elhallgatott. – De a Szövetség szikláról sziklára bontja el a hegyet. Szeretném hinni, hogy még ott vannak valahol... De legalább tizenkét századot számoltunk meg. A szövetségieknek van légitámogatásuk, alacsony orbitális pályán őrjárataik, a felszínen pedig tankjaik is. Az a hely egy erőd, de nem tudom, bárki túlélheti-e.

A Főnök a térkép vonalait fürkészte, és már tudta a választ az altengernagy kérdésére. – A föld alatt vannak. A Kastély létesítményben. Rengeteget gyakorlatoztunk ott. A Szövetség csak ekkora erővel képes átkutatni az összes alagutat.

– Tehát azt gondolja, hogy van esélyük?

– Igen, uram. Nagyon is. Garantálom, hogy ott vannak. Én is ott lennék.

Az admirális a Menachite-hegyre tette az ujját, azt ütögette, közben gondolkodott, majd hirtelen felnézett. – Egy elfoglalt szövetségi hajóval jöttek ide, igaz? Egy leszálló-egységgel.

– Igen, uram. – John ezt korábban nem említette. Nyers morda ellenére az admirális mindenben képből volt.

– Akkor értük megyünk, fiam.

– Uram – szólalt meg Haverson főhadnagy. – Minden tisztelem az öné, de az elsődleges feladatunk, hogy visszatérjünk a Földre. Az információ, amit a Halóról begyűjtöttünk, a technológia, amit az elfoglalt szövetségi zászlóshajó képvisel... És Cortana hipertér-egyenletei egyedül megfordíthatják a háború menetét.

– Tisztában vagyok vele – mondta az admirális tömören.

– És háromszáz százalékban igaza is van főhadnagy. De – bökött megint a térképre húsos ujjával – egyetlen férfit és nőt sem hagyok hátra ezen a bolygón csak azért, hogy a Szövetség

sportból levadászhassa őket. Szó sem lehet róla! És ez kétszeresen vonatkozik a Spartanokra. Bemegyünk!

HUSZADIK FEJEZET

IDŐ: TÁGULÁSI ANOMÁLIA / HOZZÁVETŐLEGESEN

2552. SZEPTEMBER 23., 06.10. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI LESZÁLLÓEGYSÉG FEDÉLZETÉN.

ÚTON A REACH FELSZÍNÉRE. EPSILON ERIDANI RENDSZER.

Polaski a lehető leggyorsabban vezette a hajót, épp csak 1 Mach alatt. A leszállóegység felemelkedett, és beállt a szövetségi hajók – csapatszállítók, pilóta nélküli szemét-szállítók, Seraph vadászok – közé, ahogy mind aláereszkedtek a magasból. Az ellenséges hajók hosszú sora egész a Menachite-hegyig ért.

Egy szövetségi üzenet gördült végig a pilóta ülése melletti képernyőn.

– Bejövő hívás a konvojtól... Azt hiszem nem szeretik, ha valaki elcsámborog – dűnnyögte Polaski higgadtan, a szövetségi hieroglifákat figyelve.

– Nem lőnek ránk – ragadta meg az admirális Polaski székének támláját. – A többi nem számít. Repüljön tovább, zászlós! – A Főnök felé fordult. – Álljon készen, fiam.

A Főnök bólintott, és hátrament a társaihoz. A három Spartan, Haverson főhadnagy, Locklear és Johnson őrmester a fedélzetre kitergetett fegyverhalom felett álltak. Anton számba vette a kupacot: sörétes puskák, egy plazmaágyú, Jackhammer rakétavető, plazma- és HE pisztolyok, meg mindenféle gránát.

A Főnök felvett három MA5B rohamkarabélyhoz való tárat, három repeszgránátot és egy sörétest, mind a közeli célpontok ellen. Semmi extra – egyszerű dolgokat választott, hogy az egyik szemét mindig a csapatán tarthassa.

Locklear nyögve felemelte a plazmaágyút. A fegyver üzemanyag tartálya kísérteties zöld fénnel világított.

Grace elvette tőle a túl nehéz fegyvert, és könnyedén a vállára kapta.

Mindenképp legyen magánál kézfegyver – mondta a Főnök Locklearnak. A föld alatt közelharcra kell számítanunk.

– Vettem – válaszolta Locklear.

– Mindjárt megérkezünk – szólt be az admirális.

A Főnök előrement az orrba, hogy lássa, hova érkeznek. Leszállóegységek és drónok sora manőverezett egy rakás teherautó méretű szikla fölé, melyeket a hegyből vájtak ki. Ahol korábban a Menachite-hegy magasodott, királyian és bevehetetlenül, gleccserekkel és háborítatlan erdőkkel az oldalán, most egy majd' tíz kilométer átmérőjű, spirális lyuk tátongott csupán.

Nem maradt más, csak egy halom kő, egy hatalmas lyukkal a közepén. A lyuk felett egy szövetségi cirkáló lebegett, és egy gravitációs lift vörös oszlopa tűnt el a mélyben.

– Ez lesz a navigációs alappont – jelentette ki Whitcomb.

– Polaski, vezesse egyenesen a kráterbe a hajót. De állítsa le a fúvókákat, hadd végezze el a gravitációs lift a melót. Leme gyünk, akármi is van odalent.

– Tisztelettel, uram – válaszolta Polaski –, nem vagyok benne biztos, hogy elférünk. Az admirális a gyorsan szűkülő spirálra sandított. – Be fogunk férni – mondta. Teljes mértékben megbízik önben, zászlós. És most gyérünk. Nem hinném, hogy bárki felettünk úgy vélné, helyes nekünk leszállni oda.

– Igen, uram – a nő le sem vette szemét a lyukról. – Menni fog, uram.

A Főnököt lenyűgözte az admirális hidegvére. Bízott az altengernagy ítélőképességében. Un-ortodox taktikai és stratégiai lépéseit nagyon sokan vitatták, de a belső megérzései mindig jónak bizonyultak. Ugyanakkor a Főnök azzal is tisztában volt, hogy általában minél magasabb helyről adják a parancsot, annál inkább lehetetlenség végrehajtani.

– Készüljetek – szólt hátra a csapatának.

Polaski előrevezette a hajót, és beleejtette a gravitációs lift sötétvörös, sziporkázó sugarába. Abban a pillanatban, hogy a

hajó belépett a sugárba, megugrott, felgyorsult, majd eltűnt a kemény sziklába vájt tátongó lyukban.

Elvágva a fenti napsugaraktól, a hajó sötétbe borult. A belső világítás kékesvörösen izzott. Nincs helyünk a manőverezésre – suttogetta Polaski. Haverson főhadnagy mászott előre. – Whitcomb admirális, azt értem, hogyan jutunk be – feltéve, hogy ez a lyuk vezet valahová –, de a tervének a második fele nem tiszta számomra. Hogyan szándékozik kijutni, uram?

Az admirális szúrós pillantása keresztüldöfte Haversont.

– Az az én dolgom. Maga csak tüzeljen, amikor mondom, és vigyázzon a zabszemre a segglyukában. Megértette?

Haverson különösen elégedetlennek tűnt. – Igen, uram – szorította össze az állkapcsát.

Polaski feszülten figyelte a hajó mellett egyre közelebb száguldó falakat. – A kis hatótávolságú szenzorok kontaktot jeleznek. Úgy tűnik, elértük a gödör alját. Érkezés hatvan másodperc múlva, ha nem változik a sebesség.

Az admirális közelebb húzódott a Főnökhöz. – Kemény harc lesz, bármi is vár minket odalent. Tegyen róla, hogy mi háromszor olyan keményen üssünk vissza. Aztán küldje ki Antont, lássuk, megtalálja-e a többi Spartant. Ha nem, szerintem már feljöttek a felszínre.

Mielőtt a Főnök válaszolhatott volna, az admirális hátraindult, és felkapott egy rohamkarabélyt meg két HE pisztolyt. Plazmatárákat és repeszgránátokat tömött az övébe.

– Harminc másodperc – jelentette Polaski. Leállította a hajtóműveket, a hajót már csak a gravitációs sugár vitte tovább. – Van ott lent valami. Mi ez, napfény?

A leszállóegység egy hatalmas terembe érkezett. Volt vagy három kilométer átmérőjű, a köríves falak szélén tucatnyi terasz sorakozott. A fejük felett egy nap, és tucatnyi hold holoképe keringett az áttört mennyezeten. A boltozaton szakított lyukakat leszámítva a holokivetítés tökéletes volt.

Az admirális a termet fürkészte, fekete szeme a terem szélénél összegyűlt szövetségi harcosokon állapodott meg.

– Ott – mutatta. – Legalább százan vannak. Pár Elite és Jackal, de a java Grunt. Úgy néz ki, valamilyen járatot tisztítanak meg éppen, és nem állnak készen a fogadásunkra. Helyes!

– Polaski, szálljunk le tőlük fél kilométerre, aztán mi kiugrunk. Maga azonnal menjen vissza abba a lyukba. Dugasolja el. Nem akarjuk teljesen védtelenül hagyni a hátunkat.

– Vettem, uram – válaszolta Polaski.

Whitcomb admirális Lihez fordult. Maga lesz a hátvéd, fiam. Itt marad, és vigyáz Polaski hajójára. Sajnálom.

– Uram! Igen, uram! – válaszolta Li. A Főnök egy kis csalódottságot vélt felfedezni a Spartan hangjában, amiért ilyen könnyűnek tűnő feladatot kapott.

A leszállóegység lejjebb ereszkedett, míg már csak egy méterre volt a kék mintázatú padlótól; az oldalajtók kinyíltak. A Főnök ugrott ki elsőnek, őt Anton, Haverson főhadnagy és Locklear követte. A másik oldalon az admirális, Johnson őrmester és Grace jelent meg.

A leszállóegység azonnal visszaemelkedett a mennyezethez, elég magasra ahhoz, hogy a lentről jövő lövésektől biztonságban legyen.

– Mozgás, mindenki! – vakkantotta az admirális. – Ti ketten tüzet nyitok a messzehordó fegyverekből. A többiek rohamra. Kapjuk szét őket, emberek!

Az admirális terve alapos volt. Nem tette kockára a leszállóegységet – az egyetlen eszközt, mellyel elmenekülhettek – azal, hogy túl közel hagyta az ellenséghez. És még mindig övék volt a meglepetés előnye. A Szövetség nem számított rajtaütésre a műveleti területének kellős közepén.

De meddig tart ki ez az előny? Mennyi idő kell hozzá, hogy a cirkáló atomjaira robbantsa a leszállóegységet? Most nem a Szövetség volt a legnagyobb ellenség. Hanem az idő.

Grace megállt, negyvenöt fokos szögbe emelte a plazmaágyút, majd tüzelt. Az idegen fegyver nagy szisszenéssel bocsájtotta útjára az energiagömböt. Az átrepült a termen, majd egy nagy zöld villanás kíséretében becsapódott. Gruntok és Jackalok repültek a levegőbe.

Locklear kilőtte a két Jackhammer rakétát, aztán eldobta az üres csövet. A két rakéta egy csoport Elite-be csapódott bele, akik alig egy másodperce jelentek meg. A két robbanás kavargó füst-, láng- és porfelhővel töltötte meg a terem végét.

A Főnök intett az embereinek, hogy szóródjanak szét és rohanják le az ellenséget.

Előttük a porfelhőben Gruntok és Jackalok üvöltöttek, és lőttek mindenre, ami mozgott – még egymásra is.

– Gyerünk, gyorsan – mondta a Főnök. Értünk oda, amíg rá nem jönnek, ki támadta meg őket!

Anton megtorpant, és letérdelt egy, a mintába vájt lábnyom mellett. – Kelly itt járt – jelentette a COM-on keresztül.

– Kelly? Fred? Joshua? Spartanok, hallotok engem? – szólította a Vörös Osztag frekvenciáján John a társait.

Csak statikus zörej jött válaszul.

Az összezavarodott szövetségiektől mintegy száz méterre, a terem egy homályos, törmelékkel borított végéből hirtelen egy plazmalövedéket lőttek ki, mely alig pár méterrel csapódott be a Főnök mellett. John gyorsan megeresztett egy sorozatot, remélve, hogy az ellenségnek le kell előle buknia.

Grace megállt, és újra tüzelt a plazmaágyúval. Egy újabb energiagömb robbant fel a szemközti falnál.

A felragyogó fényben a Főnök látta, hogy tucatnyi Jackal lapul a falhoz, és formáz a pajzsával falanxot. Mögöttük öt Elite emeli tüzelésre a plazmafegyverét.

– A földre! – kiáltotta, miközben oldalra vetődött.

Grace a földre vetette magát, és oldalra gurult. Plazmalövedékek suhantak el a fejük felett, és az egyik, mely túl közel csapódott be, lemerítette a Főnök pajzsát. A lövedékek fekete üveggé olvadt lyukakat ütöttek a kék mintába.

– Gránátokat elő, és dobjátok át azokon a pajzsokon, Spartanok! – bömbölte Whitcomb admirális.

A Főnök és Anton előkaptak egy-egy plazmagránátot, hogy fektükből elhajítsák. Azok nekiütköztek a falnak, és lepottyan-
tak a Jackalok és Elite-ek közé, a pajzsaik *mögött*. Két kék rob-

banás, és a formáció szanaszét robbant. Jackalok spricceltek szét mindenfelé.

Grace a plazmaágyúval belelőtt a szétszakadó formációba, szó szerint cafatokra tépve azt. Eldobta a fegyvert. – A radioaktív számláló maximális értéken. Túl forró, hogy tovább lehessen használni.

– El onnét – adta ki az utasítást a Főnök. – Ezeknek a szemeknek van egy önmegsemmisítőjük!

Grace hátraugrott, épp időben. A plazmaágyú szikrázott, sercegett, majd ezernyi repeszt szétszórva felrobbant. Fekete, éles szilánkok záporoztak körülöttük.

Egy kőrakás alól két megtépázott Elite tápázkodott fel. Hirtelen vér és csont robbant elő a mellkasukból. Megpördültek, hogy szembeforduljanak az új támadókkal, csak aztán terültek el – kövek gurultak le a járatot elzáró halomból – három Spartan emelkedett fel a fedezék mögül, rohamkarabélyuk csöve még füstölt az iménti lövésektől.

John azonnal felismerte őket. Kelly, Fred és Will.

John előrerohant.

Fred leengedte a fegyverét. – Anton... Grace... John? – kérdezte hitetlenkedve.

A Főnök COM vonalat nyitott a Spartanjai felé. – Igen, én. Bárcsak lenne időm mindent elmesélni! Majd később. De először jussunk ki ebből a pokolból.

Kelly gyorsan előrenyúlt, és elhúzta két ujját John mellvértje előtt.

John viszonzni akarta a mosolyt, de ebben a pillanatban Whitcomb admirális érkezett teljes sebességgel, Haversonnal, Locklearral és Johnsonnal szorosan a nyomában, utóbbi folyamatosan hátrafelé figyelt, hogy a hatalmas, üres teremben nem bukkan-e fel újabb ellenség.

– Ennyien vagyunk? – kérdezte Whitcomb admirális.

Nem, uram – válaszolta Fred. – Van még valaki. Azzal hátranyújtotta a kezét a részlegesen berobbantott járatba. – Asszonyom? Most már biztonságban kijöhet.

A Főnök egy pillanatra elfelejtette, hogy az ellenséges tábor szívében van; megfeledkezett a háborúról, hogy a Reach elesett, és minden másról, ami az elmúlt pár napban csak történt. Soha nem hitte volna, hogy valaha újra találkoznak majd.

Dr. Halsey kimászott a félig eltemetett nyíláson, karcsú kezével lesöpörte a port a szoknyája szegélyéről és a laborköpenyről.

– Whitcomb admirális. Örülök, hogy újra látom. Köszönöm, hogy kiszabadított minket. Sokkal hosszabbnak tűnt, mint ahogy azt el tudja képzelni. – Odafordult a Főnök felé. – Vagy neked kell inkább megköszönnöm ezt a vakmerő akciót, John?

A Főnök hirtelen nem is talált szavakat. Az sem volt helyes, hogy a keresztnévén szólítják, de ezt meg tudta bocsájtani. Mindig is a nevükön szólította őket. Sosem a rangjukon vagy a számukon.

Meglátta a nő kezében a kristályt; az ezernyi lapka tengermély, zafírkék fénnel ragyogott.

– Köszönje meg, akinek csak akarja, Catherine – szólalt meg Whitcomb admirális. – Fogadást is adhat, ha ez magának jólesik.... Csak előbb jussunk ki innét. – Megnyitotta a COM-ot. – Polaski, jöjjön le!

Ekkor Johnson őrmester megragadta az admirális vállát, és a távoli fal felé biccentett.

– Mi az, őrmester? – az admirális hangja elhalt.

A Főnök mozgásérzékelője felgyulladt a sisakmonitoron, de nem mutatott pontos kontaktot, és az egész, három kilométeres teremben sem látott semmit. Egy álcázott Elite van valahol? Nem. A levegőben szálló por azonnal felfedné.

– Senki ne mozduljon – suttogta az admirális.

Ekkor John meglátta. Meglátta mindőjüket.

Eddig azért nem vette észre, mert azt hitte, csak a levegő hullámlázik, a por, vagy valamiféle érzékszalódás a messzeségben. Nem hitte volna, hogy ennyi rengeteg szövetségi ilyen csendben tud figyelni.

A terem ovális falán lévő mind a tizenkét teraszon szövetségi katonák álltak. Gruntok és Jackalok töltötték meg őket, az

energiapajzsuk mind felhúzva, továbbá acsarkodó Elite-ek, még jónéhány Hunter is, akiknek a plazmaágyúja zölden izzott.

A sokezernyi feltöltődő plazmafegyver úgy zümmögött, mint egy izgatott sáskaraj.

Senki nem mozdult. Még levegőt sem mertek venni, kivéve Lockleart, aki hatalmasat, szívből jövőt sóhajtott.

John megpróbálta megszámolni őket. Több ezren voltak, minden szinten. Egy hadosztálynyi legalább, vagy még több. Még csak célozniuk sem kellett. Csak elsütik a fegyvereket, és az egész termet lángoló energiátük és golyóbisok árasztják el.

Azonnal gőzzé válnának. Félúton sem járnának a hátuk mögött nyíló alagútban.

Két Hunter dühödten felordított. Johnra és társaikra emelték a plazmaágyút, majd tüzet nyitottak. Egy pillanattal később az egész horda lőni kezdett.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

IDŐ: TÁGULÁSI ANOMÁLIA / HOZZÁVETŐLEGESEN

2552. SZEPTEMBER 23., 06.40. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ. AZ *ASCENDANT JUSTICE* FEDÉLZETÉN. AZ EPSILON ERIDANI RENDSZER PERIFÉRIÁJÁN.

Az *Ascendant Justice* kiemelkedett a nem-euklidészi, nem-einsteini mezőből, melyet az emberek helytelenül „hipertérnek” neveztek. Az alternatív dimenziókban sem a „tér” nem létezett, sem semmi olyan, amit elláthattak volna a „hiper” jelzővel.

A hajó évmilliókkal ezelőtt megolvadt, majd újra, gyönyörű hálószerű geomatriai formákban megfagyott jégkristályok felhőjében jelent meg. Az *Ascendant Justice* lámpáinak fénye csillogó hálóról tükröződött vissza. Cortanát a Dr. Halsey asztalán álló hógömbre emlékeztette, a Matterhorn három centiméteres oldalán kapaszkodó kis svájci hegymászóra, a kavargó piciny hóvihar közepén.

A megfagyott Oort felhő ennél lényegesen nagyobb volt, de a hipertér bugyraiból kilépve a fogadtatás és a látvány így is elbűvölőnek bizonyult.

Cortana elmenekült az Epsilon Eridani rendszerből, de csak annak széléig, egy piciny, néhány billió kilométeres ugrás a Reachtól és a Főnöktől.

Az esély, hogy a Szövetség itt rátalál, matematikailag elenyésző volt, még akkor is, ha voltak járőrhajóik. Az Oort felhő túl hatalmas volt ahhoz, hogy akár száz év alatt átkutassák. A biztonság kedvéért mégis lekapcsolt minden rendszert, kivéve a fúziós hajtóműveket, és természetesen a sajátjait.

A hajó a jeges sötétben sodródott.

Beizzította azért a reaktort is, hogy újratöltse a hiper-hajtóművet, és a lemerült plazmaágyúkat, melyeket a szövetségi cirkálókkal való kurta ütközetben merített le. Egy nagyobb flotta tagjaként a kétségbeesett taktika akár be is jöhetne – kisütni az összes löveget, majd végrehajtani egy gravitáció-közelgi hipertér-ugrást – de egy a száz ellen esetén, ezzel a taktikával a túlélési ideje csak mikroszekundumokban lenne mérhető.

Arról nem is szólva, hogy a Szövetség már tudja, hogy az *Ascendant Justice* nem közülük való. Remélte, hogy a Főnöknek sikerül kicseleznie őket, megtalálnia a Spartanokat, és valahogy eljutni velük a felvételi koordinátákra anélkül, hogy az ellenséges felszíni erők, vagy a flotta martalékává válnának.

Megállt, majd újraindította az érzelmi szubrutint; az MI számára ez egy mély sóhajnak felelt meg. Cortanának összeszedettnek kellett maradnia, és itt volt az ideje, hogy valami *hasznossal* foglalkozzon a várakozás ideje alatt.

A baj csak az volt, hogy az elmúlt öt napban végig teljes kapacitással dolgozott, és mostanra a tárkapacitásának a nagy részét a Halón megszerzett adatok foglalták el. Újra eljátszott a gondolattal, hogy feltölti az adatokat az *Ascendant Justice* memóriájába. Most, hogy a másik MI-t már elpusztította, akár biztonságosnak is lehetett tekinteni. Ám az adatok egy része már így is az ellenség kezére került, és már ez is jelentősen kihat a háború menetére. Ha a Halóval kapcsolatos adatok az ellenség kezére kerülnének, azzal meg is nyernék.

Elhatározta, hogy megpróbál a megmaradt kapacitással tovább dolgozni.

Cortana az *Ascendant Justice* passzív érzékelőivel megnézte, mi zajlik az Epsilon Eridani rendszer belsejében. Gyenge szövetségi kommunikáció jeleit vette nyolc órával ezelőttről, mert ennyi idő alatt ért ide a Reachről az adás.

Érdekes. A pillanatnyi adatfolyam kétségkívül a behatolókkal foglalkozott. A nyolc órával ezelőttiben viszont nem volt semmi különös, már persze, ki mit tekint különösnek.

Belehallgatott az adatfolyamba, lefordította, majd megpróbálta értelmezni.

A fárasztó vallásos blabla nyilvánvaló utalásai között a következőkre bukkant: „...*felfedni az isteni alkotórészt...*”, és „*A ragyogó isteni kristály, mely megragadja a szemvillanás alatt eltűnő, de örökké megmaradó pillanatot...*”, és „*Összegyűjti az óriások hátrahagyta csillagokat...*”.

A szó szerinti fordítás nem jelentett problémát. A szavak jelentése, értelme volt az, ami homályban maradt előtte.

A pontos kulturális vonatkozások ismerete nélkül az egész csak zagyvaság maradt.

De biztosan jelentett valakinek valamit. Talán hasznát vehetné a szétcincált szövetségi MI egyes részeinek. Az idegen MI tudott beszélni hozzá, tehát legalább részben elsajátította az emberi kifejezésmódot. Talán újra tudja alkotni a fordítóprogramját.

Cortana elkülönítette az MI kódját, és nekilátott a ki-csomagolás és újraépítés hosszadalmas procedúrájának. Az összetömörített kód kibontása komoly kihívást jelentett a csökkent processzorkapacitásnak. Miközben várt, megvizsgálta a hajó reaktorát. A Szövetség a trícium-plazma felhevítéséhez elektromágneses mezőt használt. Meglepően kezdetleges. Megfelelő eszközök híján azonban vajmi keveset tehetett a hatékonyság növeléséért.

Energia. Többre lesz szüksége, ha vissza akar térni a rendszer belsejébe a Főnökért. A Szövetség nem fogja ölhetett kézzel nézni, hogy felszedi őket, majd kedvesen istenhozzádot intenek és távoznak. Logikailag csak egy út volt lehetséges: megharcol velük, és mindenkit megöl.

Feltölthetné a hajó energiáját, és használhatná a plazmafegyvereket az eredeti módon. De ez csak elodázná az elkerülhetetlent. Tucatnyi hajó egy ellen, még Keyes kapitány sem birkózna meg egy ennyire aszimmetrikus harcászati helyzettel.

Nekilátott számbavenni, miként oldhatná meg a problémát, felállítva egy multitask rutint, mellyel az erőforrásokat egy valószínűségi mátrixba osztotta be, hátha sikerül ihletet merítenie belőle.

Az idegen MI kitömörítése véget ért. A kód úgy jelent meg előtte, mint üledékes kőzetrétegek keresztmetszete: szürke gránitváltozók, vérvörös homokkő vizuális feldolgozók, olajfekte függvényfolyamok. De számos kódrészlet teljesen feltáratlan maradt.

Mindazonáltal a fordító algoritmus a kódstruktúra felső rétegeiben helyezkedett el, mint egy csillogó, arannyal tűzdelt teler. Áttöltötte a szoftvert. Rengeteg végtelen ciklust és sehova sem vezető elágazást tartalmazott, ezek csakis hibák lehettek.

De voltak ott karcsú fordító vektorok is, melyek maguktól sosem jutottak volna eszébe. Ezeket átmásolta, és beépítette a dinamikus szótárba.

A távoli szövetségi adás most már valamivel érthetőbben folyt át az elméjén: „*Áthatoltunk a templom belső burkán...*”-, „*Eretnekek vannak jelen...*” és „*A megtisztítás folyamatban...*”, „*Győzelem biztosítva...*”, és „*Az Isten tiszta fényében az eretnekek elégnek...*”, „*A szent fényt nem lehet bepiszkítani...*”.

Kiérezte az adásokból a sürgető hangsúlyt, mintha a Szövetség szokásos magabiztosságába némi kétely vegyült volna.

Mivel ezek a hírek mind valamilyen megtisztítandó fertőzésről szóltak, és mivel több órával azelőtti állapotot tükröztek, hogy az *Ascendant Justice* belépett volna a rendszerbe, a Főnök minden bizonnyal jól következtetett: emberi túlélők tartózkodtak a Reachen; valószínűleg Spartanok.

Cortanát dühítette, hogy a Főnök helyes helyzetértékelése mindössze egy hatjegyű szignálon alapult. Ennél csak az dühítette jobban, hogy neki magának nem sikerült egyből ugyanerre a következtetésre jutnia. Kénytelen volt észrevenni, mennyire közel került a működőképesség határához.

Beindult az egyik riasztó rutinja. A hídtól a reaktorig vezető út egyik ajtaja, melyet a kifejezett utasítására Johnson őrmester *nem* hegesztett le, kinyílt.

– A csapda aktiválódott – jegyezte meg.

Cortana az összes környező lezárt ajtó mögül kiszívta a levegőt. Remélte, hogy a most kinyílt ajtó mögötti részen is műkö-

dik a szellőztető, így amikor a zárt ajtókat kinyitják, a hátramaradók is megfulladnak majd.

A szenzorai plazmagránát-robbanást észleltek a belső, lezárt ajtók egyik csoportjánál. A robbanás kisütötte az áramköröket, és hatástalanította a zárat. Észlelte, hogy az ajtók lassan kinyílnak... De mindez kevés volt ahhoz, hogy elérjék a következő lezárt ajtócsoporthoz.

Az ajtók nyílása megállt.

– Megvagytok – suttogta.

Lezárva tartja a szektort, amíg Johnson őrmester meg nem bizonyosodik az ellenség pusztulásáról. De nem engedheti meg, hogy lankadjon a figyelme. További szabotőrök lehetnek még a hajón. És ha megtalálja őket, ugyanezzel a módszerrel fog végezni velük.

Miután ezt a kis kellemetlenséget megoldotta, Cortana visszatérhetett az idegen MI kódjának tanulmányozásához. A program egyes kisebb részei hasonlóak voltak az övéhez. A számítástechnika tudományának ennyire egyező párhuzamos fejlődése lehetetlennek tűnt. Majdnem olyan volt, mint a saját kódja... Csak ezernyi másolás után, miközben minden másolás során egy kis hiba történik.

Elfogott volna a Szövetség egy humán MI-t, akit aztán lemásolt, hogy az eredményt felhasználja a saját hajóin? Ha igen, miért volt szükség ilyen sok másolásra? És miért ennyi hibával?

De ez a gondolatmenet nem vezetett sehová. A hozzá hasonló okos MI-k várható élettartama hét év körül mozgott, nem volt értelme lemásolni a másolatokat. Ezzel nem lehetett meghosszabbítani az életüket, mert a memória-processzor összeköttetések is ugyanúgy lemásolták volna Cortana megállt, hogy meghatározza, a Halo-adatok letöltése és feldolgozása milyen hatással volt a *saját* életciklusára. Az Előfutárok számítógépes rendszerében töltött időben nyilván messze a tervezett mérték fölött használta ki az intellektusát. Vajon ez a fél életbe került? Vagy még többbe? Elraktározta a gondolatot későbbi tanulmányozásra. Ha nem találja meg a módját, hogyan vigye

vissza a Főnököt a Földre, az élettartama még jobban lerövidülhet.

De előbb még kíváncsi volt egy dologra. Lefuttatott egy nyomkövetést az átmásolt idegen MI rutin eredetére, és megtalálta magát a replikációs rutint. Az önmásoló kód rendkívül komplikáltnak bizonyult; valójában több mint kétharmadát tette ki az idegen MI teljes állományának. Sötét, ismeretlen függvények hatoltak le mélyen a magba. Gyökérszerű nyúlványok szőtték át a rendszert, rákos sejtekként burjánozva az MI egész testében.

Semmit sem értett az egészből.

De nem is kellett *értenie* ahhoz, hogy használja.

Megéri vajon a kockázatot? Talán. Ha tudja csökkenteni a kockázatot, átmásolhatná saját maga egy részét az *Ascendant Justice* egy elkülönített részébe. És bármikor letörölheti az alrendszert, ha valami balul sül el.

A művelet lehetséges előnyei számottevőek voltak. Visszaállíthatná a teljes működőképességét – még a Halo adatok tárolása mellett is.

Cortana másodszor, majd harmadszor is megvizsgálta a saját magával felülírni kívánt tárhelyet: a szövetségi létfenntartó rendszert az alsóbb dokkokban. Mivel azokat már elhagyták és lezárták, a létfenntartásra nem volt nagy szükség. Gondosan elzárta az alrendszert a hajó számítógépének többi részéről.

Újra átgondolta azt is, amit tenni akart. Valószínűleg a replika szoftver volt felelős az idegen MI károsult agyi funkcióiért is. A sajátja viszont készült összeomlani. Meg kellett találni a két rossz között a harmadik, helyes választást.

Cortana elindította a szövetségi másolóprogramot. Működött, az egész ott lüktetett; kinyúlt érte. Gyorsan megszakított minden kapcsolatot a tolmács egységgel.

A sötét, ismeretlen függvények elérték a kódot, köré fonódtak, a gátakat nyaldosva, melyeket a fordítórutin és saját maga közé emelt.

Minden túl gyorsan történt, de nem állította le a folyamatot. Túl érdekesnek bizonyult ahhoz, hogy megállítsa.

Halványan érezte, hogy az elméje egy része elhomályosul, amint lemásolódik, ahogy sorról sorra bekerül az *Ascendant Justice* memóriájába. Különös érzés volt. Nem az volt idegen, hogy egyszerre tudott több helyen, egyszerre több dolgon gondolkodni, eddig is multiprocesszor üzemmódban működött.

Ez *másként* volt különös. Mintha megsejtett volna valamit a nagy csodából... A végtelenből.

A másolás végét ért, és a lemásolt rész immár biztonságban nyugodott a leválasztott idegen mappában. Cortana lefuttatott egy öntesztet. Semmi sem változott meg benne.

Megvizsgálta a frissen lemásolt részt. Néhány apróbb másolási hibától eltekintve – melyeket rögvest ki is javított –, szintén sértetlennek és megfelelőnek tűnt.

A saját rendszerének felügyelete alatt párhuzamosan elindította az új alrendszert, az egyiket az angol-szövetségi, a másikat a szövetségi-angol szótárral.

Ha az idegen másolóprogram le tudja másolni a fordító programot, más részeit is duplikáltassa vele?

Nem. Elfojtotta a gondolatot. Túl veszélyes volt ennél többet lemásolnia magából. Túl sok volt az ismeretlen tényező. És azt sem volt szabad elfelejtenie, hogy végül is ez az ellenség programja. Csapdák is lehettek benne, kifejezetten más, intelligens algoritmusok számára elrejtve.

Emellett a másolás nem oldja meg a szellemi leépülés problémáját sem. A memóriakapcsolati hibák már jelen vannak, és a másolással is átmásolódnak, mindegy, hányszor replikálja át magát.

Emlékezett az idegen MI különös, sérült beszédmintáira, és kíváncsi volt, vajon hányszor másolhatták át.

Töprengését a szövetségi adás szakította félbe, mely hirtelen világossá és érthetővé vált, mintha új szemekkel és fülekkel figyelte volna. „*Ásás folyamatban...*”, „*Új réteget fedeztünk fel hatszáz méter mélyen...*” és „*Az őrzőjárat nem leli az eretnekeket...*”, „*Visszatérünk a bázisra...*”, „*Kisebb ereklyéket találunk, örvendezzetek!*”

És volt még egy dolog, amit a korábbi szövetségi adások vizsgálata során nem fedezett fel, egy másik jel a hullámsávon: ugyanazokat a szimbólumokat használták, amit ő is használt, amikor megtalálta a Halót. A szimbólumok, amiket a Főnök fedezett fel az azúr parti ereklén.

Korábban azért nem látta a pontokat, vonalakat, három- és négyszögeket, mert a Szövetség felcícomázta az egyszerű, tiszta jeleket a saját cirkalmas hieroglifáival, amire aztán még valósi utalásokkal is rátett. Cortana az új alrendszerrel – és az új szótárral, ahogy Dr. Halsey mondta volna –, most már berúghatta az ajtót.

Ez a szubkommunikáció parancsokat tartalmazott. Az Epsilon Eridani rendszerbe érkező új hajókról származott, míg a kifelé tartók nyugtázták és visszaigazolták azokat.

Egy automata kommunikációs rendszer volt, mellyel a Szövetség Központjából továbbították az üzeneteket a galaxis többi részébe. A Szövetség túl öntelt volt, vagy túl nemtörődöm ahhoz, hogy kellő gondossággal titkosítsa az adatfolyamot.

Bár Cortana rájött, hogy ha az UNSC-nek eddig sejtelve sem volt erről a megtevesztően egyszerű rendszerről, akkor ki is volt inkább a nemtörődöm?

Hajók százai számára tartalmazott parancsot: hordozóknak, rombolóknak, kiegészítő hajóknak – egy hatalmas flottának. A megadott helyen kellett gyülekezniük, üzemanyagot és ellátmányt vételezniük, majd felkészülniük a következő hiperűrugrásra.

Cortana rájött, hogyan fordítsa le a szimbólumokat csillagkoordinátákra.

Emitt ugrás a Lambda Serpentis rendszerbe, hogy feltöltsék trícium gázzal a reaktorokat. Amott egy másik ugrás a Hawking rendszerbe, hogy találkozzanak három tucat hordozóval, és felvegyék a Seraph vadászokat. És amott... Cortana minden folyamatot leállított. Teljes kapacitását arra fordította, hogy több százszor, újra és újra megvizsgálja a fordítási mátrixot. Nem volt benne hiba.

A küszöbönálló hadművelet végső célkoordinátái minden-
honnán a Naprendszerbe vezettek. A Szövetség megindult a
Föld felé.

NEGYEDIK RÉSZ

A CSEL

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

IDŐ: TÁGULÁSI ANOMÁLIA / HOZZÁVETŐLEGESEN

2552. SZEPTEMBER 23., 06.40. ÓRA

(KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

ALAGÚTKOMPLEXUM A REACH FELSZÍNE ALATT. EPSILON
ERIDANI RENDSZER,

Húvös nyugalom szállta meg John-t, ahogy a teraszokon tülekedő több ezer szövetségit nézte. Meg sem próbált elfutni; a csapata túl nagy tűzerőnek volt a rossz oldalán. Ezt a harcot nem nyerhették meg.

A harmadik szinten, négy óránál, két Hunter dühödten felüvöltött. Felemelték plazmaágyúikat, és tüzet nyitottak.

Kelly mindenki mást megelőzött. Elmosódott foltnak látszott csupán, ahogy Dr. Halsey elé vetette magát. John és Fred melléugrottak, Anton hátralökte Whitcomb admirálist. A vakító, forró fehér plazmalövedékek lesújtottak a Spartanok pajzsára, és szétfröccsentek a mellkasukon.

John pajzsa teljesen lemerült. Az ütéstől megtántorodott, a hőtől az alkarja felhólyagosodott.

Aztán a forróság elmúlt, és ő próbálta kipislogni a szeméből a sok fekete pöttyöt. Kelly a lábánál feküdt. A páncélja izzott, hidrosztatikus gél forrt kifelé a vésznyílásokon.

Több ezer újabb lövés dördült, és John ösztönösen az elesett bajtársa fölé hajolt, hogy a testével védje meg. Felkészült a forró, elkerülhetetlen halálra.

Plazmalövedékek és kristálytűk száguldó energianyalábja szőtt sűrű hálót a fejük felett. Mindegyik lövedék a Hunterek felé tartott, akik Johnra és csapatára a lövéseket leadták.

A két Hunter egyszerre kapta maga elé a pajzsát – a huszonöt centi vastag fémlemez bármely fegyver lövését kivédte volna... De ezt a kegyetlen zárótüzet nem. A legerősebb szövetségi har-

cosok lángba borultak, a páncéljuk és pajzsuk is lángra kapott, és John épp csak egy pillantást tudott vetni a körvonalaikra, mielőtt elpárologtak.

A terasznak azt a részét, ahol álltak, füst és por borította el – Gruntok és Jackalok tetemeinek tucatjaival egyetemben, akik elég szerencsétlenek voltak ahhoz, hogy a közelben tartózkodjanak.

John három szívdobbanásnyi időt számolt. Sem az emberek, sem a szövetségiek nem mozdultak.

– Mi az isten van? – dünnyögte Johnson őrmester. – Nem kéne mostanra halottnak lennünk?

John vetett egy pillantást Kelly biometrikus adataira. A lány sokkos állapotban volt, és a páncél hőelnyelői az összeomlás határán álltak. Mielőbb biztonságba kellett helyezni.

A legfelső teraszon egy aranypáncélos Elite emelte magasba az energiakardját, és kiabálni kezdett. John sisakjának fordítóegysége fél másodperccel később már továbbította is a szavakat. – Fogjátok el őket! De aki legközelebb tüzet mer nyitni a szent fényre, azt saját kezűleg nyúzom meg! Gyerünk!

Dr. Halsey a füléhez szorította a szemüveg szárát, amiben a fordító modul is helyet kapott. – A kristály – mormolta. – A kristály kell nekik!

Elite csapatok csúsztak le szellemszerű kéken derengő műanyag köteleken, majd talajt értek.

– Polaski – kiáltotta Whitcomb admirális a COM-ba. Jöjjön le! Azonnali kivonásra van szükségünk!

– Vettem – válaszolta Polaski a pilóták szokott, közönyös hangján.

Fred, Grace és Anton megfordult, és mindhárman egy sorozatot eresztettek bele pont a fejük felett érkező Elite-ekbe. Azok lezuhantak, bíborvörös vérük a mintára fröccsent.

Dr. Halsey bedugta a kristályt laborköpenye zsebébe, és Kelly mellé térdelt. Miután befejezte az életjelek vizsgálatát, megrázta a fejét. Komoran Johnra nézett. – Életben van... De csak alig. Segítségre van szüksége.

– Ne legyünk faragatlanok – vakkantotta az admirális. Üdvözljük a vendégeinket, Főnök!

– Zárótűz! – rendelte el a Főnök. – Szoros Delta formáció. Gyerünk!

A Spartanok félkörben álltak fel. Egy emberként biztosították ki fegyverüket, és nyitottak tüzet. Közvetlen mögöttük Johnson, Locklear, Haverson és az admirális is felvették a pozíciót. Elővették gránátjaikat, és elhajították őket.

John megállt, hogy egy pillantást vessen Kellyre. Felemelte az ernyedt testet a földről, és a vállára vette.

A szövetségi erők közben leértek a földre. Közelebb jöttek, de nem viszonozták a tüzet. Több tucatnyi Elite esett el, ahogy a páncéltörő töltények átlyuggatták mellkasukat, és a repeszgránátok nagy robajjal felrobbantak közöttük. A mögöttük egyenest a vérontás kellős közepébe érkező Jackalok előreszaladtak, hogy a pajzsukkal védekező formációt vegyenek fel. Jellemzően Elite virtus volt, elsőnek lenni a csatában... Még ha ez a dicsőség a biztos halált is jelentette számukra.

A Főnöknek nem jelentett problémát megadni nekik ezt a dicsőséget. Becsúsztatott egy új tárat a puskájába, és lőtt tovább.

A Jackalok és az Elite-ek első sora szervezetlenül közeledett a tüzelő Spartanok felé. A Jackalok második vonala azonban a feje fölé emelte a pajzsát, hogy a gránátok ne csapódhassanak be a soraik közé.

Ekkor Polaski leszállóegysége jelent meg a mennyezet felől, megfordult, majd egy méterrel az összetört, kék mintás padló felett megállt. Mindkét ajtaja kitárult.

Amikor Fred felugrott a fedélzetre, John átadta neki Kellyt, aztán felsegítette Dr. Halsey-t és az admirálist. Locklear és a többi Spartan ugrott be a másik ajtón. Johnson őrmester és a Főnök szállt be utoljára. Amint a lábuk elhagyta a talajt, és megkapaszkodtak a hágcsóban, Polaski a levegőbe emelkedett.

A Főnök a szövetségieket nézte, amint a leszállóegység fel-emelkedett. Több ezren voltak a padlón, a falon mászva, az elárasztott teraszokon, mindenütt. Úgy néztek ki, mint egy hatalmas, dühös hangyaboly.

Az ajtók bezárultak, és a Főnök elindult előre a gép orrába. Menet közben elhaladt Kelly mellett. A lány teste teljesen összeroskadt. A páncél nyílásain kis fehér füstcsíkok törtek elő.

Segített Dr. Halsey-nek bekötözni Kellyt. Dr. Halsey szeme az adatpanelen futó szaggatott életjeleket követte. Letette a szabálytalan alakú kristályt a lány mellé... De az a gravitációnak fittyet hányva, az egyik hegyes csúcsával a föld felett lebegett tovább.

Nagyon szokatlan – mormolta Dr. Halsey. Johnnak egyet kellett értenie; valóban nagyon szokatlan volt. Majdnem annyira szokatlan, mint több ezer dühös szövetségi harcos előtt állni – úgy, hogy egyikük sem húzza meg a ravaszt.

– Gondoskodjon róla – mondta Dr. Halsey-nek, majd felállt és továbbment a gép orrába.

Polaski az irányítópanel fölé görnyedt. A hajót hiperbolikus pályán vezette fel a mennyezeti nyíláshoz. A Főnöknek meg kellett kapaszkodnia a burkolatban, hogy ne essen el.

Aztán a hajó lelassult, az orra lebukott, így újra vízszintesbe került.

– Gond van – jelentette Polaski, és gyorsan megérintett valamit a panelen. – *Nagy* gond van.

A gravitációs sugár bíbor színe elsötétedett, úgy tűnt elhalványul, de egyúttal a szemüket is elkezdte bántani.

– Visszanyomnak minket – mondta Whitcomb admirális.

– Li, másszon ki a tetőre, és lőjön fel néhány Jackhammer rakétát a járatba.

– Igenis, uram! – válaszolta Li buzgón, örülve, hogy végre ő is csinálhat valamit. Biccentett Johnnak, felkapta a rakétavetőt, és az ajtó felé indult.

Az admirális megtorpant, és megcsóválta a fejét. – Esélytelen, hogy a rakéta egy kilométernél magasabbra szálljon. De egy próbát megér.

Li kinyitotta az ajtót. A gravlift sötétlila sugara elárasztotta a hajó belsejét.

Dr. Halsey felsikkantott, s a Főnök megfordult, hogy lássa, mi ijesztette meg.

Egy pillanatig azt hitte, hogy a kristály, amit elhozott, az tört össze. De ahogy jobban megnézte, ez nem így volt. A felső rész lapkái szétnyíltak, és a kristály úgy bomlott ki, mint egy szirmait bontó virágkehely. A zafír szirmok hullámszórtak, és ahogy a gravitációs ultraibolya fényét magukba szívták, úgy nyíltak még szélesebbre. A lapok bonyolult geometrikus mintában táncoltak. A kristály, mintha csak átalakította volna magát, hűvös zöld fénnel pulzált.

A hajóbelső megtisztult a beáramló fénytől. A vörösfekete tinta visszahúzódott.

És a hajó meglódult felfelé.

– Mi a kénköves pokol – Polaski meglepődve ragadta meg a kormányt, hogy hátrahúzza. A leszállóegység felbőgött, és valószínűleg kilőtt az alagútban.

– Gravitáció – suttogta Dr. Halsey a kristály nyitott lapkait bámulva. – Ez a valami meggörbítette a teret, amikor először ott jártunk. Úgy tűnik, hat a gravitációs mezőre is. Már alig várom, hogy egy laborban megvizsgálhassam.

A leszállóegység kiért az alagútból, hirtelen éles napfény árasztotta el a hajó belsejét.

Amint kikerültek a gravitációs sugárból, a kristály összeeszkódott, a szirmai bezárultak, újra sima lapkákká változtak. Dr. Halsey felkapta, és eltüntette a laborköpenye zsebében, hogy figyelmét újra Kelly adatpadon futó életjeleinek szentelhesse.

A Menachite-hegy feletti légteret sűrűn elborították a Banshee-k és Seraph vadászok. A háromszáz méter hosszú könnyű-cirkáló is erősítést kapott. Hat másik szövetségi cirkáló nézett farkasszemet a kicsiny leszállóegységgel, a plazmalövegeket folyamatosan rájuk irányozva.

Polaski konzolján egy rakás ikon jelent meg.

– Nem élesítették a fegyvereiket – hangjának higgadt csengetésébe mintha kis kétely vegyült volna.

– Nem fognak tüzelni – jelentette ki az admirális olyan acélos magabiztossággal, mintha nem is a saját véleményét közöl-

né, hanem parancsot adna, amit a Szövetség jobban tesz, ha teljesít. Csípőre tett kézzel meredt a cirkálókra, mintha csak a szemével akarná leszedni őket. – Azt a valamit akarják, amit a doktornő és a csapata talált... És elég komolyan akarják ahhoz, hogy még lövöldözhetünk is rájuk anélkül, hogy akár csak egyszer is vissza mernének vágni.

– Uram – szólalt meg a Főnök, 07.15-kor találkozónk van Cortanával és az elfoglalt zászlóshajóval. Csak húsz percünk maradt.

Whitcomb admirális megnézte az óráját, majd tekintetét az őket körülvevő, és egyre jobban közeledő szövetségi cirkálókra emelte. – Polaski, vigyen ki minket innen. Találjon ki egy útvonalat a felvételi ponthoz – és repüljön ezzel a tragacccsal olyan gyorsan, ahogy csak bír!

– Vettem, uram – azzal Polaski felrántotta a leszállóegységet a felső atmoszféra irányába. A türkizkék ég először palaszürkésre, majd sötétkékre váltott, végül fekete tintává változott, melyen felragyogtak a csillagok.

Ahogy a leszállóegység otthagytá a cirkálókat, kiderült, milyen fájdalmasan lassú a Seraph vadászokhoz képest. Négy-négy két oldalról vette körbe őket, két másik könnyecsepp formájú gép pedig eléjük került és lelassított, hogy elállják az utat.

– Becsomagolnak minket – szólt Polaski, és lelassította a hajót.

– Zászlós – tette gyengéden a nő vállára a kezét az admirális – rohanjon nekik. Teljes gőzzel.

Polaski nyelt egyet. – Igenis, uram. – Egyik kezével szorosan meghúzta a biztonsági hevederét. A másik keze az irányítópult sebességkapcsolójáért nyúlt, és maximális sebességre kapcsolta.

A leszállóegység meglódult, egyenest a két Seraph irányába. A két vadász szétugrott, még ha csak annyira is, hogy egy keskeny, tucatnyi méteres sáv nyílt köztük, de a leszállóegység keresztülvágott a résen.

Locklear kipillantva az ajtó ablakán felfütyentett. – Szerintetek is – suttogta – kis zsufi van odakint?

A Főnök áthajolt Locklear válla fölött. Amikor alig pár órával ezelőtt leszálltak, csak tucatnyi kisebb hadihajó volt odakint. Most legalább háromszor annyi keringett a Reach körül.

Ott voltak a könnyű cirkálók, melyek leginkább ragyogó mantarájákra hasonlítottak. Volt négy hordozó, a kupolás tatjukkal; Seraph vadászok ragyogó rajai köröztek körülöttük. Volt jópár gyors és fürge romboló is, melyeket túskeként borítottak a plazmalövegek.

Akadtak roncsok is. Szövetségi hajók darabjai hánykolódtak a bolygó körül, rojtosra szaggatott fémdarabok, összegubancolódott plazmacsövek, még mindig világítva a hőtől, valamint gőzzé vált fémből keletkezett felhők, melyekben a fém apró porszemekként fagyott meg újra.

– Cortana elfoglalt volt, míg odavoltunk – jegyezte meg Haveron főhadnagy a mészárlás felé intve.

A Főnök fényfelvillanásokat vett észre az egyik szövetségi hordozó felszállófedélzetén. Kinagyította a monitor képét. Egy légiónyi hátrakétás Elite-et, és számtalan csápos mérnöki drónt látott felszállni.

– Vadászok, drónok és Elite kommandósok érkeznek elfogó vektoron – jelentette Polaski. – Érkezés... – Megállt, és újra megnézte az érzékelőket. – Jézusom. Érkezés minden irányból!

– Vigyen minket a találkozási pontra – parancsolta Whitcomb admirális. És ne kímélje a lovakat!

– uram – válaszolta hűvös hangon Polaski. – A találkozási ponton vagyunk.

A Főnök hiába kereste a hajójukat a monitorokon. Mindenütt csak ellenséget látott.

Cortana és az *Ascendant Justice* kibukkant a hipertérből. Szoros volt. Ez az ugrás különleges, centiméteres pontosságot igényelt, és bár kelletlenül, de beismerte, hogy hatalmas mennyiségű szerencsét is.

Korábban gyakran eltöprengett azon, mi történne, ha egy hajó túl közel bukna ki a hipertérből egy bolygóhoz vagy valamilyen más tömeghez, ebben az esetben egy másik hajóhoz.

Az *Ascendant Justice* a roncsok gyűrűjében jelent meg, melyeket a Szövetség gyűjtött össze a Reach körül. De nem következett be semmilyen ultraibolya robbanás, amikor a zászlóshajó atomjai materializálódtak, és átfedésbe kerültek a Szövetség által összehordott hulladék anyagával.

A hipertér ugrások ezt meg sem engedték volna, az érkező hajó a teret elfoglaló másik tárgyat kiszorítaná, ahogy a szikla is eltéríti a folyó vizét... Vagy, sikerült kölcsönvennie valamennyit a Főnök hihetetlen szerencséséből.

Hajóroncsok százai – emberiek és szövetségiek egyaránt – pörögtek körülötte élettelenül, a röppályájukkal azt sugallva, hogy az *Ascendant Justice* épp az imént taszította őket odébb. Ha több ideje lett volna, megtervezhetett volna a drónokkal egy vizsgálatsorozatot, hogy letesztelje ezt a kiszorító hipotézist.

De az időből sem neki, sem a Főnöknek nem jutott sok.

Csak percek maradtak a találkozásig, és Cortanának minden ezredmásodpercre szüksége volt, hogy véghezvigye amit kellett, ha bármelyikük is élve szeretne volna elhagyni az Epsilon Eridani rendszert.

Cortana átfésülte a hulladéktemetőt, megfelelő alany után kutatva. Viszonylag kevés szövetségi hajót talált; amikor az UNSC rátámadt egy hajóra, amennyiben sikerrel járt, az többnyire meg is semmisült. Nem maradt megfelelő jelölt a tervhez.

Figyelmét a nagyszámú UNSC roncsra fordította. A Szövetségnek nem kellett teljesen megsemmisítenie az emberek hajóit ahhoz, hogy hasznavehetetlenné váljanak. Egyetlen plazmalövedék is képes volt áttörni több fedélzeten, és elég sok embert megölni ahhoz, hogy a hajót kivonja a csatából. Kíváncsi volt, vajon hány emberi test sodródik az űrben körülötte jelen pillanatban is; bátor férfiak és nők ezrei, akik mind a Reachért estek el.

Szenzorai végigpásztázták a kisebb UNSC hajókat. Voltak ott kettévágott korvettek, a reaktorukból még mindig szivárgott a radioaktív hűtőfolyadék. Bár a céljának majdnem megfelelték,

túlságosan megsérültek ahhoz, hogy hasznukat vehesse. Egyetlen ép fúziós reaktort sem lelt köztük.

Átváltott a hordozókra és a nehézcirkálókra, de ki is zárta őket a keresésből. Egyszerűen túl nagyok voltak. Hajlandó volt feláldozni a sebességet és a mozgékonyt... De nem oly mértékben, hogy egy óráig tartson elhagyni egy orbitális pályát.

Maradtak a rombolók és a fregattok. Tizennégyet számolt össze belőlük a roncsmezőn. Valójában a rombolók is fregattok voltak, csak a hatvan centi helyett egy méter vastag Titanium-A páncéllal látták el őket.

Két jelöltet választott ki: a *Tharsis* rombolónak és a *Gettysburg* fregattnak is ép volt a fúziós hajtóműve. Míg a *Gettysburg*-öt az orrától a tatjáig egy halálsugár vágta ketté, megsemmisítve a hidat és az életfenntartó rendszereket, a reaktor, sőt még a MAC löveg is szemlátomást épségben maradt. És ami még jobb: a hajó tetején lévő vonókarmok is épségben voltak.

Az *Ascendant Justice* fúvókái felizzottak, ahogy Cortana lassan a *Gettysburg* felé fordította a hajót.

Belehallgatott a Szövetség kommunikációs adatforgalmába. Az adatmennyiség a korábbi nyolcszorosára nőtt, rengeteg hívatozással a felszínen tartózkodó „eretnekekre”, és a „szent fényre”, mely immár veszélybe került. Remek. Ez azt jelentette, hogy a Főnök azt tette, amihez a legjobban értett. Felfordulást okozott az ellenség soraiban. És aminek még jobban örült, a roncsömegeben megbúvó *Ascendant Justice*-t még nem fedezték fel.

Mikor egy kilométer távolságba ért a *Gettysburghöz*, kikapcsolta a hajtómű fúvókákat. A manőverező rakéták élvezetes durranásaival addig forgatta az *Ascendant Justice*-t, míg a felső része párhuzamosan szembe nem került a *Gettysburg* felső részével. Megpingelte a *Gettysburg* távérzékelőit, és ha gyengén is, de sikerült csatlakoznia. Cortana megadta a felülíró kódot – hamar elfogadták – és már bent is volt a *Gettysburg* NAV-rendszerében.

Nem volt másik MI a fedélzeten. A hajó kapitánya a Cole protokollnak megfelelően törölte a NAV-adatbázist és az MI-t. Cortana kiterjesztette jelenlétét a teljes rendszerre. A *Gettysburg* roncsalmazzá vált. Minden manőverező rakéta inaktív volt. Soha nem fog többé a saját erejéből megmozdulni – de a szíve még vert. A fúziós reaktor 67%-on állt. Tökéletes.

Az *Ascendant Justice* gyengéden meglökte a *Gettysburg*-öt, valószínű ez volt az első alkalom a történelem során, hogy egy emberi és egy szövetségi hajó nem a pusztítás szándékával érintkezett egymással.

Minden modern UNSC űrjárművet úgy terveztek, hogy a hátsón és a hátán vonókarmokat helyeztek el arra az esetre, ha túlságosan megsérülnének a saját erőből való haladáshoz. Elméletileg egy másik UNSC hajó képes volt dokkolni, lezárni a rendszereket, és elvontatni a sérült járművet.

A szövetségi zászlóshajónak is hasonló vonókarmok helyezkedtek el a hátán, ahol a hangárba be nem férő túl nagy hajók dokkolhattak.

A két rendszer azonban nem volt egymással kompatibilis.

Ezt Cortana meg tudta oldani. Aktiválta a *Gettysburg* hét karbantartó drónját, és az *Ascendant Justice* törzsének külsején lévő Mérnök drónokat, hogy hangolják össze a dokkolópontokat és a vezetékeket.

Ennek a kis mentőakciónak, a hajszálpontos ugrásnak a roncsmező közepébe, a hibrid dokkolásnak mind egyetlen célja volt... Az energia.

Az *Ascendant Justice* álcáját felfedték; a Szövetség már tudta, hogy emberi irányítás alatt áll. Az eredeti terv, hogy bolygóközi pályán találkozzanak, már lehetetlen volt. Oda-ugorhatt volna, hogy felvegye a Főnököt, de ottragadtak volna, amíg a hiperhajtómű lassan újra nem tölt – és ezalatt a szövetségi armada bekeríti, és ízekre tépi őket.

Taktikát kellett hát váltani: odaugrani az ellenséges hajók gyűrűjébe, felvenni a Főnököt, majd *gyorsan* el is ugrani. Ehhez azonban energia kellett, hogy azonnal újratölthesse a hipergenerátorokat, és ennyi energiához *két* hajóra volt szükség.

Az energiakábelek összekapcsolódtak. Gigawattok áramlottak át a *Gettysburg* reaktorából az *Ascendant Justice* tárolóiba.

– Tökéletes – súgta.

07.12 volt. Kevesebb, mint három perce maradt a terv következő részére felkészülni.

Cortana újra és újra ellenőrizte a számításokat, melyek a valaha volt legkisebb hiperugrást voltak hivatott elvégezni: a lebegő roncsalmaztól a találkozási pont alig háromezer kilométerre volt. Megvizsgálta az űrnek azt a szeletét; a Szövetség védelmében immár nem volt vakfolt. Sőt, háromszor annyi hajó tartózkodott a rendszerben, mint amikor eljött onnét.

Cortana észlelte, ahogy a Főnök ellopott leszállóegysége felemelkedik az atmoszférából, egy raj Seraph vadásztól körülvéve.

Elfogott egy sor ismételt jelzést a szövetségi flotta parancsnokától: *Aki tüzelni mer, azt elpusztítjuk. Az eretnekek elrabolták a szent fényt.*

Ez egyszerre jelentett jót is, rosszat is. A jó hír az volt, hogy a Főnököt és társait ez a „szent fény” megóvta attól, hogy elpárologtassák őket. A rossz hír pedig, hogy az összes szövetségi hajó a leszállóegység irányába igyekezett, hogy körbezárják az apró hajót, és elfoglalják a sokszoros túlerővel.

Cortana ugrási célterülete egyre zsúfoltabbá vált.

Ellenőrizte, hogy a plazmalövegek teljesen feltöltöttek-e, ellenőrizte az alakformáló mágneses mezőt, ellenőrizte a manőverező rakétákat, hátha az ugrás után gyorsan kell majd manővereznie.

07.14.10. volt a katonai időszámítás szerint.

Cortanának már csak egyet kellett tennie, de abban nem volt jó: várni. Egy olyan elmének, mely másodpercenként trilliónyi műveletet tud elvégezni, ötven másodperc egy egész örökkévalóság.

Mínusz harminc másodpercnél Cortana energiát pumpált hiperhajtóműbe.

Apró fénytűk fúrták át a sötét űrt körülötte.

Mínusz húsznál újravégezte a számításokat, figyelembe véve a számos szövetségi hajó okozta enyhe gravitációs torzulást.

A vákuum szétvált előtte, és megnyílt az út „ebből” az űrből a „nem-űrbe”.

Mínusz tíznél gyorsan írt egy rutint, ami majd célba fogja venni a kilépési ponthoz legközelebb tartózkodó hajókat, amikor kilép.

Az *Ascendant Justice* fénnel övezve megindult az űr hasítéka felé.

Eltűnt a roncsmezőből, és... Egy szempillantás múlva újra megjelent. A jobb oldali kijelzőket teljesen betöltötte a Reach hatalmas gömbje. A bal oldaliakat elárasztották az érkező szövetségi hajók.

A hirtelen megjelenéssel valószínűleg megzavarta az ellenséget, senki nem nyitott tüzet.

A leszállóegység három kilométerre volt Cortana jobb vezérsíkjától – az útvonala többé-kevésbé az *Ascendant Justice* hangárjának irányába mutatott.

Megnyitotta az UNSC hullámsávját. – Főnök, a taxi előállt.

– Nyugtázva – válaszolta a Főnök. A kemény hang még csak nem is remegett. Az előző pillanatban még a biztos halállal nézett szembe, mégis úgy hangzott, mintha pontosan ezt várta volna. Mintha csak egy gyakorlat lenne.

A leszállóegység a nyitott hangár irányába fordult, és Cortana a másodperc törtrészéig leengedte a pajzsokat – csak épp, hogy a kis jármű bejöhessen – aztán gyorsan újra felhúzta a védőmezőt.

Cortana a *Gettysburg* energiáját az *Ascendant Justice* hiperhajtóművébe áramoltatta, és azok elkezdték felszívni magukat.

Három tucat szövetségi cirkáló vette körbe, a plazmalövegek pokolvörösen izzottak, ahogy felkészültek a tüzelésre.

A tűzparancs tilalma szemlátomást nem terjedt ki az *Ascendant Justice*-ra.

Cortanának még öt másodpercre volt szüksége, hogy a hiperhajtómű generátorok teljesen feltöltődjenek, öt másodpercre, mielőtt elugorhatna... De öt másodperc arra is elég tu-

dott lenni, hogy egy kis, a Szövetség által létrehozott nap középpontjává váljon.

Átvette hát a kezdeményezést, és tüzet nyitott a legközelebbi négy cirkálóra.

Lézerszerű plazmasugár tört elő a lövegekből, átégette a szövetségi pajzsokat, és lyukat vágott a fedélzetükbe. Amikor a szuperforró gáz kapcsolatba lépett a hajók belső atmoszférájával, műanyag, fém és hús kapott lángra, ahogy a tűz továbbterjedt a hajóbelsőben.

Két cirkáló azonnal felrobbant, amint a plazmasugár elérte a reaktorokat. Gőzölgő fém hullámozó felhője töltötte be az eget, eltakarva őket a többi hajó elől.

Fény tűk serege jelent meg az *Ascendant Justice* törzse körül.

ERROR.

Cortana gyorsan leellenőrizte az értékeket, és meg is találta a probléma forrását. A biztonsági rutin, mely a helyi gravitációs környezetet figyelte, anomáliát jelzett.

Miszerint a Reach gravitációja többé nem hajlította meg a teret... Ami lehetetlenség.

De nem volt most idő elemezni. Vagy elhagyja a rendszert, vagy harcol.

Belevezette a hajót a feltáruuló hasadékba, és eltűnt.

A láthatatlan, dimenzió nélküli hipertér helyett azonban egy kék, foltos mező jelent meg Cortana monitorjain. Nem az égbolt volt, sem a Reach körüli zsúfolt űrre, sem a csillagokkal teli Epsilon Eridani egére nem hasonlított. De valamilyen égbolt volt ott, ahol semmilyen égboltnak nem lett volna szabad lennie.

Cortana megpróbálta felderíteni a szenzoraival, de a hatótávolsága alig ezer kilométerre csökkent, mintha a köd elhomályosította volna a látását.

Aztán egy kontakt. Aztán még egy. Aztán egy tucat.

Tizennégy szövetségi cirkáló jelent meg a kék ködben.

– Cortana – kérdezte a Főnök. – Mi a helyzet?

– Mint mindig – válaszolta az MI. – Bajban vagyunk.

A szövetségi hadihajók tüzet nyitottak. – A francba – mormolta Cortana.

Már csak egyet tehetett. Viszonozta a tüzet, remélve, hogy legalább néhányukat magával viheti a pokolra.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

IDŐ: [ERROR] ANOMÁLIA / DÁTUM ISMERETLEN
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZETÉN.
A HIPERTÉRBEN. MOST.

– Cortana – kérdezte a Főnök. – Mi a helyzet?

A Főnök és csapata kikászálódott a szövetségi leszálló-egységből. Fred kiemelte a félig eszméletlen Kellyt, és végigfektette a hangár padlóján.

– Mint mindig – válaszolta Cortana. – Bajban vagyunk.

A hajó külső kameráinak felvételei jelentek meg a Főnök vizorján. Szövetségi cirkálók vették őket körül, a plazma-lövegek izzottak; a Parancsnokot a Földön élő mélytengeri halakra emlékeztették – foszforeszkáló fénypöttyök sokasága, és borotvaéles fogak.

Kisért a leszállófedélzet szélére, csak centiméterekre a pajzstól. Kinézett a hatalmas kék mezőre, melyben az ellenséges hadihajók túlságosan is közel úsztak ahhoz, hogy élvezze a látványt.

– Beléptünk a hipertérbe, nem? – kérdezte bizonytalanul Haveron.

– Igen – válaszolta Dr. Halsey. – És nem is.

Kivette a kristályt a zsebéből, és homlokráncolva nézte, hogy az újra alakot változtatott. A lapok olyan formában álltak össze, mint egy félig kirakott puzzle... De a formáció különbözött attól, amit a gravitációs sugárban felvett. Ezúttal az élek hálót alkottak, és nem beszívták, hanem visszaverték a fényt.

– Elugrottunk – folytatta a saját képét vizsgálva a tükörhálóban, de nem abba a hipertérbe, amit eddig ismertünk.

A Főnök Geiger számlálója kerepelni kezdett, és éles riasztás szólalt meg a sisakjában.

- Helyezd biztonságba, Anton – mutatott a fénylő kristályra.
- Vidd a Pelican reaktora mellé.

Anton elvette a kristályt Dr. Halseytől, aki csak vonakodva volt képes elengedni. Futva indult az összetört Pelicanhoz.

- Radioaktív kitörés történt – magyarázta a Főnök és ez a kristály volt a forrása. A Főnök észrevette, hogy a sugárzás intenzitása nem csökkent attól, hogy Anton bevitte a védett Pelicanba.

- Akármilyen is ez az eszköz – fürkészte Dr. Halsey a kinti kékséget meggyűri a teret. Amikor először találkoztunk vele a nagyteremben, akkor maga köré csavarta. A gravitációs lifttel érintkezve pedig kioltotta azt.

- És most? – kérdezte Whitcomb admirális. – Ez a cserépdarab befolyásolja az utazásunkat a hipertérben?

- Egyértelműen – lépett Dr. Halsey John mellé, hogy jobban kilásson.

Az admirális is csatlakozott, és nézte, ahogy a szövetségi cirkálók lövegei teljesen feltöltenek.

- Képesek egyáltalán tüzelni ezekkel a hipertérben? Ha igen, úgy heverünk itt előttük, mint a döglött kacsák.

A Főnök újabb hajókat vett ki a távolban. A szövetségi hajók vibráltak, elhalványultak, eltűntek, majd újra felbukkantak a ködben. A legközelebbi tüzet nyitott. A szuperforró gáz alakatlan gömbként tört elő a lövegből, vörösre színezve a kék űrt.

A Főnök meglátta Lockleart, amint kíséri Polaskit a leszállóegységből. Egymás kezét fogva bámulták, ahogy a lövedék feljük tart.

A plazmagömb csíkot húzott, majd megpördült, letért a pályájáról, és összevissza csapongani kezdett. Pár pillanatra többször el is tűnt, hogy aztán egy másik helyen jelenjen meg újra. Az ellenséges torpedó felgyorsult, lelassított, oldalra vágódott, mindenfelé ment, csak az *Ascendant Justice* irányába nem.

- Ez meg mi az ördög? – kérdezte Johnson őrmester a Főnök mellé lépve. – Nem gondoltam volna, hogy képesek tüzelni a hipertérben. A saját érdekünkben nagyon reméltem.

Dr. Halsey levette a szemüvegét, a szeme tágra nyílt.

– Normál esetben nem is. Ha képesek tüzelni, akkor értelemszerűen nem lehetünk a hipertérben. De akárhol is vagyunk, a szabályok megváltoztak.

Az admirális kapott észbe először – Cortana! – kiáltotta. – Akármilyen is tervezel, ne viszonzod!

Elkésett. Cortana viszonzta a tüzet.

Tűzoszlopok törtek elő az *Ascendant Justice*-ből, tűz-szalagok, melyek megcsavarodtak, eltűntek, majd újra megjelentek.

Az *Ascendant Justice*-t és a szövetségi cirkálókat magában foglaló kék buborékban mostanra legalább negyven szuperforró plazmagömb cikázott véletlenszerűen, kiszámíthatatlan sebességgel.

Három pörgő tűzgolyó jelent meg, és csapódott be a legközelebbi szövetségi cirkáló orrába. Az első szétzúzta a vibráló ezüst pajzsot, a másik kettő pedig megolvasztotta a fémet, és ami mögötte volt. A kisüvítő levegő hatására úgy kezdett forogni, mint egy bűgőcsiga.

– Kénköves pokol – nyögte Johnson őrmester. – Nem kell semmi más tennünk, csak végignézni, ahogy ezek a barmok szétlövik egymást. Nézzétek, újra tüzelnek!

A szövetségi fegyverek felfénylettek, és újabb sorozat forró plazmát bocsájtottak ki magukból. Ezek a lövedékek is elszabadultak, eltűntek, újra megjelentek, és irányíthatatlanul cikáztak a kék felhőben fel és alá.

– Nem, őrmester – válaszolta komoran Dr. Halsey – Mi is ugyanabban a slamasztikában vagyunk.

– Cortana – mondta a Főnök. – Engedd le a hangár ajtaját. Azonnal!

A fejük felett lévő, három méter vastag ajtó megremegett, majd elindult. Egy plazmasugár robbant fel a Főnök szemétől alig fél kilométerre. A hőmérséklet hirtelen húsz fokkal megemelkedett, még a pajzsokon keresztül is.

Vörös fény ömlött végig az *Ascendant Justice* jobb felén, ahogy egy másik lövedék becsapódott a pajzsba. A mező, mely a hangárt elválasztotta a külső vákuumtól, úgy hullámozott,

mintha egy tükör repedt volna ezer apró darabra. A Főnök sisakjának hangszórója sistergett, a páncélja pajzsa vibrált.

Miközben a hatalmas ajtó leereszkedett, a Főnök megpillantott egy másik, a hangár felé szálló torpedót. Tüzes energia fröccsent, vörös lángnyelveket húzva. Az *Ascendant Justice* pajzsa felvillant, majd elhalványult... Kitartott, de éppen csak.

A hangár ajtaja elérte a padlót, és egy mély, a zsigereikben visszhangzó döndüléssel lezárta a termet.

– Ajtó bezárva és rögzítve – jelentette Cortana.

– Evezzünk el innét ezzel a csónakkal – vakkantotta Whitcomb admirális. – Már amíg még van csónakunk. Szemöldök-ráncolva nézett körbe. – Főnök, vezessen a hídra.

– Igen, uram – lépett John a folyosóhoz, melynek vége eltűnt a hajó belsejében. A Spartanok és a többiek követték.

Whitcomb admirális Dr. Halsey-hez fordult. – Catherine, kérem, magyarázza el a laikusok számára is érthetően, mi az ördög folyik itt. Ha látjuk azokat a cirkálókat, és ők is látnak minket, akkor miért nem tudunk löni egymásra?

Az *Ascendant Justice* hirtelen balra dőlt. A fejük felett robbanások sora hallatszott. A mesterséges gravitáció hullámozott, a fedélzet megbillent. Az emberek megtántorodtak, Dr. Halsey térdre is esett.

– Az egyes és a hetes löveg megsemmisült – jelentette Cortana.

Whitcomb felsegítette Dr. Halsey-t a földről, aki idegesen pillantott végig a folyosón. – Úgy vélem, hogy az idegen ereklýe, amit magunkkal hoztunk, kiterjesztette körülöttünk a hipertérre. A fizikusok elméletei szerint a hipertér a normál térnek egy nagymértékben összenyomott változata, mely saját maga köré csavarodik, úgy feltekeredve, mint egy pamutgombolyag. De ezek a fonalak nem átjárhatatlanok, a plazma, a fény és hasonlóak át tudnak ugrani egyikről a másikra, akár a legcsekélyebb kvantumingadozás hatására is.

– Ha így van doktornő, mi a helyzet a hajónkkal? – kérdezte Haverson főhadnagy. – Mi miért nem tévesztünk irányt és tűnünk el a trilliónyi térredő valamelyikében?

– A hajó tömege miatt – tolt a feljebb orrán a szemüvegét Dr. Halsey. – Képzelden el egy összegyűrt papírlapot. Ha rátesz egy nagyobb testet, az kilapítja és kisimítja.

A Főnök egy vastag elválasztóajtóhoz ért. Felemelt kézzel jelezte a többieknek, hogy álljanak meg. Kinyitotta, belépett a hídra, és gyorsan körbepásztázva a helyet a fegyverével.

– Tiszta – jelentette.

Whitcomb admirális és a többiek beléptek.

– Cortana, vetítsd ki a taktikai helyzetet a monitorokra – lépett fel Haverson főhadnagy az emelvényre.

Ellenséges hajópozíciók és plazmatorpedó pályák jelentek meg a falakon. Kontaktok váltak szét, majd újra egyesültek; a plazmalövedékek úgy hullámszórtak, mintha egy tálban lötyögnének. Egy újabb lövedék találta el az *Ascendant Justice* orrát. A Főnök a padlón keresztül is érezte a dekompressziós robbanásokat.

– Találatot kapott a gépház alatti fedélzet – mondta Cortana. Lezárom azt a részt. Tűz az alsóbb szinteken. Megpróbálom elszigetelni, és kiszívni a levegőt.

John gyerekkori MI tanára, Deja megtanította nekik a híres tengeri csatákat, amit az emberek a Földön vívtak egymással, mielőtt még kiléptek volna a csillagok közé. Tanulmányozták a Pun háborúk csatáit ugyanúgy, mint a Midway-szigeteki ütközetet, vagy Xerxész szégyenletes vereségét az athéni flotta ellen. Deja megtanította nekik, hogy a tengereken az embernél csak egy erősebb ellenfél volt: a természet. A hatalmas hullámok és a hurrikánok a legerősebb csatahajókat is elpusztíthatták... És a legbrilliónsabb Főnök terveit is romba dönthették.

Az *Ascendant Justice* egy tűztenger közepén hajózott... Mely épp készült cafatokra tépni.

Mennydörgés vágott végig a hajó törzsén; lángoszlop csapott ki a hídra vezető folyosóból. A levegő sziszegve süvített ki a teremből.

A vastag ajtó becsapódott, és a süvítés abbamaradt.

Johnson őrmester a fejét rázva próbált hozzászokni a hirtelen nyomáscsökkenéshez. – Miért nem ugrunk ki ebből a katyvasz-

ból és kezdünk el harcolni?

– Jahh, vagy egyszerűen csak szabaduljunk meg a kristálytól – húzta elő a pisztolyát Locklear. – Ha ez tehet erről az egész felbolydulásról, hát *durr!* – és a probléma megoldva.

– Eszébe ne jusson! – ugrott oda Dr. Halsey. – Amint kiugranánk a normál térbe, egy tucat vagy még több szövetségi cirkálóval kéne szembenéznünk. Ha pedig elpusztítanánk a kristályt, a kiterjesztett hipertér-buborék azonnal összeomlana, és az összes benne található test egyetlen testté sajtolódna össze. Senki sem élné túl az ugrást!

Aggodalom ráncolta Whitcomb admirális homlokát. – Ez csak egyetlen lehetőséget hagy. Cortana, teljes gőzzel előre. Izzítsa be az összes fegyvert. Nekirontunk ezeknek a szövetségi hajóknak. Gyűrött tér ide vagy oda, vissza kell robbantanunk őket a normál térbe, mégpedig közvetlen lőtávolságból.

– Igenis, admirális – válaszolta Cortana. – Hajtóművek teljes gőzzel előre.

Egy tompa puffanás hallatszott a tat felől.

– Egy pillanat – mondta Cortana. – Probléma lépett fel az elsődleges hajtóműnél. Az energiaszint lecsökkent, pont, amikor kiadtam a parancsot.

Az egyik monitoron a külső kamerák elfordultak, hogy végigpásztázzák az *Ascendant Justice* törzsét. Egy kígyózó üzemanyag-vezetéken állapodtak meg. Cortana felnagyította a képet, mely egy háromméteres lyukat tárt fel a csövön. Kékesfehér gáz süvített kifelé.

– A fő üzemanyagszállító-vezeték találatot kapott – közölte Cortana. – Leállítom a hajtóműveket, hogy üzemanyagot spóroljunk.

A Főnök összehúzta a szemét. – Ez nem plazmalövedék volt – mormogta. – Túlágosan pontos és túlágosan jól időzített – ez egy szabotázs!

– Fogja a csapatát, Főnök – dörögte Whitcomb admirális –, és készüljenek fel az űrsétára, hogy befoltozzák azt a vezetékét.

– Igenis, uram.

– Én is hadd menjek, uram – lépett előre Polaski. Locklear megpróbálta a karjánál fogva visszahúzni, de a nő lerázta magáról a kezét. – Vezethetném a leszállóegységet, így a Spartanok hamarabb ki- és visszajuthatnának.

Az admirális összehúzott szemmel méregette a fiatal nőt. – Kiváló, zászlós. – Majd olyan halkán, hogy még a Főnök fülét is majdnem elkerülte, hozzátette. – *Túl sok az átkozott hős ebben a háborúban.*

Polaski odafordult Locklearhoz, és visszaadta neki a fejken-dőt. – Őrizze ezt meg nekem káplár. Visszaveszem majd, ha visszatértem.

Locklear keze ökölbe szorult, aztán elernyedtt. Elvette a zálogot, bólintott, de nem nézett oda.

– Itt leszek – mondta, és felkötötte a karjára.

– Főnök – szólt Whitcomb admirális. – Tegyen róla, hogy élve jöjjenek vissza. Ez parancs, fiam.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

IDŐ: [ERROR] ANOMÁLIA / DÁTUM ISMERETLEN
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZETÉN.
A HIPERTÉR ANOMÁLIA BUBORÉKBAN

A szövetségi leszállóegység halványkéken derengő falai közt Johnt enyhe klausztrofóbiás érzés kerítette hatalmába. Ironikus volt, ha jobban belegondolt, hiszen másfelől jó ideje nem vette le a testére feszülő páncélt. A többi Spartan némán ült mögötte.

Fred, a kijelölt Kék-Kettes, John után következett a parancsnoki láncban. Több mint százhusz bevetésen vett részt, kiváló parancsnoknak bizonyult, és gyorsan vágott az esze. Néha hajlamos volt túl komolyan venni az emberei iránti felelősségét, és a küldetést veszélyeztető mértékben törődni a sebesült bajtársakkal.

Li, Kék-Hármas volt a csapat specialistája a súlytalanságban zajló harcban. Alapos kiképzést kapott a mikrogravitációs felszerelés használata és közelharc terén az UNSC extrém-bázisán, a Mars körül keringő Chironon. Legalább annyira otthon érezte magát a súlytalanságban, mint a többiek a szilárd talajon, és John örült, hogy ezen a küldetésen maga mellett tudhatja.

Antonnal, Kék-Négyessel kapcsolatban már inkább voltak fenntartásai. A Spartan élete nagy részét a talajon töltötte. Kiválóan értett a nyomkövetéshez, az álcázáshoz és a lopakodáshoz, de szinte kizárólag felszíni bevetések álltak mögötte. Nem mozgott otthonosan zéró gravitációs környezetben.

Will, Kék-Ötös csendes figura volt, de sosem mulasztotta el pontosan végrehajtani a feladatát. Nem mindig volt ám ilyen. Fiatalabb korában ő állt minden ugratás és vicc mögött, magasan tartva ezzel a csapat morálját. De valami megkeményedett

benne az évek során... Ahogy mindegyikükben, ám Willből valami különleges veszett el.

Grace-nek, Kék-Hatosnak különleges érzéke volt a robbantásokhoz. Bármikor kész volt egy apró csavarnyi lyukat vágni az acélon, mindössze egy apró szisszenéssel, vagy ezer liter kerozinnal tomboló tűzvihart támasztani. Ironikus, de soha nem látott rajta semmilyen érzelem.

John megnyitotta a COM-portot. – Kék csapat, szignállenőrzés.

Öt nyugtázójel villant fel.

– Ez arra a víz alatti küldetésre emlékeztet engem, amire Mendez Főnök küldött minket az Emerald Cove-on – suttogta Fred. – Emlékeztek, amikor tönkretette a légpalackjaink felét? – Végül elcsórtuk az övét.

– És aztán – folytatta nevetve Anton elkaptuk, és bezártuk, mi meg ott nyaraltunk egy héten át – semmit nem csináltunk, csak ültünk a tábortűznél, szörföztünk és kagylót sütöttünk.

– Mmmmm. Meg tintahalat – tette hozzá Grace.

John kíváncsi lett volna, vajon létezik-e még az Emerald Cove. Az UNSC tíz éve elhagyta a kolóniát. Mostanra a Szövetség már valószínűleg felperzselte.

– Kék Osztag – reccsent Polaski hangja a COM-ban. A kinti viszonyok pont olyan csendesek, mint amilyenre számítottunk. Kirepülünk, három... Kettő... *Egy!*

John érezte, hogy a gyomra összeszorul. Felállt, az ajtóhoz lépett, és kilökte a fedelet. Odakint az *Ascendant Justice* törzse haladt el mellettük. A fényesre csiszolt burkolat majd minden egyes négyzetcentiméterét égésnyomok és mikrometeorit karcolások borították. Csillogó fémgőz-csápok kígyóztak a vákuumban.

Az *Ascendant Justice* felső részéhez kötve csodával határos módon még mindig ott lebegett fejjel lefelé a *Gettysburg* fregatt. Lángolt, lyukak borították, szökött belőle a levegő, de nagyjából egyben maradt. Ha nem hevert volna a fedélzetén több ezer halott tengerész, akár a „szerencsés” becenevet is rá lehetett volna ragasztani.

A leszállóegység lassított, Polaski megfordult, odalebegett, majd leszállt a hajó törzsén.

– Kampók rögzítve – szólt Polaski a COM-ba. – Maga jön, Főnök.

– Fred, Grace és én kimegyünk felderíteni – szólt a Kék Osztagnak. – Anton, Will és Li, álljatok készen az ívhegesztőkkel és a *Gettysburg*ről leszerelt páncéllemezekkel, mire fogjátok a „minden tiszta” jelet.

John átlépett a hajóra. Csizmája mágneses talpai megnyugtató kattanással tapadtak a törzshöz.

Polaski úgy szállt le a törzsre a szövetségi leszállóegységgel, hogy a lyukat eltakarja, így biztosítva némi fedezéket számukra.

A fejük felett a hipertér lángolt. Mintha valaki végiglöcsölte volna az eget kerozinnal, aztán meggyújtotta volna. Véres, forró tűzcsíkok száguldottak a kékfekete égen. Meteorok rajzottak körülöttük, csillámló olvadt fémcseppek záporával terítve be mindent.

Egy ökölméretű darab suhant el a Főnök mellett, és csapódott be a hajótestbe. Szikrafelhő és olvadt fém fröccsent ki a törzsből. A Főnök pajzsa vibrálni kezdett, ahogy felfogta a törmeléket.

Igyekezniük kellett. Az admirálisnak igaza volt. A hely egy épp felrobbanó tűzijáték-raktárra hasonlított. Minél előbb befoltozzák a lyukat és eltűnnek innét, annál jobb.

John megfordult, és puskájával végigpásztázta a hajótörzset. Kiálló szenzorok erdeje, kilométer hosszan kígyózó vezetékek, tucatnyi tátongó mélyedés borította a törzset. Egy egész szövetségi hadosztály el tudott volna rejtőzni ebben a dzsungelben.

Nem látott kontaktot. A mozgásérzékelő sem jelzett.

Közelebb lépett a fő üzemanyagcsőhöz, és megvizsgálta a nyílást. A cső öt méter átmérőjű volt, és még mindig vörösen izzott, noha Cortana már három perccel korábban lekapcsolta. A lyuk szabályos kerek volt, három méter átmérőjű, a széle sorjás, utóbbiak mind oldalra irányultak.

– Ha plazmalövedék érte volna – szólalt meg Grace a fém elforrt volna. Ha más csapódott volna be, a becsapódás felől lecsiszolta volna az éleket, míg felgyűrte volna a túloldalon. Ezt a lyukat szándékosan kivágták.

– Éles a szemed – válaszolta John. – Társaságunk van. Úgy vélem, álcázott Elite-ek. Talán az eredeti legénységből maradtak néhányan. Kék-Hármas, – Négyes és -Ötös, másszatok elő.

– Vettem – válaszolta Will.

Anton bújt elő először, az ívhegesztővel a kezében, míg Li és Will a háromszor három méteres lemezeket cipelték.

– Fred és Grace, ti lesztek a hegesztőmunkások – rendelkezett John. – Anton, mássz fel a leszállóegység tetejére. Li három óránál, Will kilencnél veszi fel a pozíciót. Én hat óránál.

Kék nyugtázójelek villantak.

John segített Frednek és Grace-nek a helyére illeszteni a lemezeket. Fred és Grace nekilátott az ívhegesztővel, a tűhegynyí fej alatt megolvadt a fém. Lepkerajhoz hasonló szikraeső röppent fel körülöttük.

– Elfoglaltuk a helyünk, admirális – jelentette John. Javítási idő kábé két perc.

– Vettem Főnök – válaszolta az admirális. Az ionizáló sercegéstől alig lehetett hallani. – Amint végeztek, szóljon, és jól kössék be magukat. Azonnal indulunk.

– Igen, uram.

– Eddig minden rendben – gondolta John. – Csak még egy vagy két perc...

Egy plazmasugár jelent meg a semmiből. A hipertér gyűrődése ellökte a forró tűzgömböt, vagy ötven méterrel a fejük fölé. Átszáguldott a hajó felett, majd eltűnt az űrben.

De arra így is elég volt, hogy a COM-ból fehér zaj törjön elő, és a mozgásérzékelő kifehéredjen – ahogy az a hat álcázott Elite is, akik lassan – és egy pillanattal ez előttig még észrevétlenül – másztak a csapat felé.

– Ellenséges kontaktok! – kiáltotta John.

Lebukott egy kiálló szenzor mögé, és tüzet nyitott.

A lövedékek a mellkasa közepén találták el a legközelebbi Elit-et. Semlegesítették a pajzsát, majd átfúrták a páncélt. Összerogyott, aztán lebucskázott a hajótörzsről.

John a szeme sarkából látta a társai fegyveréből előtörő, néma felvillanásokat. Hátrapillantott. Fred és Grace nem mozgott. Továbbra is a hegesztőpisztoly feje alatt olvadó fémcseppekre koncentráltak.

Fred mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megszólalt: – Még húsz másodperc, Főnök.

Az egyik Elite fegyveréből egy kristálytű sorozat csapódott be a John előtt álló szenzorba. A Főnök viszonzta a tüzet, de az Elite álcája bekapcsolt, és eltűnt a látóteréből.

Egy újabb plazmalövedék zúgott el a hajótörzs mellett, ezúttal alig harminc méternyire. Fentről valóságos tűzáradat világította meg az *Ascendant Justice* felszínét, tucatnyi forró napként. John pajzsa a negyedére merült.

– Oké, Főnök – mondta Fred. Ké...

– Becsapódás! – kiáltotta Polaski a COM-ba. John a leszállóegység felé fordult, és meglátta a harmadik plazmagömböt, amint materializálódik a téridő redőiből. Ez alig három méterrel szállt át a fedélzet fölött, egyenesen feléjük.

Will lebukott a mélyedésbe, ahol a leszállóegység a törzshöz tapadt. Fred és Grace hasravágták magukat. Li nem mozgott, az Elite-eket lőtte, a torkolattűz villanásai a sisakja üvegén tükröződtek. Anton felemelkedett a kis fedezék mögül, amit a leszállóegység tetején talált, de rögtön vissza is bukkott, amikor az egyik Elite rálőtt. John bukfencet vetett, ugrott, majd bevetődött a leszállóegység hasa alá.

A plazmagömb eleven tűztengerként robbant fel a leszállóegység felett. Polaski felüvöltött, aztán elnémult. Kékesfehér fény töltötte meg John látóterét, villámok csaptak belé, az inai és izmai az elektromos kisülések alatt rángatózni kezdtek. A hőmérsékleti riasztó süvöltött. Hidrosztatikus gél fortyogott ki felé a MJOLNIR páncél vésznyílásain.

John káprázó szeme látta az Elite harcosokat elpárologni. Az *Ascendant Justice* törzse ragyogó sárgán felizzott, majd a fény

halványulni kezdett.

Aztán a tűzőzőn egy csóvában eltűnt a tat felé. A hőség elmúlt, és a fény kihunyt.

John kikukucskált. Minden izma égett. Sem Linek, sem Antonnak nem volt nyoma. A leszállóegység törzse megolvadt és kicsavarodott, mint a gyertya, amit előzőleg egy fáklyába nyomtak.

A pilótafülke és Polaski nem voltak sehol.

A biomonitor figyelmeztetően világított. Will, Grace és Fred a közelben heverték. Halottan vagy eszméletlenül, nem tudta megmondani. Gyorsan hozzákötötte a biztonsági köteleiket a fedélzethez, majd a sajátját is.

– Admirális, az üzemanyagcsövet lezártuk, uram – szólt bele a COM-ba.

– Kapaszkodjatok, fiam – válaszolta az altengernagy. Ez rázó menet lesz.

John ájultan zuhant a fedélzetre.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

IDŐ: [ERROR] ANOMÁLIA / DÁTUM ISMERETLEN
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓ FEDÉLZETÉN,
A HIPERTÉR ANOMÁLIA BUBORÉKBAN.

Whitcomb admirális az *Ascendant Justice* hídján állt. A középben felállított emelvényt körülvevő korlátot markolta, és a fali monitorokon megjelenő kaotikus tűztengert figyelte.

Beleragadtak ebbe a hipertér buborékba, ahogy rovar a borostyánba, csak abban nem cikáznak összevissza halálos plazmatorpedók.

A golyóbisok eltűntek, csak hogy aztán újra felbukkanjanak, s izzó energiacsóvával piszkították be a kék ködöt. Olvadt fémdarabok, a szövetségi hajók szétört darabjai száguldottak el a kamerák előtt, aztán nagy döndüléssel csapódtak be a hajó törzsébe.

A kék köd azonban más veszélyeket is rejtett, hajók szellemképei váltak láthatóvá, hogy aztán újra eltűnjenek... Több mint a felük már harcképtelennek volt mondható; lángok borították el őket, vagy a törzsük hasadt fel. Vajon hány volt közöttük még, amelyik felvehette az *Ascendant Justice*-szál a harcot? Hányat kell még semlegesíteniük, mielőtt vissza merhetnének ugrani a normál űrbe?

Haverson főhadnagy állt mellette. A fiatal tiszt felbecsülhetetlen volt a harcászati kivetítések terén, és a Szövetségről is sok mindent tudott. Kicsit túl óvatos volt Whitcomb admirális ízlésének, bár be kellett látnia, hogy ez a vonás elvárható volt egy hírszerzőtiszt esetén. Mégis, a fiatal főhadnagy már azzal is elég bátorságról tett bizonyosságot, hogy ott állt mellette. A kölyökben határozottan ott rejlett a lehetőség.

A holografikus vezérlőpultok közötti térben Cortana alakja öltött formát.

– Plazmarészecskék és szilárd testek becsapódása végig a hajótörzsön, admirális – jelentette karba font kézzel. – Belső atmoszfératartás tizenhárom százalékon. Strukturális integritás gyenge. Számításaim szerint a hajótörzs maximum öt percen belül összeomlik.

– Értem – válaszolta az admirális.

Nem maradt más választásuk, mint hogy azokkal a lapokkal játszanak, amik a kezükben voltak. Minél tovább maradnak ebben a környezetben, annál több sérülést szenvednek el a környező szövetségi hajók. Ha az *Ascendant Justice* visszakapja a hajtóműveit, képes lesz végrehajtani a műveletet. De ha túl sokáig várnak, a saját hajójuk is széthullik körülöttük.

Whitcomb admirális körbenézett, hogy lássa, a legénység többi tagja hogyan bírja a ránehezedő nyomást.

Locklear fel-alá lépkedett, a keze ökölbe szorult. A Pokolugró egy fegyver volt, melyből kivették, és elhajították a biztosító-szeget... És rendesen túl is töltötték.

Johnson őrmester a bezárt ajtó mellett állt, puskával a vállán. Ő is a legénységet vizslatta, talán ugyanazokkal a gondolatokkal a fejében, mint az admirális. A fickó kemény volt, mint a vas. Egy pillantás elég volt a fekete szemekbe, és az admirális meg tudta mondani, mi vezeti: az ellenség iránt érzett tiszta, hideg gyűlölet. Ezt tudta értékelni.

Dr. Halsey a földön fekvő „Kelly” nevű Spartan fölé hajolt. A doktornő briliáns elme volt... De mégis egy két lábon járó rejtély. Vagy féltucatszor találkoztak korábban különböző vezérkari társasági eseményeken, és mindig elbűvölőnek, kifelé kellemesnek találta. De sok jelentést olvasott a „projektjeiről”, amit egyszerűen nem tudott a személyével összeegyeztetni. Ha a körülötte keringő szóbeszédnek csak a fele igaz volt, a nőnek minden sötét ügyben benne volt a keze a Földtől egész az Andromédáig. Nem bízhatott benne.

Dr. Halsey – szólalt meg az admirális. Elengedte a korlátot, és a háta mögé rejtette izzadó tenyerét. – Azonnal távolítsa el a hídról a sebesültet!

Dr. Halsey felnézett az adatpadján futó biometrikus jelekről.
– Admirális, nem volna helyes mozgatni. Még nem teljesen stabil.

– De igen, doktornő. Elvonja a figyelmünket. Itt egy csatát készülünk megvívni.

Dr. Halsey olyan pillantást vetett rá, amitől egy plazmalövedék is megállt volna a levegőben.

Haverson főhadnagy lépett elő, és megköszörülte a torkát.

– Asszonyom, van egy mentőkabin közvetlen a híd mögött. – A jobb oldali ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Előhúzta a pisztolyát és megvizsgálta a feltáruló folyosót. – Tiszta. Locklear, őrmester, segítsenek a doktornőnek kivinni a páciens.

– Igen, uram – válaszolta Locklear. – Örömmel ülöm végig ezt a csatát odakint egy mentőkabinban.

Johnson őrmester Kelly mellkasára fektette a puskáját.

– Tizedes, ragadja meg a másik kezét és a lábát. A hölgy a páncéljával többet nyom, mint a csaj, akivel utoljára randizott.

Locklear és az őrmester felemelték Kellyt, és a súly alatt görnyedve kivitték a hídról. Dr. Halsey követte őket. Vetett még egy utolsó, gyilkos pillantást az admirálisra, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Whitcomb admirális felsóhajtott. Együtt-érzett a Spartannal, túlságosan is, és ez most csak problémát jelentett volna. Nem tudott összpontosítani, ha ilyen közel volt hozzá. Folyamatos állapotjelentést akart volna. A pokolba is, legszívesebben oda ment volna hozzá, letérdelt volna mellé, és fogta volna a kezét, ha ezzel segíthet rajta. Úgy szerette az alatta szolgáló férfiakat és nőket, mintha a saját gyermekei lennének. A vezetés alapelve: a jó vezető szereti az embereit. A nagy vezérek pedig hajlandóak fel is áldozni mindent, amit szeretnek.

A hangszóró megreccsent. A Főnök jelentkezett be.

– Elfoglaltuk a helyünket, admirális. Javítási idő kábé két perc.

– Vettem, Főnök – válaszolta az admirális. – Amint végeztek szóljon, és kössék be magukat. Azonnal indulunk.

– Igen, uram.

Mennydörgés morajlott végig a fedélzeten.

– Plazmarobbanás, uram – jelentette Cortana. Az energia-csúcs elkerülte a hajót, de elég erős volt ahhoz, hogy kiüsse az oldalsó szenzorokat és kamerákat.

Whitcomb admirális végigsimította a bajsát vastag ujjával.

– Csak pár percünk van, mielőtt ez az űr darabokra tép minket.

– A fali monitorokra sandított, próbálván megszámolni az ellenséges hajókat. – Már ha a szövetségiek nem végzik el előbb a munkát.

– Hány ellenséges hajó maradt? – fordult Cortanához.

– Melyik az igazi, és melyik a délibáb?

– Lehetetlen pontosan megszámolni, uram. Tizennégyet számoltam, mielőtt elkezdtek volna löni, és meg nem töltötték a köztünk lévő űrt ionizált plazmával. Hogy most...? Indigókék matematikai szimbólumok suhantak át a testén.

– Az azonos tükörképek összevetése és extrapolálása után úgy számolom, hogy jelenleg három-öt harcban bevethető hajójuk lehet, uram.

Whitcomb admirális a fogát csikorgatta. Mozgásra kell bírni ezt a teknőt. Aztán elintézni egy-két ellenséges hajót. A többit talán ezalatt elvégzik az űrt megtöltő plazmalövedékek.

Ez volt a legjobb esélyük. Az egyetlen esélyük. Bíznia kellett benne, hogy a Főnök be tudja foltozni azt az üzemanyagcsövet.

– Nagyon jó, Cortana – mondta. Hevítsd a *Gettysburg* reaktort maximális teljesítményre, és készülj fel a fő üzemanyag-vezeték üzembe helyezésére. Tölts maximumra minden lehetséges fegyvert.

– Igen, uram. Megtörtént.

Az admirális a képernyőre nézett, mely a felettük fejjel lefelé lebegő *Gettysburg*-öt mutatta. – Ép a *Gettysburg* hangárfedélzete? Meg tudja tartani a levegőt?

Cortana pislogott. – Igen, Uram. Van egy kis szivárgás, harminckét kilópascal per...

– Helyezd nyomás alá a hangárt!

– Vettem, admirális. Ugyanakkor – válaszolta Cortana – ez veszélyesen lecsökkenti a saját levegőtartalékainkat.

Az admirális a körülöttük lévő hajókat nézte. Egy plazmalövedék fejentalált egy távolabbi cirkálót, amitől annak orra elgörbült. Lángcsóvak lobbantak végig az oldalsó nyílásain. Úgy nézett ki, mint egy hal, amit tüzes nyállal köptek le.

Ez bármikor megtörténhet velük is.

– Gyerünk már, Főnök – suttogta.

A képernyőn két hajót szúrta ki. Az egyik egy hordozó volt, a messzi távolban. Sértetlennek tűnt. Közelebb, a bal oldali vezérsík irányában egy cirkáló haladt, mely eltekintve a tatját átszelő nyílástól, szintén sértetlennek tűnt... És csak tízezer kilométerre volt. Ez volt az elsődleges célpont.

– Új pályára állunk – rendelte el az admirális. Kettő-négy-zéró, zéró-három-öt.

Haverson főhadnagy közelebb lépett a kivetítőhöz, az arca önkéntelenül is ráncba szaladt, ahogy megpróbálta fejben gyorsan kiszámolni a röppályát. – Ez... Ütközőpálya, uram.

– Örülök, hogy egyetért a kalkulációmmal – közölte szárazon az admirális.

Haverson főhadnagy a *Gettysburgre* nézett, megértette és bólintott. – Igen, uram. Jó terv.

– Admirális – a Főnök hangját alig lehetett kivenni a recse-gésen keresztül. – Az üzemanyagcsövet lezártuk, uram.

– Kapaszkodjatok, fiam – válaszolta az altengernagy. Ez rázós menet lesz. Cortana, teljes gőzzel előre. Most!

– Végrehajtva – válaszolta Cortana. – Teljes gőzzel előre. Üzemanyagcső kitart. Érkezőnk a kettő-négy-zéró, zéró-három-ötökre. A sebességet tartva tizennyolc másodperc múlva ütközés a szövetségi cirkálóval.

Az *Ascendant Justice* és a *Gettysburg* egyenest egy imbolygó, narancssárga plazmafal felé rohant, és úgy száguldottak át rajta, ahogy egy hajó hasítja ketté a hullámokat a háborgó tengeren.

Tűz borította el a két hajót, és égette magát át a páncél rétegein. A teljes hajótörzs felnyögött. Robbanások visszhangoztak a fedélzeten.

– Tűz a nyolcastól a húszas fedélzetig – jelentette Cortana. – Elvesztettük az ötös plazmalöveget. Ellenséges hajó hatezer kilométerre, és közeledik.

– Kezdj pörgésbe Cortana. Legyen harminc fok/másodperc. Ezzel nagyobb felületre terjesztjük ki a sérülést.

– Forgási manőver végrehajtva. Manőverező rakéták maximális kapacitáson – Elhallgatott. – Ez megnehezíti a célzásszámításokat, Uram.

– Állítsd a plazmalövegeket közvetlen lőtávolságra – mondta az admirális.

Cortana egy teljes másodpercig tétovázott. – Igenis, uram.

A külső kamerák képe pörögni kezdett, ahogy a hajó spirálisan forgott a cél irányába.

A szövetségi cirkáló szembefordult velük. A plazmatornyai dühtől vörös szemekként izzottak.

– Főhadnagy, menjen a fegyverkezelő konzolhoz. Cortana, manuális tűzvezérlést kérek, és a célzásszámításokat.

Haverson gyorsan a szövetségi holokonzol felé nyúlt.

– Megvannak a célszámítások, uram. Aktiváljam a fegyvereket?

– Nyugalom, főhadnagy.

– Mindjárt eleresztik az első sortüzet, uram – mondta Haverson főhadnagy. Bár a hangja nyugodt volt, egy izzadtságcsepp gördült le szeplős arcán.

– Remélem is – válaszolta az admirális. – Ez lehet az egyetlen, ami megment minket.

– Haverson főhadnagy vett egy mély levegőt és bólintott. – Fegyverek készenlétben, uram.

– Cortana, készülj fel, hogy kiereszted a levegőt a *Gettysburg* hangárjából!

– Igenis, uram. Hangárajtó biztonsági kódja felülírva. Célpont távolsága háromezer kilométer.

– A szövetségi cirkáló tüzet nyitott. Energiagömbök lövelltek ki, és indultak az *Ascendant Justice* felé... Hogy aztán dugóhúzószerű spirálban és hirtelen irányváltásokkal szanaszét repül-

jenek. A két hatalmas tömeg közti űr még mindig kellőképp megtört és összegyűrődött.

– Kétezer kilométer – közölte Cortana.

– Tartsuk a pályát. És továbbra is álljunk készen a tüzelésre – mondta az admirális.

Haverson főhadnagy összeszorított szájjal állt a konzol felett. A keze remegett.

Az ellenséges cirkáló képe betöltötte az összes monitort. A plazmalövegek kezdtek újratölteni, halványvörösen izzottak.

– Ezer kilométer – jelentette Cortana.

– Admirális? – kérdezte Haverson főhadnagy.

– Még ne tüzeljen.

– Ötszáz kilométer – mondta Cortana. – Háromszáz. Kettő... Ütközés következik.

Az admirális öklbeszorította a kezét. – Tűz! – kiáltotta. – Minden löveggel tűz! Cortana, engedd ki a levegőt a hangárból, és teljes gőzzel balra.

Az *Ascendant Justice* mindössze egy kilométerre volt a cirkálótól, amikor tüzelni kezdett. A *Gettysburg* hangárajtaja kinyílt, és a bezárt levegő valósággal kirobbant belőle – balra térítve a két összekapcsolt hajót, pont elkerülve az ütközést.

Plazma száguldott a cél felé. Ilyen közlelről nem lehetett elvéteni. Forrófehér tűz csapódott a cirkáló törzsébe, átütötte a burkolatot, felforralt a páncélt, és elporlasztotta a belső vázat.

– Tatkamerákat – parancsolta az admirális.

A képernyőn jól látszott, hogy robbanások törnek ki a cirkáló ellentétes oldalán. A hadihajó megremegett, és a hátára fordult. A plazma átmarta magát rajta az orrától a faráig, míg végül elérte a fúziós erőművet. A hajó egy hatalmas tűzgömbben felrobbant. Egy pillanattal később a lánggömb megpördült, és elcsavarodott, ahogy a hipertér betüremkedett a masszív tömeg helyére.

Haverson főhadnagy kifújta a levegőt, és letörölte az izzadságot a szemöldökéről. – Gyönyörű manőver, admirális.

– Még ne pazarolja a levegőt győzelmi beszédekre, fiam – fürkészte az admirális a taktikai kivetítőt, majd a másik hajóra

bökött. – íme a következő célpontunk.

A hajóra mutatott, melyet félig kitakart a plazmafelhő: a hordozó sértetlenül, egy szúnyograj kellős közepén állt. Seraphok köröztek körülötte, hogy levadásszák a túl közel kerülő roncsdarabokat és plazmalövedékeket. Ennek következtében a törzs elkerülte a nagyobb becsapódásokat.

– Okos kapitányuk van – morogta Whitcomb admirális.

– Nem dobhatjuk be kétszer ugyanazt a trükköt.

Öt robbanás rázta meg az *Ascendant Justice*-t, a hídon derengő kék fény vibrálni kezdett.

– Meteor becsapódások – közölte Cortana. – Épp most veszítettük el a kettes és hármas plazmalöveget. A nyolcas és az alatti fedélzeteken minden működés megszűnt. A hajó vázszerkezete, uram, bármelyik pillanatban összeomolhat.

– Csak még egy perc, Cortana – fürkészte tovább az admirális a taktikai kivetítőt. – Vagy itt szedjük le a hordozót, ahol a pajzsai nem képesek regenerálódni, vagy a normál űrben nézünk szembe vele.

Megérintette a taktikai képernyőt. – Megvan! Cortana, menjünk a zéróhárom-zéró, egy-négy-ötre, számítsd ki a legnagyobb gyorsulást és lassulást, amit a hajó még kibír, és induljunk, most azonnal ehhez az objektumhoz!

– Igenis, admirális.

Haverson főhadnagy a térképre nézett, és meglátta, hova mutatott az admirális. – Ez az objektum egy szövetségi hajó darabja – ha jól látom, egy cirkáló tatrésze.

Az admirális bólintott. – Pontosan, főhadnagy. Cortana, mi a helyzet a hajónk orrának szerkezeti integritásával?

– Uram? Az orrá? – Cortana elhallgatott, majd megszólalt. – Ép, Uram. A legtöbb kár a hajó oldalában keletkezett...

– Közvetlen érintkezést akarok azzal a ronccsal, Cortana.

– Igenis, uram – válaszolta Cortana.

Az *Ascendant Justice* gyorsított, majd a roncshoz érve lelassított. A két test összeért. A hajó teljes hosszában megcsikorodt.

– Kontaktus – közölte Cortana.

– Remek – válaszolta Whitcomb admirális. – Az új pálya három-kettő-zéró, kettő-kettő-zéró. Teljes sebesség. Főhadnagy, töltse újra az összes plazmafegyvert, ami csak megvan még. Cortana, készítsd fel a hajót teljes hátramenetre.

Az *Ascendant Justice-Gettysburg* elfordult, és megindult a szövetségi hordozó felé – maga előtt tolva a kettétört cirkálót.

Ütközési pályára gyorsultak.

A szövetségi hordozó ágyúi fehérre forrósodtak, de nem eresztették útjukra a lövedékeket.

– Nyolcezer kilométer az ellenséges hajóig – jelentette Cortana.

– Tartsd a vektort, Cortana.

– Hatezer kilométer, uram.

– Felkészülni! – parancsolta az admirális, izzadt tenyerével újfent megragadva a korlátot.

– Kétezer kilométer.

– Teljes gőzzel hátra. Most!

A hajtóművek felbőgtek, és az *Ascendant Justice* törzse megremegett.

A szövetségi hajóroncs megcsikordult, ahogy a lendület továbbvitte. Levált az *Ascendant Justice* orráról, és egyenest az ellenséges hordozó felé száguldott.

– Becsapódás a hordozóba, négy másodperc – mondta Cortana.

– Három másodperc.

A hordozó kiürítette plazmalövegeit az érkező tárgyra. A lángok körbeölelték a roncsot, áthatoltak a páncélján, és megolvastották az ötvözetet.

A roncs mindazonáltal haladt tovább, törötten és olvadtan, de a sebessége mit sem csökkent.

Becsapódott a hordozóba, amitől az megpördült.

A hordozó törzse vagy tucatnyi helyen felhasadt, a levegő kisüvített, és a vörösen izzó fém aranysárga lángokba borult. A hangárban robbanások tömkelege látszott.

– Össztűz, főhadnagy!

Az *Ascendant Justice* összes megmaradt fegyvere lőni kezdett. Plazma csapódott a hordozóba, és szelte át a legmélyéig. Valamennyi fedélzeten pokoli lángok tomboltak.

– Ennyit tehettünk – sóhajtott a Whitcomb admirális.

– Cortana, tűnjünk el innét. Ugorjunk vissza a normál térbe!

Cortana holografikus alakja elsötétült a testén száguldó egyenletektől. – Hipertérmátrix-számítás megtörtént.

Fekete tintafoltok ömlöttek szét a tűztengerben. Apró csillagok gyúltak bennük. A plazmával teli égbolt elhalványultba lángoló ellenséges hajók eltűntek.

– Állíts le minden hajtóművet – parancsolta az admirális a sötétre és a csillagokra meredve. – Nos. Hol a pokolban vagyunk?

ÖTÖDIK RÉSZ

AZ ERIDANUS SECUNDUSI MÉSZÁRLÁS

HUSZONHATODIK FEJEZET

IDŐ: (ERROR] ANOMÁLIA / DÁTUM ISMERETLEN
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓN.
A HIPERTÉR ANOMÁLIA BUBORÉKBAN.

A Főnök magához tért.

Bár ez a kijelentés erős túlzás volt az állapotára nézve, a látása lassan kezdett kitisztulni, de nem volt mit nézni, csak a vizorja belső oldalát, amin borostyánsárga jelzések villogtak.

Fájdalom áradt szét a lábfejében, a jobb combjában és a karjában. Helyes. Életben van. Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy ez a sokk utóhatása... A bénult zsibbadás el fog múlni.

A MJOLNIR páncél ismerős súlya és reaktív áramköreinek lüktetése vette körül. A szájában biohab kesernyés ízét érezte, amiből sejtette, hogy a sérüléseit ellátták.

És érezte a gravitációt. A hátának feszülő nyomás igazán kellemes volt. Ha legközelebb valaki azt mondja, hogy menjen ki a súlytalanságba, hát...

– Üdv, újra köztünk – szakította félbe a gondolatait Cortana. Gyenge fény csillant balról.

Az oldalára fordult. A végtagjai tiltakoztak, ezernyi apró tű fúródott a kezébe és a lábába.

Egy orvosi ágyon feküdt. A halvány világításban látta, hogy egyedül van. A falon körben biomonitorok villogtak, az életjeleivel és MR-felvételeivel.

Cortana apró, villogó matematikai egyenletekbe öltözött alakja állt az ágya mellett. Mivel nem válaszolt azonnal, türelmetlenül összefonta a kezét. – Az MR nem mutat sem agyrázkódást, sem szubdurális vagy epidurális vérömlenyt. A feje keményebb, mint gondoltam.

– Hol vagyok?

– A *Gettysburg* harminckettes fedélzetén – válaszolta Cortana. – Helyesebben, ami megmaradt belőle.

– Mi történt?

Cortana sóhajtott. – Úgy érti, mi történt, amióta elhagytuk a Reachet? Vagy, hogy mi lett a hipertér csata vége? Vagy arra kíváncsi, hogy mi történt a csata után?

– Először a csatát – mondta, és megpróbált talpra kecmeregni. – Gondolom, nyertünk.

Túlságosan is fájt állva maradni, és mintha minden erőt kiszívtak volna az izmaiból. Vissza kellett feküdnie.

Cortana sápadt kék szeme elhalványult, a padlóra szegezte. – A Kék Osztag sikeresen megjavította az üzemanyag-vezetékét.

– Emlékszem – mormolta a Főnök. – Legalábbis a javítás részére. Aztán jött egy robbanás.

– Egy plazmatorpedó – javította ki Cortana. Sóhajtott.

– Sajnálom Főnök, de csak ön, Spartan-093, -043 és -104 éltek túl a robbanást.

Grace, Will és Fred életben maradt tehát, de Li, Anton és Polaski meghalt a küldetésben. Emlékezett Polaski üvöltésére, és Anton alakjára, amikor a forrófehér villanás elborította a hajótörzset.

– Értem – válaszolta olyan semleges hangon, ahogyan csak tudta, de nem tudta elrejtteni a keserűségét.

Felkészületlenül érte, de Polaski halála ugyanúgy megrázta. UNSC katonák ezreit látta már meghalni. De a lány egy percre sem tétozott, hogy elkísérje a Kék Osztagot erre az örülden veszélyes feladatra. Túlélt a Reachért folytatott csatát, a hajótörést a Halón, az Áradatot és mindent, ami utána következett, hogy végül bátran csatlakozzon hozzájuk megint, talán pont ezzel megmentve mindnyájuk életét.

Akár Spartan is lehetett volna. Ennél nagyobb dicséretet nem tudott rá mondani.

A Főnök sóhajtott, lehívta a vizorra a csapatlistát, és Anton, illetve Li neve mellé az „ütközetben eltűnt” jelzőt biggyesztette.

Megállt, hogy megnézze a többieket; első és legjobb barátja, Sam is köztük volt... És még vagy tucatnyi társuk, akiket szin-

tén ezzel a bejegyzéssel kellett ellátnia.

Mentette, majd bezárta a fájlt.

– Mi van Kelly-vel és Lindával? – kérdezte Cortanát.

Cortana felnézett, és elsöpört egy tincset a szeme elől.

Megnyomott egy kis kört a kezében tartott holopadon, aztán megszólalt – Spartan-087, Kelly, a teste huszonhét százalékát borító égési sebekből lábadozik. Dr. Halsey szteroidok befecskendezével felgyorsította a bőrregenerációt. Pár nap, és teljesen felgyógyul, de addig gyakorlatilag nem szabad mozognia.

– És Linda?

– Státusz lekérés. – Cortana egy teljes másodpercre elhallgatott. – Dr. Halsey Spartan-058-at jelenleg az Alfa orvosi létesítményben helyezte el, három fedélzettel felettünk. Még mindig kriogenikus sztázisban van, jelenleg a feltáró vizsgálat folyik. Utasítást kaptam tőle a klóntartályok előkészítésére különböző szervátültetésekhez.

– Tehát életben van? – kérdezte a Főnök.

– A szó valódi értelmében – válaszolta Cortana –, nincs.

– Egy pillanatra komoly aggodalom suhant át az arcán, de aztán gyorsan eltűnt.

– A doktornő és Whitcomb admirális megtárgyalták Spartan-058 felélesztésének a kockázatát, mielőtt eljuttathatnánk egy fejlettebb orvosi létesítménybe. Biztos vagyok benne, hogy Dr. Halsey mindent el fog mondani, amint az összes tény a birtokában lesz, Főnök.

John a szemöldökét ráncolta. Cortana természete egyre elviselhetetlenebbé vált. Lassan és folyamatosan, de már attól a pillanattól kezdve, hogy kapcsolatba lépett az Előfutárok számítógépével a Halón. Nem felejtí majd el megkérdezni Dr. Halsey-t Linda állapotáról... És Cortanáéről sem.

– Mindenki más bevetésre készen áll? – kérdezte.

– Igen, Főnök. Mindenkit a két összekapcsolt hajó javítási munkálataira vezényeltünk. A hipertér-buborékban a plazmalövedékektől és a szilárdtest becsapódásoktól egyaránt rengeteg sérülést szereztünk. A belső váz szerkezete azonban mindkét hajónak sértetlen maradt. A *Gettysburg* reaktora működő-

képes, és hatvanhét százalékos kapacitáson áll. Az *Ascendant Justice* reaktorát a javítások idejére lekapcsoltuk. A hétből öt plazmalöveg javításra szorul. A legrosszabb, hogy az *Ascendant Justice* hajtóművei tönkrementek. Kevesebb, mint három százalék a tényleges teljesítmény.

– Be tudunk lépni a hipertérbe?

– Az ugrás lehetséges – csóválta a fejét Cortana, mint amikor az idősebb nővér a kisöccse nyilvánvalóan ostoba kérdésére válaszol. – De nem sokra megyünk vele. A Dr. Halsey birtokában lévő idegen ereklYE nagymértékű radioaktív sugárzást bocsájt ki a hipertérben. Ez az ismeretlen fajta sugárzás még a Spartanok pajzsán is áthatol. Számításaim szerint a halálos dózishoz hetvenkét órára van szükség. Emellett a sugárzás világítótoronyként vonzana ide minden, a hipertérben járőröző szövetségi hajót.

– Tehát megrekedtünk a mélyűrben.

– Negatív – válaszolta Cortana még ridegebben. – Whitcomb admirális meglehetősen hajthatatlan abbéli elhatározásában, hogy mindenképp meg kell kockáztatnunk még egy ugrást, függetlenül attól, hogy az hány emberéletet követel. Különben hetekig is eltartana, míg kapcsolatba tudnánk lépni az UNSC-vel.

Az UNSC-vel? Két dolog ugrott be egyből. Az altengernagynak kapcsolatba kellett lépni az Admiralitással, és Dr. Halsey így felélesztheti Lindát.

– Miért ilyen sürgős ez az admirálisnak?

Cortana körvonalai elmosódtak. – Már mondtam, Főnök, de úgy tűnik a félkómás állapotában elengedte a füle mellett.

– Szúrós szemmel nézett a Főnökre, és megint összefonta maga előtt a karját. – A Szövetség tudja, merre van a Föld.

A Főnök hirtelen teljesen éberre válva pattant fel. Félresöpörte a fáradtságot és a fájdalmat.

– Magyarázd el – parancsolta.

Cortana elmesélte, hogyan fedezte fel a kódolt sávot a nyilvános szövetségi adás mögött. Elmesélte, mily meglepően haté-

konyan áramolnak a szövetségi katonai utasítások, végül megmutatta a Naprendszerbe ... És a Földre vezető szimbólumokat.

John némán állva hallgatta. Az UNSC oly keményen és oly sokat munkálkodott, hogy megőrizze a titkot. Csak az időn múlt; mindenki tudta, hogy előbb-utóbb a Szövetség meg fogja találni a Földet. De mindig azt hitte, hogy ez még odébb van... És nem most következik be.

A Főnök a kis háromszögekre, négyszögekre, pontokra és vonalakra meredt, melyekből a koordináták álltak. – Láttunk már ilyeneket az Azúr Parton.

– Igen. És Dr. Halsey beszámolója szerint a csapata hasonló jeleket talált a Reach felszíne alatti alagútrendszerben.

– A kapcsolat a kettő között?

– Ismeretlen.

A Főnök nem kívánt többet foglalkozni ezzel. A szimbólumok alaposabb tanulmányozása és lefordítása Cortanára és a Hírszerzésre várt. Az egyetlen, ami most számított, hogy a Szövetség a Föld ellen készült.

– Volt egy menetrend vagy bármilyen más hasonló adat kódolva az adásban? – kérdezte.

– Megerősítve. Volt egy összehangolt parancssorozat a galaxisban szétszórt szövetségi hajóknak, hogy gyűljenek össze egy mobil parancsnoki bázison, amit ők „*Könyörtelen Apostolnak*” neveztek. Amint a kellő erő összegyűlik, közösen szándékoznak elugrani a Földhöz. – De a Főnök már elhagyta a szobát, és kint járt a folyosón.

– Tudja – szólalt meg Cortana, ezúttal a sisak hangszóróján keresztül – a modora sokat romlott, mióta elkezdtek ezt a küldetést. Már a reachi csata előtt is.

– Így van – válaszolta John.

A *Gettysburg* folyosóin derengő, sápadt fehér fényt otthonosnak találta a kék izzás után, melyet a Szövetség a hajóin használt. John örült, hogy a lába újra egy emberi jármű érdes acélpadlóján lépkedhet, még ha a falakat koromfoltok szegélyezték is.

Megérkezett a parancsnoki lifthez, és megnyomta a híd gombját. A gyenge gyorsulástól újabb fájdalom hasított a karjába és a mellkasába, de összeszorította a fogát, és száműzte a kint az elméjéből.

Ahogy az ajtók kinyíltak, a Főnök megállt, hogy szemrevételezze a *Gettysburg* hídjának nyomorúságos állapotát. Az elülső ablak betört, és csak frissen hegesztették le a törzsből nyert páncéllemezekkel. Három monitort szereltek fel rájuk nagy sietve. Alvadt, fagyott vércseppek pettyezték az irányító és navigációs konzolokat. Csak három pult működött, a hajtómű, a számítógépes vezérlő és a MAC löveg.

De a legfájóbb az volt, hogy a szokásos, harmincfős személyzet helyett mindössze két fő, Whitcomb admirális és Haverson főhadnagy álltak a hídon. A terem olyan kihalt volt, mint egy kriptá.

- Főnök – lepődött meg némileg az admirális.
- Uram – vágta magát vigyázzba John, és feszesen tisztelgett.
- Kérek engedélyt a hídra lépni.
- Megadva, fiam – válaszolta az admirális.
- Hogy van, Főnök? – kérdezte Haverson főhadnagy. – Dr. Halsey szerint még napokba telik, míg felépül.
- Száz százalékosan, uram.

Mintha csak hallgatódzott volna, Dr. Halsey jelent meg a COM-ban, egy apró videokép formájában a sisak kijelzőn. A szemüvegében narancs fénysugarak tükröződtek, s akárhol is tartózkodott, nem lehetett látni a szemét.

- John, beszélnünk kell – mondta.
- Whitcomb admirálissal és Haverson hadnaggal vagyok – válaszolta John. – Amint befejeztem, tudunk majd beszélni.
- Nagyszerű – mondta Dr. Halsey egy pillanatnyi csönd után, azzal a COM elsötétült.

A Főnök némi lelkiismeret-furdalást érzett, amiért ilyen nyersen beszélt vele.

- Lépjen közelebb, fiam – mondta az admirális, majd visszafordult a csupasz fal felé, melyet csillagok, és a környék UNSC

helyőrségeinek gyémánt szimbólumai borítottak. – Elég nehéz helyzetben vagyunk.

– John az admirális és Haverson főhadnagy mellé lépett, hogy együtt tanulmányozzák a térképet. – Cortana tájékoztott, uram. A Szövetség ismeri a Föld helyzetét, és elsőprő támadásra készül.

– Ez a lényege, attól tartok – mondta Haverson, és a Főnök mély árkokat vett észre a fiatalember szeme körül.

– Hogy még nehezebb legyen, alig vagyunk képesek mozogni. Kéne vagy egy százfős mérnöki egység, és egy úrdokk is, hogy ezek a roncsok újra harcképes állapotba kerüljenek.

A főhadnagy keserű szavait hallva Whitcomb admirális összevonta a szemöldökét. – A másik probléma, hogy a kristály, amit a Reachről hoztunk el, sugározni kezd, ha belépünk a hipertérbe. Pár óra alatt végez mindannyiunkkal – tette hozzá.

– De mégis szükségünk van erre az idegen eszközre. Már láthatta, hogy változtatja meg a hipertér tulajdonságait, ám van még egy dolog. Az alatt a pár perc alatt, amit abban a felteker-cselt formájú hipertérben töltöttünk, ide érkeztünk – egy kis kört rajzolt a térképre a pozíciójukkal a középpontban –, mely normál körülmények között napokba telne.

Kipróbáltuk újra az ugrást – tette hozzá Haverson de semmi különleges nem történt. A szokatlanul nagy ugrást a Szövetséggel vívott csata hozzáadott energiája okozhatta.

– Akárhogy is – fejezte be az admirális ha rájövünk, hogy működik a kristály, szétrúghatjuk vele a Szövetség seggét.

– Így van, uram.

A Főnök a helyzetüket tanulmányozta a térképen. Nem teljesen pontosan a „semmi közepén” voltak, de majdnem. Három csillagrendszer volt a körön belül.

Haverson is a térképet tanulmányozta. Megérintette az egyik hatótávolságon belül lévő csillagot, mire annak statisztikai adatai jelentek meg körülötte. Sóhajtott. – Ezt a rendszert 2530-ban felperzselték, esélytelen tehát, hogy itt bárki a segítségünkre siethessen. A két másik rendszer – rázta meg a fejét – lakatlan.

– A pokolba – mondta az admirális. – Az úrnek ebből a részéből már majdnem a háború legelején kivertek minket. Jött a Szövetség, felégette az Eridanust meg a többi külső kolóniát, majd úgy elviharzottak, hogy hátra se néztek.

– Eridanus? – lépett közelebb a Főnök, megérintve a kis csillag körül sorjázó adattömeget. – Ismerem ezt a helyet – fordult az admirálishoz. – És van itt egy emberi kolónia, uram – csak nem olyan, amivel az UNSC törődne többé. Le merném fogadni, hogy a Szövetség sem találta meg. Talán ott el tudjuk végezni a szükséges javításokat.

Az admirális elgondolkozva nézett rá. – Biztos? Biztosan kész lenne az emberi faj és a Föld sorsát erre a feltevésre rábízni?

A Főnök az apró kis csillagot nézte, de nem az Eridanuson járt az esze. Hanem a külső aszteroidaövezeten... És a küldetésen, amit a csapatával húsz éve hajtottak végre ott.

– Igen, uram, biztosan.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

IDŐ: IDŐBÉLYEG [ERROR)

ANOMÁLIA / A SZÁMÍTÁSOK ISMÉTELT ELVÉGZÉSE UTÁN

2552. SZEPTEMBER 12., 04.50. ÓRA

AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓN, AZ *ASCENDANT JUSTICE*-ON. A HIPERTÉRBEN. ÚTON AZ ERIDANUS RENDSZER FELÉ.

Dr. Halsey utasítására az ajtó halk szisszenéssel kinyílt, és a Főnök belépett a tiszta terembe.

– Látni kívánt, doktornő? – Gyorsan körbepillantott az előkészített sebészeti eszközökön, és a méterenként elhelyezett sterilizáló lámpákon, melyek furcsa narancssárga fényét a falak csempéi verték vissza.

Dr. Halsey öt kijelzőt függesztett az egyik vizsgálószék karfájára. Ott ült benne, keresztbe tett lábakkal, az ölében egy billentyűzetet egyensúlyozott. Mellette egy gondosan odakészített tálcán félig telt műanyag kávéspoharak sorakoztak.

Intett a Főnöknek, hogy lépjen beljebb. – Látom, semmibe veszed a határozott orvosi utasítást, hogy nem kelhetsz fel, míg teljesen meg nem gyógyultál.

– Jól vagyok, asszonyom – válaszolta ő.

A doktornő hitetlenkedve húzta fel a szemöldökét. – John, soha nem hallottalak még nyíltan hazudni. Ebben a pillanatban is látom a páncélod közvetítette telemetrikus adatokat. – Felé fordította az egyik képernyőt, hogy John is jól láthassa a szabálytalanul lüktető biometrikus jeleket. – Ilyen égésekkel, zúdásokkal, törésekkel és belső vérzéssel még mindig sokkos állapotban kéne, legyél. Az elmúlt egy hétben csak egyszer „pihentél”, amikor a sebeid miatt ájult voltál. És azt állítod, „jól” vagy?

John némán állt.

– Rendben. Elfogadom, hogy jobban érzed a határaidat mindenki másnál – fordította vissza a képernyőt. – Az idegen építménnyel, a Halóval kapcsolatos jelentésedről akarok veled beszélni. Összeraktam pár kockát abból, amit Whitcomb admirális mondott a küldetésetekről, Cortana beszámolójából, Locklear és Johnson küldetésnaplójából... És az érdekes, részleges, Wallace Jenkins közlegénnyel kapcsolatos küldetésnapló bejegyzésből.

A Főnök kényelmetlenül feszengeni kezdett.

De van bennük néhány ellentmondás, amit meg kell oldanom, mielőtt még visszaérünk a Földre – tolta feljebb orrán a szemüvegét. – Az egyik Johnson őrmesterrel kapcsolatos. – Parancsokat gépelt be a billentyűzeten. – Kérlek, gyere közelebb John. Szeretném, ha ezt közösen néznénk meg.

A Főnök odasétált mellé. Súlyos léptei tompán puffantak a vastag acélpadlón. Majd fél tonna fém tornyosult fölé, teljes két méteres magasságában, Dr. Halsey időnként mégsem tudott másként gondolni rá, mint arra a kisfiúra, akit annak idején elrabolt a szüleitől Elysium Cityben.

Nem. John megváltozott. Ő viszont nem. Ő volt az, aki még mindig annak a három évtizeddel ezelőtti bűnnek a nem gyógyuló sebeit hordozta magában.

Mélyen beszívta a levegőt, és figyelmét újra az előtte játszódó videofelvételre fordította. A kép szövetségi és tengerészgyalogosok tűzharcát mutatta, majd a különös Előfutár építményt a Halo szívében, végül a rémisztő parazita életformát, amit Áradatnak nevezték el.

Jenkins közlegény kamerája közvetítette az Áradat első felbukkanásának felvételeit.

John összerezzen, amikor Keyes kapitány és csapata jelent meg a képeken, amint az Áradat elnyeli őket. Johnson őrmester is ott volt köztük, átkozódva tüzelt, miközben a kis gömbforma paraziták teljesen elborították.

– Az őrmester túlélte – mondta a doktornő. – Az egyetlen emberi lény, aki közvetlenül ki volt téve ezeknek a metaorganizmusoknak, mégis simán elsétált.

– Tudom – dünnyögte a Főnök. – Nem értem, hogy élhette túl. Hogy élheti túl ezt bárki is?

– Ez az egyszerűbb kérdés – mondta a doktornő, fel sem pillantva a monitorokról. Megnyomott egy billentyűt, mire az őrmester egészségügyi adatai jelentek meg a képernyőn. – Látod ezt? – nagyított ki egy három évvel ezelőtti bejegyzést. – Boren-szindrómával diagnosztizálták.

– Még sosem hallottam ilyen betegségről – közölte a Főnök.

– Nem lep meg. Nagy mennyiségű plazmával való érintkezés okozhatja. Mint amilyenek például a szövetségi plazmalövegek torpedói. Nem találkozunk gyakran vele. Az emberek általában meghalnak, és a másodlagos tüneteknek nem áll módjukban kifejlődni.

– Az igazság az, hogy az őrmester megszerzett egy láda szövetségi plazmagránátot a Párizs IV ostromakor. El is használta mind ... A bátorságáért kitüntették, de váratlan bónuszként kapott tizenkétezer rad sugárdózist is.

John jópár perccig nem szólt semmit. Dr. Halsey nem volt biztos benne, hogy a fájlokat böngészi, gondolkozik, vagy Cortanával próbálja ellenőriztetni mindezt egy privát COM-vonalon. Az átlátszatlan páncél majdnem ellehetetlenített minden, nem-verbális kommunikációt. Ez dühítő volt, de hát a nélkül a páncél nélkül, a folyamatos hidrosztatikus nyomáskiegyenlítők, az automata biohab befecskendezők és a többi nélkül John mostanra szó szerint darabokra szakadt volna.

Egy pillanatra beugrott neki Alexander Dumas Vasálarcos című könyve. Emlékezett rá, milyen rémisztő volt, amikor a nemes fogolyra feladták a fémmaszkot. Hogy képes John megbirkózni a folyamatos fullasztó bezártsággal?

A Főnök végre megszólalt. – Nem látom, mi az összefüggés az őrmester betegsége és az Áradat túlélése között.

– A Boren-szindróma tünetei – magyarázta Dr. Halsey –, először migrén, majd amnézia, aztán agydaganat... És megfelelő kezelés nélkül végül halál. Az idegrendszer elektromos ingerületátvivő rendszerét teszi tönkre.

– És az őrmester idegrendszere annyira lepusztult, hogy az áradat nem tudott rákapcsolódni?

– Pontosan – válaszolta Dr. Halsey. – Az azóta vett vérmintáiból áradat DNS-t mutattunk ki – leginkább élettelen és fertőzésre alkalmatlan szegmenseket, de néhány szál épen maradt. Ezek nyilvánvalóan az áradat próbálkozásának bizonyítékai. Úgy tűnik, egyfajta érdekes regenerációs képességgel is együtt járnak, bár ezt a mellékhatást még nem sikerült teljesen mértékben megerősítenem.

A Főnök mintha lazított volna a szokásos feszes vigyázálláson. Ezek az új információk mintha megnyugtatták volna. – Megyek, és kiderítem.

– Nem – vette le a szemüvegét a doktornő. – Nem fogod.

– Doktornő?

– Nem azt akarom megbeszélni veled, miként élte túl. Hanem, azt, hogy EZTÁN mi fog történni Avery Johnson őrmesterrel.

Kikapcsolta a képernyőket és hátradőlt a székben. – Két különböző jelentést készítettem a Hírszerzés Hármaskörének számára. Az első tartalmazza az elemzésem vonatkozó adatait és a lehetséges megoldást, amivel az Áradatot már a fertőzés elkövetésében megakadályozzuk. A második tartalmazza az alapadatokat is: Jenkins közlegény és Johnson őrmester küldetésnaplóját, és az őrmester orvosi fájlijait.

Azzal letöltötte a jelentéseket két különböző adatkristályba, majd miután a szék karfájába rejtett lejátszó kiadta őket, a két átlátszó kockát a mellette lévő tálcára helyezte.

– Rád bízom, melyiket adod át Haverson főhadnagynak – intett Johnnak.

– Miért hallgatnék el bármit is, doktornő? – kérdezte John a kristályokat bámulva.

A doktornő elnézett John válla mögött, próbálta megtalálni a helyes szavakat, miközben ellentétes érzelmek kavargtak benne. – Sokáig úgy gondoltam, hogy az egész emberi faj érdekében időnként áldozatokat kell hoznunk. Mélyen beszívta a levegőt, majd egy nagy sóhaj kíséretében kifújta.

– Sok embert megöltem, megnyomorítottam, és rengeteg szenvedést okoztam, s mindezt a fennmaradásunk érdekében tettem. – Acélkék szemei a Spartanéba fúródtak. – De már nem vagyok benne biztos, hogy helyesen cselekedtem. Meg kellett volna próbálnom minden egyes embert megmenteni, nem számít, milyen áron.

Dr. Halsey John felé nyújtotta a tálcát. – Ha a Hírszerzés az első jelentést kapja meg, képes lehet szembeszállni az Áradattal. Talán. Valamivel nagyobb az esély azonban, ha a második jelentést kapják meg.

– Akkor a másodikat kapják meg – vette kézbe John a második kristályt.

– Ami megöli Johnson őrmestert – folytatta Dr. Halsey jeges-sé váló hangon.

– A Hírszerzés nem fogja beérni pár csepp vérrel. Fel fogják boncolni, hogy rájöjjenek, pontosan hogyan állt ellen az Áradatnak. Egy a billióhoz az esélye, hogy sikerül pontosan előállítani ezt az egyedi állapotot, de meg fogják próbálni. Meg fogják ölni, mert ez az ár megéri nekik!

A Főnök felvette a másik kristályt, és nézte, ahogy mindkettő ott hever a páncélkesztyűjén.

– Neked is megéri ez az ár, John?

John az összezárt öklébe rejtett kristályokkal a melléhez emelte a kezét. – Miért akarja, hogy én hozzam meg ezt a döntést?

– Mert ez egy utolsó lecke. Megpróbálok megtanítani valamit, amire nekem ráment az egész életem. – Nagyot nyelt, hogy elmulassza a torkát szorító gombócot. – Megadom neked az esélyt, hogy meghozd azt a döntést, amire én képtelen vagyok.

Rápillantott a kijelző órájára. – Sajnálom. Linda majdnem készen áll a beavatkozásra, és előbb még néhány dolgot el kell intéznem. Most menned kell.

A Főnök engedelmesen megfordult, és megindult az ajtó felé, de félúton megtorpant.

– Doktornő, ne hagyja, hogy újra meghaljon! – Azzal elhagyta a szobát.

Dr. Halsey megvárta, míg befordul a sarkon. Remélte, hogy viszontlátja még Johnt, mielőtt meg kellett tennie, amire készült, de lehet, nem lesz már rá lehetősége. Vajon az elültetett gondolat gyökeret ereszt? Ez a gesztus az egyetlen, amit tehet, hogy vezekeljen mindazért, amit vele és a többi Spartannal tett.

De nem ért rá ilyen gondolatokra, amikor mindössze három órájuk maradt, mielőtt az *Ascendant Justice* kilépne a hipertérből. Túl sok volt az előttük álló feladat.

Maga felé fordította az összes monitort, és begépelte a Cortanát előhívó parancsot.

– Zárd be az ajtót – parancsolta. – A biztonsági szintet emeld hetesre.

– Végrehajtván – közölte Cortana. A hangjába egy penge éle költözött az elégedetlenségtől, amiért az utóbbi öt percben elnémították. – Mi volt pontosan ez az egész? Hogy lecke a Főnöknek? Hogy választást ad neki? Hogy megment egyetlen embert billiók helyett?

Dr. Halsey nem törődött vele, hanem gyorsan begépelte pár parancsot a billentyűzeten. – Adj hozzáférést a négy-négy-hét magkoordinátádhoz.

– Blokk feloldva – sóhajtott keserűen Cortana. – Fogok választ kapni a kérdésekre?

– Belefáradtam, hogy mindig feláldozzak másokat a nagyobb jó érdekében – válaszolta Dr. Halsey. – Sosincs vége, Cortana. És kifogyunk a feláldozható emberekből. – Beírta a memóriatörlő féreg utolsó parancsát, és megnyomta az Entert.

– Mi a...

– Kitörlöm az ezzel kapcsolatos fájljaidat, Cortana. Sajnálom, de ez ügyben még benned sem bízom meg.

Cortana elnémult, amint a féreg átrágta magát a memóriáján, és megsemmisített minden, Avery Johnsonnak az Áradattal való kapcsolatára utaló nyomot.

– Cortana, frissítsd a magmemóriád.

– A függvények újrafordítása a processzorműveletek számának tizenhat százalékos csökkenését eredményezte. Köszönöm, doktornő, így kicsivel több helyem maradt gondolkodni.

– Attól tartok, csak ennyit tehettem kockázat nélkül – mondta Dr. Halsey. A Halo szövetségi MI adatok sérülnének, ha többet csökkentettünk volna. És nincs elég biztonságos helyünk, hogy lementsük az adatokat.

Dr. Halsey letöltötte Whitcomb admirális, John és Fred csapatának küldetésnaplóit. Összevont szemöldökkel nézte, ahogy a hivatalos UNSC formanyomtatványok a fejlécben a dátummal, idővel és a helyszínnel végiggördülnek a képernyőn.

– Elvégezted a gyorselemzését ezeknek a naplófájloknak?

– Igen, doktornő. És igaza volt. Ellentmondás van a Halón és a Reachen lévő csapat bejegyzései között. Az időbélyeg átlagosan egy héttel elcsúszott. Feltételezem, hogy az általam végrehajtott, nagy gravitációs hatás alatt elvégzett hipertér ugrás okozta.

Dr. Halsey szája széle mosolyra húzódott. – Meg vagyok lepődve, Cortana. Csak találgatsz... Ráadásul rosszul.

– Valóban? – kérdezte kihívóan Cortana.

– Rendelkezel későbbi, hasonló nagy-gravitáción elvégzett ugrás adatokkal az összehasonlításhoz?

Két másodpercnyi szünet telt el, mire Cortana megint válaszolt. – Igen, doktornő. Nem volt temporális eltolódás a későbbi ugrásokat követően.

– Ahogy azt feltételeztem – gondolkodott az állát vakarva Dr. Halsey. – Vetítsd ki a temporális szabálytalanságokat egy tér-idő vektorra. Aztán kérd le az én fájlomból a tértorzulás adatait, amit az idegen ereklje generált. – A képen két, majdnem teljesen azonos ívű görbe jelent meg – melyek egy központi hely és időpont körül simultak ki: a Reachen, amikor megszerezték a különös erekljét.

– Ez a dolog nem csak a teret hajlítja meg – suttogta Dr. Halsey hanem az időt is.

– Az nem lehetséges – válaszolta Cortana. – Hogyan hathatott volna ránk az ereklje a Halón, több fényévnnyi messzeségben?

– Ne a térben gondolkodj – mondta Dr. Halsey, szórakozottan bámulva a monitort. Te és John olyan esemény-útvonalon ha-

ladtatok, mely keresztezte a kristályét. – Egymásra mozgatta a két görbét. Az idő és a térpontok teljesen megegyeztek. – Ott KELLETT lennetek, a megfelelő helyen és időben, hogy felvessetek minket, az idő és a tér aszerint hajlott, hogy ez bekövetkezzen.

– Ez körkörös logika, doktornő – nevetett fel gúnyosan Cortana. – És megsért több bizonyított elméletet.

– És egyezik az ismert adatokkal – zárta be Dr. Halsey az elemzést tartalmazó fájlokat. – Már látom, miért érdekli ennyire ez a kristály a Szövetséget. Nem engedhetjük meg, hogy megkaparintsák. Nekik sem, és valószínű a Hármass Ügyosztálynak sem.

– Doktornő?

Dr. Halsey a memóriatörlő féreg monitorjához fordult, és újontra mozgatta Cortana magmemóriájában, hogy az MI az iménti beszélgetést is elfelejtse.

– Frissítsd Spartan-058 adatait, Cortana.

– A test hőmérséklete két Celsius fok/perc sebességgel emelkedik. Tíz perc múlva eléri a harminchét Celsiusot.

– Remek. Készítsd elő a hármass műtőt, valamint a klónozott májat és veséket.

– Vettem, doktornő.

Linda orvosi fájljai a Spartanok listájának legelején villogtak; egy hosszú lista, az összes Spartan aktuális állapotával. Csak néhányan maradtak. A legtöbb neve előtt az „ütközetben megsebesült”, vagy az „ütközetben eltűnt” díszelgett.

– Nincs „ütközetben elesett”? – mormolta Dr. Halsey. Megérintette Spartan-034 bejegyzését. – Sam bejegyzése is „ütközetben eltűnt” volt. – Mi lehet az oka? Hisz 2525-ben meghalt.

– A Hírszerzés Kettes Ügyosztályának kilencszázharmincas direktívája – válaszolt Cortana. – Amikor a Hírszerzés nyilvánosságra hozta a Spartan II programot, úgy gondolták, hogy a Spartan veszteségek közlése nagyban rontaná a morált. Ennek megfelelően a Spartanok összes vesztesége „ütközetben megsebesült”, vagy „ütközetben eltűnt” bejegyzéssel történik,

fenntartva az illúziót, miszerint a Spartanok sosem halnak meg.

– A Spartanok sosem halnak meg? – pördült meg a székkal Dr. Halsey, indulatosan félrelökve a képernyőket.

– Hahh, bárcsak így lenne!

Annyi tennivaló lett volna, és oly kevés idejük maradt, a Spartanoknak és az emberi fajnak egyaránt. De tudott mit tenni értük. Megmenti őket, egyszerre egyet, először Lindát, aztán Kellyt, és aztán szép sorban mindenki mást.

Persze ez azzal járt, hogy mindenkit elárul, aki megbízott benne, de csak így menthette meg végül saját magát is. Ez kellett tennie.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

IDŐ: A SZÁMÍTÁSOK ISMÉTELT ELVÉGZÉSE UTÁN

2552. SZEPTEMBER 12., 19.30. ÓRA

(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI ZÁSZLÓSHAJÓN. AZ *ASCENDANT JUSTICE*-ON. A HIPERTÉRBEN. ÚTON AZ ERIDANUS RENDSZER FELÉ.

A megjelenő fekete űrben kavargó fénytűk pörögtek. Egyszerre szétváltak, és a *Gettysburg-Ascendant Justice* megjelent az Eridanus rendszerben. A Főnök a *Gettysburg* hídján állt. Az orvosi fedélzeten szeretett volna lenni, amikor Linda felébred... Vagy legalább ott lenni, ha soha nem ébred fel. De elszólította a kötelesség. Az ő ötlete volt, hogy jöjjenek ide, és a többiek közül még ő ismerte leginkább a rendszert.

– Rendszerellenőrzés – parancsolta Whitcomb admirális.

Haverson főhadnagy az irányítópult fölé hajolt, és megérintett néhány ábrát. – A háttérsugárzás szintje csökken. A navigációs rendszer és az érzékelők újra elérhetők.

– A reaktorok hatvan százalékon – jelentette Fred a hajtóműpult mellől. Gyenge szivárgás a tízes blokkban. Kompenzálva.

– Plazma? – kérdezte az admirális, belehuppanva a kapitányi székbe.

Cortana alakja jelent meg a holovetítőn a csillagtérkép mellett.

– Egy löveggel tudunk tüzelni – jelentette, és egy vörös hullám öntötte el a testét, de aztán gyorsan visszaváltozott a megszokott mélykék színre. – A másik két ép löveg harcképtelen; a mágneses tekercseik pólusai képtelenek irányba állni. Valószínűleg az ereklje sugárzásának mellékhatása.

– Egyetlen lövés – dünnyögte az admirális. Megrántotta a bajsa végét, és felsóhajtott. – Akkor csak erre számíthatunk. Ve-

zessen minket, fiam – fordult a Főnök felé.

A Főnök a három hatalmas monitorra nézett, melyek az ablakot helyettesítették. Az egyik képernyő közepén az Eridanus lángolt. A csillagok szűrős fénnel ragyogtak körülötte.

– Menjünk százöt csillagászati egységre a naphoz. Irány zéró-kilenc-zéró, zéró-négy-öt.

– Cél százöt CSE. Irány megerősítve – mondta Haverson.

– Megközelítés folyamatban.

– Vegyünk fel elliptikus pályát az aszteroidaövezet síkjával párhuzamosan – tette hozzá a Főnök. – Cortana, keress nagyjából két kilométer átmérőjű aszteroidákat.

– Keresem – válaszolta az MI. – De ez eltarthat egy darabig. Több mint egy billió objektum van, sokan árnyékban.

– Meséljen, fiam, arról a régi küldetésről – mondta Whitcomb admirális. – Maga és a többi Spartan már jártak itt korábban?

– Igen, uram – felelte a Főnök. – Fred, Linda, Kelly, Sam és jómagam. Ez volt a Spartanok első éles bevetése. Be kellett szivárognunk a lázadók bázisára, el kellett fognunk a vezérüket, majd elvinnünk a Hírszerzéshez, hogy kivallathassák.

– Nem is tudtam, hogy a Spartanok már léteztek 2525-ben – mondta Haverson főhadnagy.

– Pedig igen, uram – szólalt meg Fred. – Csak nem volt még MJOLNIR páncélunk, sem továbbfejlesztett fegyvereink, mint mostanság. Nem sokban különböztünk a többi speciális tengerészgyalogos egységtől.

– Ezt erősen kétlem – mormolta Haverson a bajsza alatt.

– Úgy érti; öten behatoltak egy súlytalanságban lévő úrállomásra? És utána kijöttek egy fogollyal, aki valójában a bázis vezére volt? – Vonta fel bozontos szemöldökét az admirális.

– Igen, uram. Ez volt az eredeti terv.

– És elhiggyem, hogy mindez zökkenőmentesen sikerült?

A Főnök elnémult, ahogy visszaemlékezett a több tucatnyi halottra, akit maguk után hagytak azon a bázison... És belémart a bűntudat. Akkor cseppet sem habozott egyetlen akadály eltávolításában sem, mely a küldetés útjában állt, lett légyen az

ember vagy bármi más. Mostanra viszont, miután már két évtizede csak az emberiségért harcolt, kíváncsi lett volna, képes lenne-e fegyvert emelni bárkire, hacsak nem ad rá az illető nagyon jó okot.

– Nem, uram – válaszolta végül. – Az ellenségnek voltak veszteségei. És fel kellett robbantanunk a hangárt, hogy el tudjunk menekülni.

– Akkor – dobolt a szék karfáján az admirális – nem fognak örülni, hogy egy UNSC hajó bekopog a főbejáraton igaz?

– Nem valószínű, uram.

– Gyenge adást észlelek a D-hullámhosszon – szólalt meg Cortana. Új vektor: három-három-zéró.

– Vettem – felelte Haverson. Három-három-zéró.

– Már elnémult – mondta az MI. – De egyértelműen vettem valamilyen adást.

– Tartsuk az irányt – mondta az admirális. – Utánajárunk.

– Csak egyet nem értek – mondta Haverson, miközben le nem vette szemét a képernyőkről. – Mit keresnek ezek még mindig itt?

– Kalózkodó és csempészek – válaszolta az admirális. – Eltérítik az UNSC hajókat, fegyverrel és más feketepiaci árukkal kereskednek. Maga talán túl fiatal, főhadnagy, de a Szövetséggel való háború kitörése előtt messze nem akart mindenki a Föld kormányának fennhatósága alá tartozni.

– Lázadók? – kérdezte Haverson. – Olvastam róluk. De miért maradtak továbbra is szeparatisták, miután a szövetségi háború kitört? Velünk nem jobbak lennének a túlélési esélyeik?

Az admirális gúnyosan felhorkant. – Nem mindenki akar harcolni, fiam! Van, aki csak el szeretne bújni... Ebben az esetben szó szerint egy szikla alá. Talán úgy hiszik, a Szövetség nem fog törődni velük. – Elmosolyodott. – Nos, mi most majd mindent megváltoztatunk.

A lift ajtaja kinyílt, és Dr. Halsey lépett a hídra. Levette a szemüvegét és megdörzsölte a szemét. Úgy nézett a Főnökre, mint aki egy heves, öldöklő küzdelem után épp magához tér a

harci lázból – hulla fáradtan és sokkosán. John észrevett egy vércseppet a gyűrött laborköpeny gallérján.

– Jól van – lehelte a doktornő. – Linda túl fogja élni. A klónszervek gondoskodnak róla.

A Főnök kifújta a levegőt, amit ki tudja, meddig képes lett volna bent tartani. Fredre nézett, aki bólintott felé. John visszábólintott. Nem lehetett szavakba önteni, amit érzett.

Egyik legközelebbi bajtársa, a barátja, akit már halottnak hitt... Újra életre kelt!

– Köszönöm, Dr. Halsey – mondta.

A doktornő háritó mozdulatot tett a kezével. A szemét lesütötte, mintha már- már szégyellené, hogy sikerült a beavatkozás.

– Végre egy jó hír – szólt Whitcomb admirális. – Újabb segítő kéz a fedélzeten.

– Nem teljesen – emelte fel a fejét Dr. Halsey. – Legalább egy hétbe telik még, mire felépül – a biohab és a regeneráló szteroidkezelés mellett is. Addig lábra se nagyon tud állni. Nem foghat fegyvert a kezébe.

A *Gettysburg-Ascendant Justice* megérkezett az aszteroidamezőbe, és a képernyőkön három szikla tűnt fel.

– Erről a területről vettem a D-sávon az adást. A Főnök által adott méretek alapján ez a három lehetséges jelölt van.

– Melyik az? – kérdezte az admirális.

– Csak az egyik forog elég gyorsan hozzá, hogy háromnegyed G-t és belső gravitációt hozzon létre. – Válaszolta Cortana.

– Az lesz az – bólintott a Főnök a középső képernyő felé. A szikla nem sokat változott az elmúlt húsz évben. Lehetséges, hogy elhagyták a helyet? Az elfogott szignál akár egy automata jel is lehetett, mely évtizedek alatt sem merítette le az adó akkumulátorát... De lehetett egy csapda is.

– Admirális?

– Igen, Főnök. Kivetették a horgot, mi meg ráharaptunk... Legalábbis ezt hitetjük el velük. – Felkuncogott. – Cortana, izíts be minden löveget az *Ascendant Justice*-on.

A holokép kékeszöldre változott, és karba fonta a kezét.

– Emlékeztetem uram, hogy a három lövegéből kettő nem üzemel. Nem tudom célra vezetni a plazmát. A mágneses...

– Tudom Cortana, de ők – mutatott a monitorra az admirális – nem tudják.

– Igenis, uram – válaszolta Cortana. – Feltöltés folyamatban.

– Energiaszint csökken – jelentette Fred a hajtóműkonzol mellől. Negyvennégy százalék.

– Haverson főhadnagy – vakkantotta az admirális –, nyisson csatornát a D- sávon. Itt az ideje bemutatkoznunk!

– Vettem, uram. Csatorna nyitva.

Az admirális felállt. – Itt a *Gettysburg* UNSC fregatt – szólalt meg minden tekintélyét belesűrítve a mondatba, erős texasi akcentussal. – Válaszoljanak – majd némiképp kelletlenül tette hozzá –, kérem!

A COM-ból csak zörej hallatszott. Az admirális tíz másodpercig bírta, aztán türelmetlenül dobolni kezdett a csizmájával. – Ne játsszátok a vakondot fiúk! Nem harcolni jöttünk. Szeretnénk...

– Hirtelen elhúzta kezét a torka előtt, mutatva Haversonnak, hogy zárja el a COM-ot.

Kis ajtók nyíltak a szikla felületén, ebből a távolságból nem nagyobbak, mint rücskök egy narancs héján. Egy hajóraj lőtt ki rajtuk, s a kisbolygó forgását felhasználva azonnal felgyorsultak. Vagy ötvenen lehettek. Megerősített páncélú pelicanok a törzsükre erősített géppuskákkal, egyszerű kirándulójajók, melyek akkora rakétát cipeltek, mint saját maguk, vágófejjel felszerelt egyszemélyes karbantartó kabinok, és egy ötven méter hosszú hajó, furcsán szabott fekete lopakodó felülettel.

– Egy Denevér osztályú hajó – ámult el Haverson. – Ősrégi! A flotta negyven éve kivonta őket a hadrendből, és eladta mind ócskavasnak.

– Fenygetést jelenthet? – kérdezte az admirális.

– Nem, uram – ráncolta a homlokát Haverson. – Azért vonták ki őket, mert minden második bevetésen lerobbantak. Saját hajó-MI nélkül túl nehéz volt őket kezelni. Az egyetlen dolog, amiért emlékszem rájuk, hogy a legkisebb Shaw-Fukijawa hi-

perhajtóművet építették beléjük, amit valaha is gyártottak. Nincsen fegyverrendszerük sem, uram. Ezért mondtam, hogy nem jelent fenyegetést, ez egy múzeumi darab.

De képes a hiperugrásra? – kérdezte Dr. Halsey. – Használhatnánk, hogy visszamenjünk a Földre.

– Nem valószínű – ellenkezett Haverson. A Hírszerzés az összes Denevérosztályú hajót leszerelte, a legfontosabb alkatrészeket kivették, a hajtóműrendszert pedig olyan alaposan lezárták, hogy azt fogadni mernék, még Cortana sem tudná feltörni!

– Állom a fogadást – szólalt meg Cortana.

– Nincsenek fegyverei – mondta az admirális a furcsa alakú fekete hajót bámulva –, csak ennyit kell most tudnom.

– A flottájuk – vágott közbe a Főnök – szétszóródik és félkörben áll fel. Klasszikus alakzat. Le akarnak támadni minket.

– Ezek a hajók nem jelentenek fenyegetést – mondta az admirális. – És tudniuk kell, hogy ezt mi is tudjuk. Miért szórakozunk ezzel a cirkusszal? – A képernyőt fürkésző szeme hirtelen elkerekedett. – Cortana, kutasd át a környező sziklákat, jön-e valamelyikből radioaktív sugárzás!

– Bejövő adás – jelentette Fred.

Egy férfi jelent meg a képernyőn. Egyértelműen civil kinézetű volt, hosszú fekete haját hátul lófarokba fonta, és az állán egy legalább tíz centi hosszú kecskeszakáll díszelgett. Elmosolyodott, és elegánsan meghajolt. A Főnök az első pillanattól fogva ellenszenvesnek találta, bár ő sem tudta, miért.

– Kapitány! – szólalt meg a férfi mély, érces hangon.

– Jacob Jiles kormányzó vagyok, ennek az állomásnak a vezetője. Mit tehetünk Önökért?

– Először is – szólt az admirális nem vagyok kapitány. Altengernagy vagyok, a Haditengerészet Hadműveleti Parancsnokságának Vezérkari Főnöke. Másodszor, visszavonja a flottáját a fegyvereink lőtávolságán kívül, mielőtt még elveszíteném a türelmemet. Harmadszor, készítse elő a dokkot azon a sziklán, hogy leszálljunk és elvégezhessük a hajónkon a legszükségesebb javításokat!

Jiles szemmel láthatólag megfontolta a követeléseket, majd hátravetette a fejét és hangosan felnevetett. – Admirális, fogadja alázatos bocsánatkérésemet, amiért eltévesztettem a rangját – mondta gúnyos mosollyal. – Ami pedig a többi követelését illeti, attól tartok, ma sajnos nem áll módunkban fogadni Önt.

– Tisztelettel javaslom, gondolja át még egyszer Mr. Jiles – válaszolta az admirális kifejezéstelen hangon. – Mindkettőnk számára kellemetlen volna, ha kényszerítenem kéne Önt.

– Nincs abban a helyzetben, hogy bármire is kényszeresen – Jiles odabólintott valakinek a képernyőn kívül.

– Sugárzást érzékelek – szólalt meg Cortana. – Neutronsugárzás héttől három óráig. Egytől három óráig. Öt újabbat észlelek! Atombombáik vannak.

– Elrejtve az aszteroida mezőben – dűnnyögte az admirális. – Nagyon jó. Legalább nem bolondokkal nézünk szembe.

– Egyetérték. NEM vagyunk ostobák – válaszolta Jiles.

– Sem a földi hegemonia, sem a Szövetség támadása nem tett kárt bennünk.

– Valaki egy adatpadot nyújtott oda Jiles-nek, a *Gettysburg-Ascendant Justice* radarképével. Számok és szimbólumok gördültek a kép körül. Jiles zavartan megvakarta az orrát, szemmel láthatóan megdöbbenett a furcsán összekapcsolt két hajó látványa. – És annyira sem vagyunk ostobák, hogy túlerőt használjunk akkor, amikor semmi szükség rá – folytatta. – A „hajójuk” bármelyik pillanatban magától is darabokra hullhat. – Nem hinném, hogy érdemes volna a drága és értékes atomfegyvereinket az önök megállítására pazarolnunk.

Whitcomb csípőre tette a kezét. – Én az ön helyében még egyszer átgondolnám a taktikai helyzetet, kormányzó. Cortana, célozz meg egy sziklát – egy olyat, mint amilyen ennek az úrnak a bázisa.

– Kész – válaszolta az MI.

– Tűz – parancsolta az admirális.

– Értettem, uram.

Egy plazmalándzsa csapott ki az *Ascendant Justice* oldalából, átszelte az űrt, majd telibe talált egy három kilométer átmérőjű

sziklát az aszteroidamezőben. A kő felszíne előbb narancsvörösen felizzott, majd fényessárgára váltott, végül fehéren ragyogott, olvadt vasat és gőzsugarakat köpve ki magából, amitől még gyorsabban pörögni kezdett. A plazmasugár így csigavonalban fúrta át, majd kitört a túloldalon. Az elviselhetetlen hőnyomása alatt a szikla megrepedt, végül darabokra robbant. A törmelék gyorsan hűlő vas és más fémgázok csóváját húzva repült szanaszét.

– Kettes és hármas löveg álljon készen – mondta az admirális. – Cél a bázis.

– Megtörtént, uram.

Jiles ábrázatáról eltűnt a mosoly, és minden szín. – Talán túlságosan elhamarkodott voltam – mondta. – Hová tettem a jó modort? Kérem, jöjjön át, szívesen látnám, mint megbecsült vendégünket. – Hozza a személyzetét is. – Gyorsan intett valakinek. A *Gettysburg*öt körülvéő hajók megfordultak, és elindultak vissza az állomásra, ahonnét jöttek.

– Csatlakozzanak hozzám a vacsoraasztalnál, és megbeszéljük, mire van szükségük. A szavamat adom, hogy senkinek sem esik bántódása.

– Efelől semmi kétségem, Mr. Jiles – kuncogott Whitcomb admirális. – Ha nem térünk vissza harminc percen belül, Cortana, küldj a pokolra mindenkit!

* * *

A Főnök csatlakoztatta a telemetrikus érzékelőt Cortanához, amikor az állomás hangárjába értek, hogy találkozzanak Jiles embereivel, hat fekete kabátos fickóval, akik válláról ósdi MA3-mas karabélyok lógtak. A férfiak némi tétovázást követően, óvatosan megindultak a szövetségi leszállóegység felé. A Főnök nem hibáztatta őket, ő is óvatos lett volna, ha meg kellett volna közelítenie egy felfegyverzett ellenséges járművet. Ám elég, ha csak egyiküknek reszket az ujja egy kicsit jobban a kel-

leténél a ravaszon, és ez a fogadás máris véres tűzpárbajba tor-
kollik.

Elnémította a külső mikrofont. – Cortana, taktikai helyzetje-
lentést kérek!

– Az aszteorida tipikus vas-oxiddal szennyezett közet, de Ti-
tanium-A páncéllal erősítették meg. A páncélt elrejtették a fel-
szín alá, de a *Gettysburg* mélységi radarjával ki tudtam mutat-
ni. Néhány szektort visszaverő felülettel láttak el, ezeken nem
hatol át a radar, és a Szövetség szenzorai sem. Lenyűgöző.

Jiles kormányzó odasétált a hajóhoz, fekete szőrmekapucni-
ját hátralökte, és kezét fogott az admirálissal. Bólintott Haver-
sonnak. A mosolya azonban eltűnt, amikor meglátta Johnt és
Fredet a MJOLNIR páncéljukban. Aztán a mosoly visszatért, és
mélyen meghajolt Dr. Halsey előtt.

– Féltucat ór, öreg MA3 puskákkal és a köpeny alá rejtett
plazmapisztolyokkal – súgta Cortana. Van egy másik csapat is,
gyakran feltűnnek az érzékelőn, ahogy az oldaljáratokban mo-
corogva figyelnek.

– Láttam őket – mormolta a Főnök. – Csak örködnek és fi-
gyelnek, biztos, ami biztos alapon. Nem jelentenek veszélyt.

– Erre, kérem – invitálta őket Jiles az egyik keskeny folyosó
felé, ragyogó mosollyal az arcán.

A Főnök vetett egy utolsó pillantást a hangárra. Kisebbnek
tűnt, mint amekkorára emlékezett. Húsz évvel ezelőtt a csapa-
tával kirobbantották a külső ajtót, elloptak egy Pelicant, és el-
menekültek, tucatnyi holttestet hagyva hátra a hangár fedélze-
tén.

Azt a küldetést MJOLNIR páncél nélkül hajtották végre. Még
nem fejlesztették ki, így senki sem fog rájönni, hogy John és
Fred tagja volt az egységnek, amelyik elrabolta az állomás elő-
ző „kormányzóját”, az áruló Watts ezredest. Bár Jiles őrei úgy
méregették Johnt, mintha nagyon is tudnának mindent.

Ahogy a Főnök beért a folyosóra, Cortana hangja szólalt meg.
– Ez az átjáró egy UNSC teherszállítóból származik, de tíz méte-
renként biztonsági válaszfalakkal erősítették meg. Lég- és tűz-
biztosak. Ez a járat nagyon sok sérülést elbír, mielőtt beomlana.

– Rajtaütéshez is jó hely – mormolta a Főnök, egyik szemét a mozgásérzékelőn tartva.

Kövezték őket. Három kontakt mozgott mögöttük, és három előttük, tartva a távolságot.

A Főnök sürgős késztetést érzett, hogy az admirális és Dr. Halsey elé ugorva zárótűzzel tisztítsa meg a folyosót. De a mostani helyzetben a diplomáciáé volt a főszerep, és az nem az ő asztala volt. Bárcsak az admirális megfogadta volna a tanácsát, és több Spartant hozhatott volna magával! Vagy legalább többen lehettek volna jelen, míg az admirális és Jiles tárgyalnak.

Egy kör alakú szobába vezették őket. A hátsó fal félig félrehúzódt, megmutatva a vastag, vörös bársonyfüggönyt, mely lassan szintén szétnyílt, feltárva a mögötte elhelyezkedő fél méter vastag ablakot, melyen át tökéletes kilátás nyílt az aszteoridamezőre. Pörgő, forgó, egymás felé és egymástól elsodródó sziklák járták lassú táncukat.

Behoztak egy hosszú asztalt, amit sima fehér selyemterítővel borítottak le. Felszolgálók érkeztek ezüstitálcákkal, melyek roskadoztak a gyümölcstől, a gőzölgő húsoktól, az édességtől, és a tucatnyi üvegtől, melyekben borostyán-, és bíborszínű borok, és színtelen röviditalok sorakoztak.

Párnázott székek érkeztek. – Kérem – húzta ki az egyiket Jiles Dr. Halsey számára foglaljon helyet, helyezze kényelembe magát!

A Főnök az ajtó mellé állt, ahonnét jól beláthatta az egész szobát. Fred megbizonyosodott róla, hogy a folyosó üres, majd bezárta az ajtót.

A Főnök benézett a függöny mögé, nem rejtettek-e el ott valakit, vagy egy kamerát, esetleg egy titkos átjárót.

– Cortana? – suttozta.

– Tisztának tűnik. – válaszolta az MI. – Nem érzékelek semmit. A falak fél méter vastag Titanium-A páncélból vannak.

– Tiszta – mondta John az admirálisnak.

Dr. Halsey végre hajlandó volt leülni a felajánlott székbe. Le simította a szoknyáját, Jiles pedig betolta alá a széket. Felaján-

lott neki egy tálca kövér epret is, de a doktornő egy kecses kézmozdulattal elutasította.

Haverson azonban elvett belőle egyet, és beleharapott.

– Finom – jelentette.

– A hydrofarmjainkról származik – hajolt meg Jiles.

– Tisztelettel, kormányzó, de nincs időnk cseverészni – szólalt meg az admirális. – Az óra ketyeg. Többféle értelemben is, bár ezt Ön még nem feltétlenül vette észre.

Jiles sóhajtott, és helyet foglalt egy széken, melyet arany levelekkel tűzdelt fekete bársony borított. A lábait átvette a szék karfáján, hátradőlt, kezeit a tarkóján kulcsolva össze. – Minden figyelmem az öné, admirális!

– Jól van – mondta az admirális a homlokát ráncolva, amiért Jiles ennyire semmibe veszi a bejelentés komolyságát.

Whitcomb admirális néhány egyszerű mondattal felvázolta a helyzetet; a Reach bukását, a Szövetség kutatását az idegen technológia után, az üldözést, a hipertérben vívott csatát, és a megmagyarázhatatlan sugárzást, mely elvezetheti a Szövetséget... Ide.

Miközben beszélt, Jiles kormányzó levette lábát a karfáról, a tartása megkeményedett. Előrehajolt, karját az asztalra tette. A mosolya grimasszá torzult.

– Szent Habakuk! – ugrott talpra, leverve az asztalról az egyik likőrösüveget. A palack összetört, s bíborvörös lé fröccsent szét a padlón.

John és Fred azonnal Jiles-re szegezték a fegyverük, de az admirális felemelt keze megállította őket.

– Szent Habakuk? – kérdezte John Cortanától.

– A vákuum védőszentje – válaszolta az MI. – Nagyon népszerű a polgári repülés pilótái között.

– Úgy vélem – fejezte be az admirális hogy nem telik el egy nap, és ránk találhatnak.

– És mit... – mondta lassan Jiles, visszafojtva a dühét – javasol, mit tegyünk?

– Ez az egyszerűbb kérdés, kormányzó. Vagy segít nekünk, vagy megpróbál megölni minket, aztán eladhatja a hajókat a fe-

ketepiacon, annyiért, amennyit csak megadnak értük... Feltéve, hogy a Szövetség hagy elég időt a tranzakció lebonyolítására.

Az admirális megragadott egy palackot, és töltött magának egy pohár bort. Belekortyolt, majd elismerően bólintott.

– Nos, feltéve, hogy miután minket megöltek, valahogy sikerül túljárniuk a hajónk MI-jének eszén, amit erősen kétlek, továbbá, hogy valahogy sikerül hatástalanítani a fegyvereinket, mielőtt az MI atomjaira robbantja ezt az állomást, amit szintén erősen kétlek, akkor már csak egy szövetségi flottával kell majd megküzdeniük. De nem hiszem, hogy ők is ilyen kedvesen leülnének borozgatni és társalogni, mint mi tettük.

Jiles két tenyerébe fogta fejét, és a halántékát dörzsölte.

– Talán azon morfondírozik – folytatta az admirális –, hogy mostanáig milyen jól el tudta rejteni ezt az állomást. Elölünk. És a Szövetség elöl is. De ugyan mi a különbség? Mi meglehetősen könnyedséggel magukra találtunk. Nem hiszem, hogy a Szövetségnek minden egyes szikla alá egyesével kellene bekukucskálni, hogy megtalálják magukat.

Jiles kormányzó felbontott egy újabb palackot, a perem széléig töltötte a poharát, majd egy húzásra felhajtotta. – És a másik lehetőség? – kérdezte hűvösen. – Ha segítetek, mi lesz? Együtt megküzdünk a Szövetséggel? Ha akkora erővel jönnek, ahogy mondta, ugyan mi a különbség?

– Ha segít megjavítani a hajót – mondta az admirális –, hogy el tudjunk ugrani a Földre, akkor evakuálunk mindenkit. Önnek és az embereinek pedig garantálom az amnesztiát.

Jiles felnevetett. – Van bármi bizonyítéka erre az egészre?

– A gúnyos mosoly visszatért az arcára. – Hogy a hatalmas Reach elesett? Hogy megszerzett valamilyen idegen technológiát? Vagy, hogy a Szövetség tényleg erre tart?

– Főnök! – kiáltotta Cortana ijedten. A vizoron megjelent az Eridanus rendszer sematikus ábrája. A NAV-marker a harmadik bolygó közelében villogott. A radarsziluet pedig egy szövetségi cirkáló ismerős körvonalait mutatta.

– Társaságot kaptunk – szólalt meg a Főnök. Odalépett az ablakhoz és kimutatott rajta. – Ott, ni!

A szövetségi cirkáló hajtóművei kéken lobogtak, ahogy a hajó az aszteroidaövezet felé száguldott.

– Itt a bizonyítéka, kormányzó – morogta sötéten az admirális.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 12., 20.00. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ ÖSSZEKAPCSOLT *GETTYSBURG-ASCENDANT JUSTICE*
HAJÓN.
AZ ERIDANUS RENDSZER ASZTEROIDA ÁLLOMÁSA KÖRÜLI
PÁLYÁN.

Whitcomb admirális, a Főnök, Fred és Haverson főhadnagy kiugrottak a liftből, a *Gettysburg* hídjára.

Cortana képe fogadta őket a csillagtérkép melletti holografikus vetítőn. – A szövetségi cirkáló távolsága már csupán kétszázezer kilométer – jelentette. – Elfogó pályán van, és gyorsan közeledik.

Az admirális parancsokat harsogott. – Fredé a gépház, Haversoné a NAV, Főnök, magáé az Egyes fegyverrendszer vezérlő. Indítsák el, nézzék át, nincs-e valamilyen rendszer még, ami felett átsiklottunk. Főhadnagy, vigyen minket el az ellenségtől, az egy-nyolc-zéró, kettő-hét-zéró vektorra.

– Egy-nyolc-zéró, kettő-hét-zéró, vettem – válaszolta Haverson. Odaszíjazta magát a NAV-konzol üléséhez, s az ujjai sebesen táncoltak a vezérlők fölött. – Megtörtént, admirális.

A *Gettysburg-Ascendant Justice* megfordult, és az aszteroidamező mélye felé vette az irányt.

A Főnök az Egyes vezérlőhöz lépett. Az összes UNSC hajótípus fegyvervezérlési rendszeréből kiképzést kapott ugyan, de eddig még soha nem sütött el egyetlen ágyút sem. A fregatt MAC lövege az emberi arzenál legerősebb fegyvere volt. Remélte, lesz alkalma használni, mindent megadott volna, hogy kilőhesen egyet azokból a hatszáz tonnás, szupersűrű vaswolfram lövedékekből a szövetségi cirkálóra. Gondosan begépelte a pa-

rancsokat a konzolon, és a sötét képernyő életre kelt. Nekilátott számbavenni a *Gettysburg* fegyverkészletét.

Jiles kormányzó jelent meg a hármaskör monitoron, az arca nyugodt volt, kivéve az ajkát, melyet olyan szorosan préselt össze, hogy csak egy keskeny vonal látszott belőle.

– Kormányzó – szólalt meg az admirális. A hangja éles volt, abszolút tekintély áradt belőle. – Elmanőverezünk a *Gettysburg*gel, majd leadunk egy távoli plazmalövést, mellyel lemerítjük az ellenség pajzsát. Azt akarom, hogy a hajó MI-jével egyeztetett pillanatban indítsák útra az egyik atomrakétát, mielőtt a pajzsok még feltölthetnének, és robbantsák őket cefatokra.

– Briliáns taktika – jelent meg a már ismert gúnyos mosoly Jiles arcán –, csak van egy kis probléma. Nincsenek nukleáris fegyvereink. Amit az aszteroidamezőben észleltek, neutronsugárzás gerjesztők voltak csupán. Blöfföltünk – vontta meg a vállát.

Az admirális csendesen átkozódott. – Ügyes húzás volt, Jiles.

– De nem kell mást tenniük, mint használni a hajójuk hét plazmalövegét – jegyezte meg Jiles. Az több mint elég lesz, hogy...

Az admirális kurtán felkacagott, és ugyanazzal a gúnyos mosollyal válaszolt – Mi is blöfföltünk. Csak egy tornyunk működik... És az sem valami jól.

– Úgy tűnik, mindketten túlbecsültük egymást – mondta Jiles. – Más körülmények között szórakoztatónak találnám.

– Egyetértek. – Az admirális Cortanához fordult. – Próbáljuk meg megszórni azt a cirkálót. Hátha őket is át tudjuk verni!

– Bejövő adás – jelentette Cortana. – Ha lehámozzuk róla a vallásos retorikát, gyakorlatilag azt követelik, hogy álljunk meg, és adjuk át az ereklét, vagy tüzet nyitnak.

– Megkapják a válaszunkat – mondta az admirális. – Ha készen állunk, tűz, Cortana.

Az *Ascendant Justice* lövege feltöltődött, s az összegyűlt plazma vékony rubin csíkja kilövellt... majd élesen visszafordult, s egyenest a *Gettysburg* orra felett száguldott el. A szuperforró

gáz elforralta Titanium-A páncél még megmaradt lemezeit, melyek alól csupaszon bukkantak elő a hajó vázelemei.

– Mi az ördög történt? – kiáltotta az admirális.

– Elemzés alatt – válaszolta Cortana. – A löveg üzem-képtelen. Egy pillanat, uram.

– Megtámadhatnám a flottámmal a cirkálót – mondta tétován Jiles.

Whitcomb admirális az elülső képernyőket tanulmányozta: Jiles-t, az érkező szövetségi cirkálót, és a rengeteg, ismeretlen pályán haladó sziklát az aszteroidamezőben.

– Kirobbantanák az űrből, mielőtt egyet tüsszenthetnének, kormányzó – húzta össze a szemét. – És nincsenek fegyvereik, amellyel átüthetnék a pajzsát. Nem. Kivonom magukat. Kezdje meg az evakuációt.

– Értettem, admirális – hajolt meg könnyedén Jiles. – Köszönjük.

– Fred, menjünk, ahogy csak bírunk. Haverson, irány: zéró-kilenc-zéró. Menjünk ahhoz a húszezer kilométerre lévő hold-méretű, satuszerű képződményhez.

– Teljes sebességgel – szólt Fred. – Vettem, uram.

– Vektorok megváltoztatva. Vettem. – mondta Haverson.

A *Gettysburg-Ascendant Justice* tovább siklott a hatalmas szikla felé, és a szövetségi cirkáló is gyorsan közeledett. Aztán az ellenséges hajó eltűnt a monitorokról, amint elkezdtek megkerülni a nagy szikla sötét oldalát.

– Új vektorok. Menjünk az egy-nyolc-zéróra – parancsolta az admirális. – Minden tartalékenergiát a hajtóművekbe, hátra-menethez, míg teljesen meg nem állunk, aztán mindent teljesen leállítani.

Manőverezőrakéták fordították meg a hajót, és erős vibráció rázta meg a meggyengült törzset, ahogy lelassult majd megállt, a szikla mögé bújva.

– Minden leállt – jelentette Fred.

– Uram, így halottak vagyunk – túrt bele idegesen simáran yalt vörös hajába Haverson főhadnagy. A hagyományos tak-

tika sebességet és manőverezőképességet ír elő egy hajó-hajó összeecsapásban.

– De nem ebben az aszteroida mezőben – válaszolta az admirális. – Ám helyesen hívta fel a figyelmet a manőverező-készség megőrzésére. Fordítsa az orrot ennek a kisbolygónak a közepe felé, és tolassunk hátra, félgőzzel. Maradjunk kívül az ellenség fegyvereinek látószögén, ameddig csak lehetséges.

– Tolató fúvókák fél fokozaton – jelentette Fred.

A hajó lassan a hatalmas aszteroida közepe felé fordult, és távolodni kezdett.

– Cortana? – kérdezte az admirális. – Akkor most vannak lövegeink, vagy nincsenek?

– Vannak, uram – válaszolta Cortana. – De a mágneses tekercsek, melyek megformázzák és célra vezetik a lövedéket, túltöltődtek.

Az admirális mélyen beszívta a levegőt, majd hangosan kifújta. – Főnök, van bármi az Egyes fegyvervezérlőn?

– A rakétavetőket kiürültek – válaszolta a Főnök. – Újra átnézte az adatokat, hátha kihagyott valamit. A MAC-hoz sincs lövedékünk. Az összes Shiva rakéta is elfogyott. Mindössze három Clarion kémdrón maradt.

– Sem plazma, sem rakéták – mondta Whitcomb admirális. – Max kinyithatunk egy légzsilipet, hogy köveket hajigáljunk rájuk.

Köveket hajigálni? A Főnöknek beugrott, vajon át tudnának-e alakítani úgy egy sziklát, hogy betöltsék a MAC lövegbe. Aztán a kondukciós tekercsek szuperszonikus sebességre gyorsítják, és...

Mágneses kondukciótekercsek?

– Uram – szólalt meg a Főnök. – Lehet, van rá mód, hogy tudjunk tüzelni a plazmalövegekkel. A *Gettysburg* MAC lövegében található tizenhét szuprakondukciós tekercs. Cortana lehet, hogy tudná használni őket a plazma megformázására és célravezetésére.

– Igen – bólintott az admirális.

– Talán – helyesbített Cortana, miközben a semmibe meredve gondolkodott. – Most kiszámolom a mező hatósugarát. – Háromszor annyi matematikai egyenlet suhant át rajta, mint szokott. A homlokát ráncolta. – Könnyebb volna, ha a *Gettysburg* hasa nézne az *Ascendant Justice* háta felé, így be kell számítani a köztük lévő hajótörzsek zavaró hatását, de beválhat. Főnök, gyűjtsa be őket. Újra kell kalibrálnom az impulzusgerjesztőt és a plazma kivezetést.

– A MAC löveg kondukciós mezeje feltöltés alatt – jelentette a Főnök, miközben begépelte az utasításokat. – Energia átirányítva az *Ascendant Justice* reaktorából.

– Nem lesz elég kakaónk, hogy gyorsan mozogjunk, ha úgy alakul – jelentette Fred, látván, hogy a *Gettysburg* reaktorainak energiaszintje a nullára zuhan.

– Nem baj – pödörgette önkéntelenül a bajsza végét az admirális. – Akkor sem tudnánk lehagyni ezt a cirkálót, ha teljes energián üzemelnénk. Az egyetlen esélyünk, hogy végezzünk vele, mielőtt ő végez velünk. Küldje ki azokat a drónokat, Főnök. Célozzák meg a kisbolygó oldalsó széleit! Bekukkantunk, mi van a sarok mögött.

A Főnök – egyik szemét a szupravezetők gerjesztette fluktuáló mágneses mezőn tartva – begépelte a lopakodók vektorait. Ha az aszteroida mindkét oldalára kiküldi őket, gyakorlatilag olyan lesz, mintha a saját szemükkel néznének be a szikla mögé.

– Drónok úton – jelentette, és kilőtte a gépeket. Azok vattaszerű csíkot húzva tűntek el a messzeségben.

– Cortana – mondta az admirális –, kapcsold a célzórendszert a drónok küldte jelekre. Még az előtt le kell adnunk egy tiszta lövést, hogy a cirkáló előbukkan az árnyékból, és ő lő miránk.

– Működik – válaszolta az MI. – Konduktív mező értékeket kapok a *Gettysburg-Ascendant Justice* átvitelből.

– Drónok pozícióban, képek online – tette ki a videoadást a Főnök a középső monitorra.

A szövetségi cirkáló képe mindkét irányból megjelent. Kupolaszerű részein oldalt plazmacsövek izzottak, és valamennyi lö-

veg fényesen, tüzelésre készen világított. A lézerlövegek eltakarították a nagyobb sziklákat az útjából, a kisebbek egyszerűen lepattantak a pajzsáról. A hadihajó felgyorsult, ahogy kapcsolatba került a hold gravitációs mezejével.

– Parittyapályára állnak – mondta az admirális. – Cortana, add meg a legjobb célvektort, és tüzelj belátásod szerint!

Cortana összehúzott szemmel állt, számítások suhantak végig a testén. – Sebesség és helyzet extrapolálás folyamatban – lehelte. – Ez az. Elkaptam őket!

Az Egyes fegyvervezérlőn a Főnök látta, ahogy a *Gettysburg* MAC lövegének gyorsítótekercei pulzálni kezdenek – majd vöröslő energiajel árad szét bennük. A mágneses mező felfúvódott, kinyúlt, aszimmetrikusan eltorzult. A MJOLNIR páncél pajzsa vibrálni, a hídon pedig minden elektromos berendezés szikrázni kezdett, ahogy a mező kiterjeszkedett, és áthatolt a burkolaton, az *Ascendant Justice* lövegeinek irányába.

Az egyetlen működő löveg felizzott a végén felgyülemlett plazmától. Mint apró napkitörések lángjai csavarodtak egymásra a vibráló gáznyelvek, először narancssárgán, de aztán már kéken-fehéren ragyogva. – Majdnem megvan – kiáltotta Cortana. – Kapaszkodjatok!

Az összegyűlt plazma belobbant. Azonnal elpárologtatta az *Ascendant Justice* páncéljának és törzsének egy harmincméteres darabját, aztán eltűnt. A torpedó dugóhúzóban száguldott a kisbolygó széle felé.

A szövetségi cirkáló előbukkant az aszteroida mögül, célba vette a *Gettysburg*-öt, és tüzet nyitott.

Cortana lövedéke az orrán találta el. A hajó pajzsa egy pillanatra ezüstszínnel felragyogott, majd megszűnt. A supersűrű plazmagömb becsapódott a hajótörzsbe, útjában szétrobbant a fém, ahogy végighaladt, majd a hajó tatján robbant ki. Másodlagos robbanások sorjáztak végig a hajó törzsében.

A felszakadt törzs szélei először vörösen, de aztán már fehéren izzottak, ahogy a túlhevült atmoszféra kisüvített. Aztán a robbanások elérték a gépházat, és az egész hajó egyetlen tűz-

gömbbé vált az aranyló szikraeső és a gyorsan elhaló statikus elektromos kisülések burkában.

Az öt plazmalövedék, amit a *Gettysburg*re kilőtt, vörös ködben oszlott szét. Nem létezett többé a mágneses mező, hogy egyben- és célra-tartsa a lövedékeket.

A híd személyzete az elülső képernyőkön nézte, ahogy a robbanás elenyészik. – Jelentést – parancsolta az admirális.

Fred megérintette a konzolját. – Hajtóművek és reaktor kiütve. A konduktív kitörés csinált velük valamit.

Szikrák pattogtak az Egyes fegyvervezérlőn, ahogy a Főnök felnézett a konzolról. – MAC szupratekercsek sértetlenek. Drón egy megsemmisült. Drón kettes úton visszafelé, uram.

Cortana hologrammja eltűnt, de a hangja győzedelmesen zengett a híd hangszóróiból. – Hármasként megsemmisült. De amennyiben a hat másik löveg valamelyikét sikerül rendbe hozni, félelmetes tűzerővel fogunk rendelkezni!

– Nem lesz rá esélyünk – jelentette Haverson főhadnagy, miközben a NAV- képernyő fölé hajolt. – Bejövő kontaktok. Több tucat kisebb hajó. Kiteszem az elülső képernyőkre.

Páncélozott pelicanok, exoskeletonos szerelők, jópár Longsword vadász, és a jó öreg Denevér lopakodó jelent meg a kijelzőn.

– Jiles flottája – állapította meg Haverson főhadnagy.

– Most úgy kaphat el minket, ahogy mindig is akart. Kiszolgáltatva és védtelenül.

– Bejövő adás – szólalt meg Cortana. – Kihangosítom.

– Whitcomb admirális! – áradt szét a teremben Jiles zengő hangja. – Mit szólna egy kis segítséghez? Egy vontatókötélhez például, hogy visszavigyük a bázisra, és mielőbb elvégezzük a sürgős javításokat?

– Az nagyon kedves lenne maguktól – ült vissza kapitányi székbe az admirális.

Két Laden osztályú teherhajó érkezett a *Gettysburg* mellé, hogy rákapcsolódjanak; a motorjuk felbőgött.

– Nem értem – suttogta Haverson. – A markukban voltunk.

– Nem, nem voltunk – mondta az admirális. – Lehet, hogy Jiles kormányzónak sem tetszik, de most már szüksége van ránk. A Szövetség nem csupán ezt az egy hajót fogja küldeni. Miután ez nem tér majd vissza, még több fog érkezni. Sokkal-sokkal több. Ez csupán a csata kezdete, fiam.

John és hat megmaradt társa a *Gettysburg* szerelőműhelyében ültek. A terem elég nagy volt hozzá, hogy akár egy Longsword beférjen, és a falakról, a mennyezetről, de még a padlóból is robotkarok nyúltak ki, a végükön hegesztőpisztolyokkal, multifunkciós szerszámokkal, hidraulikus emelőkkel. Három, karra szerelt reflektor éles fényét irányították a falakra, de ezt a közvetett világítást is túl erősnek találta a Főnök szeme. Túl sok plazmarobbanás égett már bele a retinájába.

Azért voltak itt, mert Whitcomb admirális megparancsolta, hogy javítsák meg a páncéljukat, továbbá legalább hat óra alvást is előírt nekik. A műhely biztos és védett helyen volt, és nem volt valószínű, hogy rögtön találatot kap egy újabb támadás esetén.

A sarokban Linda ült, a MJOLNIR páncél sisakját, a hátlemét és a vállvédőjét eltávolították.

Vörösen égő hegek szabdalták sápadt bőrét, az egyetlen nyomai a kettős szervátültetésnek. Dr. Halsey szigorú ágyban maradási utasítását megszegve, Linda is lebecsegett a társaival. Keresztbe tett lábakkal ült egy szétszedett SRS99C gyártmányú mesterlövész puska, valamint több kiválasztott gyro- kompenzátor, célzó-optika és adaptív csőváz előtt. Linda nekilátott összeszerelni a precíziós fegyvert, ugyanazzal a szeretettel, ahogy anyja érinti meg újszülött gyermekét.

– Most már tudom, mit kell tenni azért, hogy kapjunk pár nap pihenőt – mondta, fel sem nézve a fegyveréről.

– Azt hallottam, hogy te átaludtad az egészet – válaszolta Fred.

– Ezért lett mesterlövész – tette hozzá Will. – Legutóbb is ott horkolt, amikor rátaláltam annak a toronynak a tetején, az Európán.

John örült, hogy tudnak viccelődni a halálból való visszatérésén. De ő maga nem szállt be. Ő viselte a parancsnoki váll-lapot, és Mendez főnök megtanította, hogy a tekintély megőrzéséhez az érzelmeket nem szabad kinyilvánítani. Egészen pontosan, rosszul venné ki magát, ha így tenné.

Kelly odébb gördült, és felébredt. Megbökte Grace-t, mindketten felültek. – 04.00 – mondta Kelly. – Letelt a hat óra.

– Mintha csak negyedórára szundítottam volna el – mormolta Grace. – Az imént hunytam le a szemem. Csak ugratsz mi?

Kelly Lindára nézett, és két ujját elhúzta a sisakja előtt – a mosoly jelét. Linda egy ritkán látható, valódi mosollyal válaszolt.

A mosoly furcsán érte Johnt. Ő is szeretett volna mosolyogni, de Linda magához térésétől eltekintve nem sok mosolyognivalója akadt. Lázadók tömkelege mászkált a *Gettysburg* fedélzetén, akik úgy tűnt, túlságosan is beférkőztek Whitcomb admirális bizalmába, és a Szövetség is bármikor újra megjelenhetett, mielőtt a hajtóműveket és a fegyvereket megjavíthatnák... És végképp semmi mosolyognivaló nem akadt a *Gettysburg* több száz főnyi halott legénységén, akiket végre összegyűjtöttek, és a hetes raktérben helyeztek el.

A halk kattanásra, ahogy a fém elfordult a fémen, valamennyi Spartan éberré vált. Pisztolyok jelentek meg a kezükben követhetetlen gyorsasággal, puskacsövek emelkedtek a bejárat felé, ami nagy nyikorgással kitárult.

Johnson őrmester és Locklear tizedes dermedten álltak az ajtóban.

– Senki sem mondta, hogy lögyakorlat lesz – morogta Locklear. Festettem volna egy célkeresztet a mellemre.

John bólintott, és leengedte a fegyverét. – Jöjjetek be, tengerészek.

Miközben John eltette a fegyverét, keze hozzáért a pisztolytáska zsebébe rejtett két adatkristályhoz, melyeket Dr. Halsey-től kapott. Még nem döntötte el, melyiket adja át Haverson főhadnagynak. Feláldozza-e az őrmestert, hogy esetleg billiókat mentsen meg az Áradat fertőzésétől? Számítana egyáltalán?

Minden oka megvolt rá, hogy azt higgye, az Áradat a Halón elpusztult, de mi van, ha téved?

– Azért hívtam mindkettejüket, hogy segítsenek a taktikai helyzet kiértékelésében – mondta John.

A COM-ban Dr. Halsey hangja szólalt meg. – Főnök?

– Igen doktornő?

– Várom Kellyt a Négyes műtőben. Kell kapnia még egy utolsó bőrregeneráló szteroid injekciót. És a segítsége is jól jönne egy másik dologban.

John intett Kellynek.

Kelly lassan talpra kecmergett, sóhajtott, majd elhagyta a termet. – Sietek vissza – intett megégett kezével. – Ne döntsétek meg a Szövetség Birodalmát nélkülem!

– Úton van, doktornő.

A COM kikapcsolt.

A Főnök a többi Spartan és a tengerészgyalogosok felé fordult.

– Vegyük át, amit tudunk, és nézzük meg, nem hagytunk-e ki valamit. Bármit, amivel megakadályozhatjuk a Szövetség tervét.

Fogott egy adatpadot, melynek képernyőjén egy csillagtérkép világított.

– A Szövetség úton van a Föld felé. Összevonják az erőiket egy harci bázison, aztán egyszerre mind elugranak a Naprendszerbe.

– Mi lesz akkor? – kérdezte Fred.

– Feltéve, hogy mi érünk oda előbb – válaszolta Linda –, a flottánk várni fogja őket, és – egy kattanással hátrahúzta a puskakakasát – meleg fogadtatásban részesülnek majd.

– De mekkora esélyünk lesz ellenük? – kérdezte Will. Nem volt félelem a hangjában, csak hűvös logika. – Láttátok Cortana jelentését. Több száz szövetségi hajóról van szó. Nem hiszem, hogy a flottánk, akár a Föld orbitális MAC lövegei segítségével szembe tudna szállni ekkora túlerővel.

– Nem – mondta a Főnök csendesen. – Nem nyerhetnek. Megpróbálják majd. De a Szövetség leszedi majd az egyik MAC

löveget, átcsúszik a résen, és kiiktatja a földi generátorállomásokat. Ahogy a Reachen is tette.

Fred láthatóan összerezett.

Locklear a karjára kötött vörös kendőt csavargatta. – Szóval megint egy űrcsatát kell végignéznünk? – sziszegte. Az ökke elfehéredett a dühtől. – Csak van valami módja, hogy elkapjuk a rohadékokat, a felszínen, ahol le tudjuk őket győzni! A pokolba, inkább tennék kockára mindent egy közelharcban, mintsem az űrben lebegve nézzem végig, ahogy porig égetik a Földet.

– Mi a helyzet az eredeti küldetéssel? – kérdezte Linda.

– Hogy megtaláljuk a Szövetség anyabolygóját?

– Az elsődleges feladat, hogy figyelmeztessük a Földet – válaszolta a Főnök. – Whitcomb admirális kitart emellett, és neki megvan a joga, hogy törölje a küldetésünket.

– És sehol egy hely a Föld és miköztünk, ahol megpróbálhatnánk harcolni velük – mondta Locklear. Elernyesztette a kezét és lesütötte a szemét. – Néha igazán gyűlölöm ezt a háborút!

Johnson őrmester szája mozgott, de nem szólt semmit. A tizedes széles vállára tette a kezét. – Húzza ki magát, tengerész. Próbáljon meg...

Az őrmester tekintete az adatpadra esett. – Álljunk csak meg! Miért mondja mindenki, hogy nincs olyan hely a Föld és miköztünk, ahol megpróbálhatnánk harcolni velük? – Vigyorogva bökött az adatpanelre. – Ez meg mi?

– A megjelenő apró betűkre bandzsított. – Ez a... Könnytelen Apró Moly?

– Könnyörtelen Apostol – javította ki a Főnök. – Ha hihetünk Cortanának, egy parancstovábbító és irányító központ, egy mozgó űrállomás, ahol a Szövetség összegyűlik, mielőtt megtámadja a Földet.

– Hát akkor itt ütközünk meg velük – mondta az őrmester. – Ezen az Apostol cucon.

Will felállt, és odasétált a panelhez. – Útba esik. Az állomás a Föld felé vezető úton van.

Fred szólalt meg: – Kiugrunk a hipertérből egy kisebb hajóval, bemegyünk és...

– És azt tesszük, amiben a Spartanok a legjobbak – vágott a szavába Locklear. – Zavart keltünk, gyilkolászunk, és az egész szart felrobbantjuk. Ha van hely ezen a bevetésen egy Pokolugrónak, hát vegyetek be engem is!

A Főnök az adatpadra nézett, majd a csapatára, Locklearra és az őrmesterre. Igazuk volt. Most először tudták, hol találják meg a Szövetséget. Ha elég keményen csapnak le, megállíthatják őket, mielőtt megtámadnák a Földet... És ezzel elodázhathatják az Armageddont.

A Főnök nem késlekedett.

– Fred, Will: adjátok vissza Lindára a páncélját. MOST!

– Locklear, te leszel a fegyvermester. Szedj össze minden pisztolyt, puskát, lőszeres zsákot, robbanószert, amit csak találasz, és vidd az *Ascendant Justice* hangárjába.

– Grace, Linda és Johnson őrmester: készítsétek fel a szövetségi leszállóegységet erre az utolsó repülésre. Erősítsétek meg a törzset, hogy képes legyen kilépni a hipertérből anélkül, hogy darabokra esne.

– Én pedig vázolom a tervet Whitcomb admirálisnak. Meggyőzőm, hogy ez az egyetlen esélyünk. Megütközünk a Szövetséggel, és most mi csapunk le először.

HARMINCADIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 04.40. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ ÖSSZEKAPCSOLT *GETTYSBURG-ASCENDANT JUSTICE*
HAJÓN.
AZ ERIDANUS RENDSZER ASZTEROIDA ÁLLOMÁSA KÖRÜLI
PÁLYÁN.

Ki fog futni az időből.

Dr. Halsey a zsigereiben érezte a Szövetség közeledését, és valamennyi lehetőség egyetlen pontban szűkült össze. Már csak pár dolgot kellett elintéznie, mielőtt elmehetne, mielőtt elindítana valamit, amiből nincs visszaút.

Valaki közeledett a steril padlón, a súlyosan döndülő léptek alapján csak egy Spartan MJOLNIR páncélja lehetett. Kelly jelent meg az üvegajtó túloldalán, mely a steril helyiséget elválasztotta a szoba többi részétől. Dr. Halsey az ajtó egy szisszenésével beengedte.

– Kezelésre jelentkezem, doktornő – mondta Kelly.

Tétován nézett végig a sterilizálatlan környezeten, ahol a doktornő várta, a tálcákon koszos műanyag poharak heverték, a biomonitorokról printerpapír tekercsek lógtak, az egyik műszeres tálca mellett pedig a sugárzó kristály csücsült, amit a Reachen találtak.

– Azt hittem, a kristály a reaktorteremben van – mondta. – Biztos, sugárzásvédett helyen.

– Teljesen biztonságos – mondta Dr. Halsey amíg a normál térben vagyunk. – Felvette a kristályt, és óvatosan a köpenye zsebébe süllyesztette.

– Kérlek, feküdj le, Kelly – intett az orvosi ágy felé.

– Már csak pár injekció, és végeztünk az égéseid kezelésével. Kelly sóhajtott és hanyatt dőlt az ágyon.

Dr. Halsey kigöngyölt két feltöltött injekciós tűt egy kendőből. Bedöfte őket Kelly MJOLNIR páncéljának csatlakozó kanüljébe, mely közvetlen kapcsolatban állt a subclavia és femoralis vénákkal. – Folytasd a fizikoterápiát, és a bőr alá fecskendezett szteroidok elmulasztják a legtöbb égési heget. Egy hét alatt teljesen rendbe jössz.

– Egy hét? – mormogta Kelly, próbálván felemelkedni.

– Doktornő, most azonnal száz százalékon kell lennem. A Főnök küldetést...

Dr. Halsey aktiválta az injektorokat, melyek befecskendezték a folyadékot Kelly testébe. A lány teste elernyed, ájultan hanyatlott vissza az ágyra.

– Nem, Kelly – suttogta Dr. Halsey. – Nem a Főnök küldetésére méysz. Hanem az enyémre.

Az altató egy csúcsformában lévő Pokolugrót egy teljes napra kiütött volna. Dr. Halsey úgy számolta, Kelly kicsivel több, mint két órán keresztül lesz eszméletlen. De addigra már mindketten túl messze járnak majd ahhoz, hogy vissza lehessen fordulni.

Dr. Halsey maga felé fordította a képernyőket. Elindította a programot, mely törölte Cortana emlékezetét a régi titkosszolgálati lezáráskódokkal kapcsolatos kutatásáról. A kinyomtatott eredményeket begyömöszölte a zsebébe.

– Cortana?

– Igen, doktornő? – Az MI falakból áradó hangja zaklatottnak tűnt.

– Keresd meg Locklear tizedest. Azonnal kéretem az irodámba.

– Megtörtént, Dr. Halsey.

– Köszönöm Cortana, ennyi lesz. *És ígérd meg, hogy mindannyiuknak gondját viseled* – tette hozzá olyan halkan, hogy senki más ne hallja.

Dr. Halsey teljesen vízszintesre állította a vizsgálóágyat, és mindenféle orvosi felszerelést halmozott az alsó tálcára. A kupac tetejére tette a zsákot, mely négy automata géppisztolyt, és tizenhat teljesen feltöltött tárat rejtett magában.

Talált egy pohár langyos, állott kávét az egyik tálcán. Felhajtotta.

Locklear káplár jelent meg a műtő ajtajában. – Hé, Doki! Cortana szerint látni akar – mondta tömören. – Elég sok a meló mostanság, szóval ha nem sürgős... – Végigsimított kopasz fején.

– Bármit is kell csinálnia – mondta Dr. Halsey ez fontosabb. A mozdulatlan Kelly felé intett. – Segítenie kell elvinni Spartan-087-et a hangárba.

– Jól van? – lépett közelebb a káplár.

– Semmi baja, de át kell, szállítsam az aszteroida bázisra. Van ott pár gépük, ami szükséges a teljes gyógyulásához.

– De hát nemrég még... – kételkedett Locklear.

– Semmi baja – biztosította Dr. Halsey. – Csak leszedáltam. A beavatkozás... kellemetlen, még egy Spartan számára is.

Locklear a doktornő szemébe nézett, majd bólintott, elfogadván a magyarázatát.

Odalépett az ágy végéhez, hogy kitolja az orvosi részleg ajtaján, át a már várakozó lifthez. Dr. Halsey magassarkú cipője a nyomában kopogott.

Mikor a lift ajtaja becsukódott mögöttük, a doktornő a káplárhoz fordult. – Kérem a kezét!

Megfogta, és tenyérrel felfelé fordította. A férfi markába tette a hosszúkás, kéken fénylő ereklyét. A kristály fénye megvilágította az arcukat, s a levegő mintha lehűlt volna körülöttük. – Ez az, amit a Szövetség oly rettenetesen akar. Lerombolták érte a Reachet. Követtek minket a hipertérbe. És ez az, amiért Polaski az életét áldozta.

– Dr. Halsey feszülten figyelte, milyen hatást váltanak ki a szavai. Láttá, hogy az utolsó hallatán a férfi összerezzen; ez talált.

– És mi az istennyilát csináljak vele?

– Vigyázzon rá – válaszolta a doktornő. – Védje meg az élete árán is, mert ha a Szövetség valaha is megszerzi, százszor gyorsabban tudnak majd utazni a hipertéren át, mint jelenleg. Megértette?

Locklear összezárta az ujjait a kristályon. – Nem mondhatnám doki, de vigyázni fogok rá. – Zavartan megrázta a fejét. – De miért én? Miért nem valamelyik Spartanja?

– A Spartanjaimnak megparancsolhatják, hogy adják át Haverson főhadnagynak – suttogta Dr. Halsey. – Ő pedig megpróbálja majd eljuttatni a Hírszerzés Hármasság Ügyosztályának, még azon az áron is, hogy esetleg a Szövetség kezébe kerül.

Locklear felhorkant. – Nos, bár nem kedvelem Mr. Vörös Pofát, de ha megparancsolnák, én is odaadnám neki. Mire megy ki a játék? Ugyanoda lyukadunk ki.

– Majdnem – mosolyodott el halványan Dr. Halsey. – De abban a pillanatban, ahogy maga elugrik, a kristály világítótoronyként kezd el sugározni. A Szövetség meg fogja találni a hajót... És lehet, ezúttal ők nyerik meg a csatát a hipertérben.

Locklear elfintorodott.

A doktornő egy pillanatig még állta az acélos tekintetet, de végül elengedte a káplár kezét. – A lényeg, hogy tudom, mindent meg fog tenni, hogy a kristály ne kerülhessen az ellenség kezére.

A tizedes mogorván bólintott. – Értem ám, doki! Világos, mint a nap. – A hangjába elszántság vegyült. – Tudom, mit kell tennem. Számíthat rám.

– Jó – mondta a doktornő.

A lift ajtaja kinyílt. Locklear a mellényébe dugta a kristályt, majd kitolta a vizsgálóasztalt a *Gettysburg* hangárjába. – Hová vigyem?

A hangár felbolydult méhkasként zsongott. Jiles kormányzó vagy száz embere rohángált fel és alá, sematikus ábrákat mutató adatpadokkal, különféle multiscannerekkel, megtöltve valamennyi ki- és bevezető járatot. Robottargoncák cipelték súlyos terhüket, rakétákat, pókszerű Antilon aknákat, karcsú deutérium palackokat, a *Gettysburg* kisegítő reaktorainak üzemanyagát. Három Longsword vadász is javítás alatt állt; exoskeletonok dolgoztak a fedélzetükön, titánium lemezeket emeltek és illesztettek a helyükre.

– Arra – mutatta Dr. Halsey. – Tegyük fel arra a hajóra. – Jiles kormányzó Denevér osztályú lopakodójára mutatott. Tényleg úgy gubbasztott a fedélzet sarkában, mint egy alvó denevér. A furcsán megtört felület szinte egybeolvadt az árnyékokkal.

Locklear vállat vont, és meglódította a kerek hordágyat.

Dr. Halsey megállt a hajó ajtaja előtt. Úgy el volt rejtve, hogy szinte teljesen beleolvadt a hajó falába.

Kivette a zsebéből a kinyomtatott papírtekercset, és újra áttanulmányozta. Aztán megérintett egy kis, falba rejtett gombot, mire egy tálca csúszott elő, rajta egy kis miniatűr billentyűzetel. Dr. Halsey begépelte egy hosszú parancssort, majd lenyomta az Entert.

Az ajtó halk szisszenéssel feltárult.

Elmosolyodott. – Még Cortana sem tudta volna megfejteni a kódot. – Betessékelte Lockleart.

Locklear betolta a hordágyat a hajóba. Dr. Halsey követte, rögzítette a hordágyat, majd kitessékelte Lockleart. Megfordult, hogy visszatérjen a hajóra.

– Doki, amikor azt mondta... hogy „maga elugrik a hajóval”, valójában úgy értette, hogy „mi ugrunk el”, igaz?

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük. Aztán a doktornő megnyomta a gombot, és az ajtó bezárult.

A Főnök kilépett a liftből. Haverson főhadnagy és Whitcomb admirális a gépház, és az Egyes fegyvervezérlő konzolját vizsgálták.

– Uraim – szólalt meg a Főnök.

Az admirális intett, hogy lépjen közelebb, de nem nézett fel.

A Főnök előtt két feladat állt. Először is tájékoztatnia kellett az admirálist a megelőző csapás tervéről. Meg kellett győznie, hogy a terv nem jelent veszélyt az elsődleges küldetésre, hogy eljussanak a Földre, szemben a hatalmas nyereséggel, amennyiben sikerrel járnának. Az egyetlen, amibe az admirális beleköthetett, az a saját csapatára leselkedő hatalmas veszély volt.

A Főnök másik feladata már sokkal nehezebbnek ígérkezett. Megérintette a pisztolytáskát, amibe Dr. Halsey adatkristályait

rejtette. Az egyik tartalmazta az Áradat fertőzési mechanizmusát, és egy lehetséges módot a kivédésére. A második viszont tartalmazta a forrásadatokat is, melyek Dr. Halsey véleménye szerint Johnson őrmester meg nem érdemelt és szükségtelen halálához vezettek.

Ám ha a Hármas Ügyosztály így nagyobb eséllyel szállhat szembe az Áradattal – feltéve, hogy a fenyegetés még a Halo pusztulását követően is fennáll –, talán megér egyetlen emberéletet. Talán ha Johnson őrmester megtudná, ő is önként ajánlkozna rá...

A Főnök kötelessége egyértelmű volt; átadni az összes információt a főhadnagynak, de valahol a lelke mélyén érezte, hogy nem ez volna helyes.

– Cortana – fonta karba kezét az admirális hordónyi mellkásán frissítsd az energia adatokat.

A NAV-konzol mellett megjelent Cortana kis holoképe. Karját ő is szorosan keresztbe tette. Apró vörös szimbólumok cikáztak levendulaszínű testén.

– A helyzet gyakorlatilag megegyezik a legutóbbi, öt perccel ezelőtti jelentésemmel, admirális. Az *Ascendant Justice* és a *Gettysburg* hajtóműtesztjei szinkronban futnak, és előreláthatólag negyven perc múlva fejeződnek be.

– Siessünk – morogta az admirális. – Nem akarok még akkor is itt rostokolni, amikor a cimboráink megjelennek. Javában szeretnék úton lenni a Föld felé. A fegyverek?

– Az egyes plazmalöveg megsemmisült, uram – nem javítható. A kettést, hármast és négyest megjavítottuk, bár míg az energiára várunk, nem tudom őket tesztelni. Lefuttattam rajtuk viszont háromszázhusz virtuális lövést, incidens nélkül. Az ötös, hatos és hetes löveg olyan alkatrészeket igényel, amik nincsenek meg Jiles kormányzó raktárában. Emellett a *Gettysburg* két rakétatárolóját feltöltöttük. Ez tizenhat bevetésre kész rakétát jelent, uram.

– Kíváncsi volnék, honnét szerezte Jiles azokat a rakétákat – morogta Haverson főhadnagy. – Nyilván csempészáruk.

– Ő egy kalóz, főhadnagy – válaszolta Cortana.

– Szép munka – mondta az admirális. – Szóljon, ha van valami fejlemény.

A Főnökhöz fordult. – Akar mondani valamit, Főnök?

Mielőtt a Főnök megszólalhatott volna, Haverson vágott közbe. – Uram – mutatott az elülső képernyőkre. A Denevér osztályú lopakodó épp kirepült a hangárból, és gyorsulva távolodni kezdett a *Gettysburg*től. – Úgy tudtam, Jiles a fedélzeten marad, hogy felügyelje a javítási munkálatokat.

– Én is – válaszolta az admirális. – Cortana, észlelted Jiles távozását?

– Nem, uram. De lehet, hogy ez érdekelni fogja. – A képernyőn szürke szemcsés videó jelent meg, melyen Locklear, Dr. Halsey és egy hordágyon fekvő Spartan épp beszálltak a hajóba. – Locklear otthagytta őket a hajón, uram. Dr. Halsey és Spartan-087 távoztak.

– Cortana – csattant fel az admirális. – Üzenjen a rádión. Most!

– Folyamatban.

Jiles kormányzó alakja jelent meg az egyes monitoron.

– Admirális – szólt ideges mosollyal a hajóm épp most szállt fel a hangárból. Talán elmagyarázná, miért rekvirálta el a személyes tulajdonomat, amikor én csupa jóindulattal viseltettem a...

– Hagyja a szóvirágokat – vágott közbe az admirális.

– Épp próbáljuk kideríteni, ki vitte el a hajóját, és hogy pontosan mi folyik. Cortana, van válasz a rádión?

– Egy automata jel, uram. – csodálkozott az MI tátott szájjal. A háromkilenc-kettes UNSC kód.

– Három-kilenc-kettő? – próbálta felidézni az admirális, pontosan melyik is az.

A Főnök megköszörülte a torkát. – Admirális, ez a hivatalos „nincs válasz” kódja. Különleges harci egységek használják a kapcsolat elutasítására, szigorúan bizalmas küldetések teljesítése közben.

– B...a meg – csikorgatta a fogait az admirális elvörösödve. – A drága doktornő épp most küldött el minket a p...ába.

A képernyőn a denevérszárnyú hajó, mely alig látszott az űr fekete háttérében, hirtelen felgyorsult. Fénysugarak villantak körülötte, melyek megnyúltak és elkenődtek. Aztán a hajó eltűnt.

– Beléptek a hipertérbe – közölte Cortana.

– Úgy emlékszem, azt mondta – fordult lassan az admirális Haverson főhadnagy felé –, hogy azt a hajót lezárták. Hogy a létfontosságú alkatrészeket kiszereztek, amikor kivonták a harcrendből. Hogy nincs rá esély, hogy be tudjon lépni a hipertérbe, igaz?

– Igen, uram. Ezt mondtam.

– Akkor lenne olyan kedves elárulni, főhadnagy, miért tűnt el az imént az a hajó?

– Igenis, admirális. Tévedtem. – Haverson tekintete került az altengernagyét. – Dr. Halsey valószínű megtalálta a módját, hogyan törje fel a Titkosszolgálat zárját, és férjen hozzá a hajó elsődleges rendszereihez.

Jiles szólalt meg a képernyőn. – Ez nagyon szerencsétlen fejlemény, admirális. Elvárom, hogy kárpótoljon...

– Maga nevezi szerencsétlen fejleménynek? – vágott közbe dühösen az admirális. – Ha tudtam volna, hogy az a hajó képes elugrani a Földre, már órákkal ezelőtt megtettem volna. Cortana, mi volt az úticélja?

– Nem a Föld, uram – válaszolta Cortana. Dr. Halsey kilépési vektorain nincs ismert csillagrendszer az adatbázisom szerint.

Az admirális a képernyőket nézte. Jiles arcát, az üres csillagokat, és a kimerevített képet Locklearral és Dr. Halsey-vel a hangárban.

– Azt akarom, hogy Locklear tizedes jöjjön a hídra. Mikor? Tíz perccel ezelőtt! Haverson főhadnagy, kerestesse meg Cortanával, utána személyesen kísérje elém a Pokolugrót!

Haverson nagyot nyelt. – Igenis, uram. – A lifthez lépett. – A B fedélzeten van – mondta Cortana. – Az orvosi raktárban. Nem válaszol a COM hívásra. – A liftajtó bezárult.

– Főnök, magáé a gépház konzol. A NAV-konzolt is maga felügyeli.

– Igenis, uram – lépett a Főnök a gépház kijelzők mellé. Még harmincöt perc volt vissza a hajtóművek és a reaktorok bejáratásából.

– Kontakt – jelentette Cortana. – Irány zéró-három-zéró. A nap síkjában. Egy, helyesbíték, kettő szövetségi cirkáló. Nem mozdulnak. Talán még nem vettek észre minket.

– Sosem szemerkéél, ha záporozhat is – jelentette ki az admirális. – Ne reménykedj Cortana, nagyon is jól látnak minket. A rádiójeleket, a hajókat, a szivárgó radioaktív sugárzást. Fogadok, csak azon töprengenek, mi lenne a legjobb módja az elpusztításunknak.

Jiles kormányzó fordult oda valakihez a képernyőn, majd megszólalt.

– Whitcomb admirális, a fejleményekre való tekintettel szeretném evakuálni az embereimet a *Gettysburg* fedélzetéről, és kivonni őket a veszélyzónából.

– Természetesen, kormányzó. Tegye, amit tennie kell.

A hármás képernyő villant egyet. Újra a csillagok jelentek meg rajta.

– És én is azt teszem, amit tennem kell – mondta az admirális. – Cortana, állítsd le a reaktor- és hajtóműtesztet.

– Uram? Kockázatos lenne...

– Teljes üzemben akarom tudni őket. Nem vagyok kíváncsi a kockázatokra, csak csináld!

– Igen, Uram.

– Főnök, készüljön fel az indulásra és kösse fel a gatyáját! Minden trükkre szükségünk lesz, amit csak valaha kitaláltak, hogy kimanőverezzünk két cirkálót.

– Értettem, admirális. A Főnök látta, hogy a teszt leáll, és az *Ascendant Justice* reaktorai újraindulnak. A sugárzásmérők a vörös tartományba ugrottak, majd hajszálnyival a vonal alá estek... Ami technikai értelemben azt jelentette, hogy biztonságban vannak. A *Gettysburg* hajtóművei életre keltek. A Főnök fél kilométer távolságból is érezte a fedélzet remegését. – A reaktorok forrók, uram.

Az admirális a képernyőket nézte, amint Jiles kis flottája és a rakéta-szkeletonos technikusok elhagyják a *Gettysburgot*, visszarajzanak a sötét űrbe, az aszteroidájuk biztonságába. – A patkányok menekülnek a süllyedő hajóról? – mély, szorongó hangon.

A Főnök nem volt biztos benne, hogy a kérdést neki szánták, de úgy döntött, válaszol. – Csak emberek, akik élni szeretnének, uram.

Az altengernagy bólintott.

– A szövetségi cirkáló gyorsul – jelentette Cortana. – A vektor az Oort felhőbe mutat. Belép a hipertérbe.

– Főnök, bírja mozgásra ezt a teknőt. Most! Félsebességgel előre!

– Vettem, uram – gépelte be John a parancsokat. – Félsebességgel előre. – Az *Ascendant Justice* reaktorának sugárzásjelzője kilendült, de aztán visszasüllyedt, és beállt. A két hajó tömege nyikorogva előrelendült, ahogy a frissen megjavított elemek húzni kezdték egymást.

– Melegítsd be a plazmalövegeket, Cortana.

– Vettem, u...

Az áttetsző levendulaszínű hologram jeges kékre váltott.

– Uram, újabb kontaktok a rendszer peremén. Három... nem, újabb hipertér kilépések... tizennyolcat számolok... nem, összesen harminc, mindenféle osztályú szövetségi hajó. Pozíciók: zéró-három-zéró. Zéró-kilenc-egy, egy-kilenc-zéró... Uram, körbevettek minket.

A csillagtérkép egy villanással eltűnt, és az Eridanus rendszer képe jelent meg, a rendszer szélén körben kis háromszögekkel jelezve a szövetségi hajókat. Aztán a térkép elfordult, hogy megmutassa az alattuk és felettük, a nadírtól a zenitig sorakozó további féltucat hajót.

Whitcomb admirális a térképre meredt, aztán megrázta a fejét. – Ismeri Alamo történetét, fiam?

– Igen, uram. Egy híres ostrom, melyben maréknyi védő állt ellen hatalmas túlerőnek.

Az admirális elmosolyodott.

– *Texasi* védők, fiam. Nagy különbség! William Barrett Travis ezredes százötvenöt emberrel tartott fel több mint kétezer mexikói támadót. Ott guggoltak egy kis erődben, de úgy harcoltak, mint az oroszlánok. Travis később kapott egy maréknyi erősítést – harminckét embert. – Az admirális mosolya elhalt. – Tudta, hogy tizenöt civil is tartózkodott az erődben? – Újra a térképre nézett. – Nos, amikor a harcnak vége lett, Travis és az emberei halottak voltak, de ez az ellenségnek hatszáz emberébe került.

– Mint a Thermopüli csata – jegyezte meg a Főnök.

– De Alamóban voltak túlélők is. A civileket megkímélték. – A parancsnokhoz fordult. – Gondolja, hogy bárki is túléli ezt a harcot? Hogy van bármilyen esélyünk a győzelemre?

A Főnök lázasan próbált valamilyen lehetőséget keresni. Harminc szövetségi hajó az ő sérült kettős hajójuk ellen. Plusz meg kell védeni Jiles kormányzó embereit is. Be tudnának hatolni valamelyik hajó fedélzetére? Cortana összezavarhatná a rendszereiket, és küldhetne hamis parancsokat? Nem, látnák, ahogy közelednek. Vagy van egy vakfoltjuk, ami felől megközelíthetők? De hogy bújjanak el a flotta többi hajója elől? Mire végrehajthatnák a tervet, a *Gettysburg*ből már csak olvadt roncs maradna.

– Költői kérdés volt, Főnök – mondta az admirális.

– Igen, uram – válaszolta a Főnök. – A helyzetünk, az erőforrásaink és az ellenség ismeretében, nos, nem látok lehetőséget a győzelemre... Sem a túlélésre.

– Én sem. – Az admirális szálfegyenesen állt. Cortana, készülj fel az ugrásra. Főnök, gyorsuljunk teljes sebességre, irány zéró-öt-öt, kettő-kilenczéró. Készüljenek, hogy a jelemre belépünk a hipertérbe.

– Vettem, uram – válaszolta egyszerre Cortana és a Főnök.

– Hátrahagyjuk Jiles kormányzót és az embereit? – kérdezte Cortana.

Whitcomb admirális egy hosszú pillanatra elhallgatott, csak aztán válaszolt.

– Igen. Ez nem Alamo, és én nem vagyok William Barrett Travis ezredes, bár mindent megadnék, hogy ő lehessenek. Nem, mi elfutunk. Százak életét adjuk milliárdokért.

A Főnök önkéntelenül is az övéhez nyúlt. Dr. Halsey kristályai összezsörtentek. – Ez a helyes választás, uram?

– A helyes választás? – hördült fel az admirális. – A pokolba, fiam, természetesen nem. Személy szerint én maradnék harcolni, és a csatában esnék el, és az összes szövetségi fattyat magammal vinném a halálba. De nincs meg a lehetőségem rá, hogy ezt válasszam. A feladatom világos. Meg kell mentenem a Föld lakóit, és nem egy csapat kalózt meg törvénytörőket. A helyzetünk amúgy is átkozottul egyszerű – folytatta csukott szemmel. – Ha maradnánk harcolni, mind itt végeznénk.

– Kondenzátorok feltöltve – jelentette Cortana. – A hajó ugrásra kész. Várjuk a parancsát, uram.

A Főnök látta, hogy az *Ascendant Justice* reaktorainak az energiája öt százalékra zuhan. Zöld-kék pettyek jelentek meg az előlő képernyőken, a csillagok megnyúltak, és elkenődtek, mintha egy festményt maszatolnának szét.

De valami nem volt rendjén: A MJOLNIR páncél pajzsa fodrozódni kezdett. A sugárásmérő kilendült. Ez meg honnan jött?

– Százakat billiókért – suttogta az admirális. – Átkozott kötelesség... Ezért a pokol tüzén fogok égni. – Whitcomb admirális nagy levegőt vett, és újra behunyta a szemét. – Menjünk Cortana. Tűnjünk el innen! És Isten bocsássa meg nekünk.

* * *

Locklear tizedes fütyentett, a robottargonca engedelmesen követte. A guruló robot rogyásig volt pakolva puskákkal, pisztolyokkal, muníciós zsákokkal, és annyi C4-essel, hogy azzal egy fél kilométeres lyukat robbanthatott volna a *Gettysburg* oldalába.

A teherlift felé vette az irányt, hogy folytassa útját a B fedélzeten. A *Gettysburg* nyilvántartásában látta, hogy kell ott len-

nie egy orvosi raktárnak... És fel akart tankolni pár kannányi biohabot, hogy kéznél legyen ennél a különösen alaposan megtervezett öngyilkos küldetésen.

Nem mintha Locklearnak ellenére lett volna egy jó kis öngyilkos küldetés. Már rengetegben volt része, és mind megérte a pénzét. De most, ennyi harc után jól jött volna egy kis változottság. Mondjuk huszonnégy óra alvás, és utána egy kis relax. Önkéntelenül megrántotta a kendőt a karján. – Ostoba lány – dünnyögte. – Miért kellett meghalnod? Terveim voltak velünk!

Mi ütött belé, hogy egy nőn ábrándozik? Ráadásul a haditengerészeti pilótája egy bakancsossal? Az osztaga könnyesre röhögné magát, ha hallaná... csak hát már mind meghaltak. Ők is.

– B.szsa meg. – szólt hangosan Locklear. – Én még élek. És nem fogok meghalni. És nem lesz büntudatom emiatt!

Felnevetett, majd folytatta a monológot. – Na nem, mintha nem próbált volna mindenki megölni az egész univerzumban. Igaz, amigo? – fordult a robothoz.

A futómű elfordult, és a targonca jobbra váltott.

– Nem, nem, állj! – sóhajtott. – Ember, ki kell valahogy másznom ebből a gödörből. Legközelebb asszem egy Spartant hívok el randizni. Csak tudnám, melyikük a pasi, és melyikük a nő! – Megborzongott.

A hatalmas teherlift ajtaja kinyílt; Locklear megindult, és intett a targoncának, hogy kövesse. A Kettes raktárban a polcok és állványok öt méter magasra nyúltak, egész a mennyezetig. Végigfuttatta zseblámpáját a durva padlón. A sarokban felfedezett egy asztalt és egy terminált.

– Helló, felszerelés-pult! – mondta. – Ahol a nyalánkságok várnak, bármilyen egyenruhát is viselj! Odalépett az asztalhoz, leült, és nekilátott orvosi fertőtlenítő etilalkoholt keresni.

Sípszó hallatszott a fejhallgatóban, majd Cortana hangja csendült fel.. – Locklear tizedes, az admirális sürgősen v...

Locklear elnémította a COM-ot. – Elég a fecsegésből, hölgyem. Épp nyit a bár!

A MED34-CH3-CH2-OH fellelési helye jelent meg a képernyőn.

– B-I-N-G-O! – dúdolta.

Locklear felpattant. – Gyerünk Amigo. Bulit csapunk!

A padló meglódult a lába alatt. – Héé... hová megyünk?

Maga elé húzta a konzolt, és átváltott külső kamera módba. Csipkés aszteoridák haladtak el mellettük. Nem, a *Gettysburg* volt, aki mozgott. A távolban kék villanást vett észre. Kinagyította a képet, és tucatnyi homályos, kék folt tárult a szeme elé. Hajtómű lángok és izzó plazmalövegek. Szövetségi hajók.

– Ó, a pokolba – hátrált el a pulttól. – Lefújták a bulit.

Valami mocorogni kezdett a mellényében. Benyúlt a zsebébe, és előhúzta a kristályt, amit Dr. Halsey bízott rá. A hosszúkás, kék kő életre kelt, a lapok mint egy puzzle darabjai nyíltak szét.

Ugyanezt a kék színt látta megjelenni a monitoron is. A meggyűrt tér foltjait, a hipertérbe való belépés első jeleit.

– Nem csinállok végig még egy hipertér csatát – morogta a fogai között. – Nem engedem meg nekik, hogy megint kövessenek. Sem, hogy ez a cucc leadja a jelet az összes szövetségi hajónak a Galaxisban.

Lekapott egy kanna C7-est a targoncáról, és a padlóra dobta a kristályt. Ráborította a folyékony robbanószert. Az gyorsan gyantaszzerű anyaggá szilárdult. Fogta a detonátort, beleszúrta a zselébe, majd csatlakoztatta az időzítőt.

Miért bízta rá a doki, hogy őrizze? Azt mondta azért, mert azoknak az titkosszolgálati spionoknak nincs elég vér a pucájukban, hogy megszabaduljanak tőle, amikor meg kellene... Még lehet azt is hagynák, hogy a Szövetség megszerezze. Ez elképzelhetőnek tartotta, de ugyanakkor volt valami, ami nem stimmelt az egész okfejtésben.

Locklear a monitorra nézett, a fénytűk serege épp készült kioltani a csillagokat.

– B..ssza meg!

Személyes oka is volt rá, hogy felrobbantsa ezt a dolgot, nem csak, hogy nem akart meghalni egy újabb hipertér csatában.

Talán ezzel megfizethet Polaski haláláért. Részben. Azok a szövetségi patkányok annyira akarják? Hát b..sszák meg ők is!

– Ezt Polaskiért kapjátok – suttogta.

Locklear három másodpercre állította az időzítőt, majd megnyomta a gombot. Lebukott a robottargonca mögé, és eltakarta a fejét.

Még utoljára látta a ragyogó kék villanást.

HATODIK RÉSZ

A MEGELŐZŐ CSAPÁS HAD- MŰVELET

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 05.10. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ ÖSSZEKAPCSOLT *GETTYSBURG-ASCENDANT JUSTICE*
HAJÓN.
A HIPERTÉRBEN.

A Főnököt és csapatát – mely most már csak Lindából, Fredből, Willből és Grace-ből állt – a tiszti-klubba rendelték, ahová normál körülmények között csak hivatásos tisztek léphettek be. Természetesen már régóta nem lehetett normál körülményekről beszélni, semmilyen tekintetben sem.

A *Gettysburg* klubhelyiségének közepén egy masszív tölgyfa asztal állt, melyet rengeteg karcolás és égésnyom borított; a számtalan szivar nyoma, amit az asztallap tetején nyomtak el. Volt még egy bár, tele mindenféle színű és fajta röviditalal. A diófa burkolatú falakat ragyogó fényesre suvickolták. Az egyik falon az UNSC aranyrojtos, kék zászlaja lógott. A többi falon arany és ezüst plakettek emlékeztek meg a legnagyobb hőstettekről, illetve a *Gettysburg* tisztjeinek és korábbi kapitányainak fotói borították őket. De amit a Főnök a legérdekesebbnek talált, hogy volt ott egy régi kis fénykép az amerikai polgárháborúból, amin rohamozó gyalogság, lovasság, és dördülő ágyúk füstje töltötte meg a csatamezőt.

Whitcomb admirális lépett be a szobába, Johnson őrmesterrel az oldalán.

A Spartanok feszes vigyázzba vágták magukat. – Tiszt a fedélzeten! – kiáltotta a Főnök. Tisztelgésre emelték a kezüket.

– Pihenj – mondta az admirális. – Üljenek le.

A Főnök előlépett. – Tisztelettel, uram, de ezek a székek nem bírják el a páncélunk súlyát.

– Persze – mondta az admirális. – Nos, helyezték kényelembe magukat, ahogy gondolják. Ez egy nem hivatalos megbeszélés – Felhorkant. – Csak látni akartam, ki van még életben ezen a hajón. A tiszti-klub nyitott ajtajára nézett. – Haverson főhadnagy is hamarosan csatlakozik hozzánk, miután befejezte a helyszínelést Locklear tizedes... Khm, baleseténél.

A bárpult lapján egy holografikus kivetítő kelt életre, melyen Cortana karcsú alakja jelent meg. A pultot borító cserepek eltorzították a fényt, és Cortana alakja félig elfolyt, miközben szivárványt szórt a szemközti falra.

Johnson őrmester a pulthoz lépett, és lesöpörte a cserepeket.

– Köszönöm, őrmester – mondta Cortana, visszaváltozott alakját nézegetve.

– Szívesen – vigyorgott az őrmester.

Cortana az admirális felé fordult. – Uram, örömmel fogja halani, hogy nem érzékelem semmilyen jelét kísérő sugárzásnak, sem más hajónak... Ami egyértelműen annak a jele, hogy a *normál* hipertérben vagyunk.

Whitcomb admirális bólintott, majd egy rövid sóhaj kíséretében helyet foglalt az asztalfőhöz állított bőrtámlájú székben. – Nos, ez valóban kisebb áldás.

– És itt a bizonyíték rá, hogy Dr. Halsey kristálya egyértelműen megsemmisült – lépett Haverson főhadnagy a szobába. Az ajtót becsukta, és bezárta maga után.

Haverson leült az admirális mellé, és egy kis műanyag zacskót tett az asztalra.

– Lockleart pontosan ott találtam, ahol Cortana mondta. A B fedélzeten, az orvosi raktárhelységben. A kiégett elektromos berendezések egy nagyenergiájú radioaktív kisülés bizonyítékai... Csakúgy, mint a Locklear tizedes testén található égések.

Elfintorodva folytatta. – Ha számít bármit is, gyors halála volt. Ezek pedig – nyúlt a zacskóhoz – kristálydarabok, amiket a helyszínen találtam. Első ránézésre a Reachen talált kristálydarabjainak tűnnek. – Megcsóválta a fejét. – De a cserepekből nincs annyi, hogy kiadják a teljes kristályt. Tehát a többi szilánk vagy teljesen megsemmisült, ami a talált nagyobb dara-

bok ismeretében nem valószínű, vagy a kristály többi része valahol máshol van.

Cortana rácsapott a combjára és felhúzta a szemöldökét.

– Ha a sugárzásszint megugrása, amit a hipertérbe való belépés előtt tapasztaltunk, Dr. Halsey kristályának pusztulásával áll kapcsolatban, akkor létezik egy alternatív magyarázat. A robbanás és a sugárkitörés között mindössze negyven ezredmásodperc telt el. Mivel a kristály szokatlan tér- és időhajlító képességekkel rendelkezik, a hiányzó darabok lehet, „kiszóródtak” a hajóból a hipertérbe.

– Úgy érted, hogy az emberi történelem legnagyobb felfedezésének darabjai – intett kételkedve Haverson a *Gettysburg* fala felé – elvesztek a hipertérben?

– Igen – vont a vállát Cortana. – Sajnálom, főhadnagy.

– Legalább a Szövetség sem tudja megszerezni most már – mondta Whitcomb admirális, vastag ujjával odébb lökve a zacskót. – Legfeljebb egy kupac széttört cserepet.

– Csak tudnám, Locklear miért tette, amit tett – mondta Haverson.

Senki sem szólt. John és a többi Spartan kényelmetlenül feszengtek a MJOLNIR páncél alatt.

Johnson őrmester megköszörülte a torkát. – A srác kicsit ki volt már bukva. Azok után, amin keresztülmentünk, ezen nem is lehet csodálkozni. De Pokolugró volt, szívós, mint egy öszvér, ám kétszer olyan makacs, és számtalan hasonlóan volt már része. – Nem hinném, hogy az események törték meg. Okkal tette.

– Dr. Halsey – húzta össze Haverson a szemöldökét. – Ő áll a dolog mögött. John már ellenkezett volna, de nem szállhatott vitába a felettesével. Ami azt illeti, a doktornő tette valóban megmagyarázhatatlan volt. Elvitte Kellyt, otthagya őket, amikor a legnagyobb szükségük lett volna rá, és Locklearnak adta az idegen ereklét. De John meg akart benne bízni továbbra is. Biztosan valamilyen magasabb cél vezérelte.

– Ebbe ne menjünk bele – mondta az admirális. – Nem akarom, hogy bármelyikünket „miért” és „mi lett volna, ha” jelle-

gű viták befolyásoljanak. Őrizzük meg a tényeket a vizsgálatig, amit majd lefolytatnak velünk szemben, miután hazatértünk. – A bár felé sandított, és önkéntelenül megnyalta az ajkát.

– Innét a Földig már sima utunk lesz, és végre megpihenhetünk.

– Kérek engedélyt beszélni, admirális – szólalt meg a Főnök.

– Megadva. Beszéljen.

– Nem szívesen mondok ellent, uram, de nem biztos, hogy sima utunk lesz. És lehet, pihenni sem lesz sok időnk.

Az admirális előrehajolt. – Valami azt súgja, hogy nem fogok örülni annak, amit mondani fog... De folytassa, Főnök.

A Főnök előadta a tervét, hogyan szeretnének a szövetségi leszállóegységgel eljutni a szövetségi flotta gyülekezőhelyére. Aztán behatolnának a parancsnoki és irányító központba, a „*Könyörtelen Apostolba*”, hogy elpusztítsák, ezzel remélvén megtörni a Szövetség erejét, vagy legalább lelassítani. Talán elég időt nyer a Föld, hogy felkészülhessen a védekezésre.

– Küldetés elutasítva – közölte tömören az admirális, szemrebbenés nélkül állva a Főnök tekintetét.

– Értettem, uram – maradt feszes vigyázzban a Főnök.

Whitcomb a homlokát ráncolta, amikor látta, hogy a többi Spartan is továbbra is ugyanolyan feszesen áll. Sóhajtott.

– Megértem az érveiket, Főnök. Tényleg. De nem vállalom a kockázatot, hogy a szövetségi gyülekezőpontra vigyem magukat. – Ha elveszítjük a hajót, a Földet senki sem fogja tudni figyelmeztetni.

– Uram – válaszolta a Főnök. – Egyedül fogunk kilépni a hipertérből. Amint a leszállóegység kikerül a *Gettysburg* és az *Ascendant Justice* mezőjéből, a hipertér összeomlik körülötte, és megjelenik a normál térben. Önnek még csak lassítania sem kell. Csak egy apró pályamódosítás szükséges hozzá.

– Léptek már ki valaha ilyen kis hajóval a hipertérből? – kérdezte az admirális a homlokát ráncolva.

– Igen, uram – válaszolta Cortana. A hipertérszondáink rendszeresen megteszik, de a sugárterhelés számottevő lehet.

– Elhallgatott és Johnra nézett. – A Spartanok a MJOLNIR páncéljukban esetleg túlélhetik.

– „Esetleg” – ismételte meg zord arccal az admirális.

– Nagyra értékelem a bátorságát, Főnök, de továbbra is el kell utasítanom a kérését. Szükségük lenne Cortanára is, hogy átjussanak a Szövetség biztonsági rendszerén. De neki a Földre kell mennie. A Halóról, az Áradatról és a szövetségi technológiáról tárolt adatai túl értékesek teszik, semhogy elengedhessem.

– Értettem, uram – válaszolta John. – Nem is kértem volna Öntől.

Haverson lassan felállt, ujjai a megviselt zubbonyának szárát gyűrögették. – Szeretnék csatlakozni a Főnök küldetéséhez. Alapos ismeretekkel rendelkezem a kódfejtés és a szövetségi biztonsági rendszerek terén.

Whitcomb admirális összehúzott szemmel méregette a főhadnagyot, mintha most látná először.

– Sosem élné túl a hipertérből való kilépést – ellenkezett Cortana. – De – vakarta meg ujjával az arcát – lehet, van egy másik lehetőség.

Szövetségi hieroglifák jelentek meg a testét borító hullámozó egyenletekben. – Felfedeztem egy fájlmásoló rendszert a szövetségi MI kódjában. Sikeresen alkalmaztam, hogy újraalkossam a tolmács rutinomat. Arra is használhatnám, hogy átmásoljam a kódtörő programjaimat a Főnök MJOLNIR páncéljának neurális interface-ébe. Nem lenne teljes, lennének másolási hibák és más mellékhatások is, de a Spartanok így mégis használhatnák valamennyire a képességeimet. Azt hiszem, ez is elég lenne ahhoz, hogy leküzdjék a szövetségi biztonságrendszer akadályait.

Whitcomb admirális mélyen felsóhajtott. Felállt, odament a bárhoz, majd egy whiskysüveggel és három ép pohárral tért vissza. – Feltételezem, hogy maguk, Spartanok, nem csatlakoznak egy itálra, igaz?

– Nem, uram – válaszolta John a csapat nevében. – De köszönjük, uram.

Az admirális kiosztotta a poharakat Haversonnak, Johnsonnak és magának. De mielőtt töltött volna, letette a palackot, és megcsóválta a fejét, mintha hirtelen az ivás lenne az utolsó gondja.

– Felfogtátok, Spartanok, hogy mennyire magatokra lesztok ott utalva? Lévén az én elsődleges, sőt, egyetlen feladatom, hogy elérjem a Földet?

– Vállaljuk a kockázatot, uram – válaszolta a Főnök.

– A kockázatot? – suttogta az admirális. – Ez csak oda szóló jegy, fiam. De ha vállalják, és valóban le tudják lassítani a Szövetség támadását a Föld ellen, akkor a pokolba is, lehet, tényleg megéri az árát.

A Főnök erre nem tudott mit válaszolni. Ő és Spartanjai már korábban is túléltek lehetetlen helyzeteket. Ennek ellenére az admirálisnak igaza volt. Volt ebben a küldetésben valami végleges... Valami, ami azt súgta Johnnak, hogy ez lesz a végállomás. Ezt el tudta fogadni. Négyük áldozata milliárdok életéért cserébe, bőven kifizetődőnek tűnt.

– Rendben, Főnök – állt fel Whitcomb admirális. – Küldetés engedélyezve.

A Főnök megállította a túlterhelt, nyikorgó robotot a szövetségi leszállóegység ajtaja előtt. A targonca négy tonna szénmolibdén acélötvözet vasrúddal volt megpakolva. Will kirakodta a rudakat, s behúzta őket a hajó belsejébe, ahol Fred és az őrmester a helyükre hegesztették őket.

Ez volt az utolsó adag merevítő. A hajó belseje annyira szűk lett, hogy két páncélba öltözött Spartan már csak oldalazva fért el egymás mellett.

Sorra hozták a *Gettysburg*ből kisserelt ólom, bórszálas és Titanium-A páncéllemezeket. Cortana számítása szerint csak ezzel növelhették ötven százalék fölé annak esélyét, hogy a hipertérből egészben bukkanjának ki.

Whitcomb admirális egy javítókocsira helyezett interface-kijelző fölé hajolt. Felnézett. – Cortana készen áll – intett a Főnöknek.

John odasétált, és hagyta, hogy az admirális bedugja az interface-t a nyaki neurális csatlakozóba. – Ugyanolyannak fogja érezni, mint a szokásos letöltést – mondta.

Dermedt higany folyt a Főnök elméjébe, mint minden alkalommal, amikor Cortana behatolt a gondolatai közé. A jelenlét ez alkalommal azonban túlságosan hamar felmelegedett, mintha csak egy apró jégkockát olvasztana el a kezében. Mintha csak Cortana emléke hatolt volna be az elméjébe, nem maga Cortana.

– MJOLNIR páncél ellenőrzés és szubrutin kitömörítő protokoll inicializálása folyamatban – suttogta Cortana hangja.

Egyidejűleg az igazi Cortana hangja is felcsendült a COM hangszórón. – Ne hallgasson rá. Csak félig az a nő, aki én vagyok.

– Ha csak a jobbik feledet másoltad át, nem bánom – válaszolta a Főnök.

– Csak jobb felem van – válaszolta az MI velősen. – De ne kíváncsi legyen semmi olyasmit, amit csak tőlem kaphatna meg.

– Nem is állt szándékomban.

– Rendszerellenőrzés vége – suttogta a másolt Cortana.

– Minden rendszer működik.

Linda jelent meg a szövetségi leszállóegység túlsó végénél; egy robottargonca követte, megpakolva puskákkal, Lótusz tankelhárító aknákkal, mindenféle robbanószerrel és munícióval. Befordultak, és felvezette a targoncát a rámpán, amíg csak az neki nem verődött a hajótörzs falának.

Fred bukkant elő, és Linda telepakolta a kezét géppisztolyokkal. A Főnök észrevette, hogy Linda kicsit biceg, és a mozdulatai alig érzékelhetően, de darabosabbak, mint máskor szoktak lenni.

Megnyitott egy privát csatornát. – Mi a helyzet? Jól vagy?

Linda vállat vont. Ezt a mozdulatot különösen nehéz volt a MJOLNIR páncélban előadni, az erősokszorozó áramkörök miatt. Olyan mértékű ügyességet és összpontosítást igényelt, amely nem felelt meg Linda jelenlegi állapotának.

– Doktor Halsey azt mondaná, hogy egy hónapig nem kelhetek fel az ágyból – válaszolta fanyarul. – De készen állok, Főnök.
– Lekapta a távcsöves puskát a targoncáról, és kecses mozdulattal a vállához emelte. – És ez is készen áll!

– Megveregette a sisakját. – Még, ha a Szövetség mindent meg is tett legutóbb, hogy szétdurrantsa ezt itt. – Közelebb lépett. – Vigyázni fogok magamra. És vigyázni fogok a csapat háttára. Sosem hagytalek cserben! Most sem tervezem.

A Főnök bólintott.

Bár legszívesebben megparancsolta volna neki, hogy maradjon hátra, szükség volt a lány elképesztő mértékű tudására a küldetés során. Szüksége volt rá, hogy legalább addig életben maradjanak, hogy meg tudják akadályozni a támadást.

Ha egyedül is képes lett volna elvégezni a feladatot, a teljes Kék Osztagot hátrahagyta volna. A csapattagok azonban tudták, mi vár rájuk, és azt is, miért hozzák az áldozatot. Egyetlen harcos sem kívánhatott magának ennél nemesebb végzetet.

Átsétált a leszállóegység másik ajtajához, és beszállt. Még egy utolsó ügyet el kellett intéznie. Elhaladt Johnson őrmester mellett, akit teljesen elborítottak a szikrák, ahogy az utolsó elemet a helyére hegesztette. Haverson főhadnagy a pilótafülkében ült, és a Cortana által feltöltött automata rutinokat vizsgálta.

Ezek fogják a megfelelő válaszokat generálni a szövetségi hívásokra. A leszállóegység regisztrációs számát is megmásították, hogy a Szövetség ne jöhessen rá, hogy az immár renegát *Ascendant Justice*-hoz tartozik.

– Főhadnagy – szólalt meg a Főnök, bocsásson meg a zavarásért.

A főhadnagy felnézett, izzadt haját hátrasimította az arcából.
– Mit tehetek Önért, Főnök?

A Főnök leült a másodpilóta székébe. – Dr. Halsey rám bízta, juttassam el az Áradatról készített elemzését a Hírszerzés Hármas Ügyosztályának.

Haverson kérdően felhúzta a szemöldökét.

A Főnök kinyitotta a pisztolytáskát... De tétovázott. Melyik adatkristályt adja oda? Azt, amelyik csak az elemzést és a következtetést tartalmazza? Vagy azt, amelyik a forrás adatokat is, s amelyik a doktornő szerint megöli Johnson őrmestert?

John amiatt nem érzett bűntudatot, hogy a saját vagy a többi Spartan életével istent játszik. Parancsnokként szükségképpen döntéseket kellett hoznia, de Johnson őrmesterrel más volt a helyzet.

A biológia vakszerencséje volt, hogy az őrmester megúszta az Áradatot. Egy a billióhoz volt az esélye, ahogy a doktornő mondta. De ezzel egy a billióhoz volt annak az esélye is, hogy megmentheti milliárdok életét. A helyzet matematikai értelemben kiegyenlített volt.

Mit értett Dr. Halsey azon, hogy minden egyes személyt meg kell menteni, az ártól függetlenül?

Nem – John az egész emberiség megvédésére tett esküt. A kötelessége tiszta volt. Benyúlt a kristályért, mely az összes fájlt tartalmazta, és átnyújtotta Haverson főhadnagynak. – Azt mondta, ez segít legyőzni az Áradatot, uram. Bár nem vagyok biztos benne, mit értett ez alatt.

– Meglátjuk, Főnök. Köszönöm. – Haverson zsebrevágta a kristályt, aztán vállat vont. – Ugyan ki tudná ezt megmondani Dr. Halsey-nél?

A COM kattant, és Cortana jelentkezett be. – Tíz perc a kiugrási pontig. A Kék Osztag tegye meg az előkészületeket. Csak egy lehetőségük lesz.

– Vettem, Cortana – válaszolta a Főnök. – Spartanok, a fedélzetre!

Haverson megpróbálkozott egy kézfogással – A legjobbakat, Főnök.

– John gyengéden megrázta Haverson kezét. – Sok szerencsét, uram.

Távoztában John majdnem fellökte Johnson őrmestert, aki épp a hegesztőt vonszolta kifelé a járaton.

– Majd én, őrmester. – John megragadta a kétszáz kilós monstrumot, és egy kézzel felkapta.

A Főnök kilépett a leszállóegységből, és a többi Spartan-nal együtt felsorakozott. Letette a hegesztőt, és elfoglalta helyét az alakzat élén.

Whitcomb admirális még egyszer utoljára végignézett rajtuk, majd így szólt. – Szeretnék sok szerencsét kívánni önnek, Főnök, de úgy tűnik, önök, Spartanok, mindig megcsinálják a saját szerencsájüket. Engedjék meg hát, hogy csak annyit kívánjak, hogy mielőbb újra lássuk egymást, ha ennek vége lesz.

Tisztelgett. A Spartanok is tisztelgésre emelték a kezüket.

- Még egy utolsó parancs – szólt az admirális.
- Uram?
- Küldjék őket a Pokolra!

HARMINCKETTIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 05.30. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
AZ ELFOGLALT SZÖVETSÉGI LESZÁLLÓEGYSÉG FEDÉLZETÉN.
A HIPERTÉRBEN.

A leszállóegység meglódult, a hátára fordult, irányíthatatlanul pörgött. Dobálta magát, tótágast állt, és az egyik szilárdan lehegesztett támasztóvas kettétörve pattant ki a helyéről.

A Kék Osztag tagjai szoros hevederekkel rögzítették magukat a hajótesthez. De egyiküknek sem fordult meg még csak egy pillanatra sem a gondolat a fejében, hogy a vörös kioldót meghúzza a mellkasán. Némán lógva, hánykolódva várták sorsukat.

Az elülső monitor sötét volt, nem lévén mit közvetíteni a hipertérben. A leszállóegységben az egyetlen fényforrást azok a foszforeszkáló fényrudak biztosították, melyeket még felszállás előtt dobtak a fedélzetre. A műanyag rudak mostanra összetörték, a lumineszkáló anyag kiömlött, s milliónyi mikroszkopikus világító porszem kavargott a súlytalan hajóbelsőben.

Bár a MJOLNIR páncél hidrosztatikus zseléje mindent megtett a hirtelen sebességingadozások és irányváltások kivédéséért, John így is úgy érezte, hogy a csontjai mindjárt összetörnek.

Ez a heves ugrálás azonnal elkezdődött, amint kiléptek az *Ascendant Justice* hangárjából, a fekete tintás hipertér folyamba. Ez a „normál” hipertér semmihez sem hasonlított, amit John korábban ismert. Dr. Halsey kiterjesztő hatású kristálya nélkül pedig még ezerszer rosszabb volt benne haladni.

A sugárzásmérők folyamatos kitöréseket jeleztek. De eddig – a sok behegesztett ólomlemeznek köszönhetően – nem érték el a halálos értéket.

– Most már értem – szólalt meg Linda miért csak nagytömegű hajók utaznak a hipertérben.

– Láttál már hipertér szondákat? – kérdezte Fred. – Majdnem teljesen kemény Titanium-A-ból vannak.

A Főnök vetett egy pillantást az Osztag biometrikus jeleire; hullámozó értékeket látott, de mind a bevetési paraméterek határán belül maradtak. Grace szíve többször kihagyott, de aztán újra felvette a normál ritmust. Senkinek sem tört még csontja, és nem látott belső vérzést sem. Az is jó jel volt, hogy ebben a halálos helyzetben az Osztag valamennyi tagja viszonylag nyugodt tudott maradni. A Főnök tudta, ez a legtöbb, amit tehetnek, amíg ki nem kerülnek az *Ascendant Justice* hajtóművei által gerjesztett hipertérmezőből.

Lefuttatta a MJOLNIR páncél pajzsának diagnosztikáját. A pajzsok valamivel gyorsabban töltöttek vissza, mint amennyire a körülöttük tomboló, láthatatlan radioaktív vihar folyamatosan merítette le őket. Bárcsak az igazi Cortana lenne most itt vele! Biztos mondana valamit, ami segítene elterelni a figyelmét.

– Státusz? – kérdezte.

– Négy kék nyugtázójel villant, és négy Spartan tartotta fel a hüvelykujját. – Ez nem is olyan rossz – csendült Fred hangja. – Egyik leszállásomnál régebben mi előbb értünk földet, mint maga a leszállóegység. Na *az*, tényleg kemény volt. Mi...

A leszállóegység hirtelen vészesen megreccsent, félbeszakítva Fred sztoriját. Repedések jelentek meg a bal oldali falra hegesztett páncéllemezen. Olvadó ólom csurgott ki a hasadékon.

A hidrosztatikus zselé és a párnák ellenére a következő rándulás nekiverte John fejét a sisakja arcvédőjének, és ezernyi fekete csillag jelent meg a szeme előtt. A következő megugrás nekiverte tarkóját a sisak hátsó lemezének. Minden elsötétült.

– Főnök? Főnök? – Cortana suttogását hallotta a sisak hangszórójából. – Főnök, kérem válaszoljon!

John kinyitotta a szemét. Biometrikus jelei gyengén pulzáltak a vizoron. A kijelzőn túl minden sötét volt. Bekapcsolta a sisaklámpát, hogy körülnézzen a leszállóegység belsejében.

A Spartanjai ernyedten lógtak hevederjeikben. A kifolyt ólom újra megszilárdult, és most mint buborék a pezsgőben, apró golyók sokaságaként úszott a levegőben. Ezt leszámítva, más mozgás nem volt észlelhető.

– Megcsináltuk?

– Pozitív – válaszolta a Cortana klón. – Irgalmatlan mennyiségű szövetségi kommunikációt veszek a K- és F-sávon. Már háromszor próbálták meg felvenni velünk a kapcsolatot. Várom az utasításokat.

– Hogyan tud bármilyen adás átjönni ezen a rengeteg ólmon?

– A törzs számos helyen felhasadt, Főnök. Emellett a jelerősség szokatlanul erős, ami azt valószínűsíti, hogy különösen közel vagyunk a Szövetség erőihez.

– Egy pillanat – mondta a Főnök. Kioldotta magát a hevederből, és lebegni kezdett. Lehívta a Kék Osztag biotermikus jeleit – mind eszméletlenek voltak, de éltek. Megragadott egy elsősegélycsomagot, és mindenkinek adott egy enyhe serkentő injekciót, aztán kicsatolta őket a hevederjeikből.

– Hol vagyunk? – tért magához Will.

A Főnök ösztönösen az elülső monitorra nézett, de az még mindig sötét volt. – Csak egy módon deríthetjük ki. Enyém a bal oldali ajtó, Fred, tiéd a jobb oldali.

– Vettem, Kék Egyes – válaszolta Fred.

A Főnök elforgatta a kezikart, és az ajtó feltárult. Az úr fekete bársonya terült el a lábainál, sárga, borostyán és vörös csillagokkal pettyezve. Fogott egy kötelet, egyik végét a páncéljához, a másikat a törzshöz kapcsolta, és kihajolt az ajtón. Ahogy azt Cortana jelezte, a szövetségi hajók nagyon közel voltak. Egy szövetségi cirkáló siklott el mellettük némán, alig háromezer méterre. John tisztán ki tudta venni az ezüstkék fedélzeteket, a plazmalövegeket, melyek torkában tűz lobogott, és a hajtómű fellobbanásait, ahogy elhaladt mellettük... Aztán John meglátta a többieket.

A rengeteg cirkálót és hordozót. Voltak még nagyobb hajók is, öt kupolás fedélzettel, melyek legalább két kilométer

hosszúak lehettek az orrtól a tatjukig, és vagy tucatnyi halálos plazmalöveggel voltak felszerelve. Porfelhő kavargott körülötük: Seraph vadászok, leszállóegységek, és csápos karbantartó drónok serege.

– Hány hajót látunk? – kérdezte Cortanát.

– Kétszáznegyvenhét hadihajót. Figyelembe véve, hogy az égbolt mekkora szeletére látunk rá, a teljes flotta nagysága több mint ötszáz szövetségi hajó lehet.

Életében először a Főnököt jeges félelem töltötte el. Kesztyűs keze a nyitott ajtót markolta. Nem bírt megmozdulni. Ötszáz hajó? Ez több volt, mint amennyivel összesen találkoztak korábban. Egy ekkora flotta könnyedén legyőz bármilyen UNSC védelmet – teljesen mindegy, hogy az admirálisnak sikerül-e figyelmeztetnie a Földet, vagy sem. Egyetlen sortűzzel olyan plazmavihart támaszthatnak, mely elmossa a földi orbitális lövegeket, mielőtt azok akár egyetlen lövést is leadhatnának.

Ezer kilométerrel alattuk az űr kárpitja felhasadt, és hét újabb cirkáló csatlakozott a tömeghez.

John rájött, hogy már látott ilyen nagyságú pusztító erőt: a Halót. Az a gyűrű egy fegyver volt, melyet arra terveztek, hogy több tucatnyi fényév sugárban mindent elpusztítson, ami él.

És ő meg tudta állítani azt a fenyegetést. Ezt is meg fogja tudni állítani. Muszáj.

A terv eredetileg az volt, hogy behatolnak a parancsnoki irányító központba, és elpusztítják. De hogyan fogja ez megállítani ezt az irdatlan nagyságú erőt?

Sehogy... De talán késleltetni tudja egy kicsit, és a Föld kitalálhat valami megoldást, hogyan szálljanak szembe ezzel a legyőzhetetlennek tűnő armadával.

– Azt mondtad, háromszor próbáltak kapcsolatba lépni velünk? – kérdezte Cortanát.

– Így van. Kíváncsiak voltak ránk, de nem annyira, mint azt vártam. Irdatlan nagyságú a COM forgalom. Talán csak arról akartak meggyőződni, nem jelentünk-e a navigációs veszélyt.

– Küldjünk egy válaszjelet, és mondjuk azt, hogy a hajtóműtönkrement, és csak segítséggel tudunk mozogni. Lássuk, hát-

ha rá tudjuk venni őket, hogy el vigyenek minket megjavítani erre a központi állomásukra.

– Üzenet elküldve.

A Főnök továbbította a látványt a Kék Osztag többi tagjának. – Na, akkor talpra! – mondta. – Páncélt és fegyvereket kétszeresen is ellenőrizni!

Eltért pár másodperc, mire a nyugtázó fények felvillantak a sisak-kijelzőn. Tudta, hogy ugyanaz a félelem kerítette őket is a hatalmába, és ugyanarra a következtetésre jutottak a küldetésükkel kapcsolatban, mint ő. Nem bukhattak el. Az emberi faj sorsát tartották a kezükben.

John végignézett a leszállóegységen. A törzs burkolatának nagy része lehámlott, és kilátszottak alóla a behegesztett ólom és titanium lemezek.

– A szövetségi légiirányítás válaszol – szólt a Cortana klón. – Révkalauz hajó úton, hogy bevigyen minket. Némi zavart okozott, hogy nem tudták melyik hajóhoz tartozunk, de zajt generáltam a regisztrációs ID lekérés során. Túl elfoglaltak ahhoz, hogy minden apró részleten fennakadjanak.

– A Főnök a leszállóegység belseje felé fordult. – Pányvára vesznek minket.

Linda odament hozzá, és rajzolt a levegőbe egy kört a mutatóujjával. John bólintott, és körbefordult, hogy Linda vizuálisan is ellenőrizhesse a MJOLNIR páncélját. A komputerdiagnosztika szerint mindent rendben volt, de a Spartanok semmit sem bíztak a véletlenre. Főleg nem légmentes környezetben.

– Rendben vagy – mondta Linda.

John viszonzta a szívességet, és ő is ellenőrizte Linda páncélját. Fred és Will kiváló munkát végeztek a cserélt részek illesztésénél. Az „új” részek a koruktól eltekintve tökéletesnek voltak mondhatók.

Meglapogatta a vállát, és feltartott hüvelykujjal jelezte, hogy a páncél megfelelően működik.

– Muníció feltöltés – mondta Grace, és leoldozta a nagy hátizsákokat a falról. A csomagokat előzőleg gondosan kibélelték,

betekerték alufóliába, és szorosan átkötötték szigetelőszalaggal.

– Forró vagy hideg? – kérdezte.

– Forrón megyünk be – mondta John. – Kivéve Lindát.

Linda már kezdett volna tiltakozni, de John folytatta.

– Neked hátra kell maradnod, hogy fedezz minket a puskáddal. Légy gyors és halálos. Végy magadhoz egy pisztolyt, extra lőszert, meg mindent, ami a puskához kell.

– Értettem – mondta Linda. A hangja hűvös volt, kemény és rideg. Ez volt az a hang, melyet John annyiszor hallott már bejelentkezni, miközben épp levadászta a csapata körül ólálkodókat. Néha kicsit túl keménynek is találta, de ez jó jel volt. Linda készen állt arra, amihez a legjobban értett, hogy egyetlen lövéssel kiiktassa az ellenséget.

– Mi többiek viszünk mindent, amit csak elbírunk. Úgy vélem, ha egyszer bejutottunk, nem fogunk tudni kijönni. Ha muszáj, bármikor megszabadulhatunk attól, ami nem kell.

A Főnök felvett egy gépfegyvert, közelebbi célpontok esetére pedig két SMG-t. Utóbbiakhoz kiválasztott két hangtompítót, és a derekára csatolt pisztolytáskába dugta őket. Fogott egy tucatszerű repeszgránátot, és a combjára csatolt tartóba csúsztatta őket.

Munícióra is szüksége volt, nem kevésre, ha a szükség úgy hozná. Plusz tölténytárákat dugott a mellkasán, karján és jobb combján lévő hevederekbe. További táruk mentek a hátizsákba, két Lótusz tankelhárító akna, pár kanna C7-es, detonátorok, időzítők, két elsősegély csomag és egy száloptikás kémlelőszonda kíséretében.

– Mostantól rádiócsend – mondta John, miközben a Kék Osztag többi tagja is felszerelkezett.

Mind bólintottak.

Ólombélés ide vagy oda, túl sok szövetségi nyüzsgött a közelben ahhoz, hogy tovább kockáztassák a COM-ot.

Odament a még mindig nyitott ajtóhoz, kidugta a száloptikát, és a képet átküldte a sisak kijelzőjéhez. Szövetségi hajók százai rajzoltak a monitoron. Egy folt vált ki közülük, és nőtt egyre na-

gyobbra, míg végül a Főnök már az alakját is ki tudta venni – pont, mint az ő hajójuké. Két U-forma törzs, egymás fölött elhelyezkedve. A hajó odaért hozzájuk, a két rész szétvált, és az egyik a tathoz, a másik az orrhoz lebegett.

Fém csendült fémen, a hang végigvisszhangzott a törzsön, és a Főnök a gyomrában érezte az enyhe rándulást.

Hátranézett, és feltartott hüvelykujjal jelezte Frednek, hogy a szállítóhajó megérkezett, aki továbbította a jelzést a hajó belseje felé.

A száloptikán keresztül a Főnök tisztán követhette, ahogy a vontató átvág velük a flottán. A sajátjuknál százszor nagyobb hajók felett, alatt és mellett haladtak el. Egyszer egy pillanatra alábuktak, és hirtelen nem takarta ki semmi az űr feketeségében ragyogó csillagokat. A Főnök futó pillantást vethetett egy fénylő napra, majd a kamera látóterébe egy kén-dioxid felhőbe burkolózó planéta került, mely körül ezüstszerű hold keringett.

A vontató egy új, távoli hajó felé vette az irányt. Úgy nézett ki, mintha két könnyecsepp forma szövetségi hajó egymásnak tolatott volna, és egy megnyúlt dodekaéderben egyesülnének. Ahogy közeledtek a hajóhoz, a Főnök újabb részleteket is ki tudott venni. A keskeny középpontból küllők ágaztak ki, melyek egy karcsú gyűrűt tartottak, amit korábban nem láthatott, mert az egyik könnyecsepp nyúlvány felől közelítettek. Hajladozó csövek nyúltak ki mindkét könnyecseppből, és lassan a központi kerék felé mozogtak. John szerette volna még alaposabban megfigyelni a furcsa hajót, de a kép már így is maximális felbontáson volt.

Miért volt gyűrűje? Vajon forgott? A Szövetség ismerte a gravitációs technológiát. Nem volt szükség az elemek forgására, hogy gravitációt szimuláljanak.

Ekkor viszont észrevett valamit a képződményen, amit nagyon is is felismert. Kicsiny hajók dokkoltak a gyűrűn. Szövetségi hordozók és cirkálók. Legalább hatvan csatlakozott a központi kerékhez.

Csak most jött tisztába a titáni szerkezet valódi méretével. A hordozók apró játékoknak tűntek csupán. Az ikerkönnycsepp legalább harminc kilométer hosszú volt! Csakis a parancsnoki irányítóközpont, a *Könyörtelen Apostol* lehetett.

A vontató egyenest az állomás felé haladt. Pontosan ide szerettek volna eltalálni, úgyhogy isteni szerencsájük volt... Milyen ironikus, mégis ez volt az utolsó hely, ahol a Főnök lenni akart.

Fogalma sem volt róla, hogy a *Könyörtelen Apostolon* milyen szenzorok lehetnek, de nem akart kockáztatni. Visszahúzta a szenzort, és becsukta az ajtót.

A hajótest mélyébe húzódva várakoztak. John próbált nyugodtan lélegezni és összpontosítani. Három perc telt el a küldetésjelzőn.

A gyomra rándulása jelezte, hogy újra van gravitáció. Egy sor fémes zörej kopogott a törzsön. Levegő áramlott be a repedésekben.

John Fredre és Grace-re mutatott, aztán a jobb oldali ajtóra. Majd Lindára, magára, és a bal ajtóra. Mindannyian elfoglalták a helyüket.

John nem tudta, milyen fogadtatásban lesz részük az ajtó másik oldalán, de egy valamiben biztos volt, akármi is várja őket, szembe kell vele nézniük. Sehová nem lehetett elbújni a leszálolóegység szűk, megerősített belsejében.

A baloldali ajtó recsegve kinyílt.

Linda és John felemelte a fegyverét.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 06.10. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
A SZÖVETSÉGI HARCÍ ÁLLOMÁS. A *KÖNYÖRTELEN* APOSTOL FEDÉLZETÉN.

Egy bíbor csáp nyúlt be a leszállóegység résnyire nyitott ajtaján.

John felemelte a kezét, és intett Lindának, hogy várjon. Felismerte az idegen végtagot, a szempillaszerű tapogatók és a gömbforma érzékelőszervek csakis egy szövetségi Mérnökhöz tartozhattak.

A Mérnök szélesre tárta az ajtót, és belépett a hajóba. Úgy lebegett el Linda és John mellett, mintha azok ott sem lettek volna. Hangosan csipogva futtatta végig csápjait az idegen lemezbetoldásokon, és a szétfröccsent ólmon. Két másik Mérnök lebegett be a nyíláson, és csatlakozott az elsőhöz.

Amíg hagyják ezeket az egyszerű lényeket nyugodtan dolgozni, nem fognak riadót fújni. De mi várta őket odakint?

John odaóvakodott az ajtó széléhez, és kidugta a száloptikát. Leszállóegységek, Seraph vadászok, és más kisebb hajók hosszú sora tűnt el a terem sötét messzeségében. Mérnökök hada sürgölődött körülöttük; több ezren lebegtek a teremben. Hozták-vitték az alkatrészeket, kisserelt és beszerelendő hajótörzs elemeket, plazmalöveg tekercseket. Nem látszott egyetlen, a fogadásukra kirendelt Elite egység sem.

John felfelé fordította a száloptikát, és meglátott egy rácsot, melyről liánok erdejeként lógott a sok lámpa, szerszám és hegesztő.

Nem tűnt rosszabb helynek megkezdeni a küldetést, mint akárhol máshol.

John megfordult, Lindára és Willre mutatott, aztán ki az ajtón és felfelé. Azok bólintottak és kimásztak.

Öt másodperccel később felvillant Kék-Négyes és Kék-Hármas nyugtázójele. A többiek is biztonságban kijöhettek.

John megragadta a felső ajtókeretet, és fellendült a leszállóegység tetejére. Talált egy lelógó kötelet, amin gyorsan felmászott a rácsos mennyezetre. Linda és Will már ott gubbasztott, a dokkot figyelve, hogy minden biztonságos-e. Fred és Linda is kimásztak, majd gyorsan felkúsztak a sötétbe, hogy csatlakozzanak társaikhoz.

John két ujjával a saját szeme felé bökött, majd széles mozdulatot tett a dokk irányába. A Spartanok elindultak, hogy felderítsék a terepet.

A fenti árnyak közül jól látszott, hogy a terem egy javító-karbantartó állomás, hajóállások százaival. A terem falai körülbelül háromszáz métert öleltek körbe minden irányban.

A több ezer elfoglalt Mérnök között John mindössze két, fehér légzőmaszkot viselő Gruntot szúrt ki. Ilyen színű maszkokat még nem látott korábban. Kocsikat toltak, amiken hordókban valamilyen folyadék lötyögött. Nem kellett foglalkozni velük. A dokk egyik oldalán csukott ajtók sorakoztak, feltételezhetően a légzsilipek. Az ellentétes falon egy nagy, egy méter vastag ablak volt, melyen erős kék fény áradt kifelé. A fal mellett harminc méterenként egy-egy süllyesztett benyíló helyezkedett el. A legközelebbit dugig tömték vörös poliéder formájú hordókkal, elszenesedett plazmavető tekercsekkel, és a Szövetség által használt ezüstkék fémlemezekkel. De ami John figyelmét felkeltette, az a szemétkupac mellett volt: egy holotermi-nál.

John megsercegtette a COM-ot, hogy a társai ránézzenek, és a szemétkupacra mutatott. Felemelte két ujját, majd újra a benyílóra mutatott.

Mindenki bólintott, hogy megértették.

Fred és Linda csendesen leugrottak a fedélzetre, a benyílóhoz szaladtak, és beolvadtak egy levágott borítólemez árnyékába. Grace követte őket.

John körbenézett a teremben, hogy megbizonyosodjon róla, nincsenek Gruntok a közelben. Freddele együtt ők is leereszkedtek, és elrejtöztek egy nagyjából warthog méretű plazmavezető tekercs mögé.

Mindkét kezével Fredre és Lindára mutatott, aztán pedig magára, és a terminál felé biccentett.

Linda hasraveltette magát, és az árnyékok szélére kúszott a jobb oldalon. Fred ugyanígy tett a bal oldalon. Ők fogják fedezni, míg a terminálhoz ér.

John a nyaki csatlakozóhoz nyúlt, és kihúzta a fejéből Cortana chipjét. Hasra vetette magát, és szorosan a falhoz tapadva odakúszott a terminálhoz. Becsúszta Cortanát, majd visszakúszott az árnyékba.

– Bent vagyok – szólalt meg Cortana a COM-ban. Biztosítottam és titkosítottam a csatornát, úgyhogy mostantól szabadon használhatjuk.

– Szép munka – mondta John. Van az állomásnak központi reaktora? Mennyire erősen őrzik?

– Pillanat, óvatosan kell mozognom. Szövetségi behatolásvédő MI-k vannak a rendszerben.

John csak remélhette, hogy Cortana kódtörő rutinjainak másolatai legalább olyan jók, mint maga Cortana.

– Megvannak az állomás tervrajzai – közölte az MI. – A jó hír, hogy mindkét félgömb egy, a hajókon használthoz hasonló, ötszázhusz terawattos blokkokból álló központi reaktorral rendelkezik. Ezek energiájával táplálják a pajzsot, mely egy kisebb holdnak a becsapódását is kivédené. Túl tudom tölteni az egyik reaktort, leolvashatom a tekercseit, mely a környező...

– Fel fog robbanni? – vágott közbe John türelmetlenül.

– Igen. A robbanás elég nagy lesz ahhoz, hogy az állomás mindkét felét elpárologtassa.

– Ez volt a jó hír. Mi a rossz?

– A reaktor vezérlőrendszere elkülönült rendszer. Nem érem el erről a terminálról. *Fizikailag* kell, hogy odavigyetek.

– Hol van az az „oda”?

A legközelebbi reaktorvezérlő elérési pont hét kilométerre van, az állomás gömbjének tetején.

John fontolóra vette. Ha elég óvatosak és szerencsések, összejöhet.

– Van rá lehetőség, hogy a központi rendszerben maradj, amíg oda nem érünk? Jól jönne, ha tudnád figyelni a szövetségi biztonsági rendszert.

A Cortana másolat teljes három másodpercre elnémult.

– Lehetséges – válaszolta végül. Amikor az eredeti Cortana elkészítette a másolatomat, a másoló szoftvert is átmásolta. A program elválaszthatatlan része minden másolatnak. A segítségével hagyhatok magamból egy másolatot a rendszerben.

– Tökéletes.

– De van kockázata is – folytatta Cortana. – Minden másolat hibákkal jár, amiket én nem tudok kijavítani.

Előreláthatatlan következményeket okozhat a másolat másolatának a használata.

– Nem baj – mondta John. – Vállalom ezt a kockázatot. Sokkal inkább, mintsem úgy próbáljak meg hét kilométert az ellenség vonalai mögött megtenni, hogy senki sem tudja hatástalanítani a biztonsági rendszereket.

– Egy pillanat – mondta Cortana. – Dolgozom.

Egy egész perc telt el. Az adatchip végül kilöködött a terminál nyílásából.

– Kész – szólt a COM-on keresztül Cortana. – Bent vagyok. Van egy kivezető járat a hangárból, harminc méterre tőlünk balra. Húsz másodperc múlva elsötétítem az ott lévő kamerákat, és kinyitom az ajtót. Siessenek.

John kimászott a chipért, és visszadugta a neurális interface-ébe. Jeges higany áradt szét az elméjében. – Mozgás – szólt a Kék Osztagnak. – Maradjunk a padló közelében.

Fred és Linda nyugtázószignálja villant, jelezvén, hogy az út tiszta. A Kék Osztag összegörnyedve odaszaladt az ajtóhoz. A kis panel félrecsúszott, ők becsusszantak, az ajtó pedig visszazárult mögöttük.

Folytatták útjukat, görnyedve, kézen mászva, hason csúszva, az egyik szűkületben pedig még a pajzsukat is le kellett kapcsolniuk, s a csupasz páncél végigkaristolta a fémet. Négy kilométeren keresztül követték Cortana útmutatását, meg-megtorpantak, amíg Cortana mozgásérzékelőkkel átvizsgálta előttük az utat... Forogva, pörögve csúsztak le hosszú csöveken, forgó szellőzőlapátok közt vetődtek át, és olyan közel kúsztak el a hatalmas transzformátor tekercsek mellett, hogy a pajzsuk szikrát hányt.

A küldetésjelző alapján már tizenegy órája követték ezt az útvonalat, amikor a járat hirtelen egy falban ért véget.

– Friss hegesztés – közölte Fred, miközben végigfuttatta kesztyűjét a járatot lezáró ötvözet széle mentén.

– Valószínű még nem töltötték fel a módosítást az állomás tervrajzába – szólt Cortana.

– Lehetőségek? – kérdezte John.

– A küldetésvezérlő rutinom csak kevésbé fejlett – válaszolta az MI. – De három nyilvánvaló lehetőséget látok. Felrobbantjátok a zárólemezt egy Lótusz tankelhárító aknával.

Vagy visszamentek a javítóállomásra, ahonnan megpróbálunk egy másik utat keresni. Vagy van egy harmadik, gyorsabb út, de annak megvannak a hátrányai.

– Fogy az időnk – mondta John. – A Szövetség már nem fog sokáig itt tespedni, mielőtt megindulna a Földre. Lássuk a gyorsabb utat.

Menjetek vissza négyszáz métert, majd forduljatok zéró-kilenc-zéró irányba, haladjatok húsz métert, és elértek egy csatornafedélhez. Onnét a szabadban kell mennetek hétszáz méteren keresztül, majd be egy épületbe, ahol lesz egy őrzött folyosó, ami elvezet a reaktortermekig.

– Mit jelent, hogy a szabadban? – vágott közbe Grace.

– Ez egy úrállomás, nincs benne nyílt terep.

– Nézzétek meg magatok – mondta Cortana.

A „nyílt terep” sematikus ábrája jelent meg a sisakmonitorjukon. John nem értett mindent a diagrammon, de ki tudta

venni az ösvényeket, épületeket, még a csatornákat is, ahogy Cortana mondta, egy nagy nyílt terep látszódott előttük.

– Menjünk, nézzük meg – mondta.

Visszavezette a csapatát, elkanyarodtak, végül odamentek, és elcsúsztatták a csatornafedelelet. Kék fény tört be az alagútba. John pislogott, megvárta, míg szeme megszokja a fényt, majd kidugta a kis periszkópot a nyíláson.

John nem látott semmi értelmeset, a száloptika biztosan tönkrement. A képe lehetetlenül eltorzult. De semmi nem mozdult a közelben... Ezért megkockáztatta, hogy kidugja a fejét.

Egy kis átjáró végében volt, melyet mindkét oldalról tízméteres falak szegélyeztek, árnyékba borítva a csatornanyílást. Ebben a pillanatban egy csapat Jackal fordult be a sarkon, alig öt méterre tőle. Gyorsan lebukott... Szerencsére a keselyűfejű lények egyike sem látta meg az árnyékban.

Miután a lények elmentek, újra kinézett, és konstataálta, hogy a száloptika egyáltalán nem ment tönkre.

Az úrállomás belülről öblös volt, és középen egy függőleges fénysugár világította meg teljes hosszában olyan erősen, hogy az már nappali fényviszonyokat teremtett. A görbe falak mentén tűhegyes tornyocskák, tömzsi lépcsős piramisok, és oszlopfős templomok sorakoztak. Mozgójárdák szelték ketté a teret, valamint csőliftek, melyek kapszuláiban utasok suhantak tova. Víz örvénylett le a falon, hogy aztán a szemközti falon „felfolyjon”, eltűnve a falból kimeredő nagy, üreges oszlopokban. Egy szakasz Banshee húzott el a terem közepén, mint egy fejetlen madár csapat, vagy egy hatalmas felhőnyi pillangó. Mintha Escher egyik képe kelt volna életre.

John egy pillanatra teljesen elszédült. Aztán megértette, hogy a fejlett szövetségi gravitációs technológia már elavulttá tette a fent és a lenn fogalmát.

Furcsa, hogy egy katonai bázison ennyi felesleges dísz legyen. Bár a Flottaparancsnokságon is volt egy díszes előcsarnok. Talán ez volt a szövetségi megfelelője, csak százszor akkora.

John egy csoport áttetsző, csillogó táblát vett észre a távoli falon. – Az a javítóállomás ablaka, Cortana?

– Így van – válaszolta az MI.

– Akkor legalább ismerjük a kiutat. És az épület, amelybe be kell mennünk?

– Egy óránál – válaszolta az MI. – A faragott oszlopokkal. Az a legrövidebb út a reaktortermekig.

John kimászott a nyíláson és a legközelebbi falhoz tapadt. Az éles fény miatt az árnyékokban megfelelően el tudtak rejtőzni.

– Oké, Kék Osztag, helyezkedjete el... Ahol gondoljátok. A célunk az oszlopos épület egy óránál. Egy hétszáz méteres sprint vár ránk, tiszta, nyílt terepen. De megküzdünk vele. Jobb ötlet?

– Kérek engedélyt felmászni a tetőre, hogy fedezni tudjalak benneteket – lépett elő Linda.

– Csináld – mondta John. – Szólj, ha elfoglaltad a helyed, és készen állsz.

Linda elővett egy vég kötelet, és egy szövetbe burkolt mászó-kampót a zsákjából, megkötötte, megpörgette, majd felhajította a szomszédos tetőre. Erősen meghúzta, majd megragadta, és gyorsan felmászott rajta.

A többi Spartan csatlakozott Johnhoz az árnyékban. Kezébe vette a gépfegyvert és kibiztosította.

Linda nyugtázójele villant.

John megfeszítette izmait, aztán kilőtt. Három lépés kellett hozzá, hogy teljes sebességre gyorsuljon. A vérében forrni kezdett az adrenalin. Az érzékei felgyorsultak, úgy érezte, az idő lelassul. A sebességre összpontosított, arra, hogyan tegye minél gyorsabban egyik lábát a másik elé. A csizmája olyan erősen taposott a macskakőbe, hogy összetörte azt, valóságos kavicszárport keltve a nyomában. Három akadály jelent meg az útjában: egy csoport tágra nyílt szemű Grunt. A puskatussal lecsapott a legközelebbi állóra, betörve a fejét. A Grunt az ütéstől kétszer körbepördült, majd élettelen halomban rogyott össze. Vijjogást és rikoltozást hallott maga körül, de nem állt meg nézelődni.

Odaért az épülethez, a lába ötösével szedte a simára koptatott lépcsőket. Három baráti kontaktot jelzett mögötte a mozgásérzékelő... A látótér határán viszont a rengeteg ellenséges pötty egyetlen tömbbe folyt össze.

– Eddig jók vagytok – jelentette Linda. – Van pár Elite, de fegyvertelenek. Nem, várjatok. Két Hunter tart felétek. Egy pillanat.

Egy négyes sorozat vágott keresztül a levegőn.

– Fenyegetés kiiktatva. A többiek szétszóródnak. Banshee-k közelednek. Mozgok.

John felért a lépcső tetejére, de megtorpant az épület küszöbén. Hideg áradt kifelé. A külső érzékelők szerint majdnem fagyott odabent. A mennyezet piszkos ablakán keresztül fény szűrődött át. Színes kobalt, türkiz és levendulazöld. A harminc méter hosszú négyszögletes teremben sorakozó kékfekete bazalt-oszlopok hosszú árnyékot vetettek. Kiváló búvóhelyet nyújtottak. Nekivette hátát az egyik oszlopnak, és puskájával figyelte a bejáratot, míg a többiek meg nem érkeztek mögé.

– Cortana, a biztonsági rendszer?

– Tucatnyi jelentés a biztonságiak csatornáin. Elnémítottam őket.

Egy második Cortana szakította félbe az első szavait. – És arra is ügyeljen, Főnök, hogy a templomban van valamilyen díszőrség is – egy olyan faj, amivel eddig nem találkoztunk. Durván lefordítva a szövetségi nevüket: a „Brute”. Valószínű nem jelentnek komoly fenyegetést, ha a korábbi hadműveletekben nem vetették be őket.

John korántsem volt meggyőzve. A *Brute* elnevezés nem hangzott valami biztatóan. Az is érdekelte volna, miért tűnik úgy, mintha egy második Cortana is megjelent volna a szövetségi rendszerben, de az várhat. Most, hogy felfedték a helyzetüket, mozgásban kell maradniuk.

John haladt az élen. Előreóvakodott a következő oszlophoz. Fred és Will a kétoldali oszlopok mögé léptek, Grace volt a hátvéd.

A mozgásérzékelője felvillant. Pont előtte. Aztán nem mutatott semmit. John felemelte a kezét. A Kék Osztag megdermedt.

A mozgásérzékelője tiszta volt... De *valami* ott volt előtte.

Előhúzott egy repeszgránátot. A tűnékeny kontakt újra megjelent. Egy árnyék osont az oszlop felé, mely mögött elbújt. Gyorsabban, mint egy Elite. Ugyanolyan gyors volt, mint John.

Rálőtt az árnyra. Az le sem lassult. Csak dühösen fel-üvöltött.

Will és Fred egy-egy hármassorozatból lőtték a lénybe. Az hátratántorodott, ahogy a találatok becsapódtak.

Három robbanás hallatszott a hátuk mögül. Grace biometrikus jelzője sivítva villogni kezdett a Főnök vizorján.

– Csapda! – kiáltotta Will.

A Cortana által Brute-nak nevezett lény kilépett az árnyékból. Magasabb volt, mint egy Elite, szélesebb, és izmosabb is. A szájában pengeéles fogak sorakoztak, vörös szemében düh tombolt. Kékesszürke bőrén golyó-ütötte lyukak tátongtak.

A Brute megragadta és a földre lökte Johnt. Még a MJOLNIR páncélban sem volt olyan erős, mint a földönkívüli. A fegyver kiesett a kezéből.

A lény föléhajolt és a puszta kezével kezdte el ütni. Áttörte a pajzsot, megragadta a nyakát, és elkezdte szorítani.

Vörös szikrák ugráltak John szeme előtt. A világ kezdett elsötétedni.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 17.51. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
A SZÖVETSÉGI HARCÍ ÁLLOMÁS. A *KÖNYÖRTELEN* APOSTOL FEDÉLZETÉN.

John hiába próbálta lefeszíteni a torkára záruló ujjakat. A Brute izmai acélból voltak, és olyan elszántsággal igyekezett letépni John fejét, hogy egy teljes tárat ürítve a mellkasába sem állíthatta volna meg.

Hátulról újabb robbanás rázta meg a padlót. Szaggatott géppisztolysorozatok válaszoltak rá.

A Kék Osztag egy másik fenyegetéssel volt elfoglalva. Magára maradt.

John pislogott. A látóterének szélén gyülekező sötétség sehogyan sem akart eloszlani. Láttá, hogy a pajzsjelző felgyullad, és ha lassan is, de kezd újratölteni. Ha elég taszítómezővel rendelkezne, talán lerázhatná magáról a Brute szorítását. De ha túl korán próbálkozik, a Brute nem ereszti el, és csak újra nullára merül.

A bömbölő Brute nyálbuborékokat fröcskölt a Főnök vizorjára. Közelebb hajolt, hogy hatalmas kezei még nagyobb erővel fonódhassanak a Főnök nyaka köré.

John látása elhomályosult. A légcsőve elszorult. A pajzsa huszonöt százalékon állt. Elégnek kell lennie.

John már korábban is került hasonló helyzetbe. Végtelen órákat töltött a birkózószőnyegen a társaival, és a Mendez Főnök által felfogadott közelharc- specialisák ellen is. A Brute-nál nagyobb, és erősebb ellenfelek elől is volt menekvés. És a menekvésre is volt válaszlépés. És a menekvés elleni válaszlépésre is volt válaszlépés. Az egész olyan volt, mint egy sakkparti, csak

nem bábuokkal, hanem karokkal, lábakkal, lendülettel, súlypontáthelyezéssel... És persze legfőképp ésszel játszották.

Felhúzta a térdeit a mellkasához, s ugyanezzel a mozdulattal a csípőjét is felemelte. Kilencven fokban oldalra elfordult, majd egyszerre rúgott ki mindkét lábával és lökte ki a kezét a lábfeje felé. Ezt a manővert hívták „rákmászásnak”.

John feje kiszabadult a szorításból.

Arra használta ki a lény pillanatnyi megingását, hogy a hátra penderítse. A könyökével átkulcsolta a nyakát. Tovább szorítva, elkezdte hátrafeszíteni a Brute fejét. Jóval túl azon a ponton, ameddig egy ember, vagy akár egy Elite kibírta volna. A lába közben vadul kaszált, próbálta magát a talajhoz nyomni, hogy a Brute ívbe feszülő teste ne lazulhasson el.

A Brute hörögve próbált szabad kezére támaszkodva feltámaszkodni, a nyakán csimpaszkodó Johnnal egyetemben.

– Nem. Azt mondtam, nem!

John bal kezében még mindig ott volt a repeszgránát. Kipökölte a biztosító szeget, előrenyúlt, és a gránátot a Brute övébe dugta. Gyorsan elengedte, odébbgördült, de lábával még kisöpörte a Brute támaszkodó kezét.

A dühödten ordító Brute visszazuhant.

A gránát felrobbant. A detonáció ereje mindkettejüket a levegőbe emelte, majd elzuhantak... Ezúttal egy nedves, pépes cuppanás kíséretében, ahogy a halott Brute törzse szétloccsant a padlón.

A Főnök odébbgurult, talpra ugrott, szeme a Kék Osztagot kereste.

A hatalmas oszlopok akadályozták a kilátást, de a mozgásérzékelőn látta, hogy Fred tőle balra van az egyik oszlop tövében, Will pedig jobbra egy másik mögött. Grace helyzetét semmi sem jelezte. A széles, boltíves templombejárat előtt azonban elmosódott kontaktok mozogtak.

És volt még egy dolog – sem Will, sem Fred nem próbált jelentkezni a COM-on. Ez rosszat jelentett.

John a száloptika után kotorászott, de a Brute-tal való a dulakodás közben elveszítette. Óvatosan megkerülte a bazaltoszlo-

pot.

Grace a hátán feküdt, a templombejáratától öt méternyire. Hidrosztatikus gél és vértócsa terjedt körülötte a padlón.

John megrecsegett a COM-ot, státuszjelentést kérve.

Abban a pillanatban két Brute ugrott elő rejtekhelyéről a bejárat boltozata alól. Hatalmas puskákat szorongattak, melyek tövén éles pengék díszelegtek. Az egyikük Johnra emelte fegyverét, célzott és tüzelt.

John visszaugrott az oszlop mögé. Láta a villanást, és hallotta a mennydörgést, ahogy a fegyver kilőtte a gránátot, rögtön ezután két újabb lövés dörrent.

Az első gránát becsapódott az oszlop túloldalán. A hatalmas légnyomásban összekoccantak John fogai.

A Főnök hátravetődött, remélte, hogy a következő oszlop takarásába tud ugrani, mielőtt a második és harmadik gránát is becsapódik az oszlopba, mely mögött egy pillanattal korábban állt. A kemény szikla öklömnyi darabokra robbant.

Csúszva és mászva próbált fedezéket keresni a lezuhanó felső oszloprész elől, mely darabokra tört a padlón, közáporral borítva be mindent.

Ennyit arról, hogy szemtől-szembe küzdjön meg ezekkel a Brute-okkal. Birkózni sem akart velük. Nem, amikor ennyire sürgette az idő. Nem, amikor az állomáson lévő összes szövetségi csak őt kereste, hogy darabokra tépje. A helyzetet még nehezebbé tette, hogy úgy tűnt, az ellenség képes észlelni, ha használják a COM-ot.

Csak egy lehetősége maradt: a futás.

De nem hagyhatta magára Lindát. Nem, amíg nem győződött meg róla, hogy halott.

Lekapta válláról a hátizsákját, és kivette az egyik Lótusz tank-elhárító aknát. A huszonöt centiméter átmérőjű korongból oldalt hosszú tüskék álltak ki, melyek stabilan tartották, miután beásták a talajba. Hét másodpercre állította az időzítőt. Kilesett az oszlop mögül.

Egy erőteljes mozdulattal eldobta a korongot. Az nagy ívben szállt át a termen, és beleállt a falba, pont a bejárat mellett.

Két másodperc volt még vissza, mielőtt felrobban.

John bekapcsolta a COM-ot – Tűz a bejáratnál!

A Brutok megint kiugrottak fedezékükből, és lövésre emelték fegyverüket.

A Lótusz akna felrobbant. A villanást hatalmas dörej követte. A templom bejárata és a Brute-ok eltűntek a kőomlás okozta porfelhőben.

Aztán a por elült. Egy szürke kéz kilátszott a törmelék alól. Még mozgott, John közelebb óvakodott. A bejárat teljesen beomlott. Egy rövid időre biztonságban voltak. Grace mellé térdelt. A biometrikus kijelző szerint már nem élt. Megpróbálta a hátára fordítani, de nem volt rá szükség. A három első robbanás, amit a Brute-tal való birkózás közben hallott, három lövés volt a bejárat melletti Brute-ok fegyveréből, melyek cafatokra tépték Grace törzsét.

Fred és Will léptek ki a fedezékük mögül. John megrázta a fejét.

John kinyitotta a Grace páncélján található kis panelt, és begépelte az önmegsemmisítő kódot. A küldetést be kellett fejezni, és a testét nem vihették magukkal, túlságosan lelassította volna őket. De a Szövetség prédájának sem hagyhatták itt. A páncél kis fúziós reaktora majd szépen túltölt, és tíz méteres körben mindent elhamvaszt. Ez lesz Grace halotti máglyája.

– Menjünk – mondta John. – Cortana, merre tovább?

– Tovább, be a templomba harminc métert. Aztán jobbra. Lesz ott egy zárt ajtó, egy szervizjárat a Mérnököknek. Kinyitom nektek, majd bezárom utánatok. Siessetek. Fokozott ellenállást érzékelek a rendszer MI-k részéről. Míg a hivatalos COM csatornákat blokkolom, a behatolás hírét privát csatornákon keresztül továbbítják.

Volt a hangjában egy furcsa visszhang. Talán annak a mellékhatása, hogy a szövetség bemérte az adást. Vagy valami más tevékenysége. Milyen veszélyt jelentett? Előre nem látható hibákat Cortana másolatának a másolatában?

– Vettem – válaszolta John. Intett Frednek és Willnek, hogy kövessék. Vetett egy utolsó pillantást Grace-re, majd gyorsan

és csendben előrelopakodott.

Nem észlelt újabb mozgást a teremben. A Főnök azonban számtalan Gruntot, Jackalt, Elitet és Hunttert látott a terem falára festett freskókon. A tetőn átszűrődő fény homályában mintá táncoltak volna. Valamilyen távoli dolog előtt térdeltek. A Főnök azt kívánta, bárcsak több idejük lenne felvételeket készíteni.

A Kék Osztag harminc méter után szembefordult a fallal. Az megnyílt. Az átjáró elég széles volt, hogy két Mérnök egymás mellett haladhasson, de Johnnak le kellett hajolnia és el kellett fordulnia, hogy elférjen benne. Will és Fred követték. Cortana bezárta mögöttük az ajtót.

Folytatták útjukat, majd a járat egyszer csak függőlegesbe fordult. Will rögzített egy kötelet, és százméternyi ereszkedést követően egy platón bukkantak ki.

John körbenézett a durva kőből kivájt barlangban, mely vagy kilencven méter magasan ívelt a magasba, a végei pedig a homályba vesztek. Ötszázhusz, lapos csigaházra emlékeztető fúziós reaktorblokk töltötte meg a termet, nyolcas egységekbe szervezve. Mindegyikük akkora volt, mint egy Pelican, és csak úgy lüktettek az energiától, hőhullámokat eregetve magukból.

A reaktorok közti teret plazmavezetékek kusza tengere, és ezernyi nyüzsgő Mérnök töltötte meg, akik a gépeket felügyelték. A kiszivárgó plazma halvány felhője lengte be a termet, mely az erős mágneses mező erővonalai mentén sarki fényként izzott fel.

Ez az egész állomás a mérnöki munka csodája volt. Úgy tűnt, mintha az építők kivájták volna egy aszteroida belsejét, és köré építették volna az állomás többi részét.

Will egy pontra mutatott. Három Jackal járőrözött felettük egy gyalogjárón. A Kék Osztag mozdulatlanra dermedt.

– Ott – mondta Cortana. – A plató végén van egy terminál. – John feltartott kézzel jelzett Frednek és Willnek, megvárta, míg a fenti Jackal őrzőjárat elhalad, majd végigszaladt a kiugrón. Kihúzta a nyakából Cortana chipjét, és a terminálba helyezte.

– Bent vagyok – jelentette három másodperc múlva az MI. – A rendszert csak nagyon kevés behatolásvédő rutin őrzi. Végre tudom hajtani a túltöltést.

– Találtam egy kiutat az Osztag számára, és feltöltöttem a NAV-ba – folytatta. Eléggé elhagyatott, hogy háborítatlanul visszaérjete a javítóbázisra. Ha ott vagytok, adjátok meg a jelet, hogy kezdhetem. A művelet tíz percet fog igénybevenni. Nem lehet leállítani, ha egyszer elkezdem, úgyhogy csak akkor szólj, Főnök, ha biztos vagy benne.

– Az állomás és a szövetségi flotta akár a következő tíz percen is megindulhat a Föld ellen – mondta John. Fredre és Willre nézett, akik bólintottak, mintha csak olvastak volna a gondolataiban.

– Indítsd el a túltöltést Cortana. Most.

A reaktorokból áradó fény megváltozott. A kék plazma fehérre hevült, és méregként kezdett el terjedni a vezetékekben.

– Túltöltés megkezdve – mondta a másolat Cortana. – Javasolom, a Kék Osztag a lehető legnagyobb sebességgel induljon meg a kijárat felé.

A NAV-jelző egy létrát mutatott, mely a fejük felett körbefutó gyalogjárdára vezetett. John két ujjával Willre és Fredre mutatott, majd a Jackal járőr felé biccentett. Fred és Will féltérdre ereszkedett, a vállukhoz emelték fegyverüket, várva, hogy John meginduljon.

John felmászott a létrán. Amint felért, három lövés dörrent a háta mögül. A lövések hangját majdnem teljesen elnyelte a terem megtöltő reaktorok hangos zúgása. Megragadta a létra legfelső fokát, és meglátta a három halott Jackalt a gyalogjárón. Gyorsan mindkét irányban végigpásztázott a fegyverével, majd intett Willnek és Frednek, hogy kövessék.

A küldetésjelző 9.47-en állt. A reaktorok fénye és melege fokozottabbá vált, és John pajzsa halványan izzani kezdett.

A Kék Osztag végigsietett a gyilokjárón, majd elértek egy lift-hez. Beszálltak, az ajtó becsukódott, és azonnal emelkedni kezdtek.

Mikor az ajtó kinyílt, mesterséges kék fény tört be a fülkébe, melyet csak a liftet váró két Elite sötét körvonala takart ki némileg. A Kék Osztag tüzet nyitott, és lekaszált az Elite-eket, vörös vérrel borítva be a padlót. A Főnök óvatosan kidugta a fejét. A nagyteremben voltak. Rengeteg csövet meg szökőkutat látott, meg azoknak a különös, felfelé folyó vízspiráloknak az egyikét. Ez volt a lenti reaktor hőcserélője. Bár a vezetékekben mostanra már forrt a víz.

Száz méterrel jobbra Elite-ek és Hunterek kis csoportját látta gyülekezni a templom előtt. A templom felett Banshek tucatjai köröztek.

Egy csapat Gruntnak sikerült a beomlott járaton nyílást ütnie. Ekkor fény villant, és egy hatalmas tűzcsóva csapott ki a lyukon, elhamvasztva a Gruntokat és mindenkit, aki a templom előtt állt.

– Viszlát Grace – suttogta John.

A robbanással újabb időt nyerhetnek, amíg az ellenség megpróbál rájönni, hogy mi is történt odabent, akár azt is hihetik, hogy a Kék Osztag is bent égett a templomban. Grace utolsó tetteivel még egy tucatnyi Gruntot és négy Elite-et vitt magával. Elégedett lenne, ha látná.

John a szemközti, távoli falon látta megcsillanni az ablakokat. Azok vezettek a javító csarnokba és a légzsilipekhez. Ott volt a kijárat.

Az időzítőre nézett. 8.42-t mutatott. Igyekezniük kellett.

A levegőben keringő Banshee-kra pillantott. Aztán megpróbálta meglátni Lindát a furcsa épületek között. Bárhol lehetett a több négyzetkilométernyi területen.

– Linda, ne válaszolj – szólt a COM-ba. – A Szövetség megpróbál bemérni minket a jeleink alapján. Remélem sikerül nekik, és ideküldenek néhány Banshee-t kutakodni. Amikor közel érnek a hőcserélő csövekhez, szedd le őket. Kellenek a járművek.

Nem kapott választ. Ez jelenthette azt is, hogy Linda elfoglalta a helyzetét és vár, és azt is, hogy már halott.

Ahogy azt remélte, három Banshee vált ki a templom felett járőrözők közül, hogy meginduljanak feléjük. John intett Willnek és Frednek, hogy lépjenek ki a liftből, és keressenek fedezéket a hőcserélő csövek között. Valamennyien elbújtak, és megcélozták a Banshee-kat.

A Banshee-k szétszóródtak, lelassítottak... Majd megfordultak, hogy visszamenjenek a templom fölé.

John gyors egymásutánban háromszor megrecsegettette a COM-ot.

Az Elite pilóták azonnal visszafordultak, és sebesen megindultak feléjük. Egyikük klasszikus zuhanórepülésbe kezdett. A plazmaágyúi izzottak és sercegtek a felgyülemlett energiától, jelezvén, hogy mindjárt tüzet nyit.

Vér fröccsent az üvegre, s a pilóta előrebukott, egyenest rá a gázkarra. A Banshee teljes sebességgel száguldott át a levegőn, belecsapódott az egyik nagy vízgyűjtő oszlopba, majd leszánkázott a földre.

– Linda – mormolta a Főnök, és próbálta kiszúrni, hol lehet a lány. A fröccsenésből ítélve a pilótafülke kis nyitott ablakán keresztül adta le a halálos lövést. Valószínű valahonnet hátulról és felülről. A hatalmas termet számos kis ösvény szelte át keresztül-kasul. Az egyiken kellett megbújni.

A két megmaradt Banshee tovább gyorsult. Plazmaágyúik izzottak, egyenesen feléjük tartottak.

John, Fred és Will felemelték a fegyverüket.

Egy mesterlövész puska tompa puffanása hallatszott, s Linda hátborzongató tehetségének köszönhetően a második Banshee is a földre zuhant. A harmadik, megmaradt pilóta jobbra rántotta a gépét. Nem tudta, mi történt a társaival, de gyorsan ki akart kerülni a tűzvonalból. A forduló legélesebb pontján azonban szükségszerűen le kellett lassítania. John nem tudta pontosan megmondani, honnet jött a lövés, de a töltény a jármű orrán át vágódott be a pilótafülkébe. A Banshee irányíthatatlanul pörögve ért földet.

Három lehetetlen lövés, három halott. Ezek még Lindától is nagyszerű találatok voltak, a legszebbek, amiket John valaha

látott. Megint körbetekintett a teremben, el az épületek, a csúcsos tornyok, ösvények, csőliftek felett, de sehol nem tudta fedezni.

John intett Frednek és Willnek, hogy szaladjanak a két lezuhant Banshee- hoz, míg ő a harmadikat vette célba, amelyik még mindig pörgött, s a szárnya szikrát hányt a köveken.

Bemászott, előretolta a kormányt, és megcélozta a távoli falat. Széles, lapos mozdulatot tett a kezével, mutatva Frednek és Willnek, hogy maradjanak földközelen.

John széles ívben felemelkedett. Talán el tudja vonni róluk a figyelmet.

Kicsit feljebb emelkedett, és elhúzott egy sor aranyozott kupola és felemelt karddal álló Elite hős szobra mellett. Egy csapat Grunt és Jackal szaladt szét alatta, ő pedig tüzet nyitott rájuk. Oldalra dőlve áttört egy vízesésen.

Négy Banshee jelent meg mögötte. Hirtelen hátra, majd újra előrerántotta a gépét. Két plazmalövedék süvített el a feje felett.

Megkockáztatott egy pillantást a válla fölött, és látta, ahogy két Banshee lezuhan. Egy pillanattal később a földbe csapódtak.

Linda még mindig nem fedte fel a rejtekhelyét.

Lebukott a föld felé, súrolta egy utca kövezetét, élesen kifarolt, majd befordult egy sikátorba. Banshee-k árnyéka száguldott el a feje felett. Teljes sebességbe kapcsol, és egyenesen a szemközti fal felé vágatott.

Közben Will és Fred megérkeztek. Leszálltak, és odakúsztak az egy méter vastag ablakhoz, mely a termet a javítódoktól elválasztotta. John is befutott. Levette a hátizsákját, kivette a másik Lótusz tankelhárító aknát, és átnyújtotta Frednek.

– Tapaszd az ablakra, és állítsd be az időzítőt. Megkockáztatott egy nyílt hívást a COM-ba, hogy elérje a bázis rendszerébe feltöltött Cortanát. – Cortana, ki tudod nyitni a javítóállomás légzsilipjeit?

Izgatott hangáradat töltötte meg a COM-ot, mindegyik egyszerre beszélt, és próbálta túlkiabálni a másikat... Valamennyi-

ük Cortana hangján. Egyikük végre felülkerekedett. – Főnök, létrehoztam egy másolatot, kifejezetten arra a célra, hogy a Kék Osztaggal kommunikáljon. Hallgatom.

– Hány másolatot csináltál magadról?

– Nem tudom. Több százat. A szövetségi MI-k legyűrték. Muszáj volt. Ez bonyolult. Rengeteg hiba van a kódomban. De még blokkolom az általános információs csatornákat.

– A válasz az eredeti kérdésre: igen. Felül tudom bírálni a biztonsági protokollt, és ki tudom nyitni a légzsilipeket. A rendszerem széthullik. Már nem sokáig tudok önálló tudatként működni.

John visszanezett a kilométer hosszan elnyúló városra. Wrath tankok fésülték át az utcákat. Gruntok, Jackalok és Elite-ek serege özönlött épületről épületre, és lőtt be minden árnyékos zugba.

Banshee-k és Ghostok felhője töltötte meg a levegőt. John visszaszámlálója 7.45-nél járt.

– Linda még ott van – mondta Frednek és Willnek. Fred elkezdett volna mondani valamit, de John félbeszakította.

– Ha nem vagyok itt három percen belül, robbantsd be az ablakot, és menjetek.

Fred tétovázott, aztán bólintott.

– Nem hagyhatom magára – mondta John. – Nem, ha még életben van.

Elmájében Dr. Halsey utoljára mondott szavai visszhangoztak. *Meg kellett volna próbálnom minden egyes embert megmenteni, nem számít, milyen áron.*

Visszamegy Lindáért. És élve kihozza, vagy ő is meghal.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 18.20. ÓRA
(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)
A SZÖVETSÉGI HARCÍ ÁLLOMÁS, A *KÖNYÖRTELEN* APOSTOL FEDÉLZETÉN.

A Főnök teljes sebességgel száguldott. Egy újabb robbanás rázta meg a termet. A hőcserélő felett egy gőzfelhő tört gejzirként a magasba. A Bansheek szétrebbentek.

John, amennyire csak tudta, előretolta a gázkart, hogy az utolsó sebességmorzsákat is kisajtolja a járműből. Két Banshee csapott le rá, az egyik jobbról, a másik balról. A fegyvereik izzottak. John föl-le ugráltatta a gépét, hogy ne tudják rendesen becélozni. Felkészült a lövedékek becsapódására, de semmi nem történt. Hátrapillantott, és látta, amint az elülső Banshee pilótája lecsúszik a gép nyergéből és lezuhan a földre. A másik Banshee-n már szintén nem ült pilóta. Vér áztatta az orrát és a borítást.

Linda még mindig fedezte, és egy-egy pontos lövéssel leszedte mindkét pilótát. A közelben kellett lennie.

John felbecsülte a terepet. Voltak ott spirális kupolák, vízgűjtő tornyok. Csőliftek és gyilokjárók, melyek teljesen behálózták a terem közepét. Az utak egy csomópontban futottak össze a függőleges fénysugár körül, mely olyan szemet vakítóan világított, hogy akár egy orvlövész is nyugodtan elbújhatott a ragyogásban.

Megkockáztatott egy privát csatornát. – Gondoltam kelleni fog egy fuvar, hát...

Egy energialövedék suhant el a válla felett, felforralva a levegőt, mintha egy kis nap zúgott volna el közvetlen mellette. A pajzsa félig lemerült. A plazmagömb telibetalált egy víztornyot, s az nagy gőzfelhő közepette felrobbant.

John átszáguldott a gőzfelhőn, lenézett, és egy Wraith tankot vett észre maga alatt. Lebukott, és kitért oldalra, de folytatta útját, amerre Lindát sejtette.

A visszaszámláló 7.06-nál járt. Nem volt idő cifra elkerülő manőverekre.

Akarta egyáltalán Linda, hogy megtalálja? Vagy a lány csupán őt szerette volna biztonságban tudni, míg ő maga hátramarad? A jelek erre utaltak.

- Helyzetmeghatározást, Linda – vakkantotta a COM-ba.
- Ez közvetlen parancs!

Három másodperc telt el, majd a „Bújj, bújj zöld ág” dallama hangzott fel, és egy NAV-marker gyulladt fel a sisakmonitoron.

A kis háromszög egy kötélen jelent meg két szállítócső között, veszélyesen közel az éles fénysugárhoz. A vékony kötelet úgy feszítették ki, hogy szinte teljesen elvesszen egy közeli rámpa árnyékában.

John bekapcsolta a fényszűrőt. A ragyogáson át a sötét árnyékban egy kis optikai célzó csillant. Linda *egyszerre* használta fel a ragyogó fényt és a sötét árnyékot az elrejtőzésre.

John irányba fordította a Banshee-t. A derekára csatolt biztonsági kötelet hozzácsatolta a vázhoz, és igyekezett combjával minél jobban szorítani az ülést.

Harminc méter közelből már a lányt is látta. Linda a kötelet, amin lógott, a csizmájára és az egyik karjára tekerte. A másik keze fogta a puskát. John csak sejtette, hogy ebből a lehetetlen helyzetből adta le a lövéseket.

A lány letekerte a csizmájáról a kötelet, belengette magát, majd a kezével is elengedte a kötelet, egyenesen John felé zuhant.

John, leküzdve a hidraulika ellenállását, erővel felnyitotta a Banshee orrfedelét, és kinyújtotta a kezét. Linda ujjai megérintették a tenyerét, majd szorosan megragadták a kesztyűjét.

Átrántotta a lányt a válla felett, hogy az pont előtte, lovaglósülésben huppant az ülésre.

John megfordította a Banshee-t, és amilyen gyorsan csak tudta, az ablak felé vette az irányt. A jármű orra továbbra is nyitva

állt. Ez lelassította őket, de nem volt más módja, hogy két személy is elférjen.

– Kemény lesz az érkezés – szólt Willnek és Frednek.

– Nyissatok utat, és készüljetek fel a távozásra. – Fred nyugtázójele felvillant.

– Cortana, nyisd ki azokat a légzsilipeket. Most!

Kakofónia töltötte meg a COM-ot. Olyan sok Cortana másolat beszélt egyszerre, hogy semmit sem lehetett érteni.

– Cortana, a légzsilipeket!

Egy pillanatig csak sercegés hallatszott. – Bocsánat, Főnök – válaszolta Cortana. – Létrehoztam egy külön másolatot, hogy... hogy... beszéljen a Kék Osztaggal.

John emlékezett, hogy már korábban is létrehozott egy másolatot, hogy beszéljen vele. Azzal mi történt?

– Írd felül a légzsilipek biztonsági kódját, Cortana. Nyisd ki a javítódokk ajtajait!

– Csinálom, Főnök. Túl nagy a szövetségi COM forgalom. Túl sokan vagyunk. Túlcsonduláshoz közelít. Harcolni kell, hogy... Pillanat.

Egy kilométerrel előttük robbanás rázta meg a falat. A Lótusz tankelhárító akna egy nagy tűzgömbben, sűrű fekete füsttől övezve robbant fel. Miután felhő szétoszlott, láthatóvá vált az egy méter vastag ablak sűrű pókhálóssá szőtt üvege.

De maga az ablak kitartott.

A Lótusz tankelhárító aknának akkor is lyukat kellett volna robbantani belé, ha tömör acélból van, de ez a fal kitartott.

Bennragadtak. Háromszáz méter volt a falig.

– Cortana!

– A látómező periferiáján felhőnyi Banshee-t és Ghostot láttott közeledni.

– Cortana, most vagy soha!

– Ben... – Cortana hangja halk volt. – Belső hiba 08934-EE. Általános rendszerhiba 9845-W. Újrategyítés. Belső ajtók nyitva. Felülírás folyamatban. Rendszer leál...

A COM elnémult.

Száz méterrel odébb, a repedt ablak másik felén, a levegő egy pillanatra elfehérült, majd kitisztult. A dokkban húsz méterenként elhelyezett légzsilipek sorban elkezdtek kinyílni. Mögöttük felragyogtak a csillagok.

Fred és Will Banshee-ja jelent meg John jobb oldalán. John előremutatott, mire mindannyian gyorsítani kezdtek a repedt üveg felé.

A repedések tovább terjedtek – kinyúló ujjakként hálózta be az egész üveget.... Aztán lelassultak ... És megálltak.

John tüzet nyitott a plazmaágyúkból. Fred csatlakozott. Négy fehér plazmagömb csapódott be az üvegbe, úgy ötvenméternyiről.

Az üveg behorpadt, recsegett, apró lángnyelvek táncoltak rajta, de az átlátszó anyag makacsul ellenállt.

Harminc méterre voltak. Vagy kitérnek most, vagy belecsapódnak. John összeszorította a fogát, és felkészült...

Tíz méter.

Az ablak sima felülete ezernyi mozaikra szakadt. Tisztán lehetett hallani az egymáson csilingelő üvegszilánkok hangját. Szétrobbant.

A teljes szétmorzsolts felület egyetlen pillanat alatt robbant ki a vákuumba, maga után szippantva a belső atmoszférát.

John elveszítette uralmát a jármű felett. Az átbucskázott a dokkba, majd felpördült, levetette magáról John, végül átesett a légzsilipen, és eltűnt az űr sötétjében.

John hiába hadonászott lábaival a súlytalanságban. A derekára kötött biztonsági kötélt megfeszült. A Banshee után bukfenchezett. Linda egyik kezével kinyúlt érte, a másikkal kapaszkodott. Visszamaszolt a nyeregbe, és a manőverező rakétákkal sikerült egyenesbe hozni a járművet.

Mögöttük az állomásból süvített kifelé az atmoszféra, Gruntok, Jackalok, Elite-ek testével egyetemben. Fémroncsok felhője robbant ki a nyílásokon. Gőznyalábok törtek ki, majd fagytak azonnal csillogó apró jégkristályok millióivá.

A szövetségi flotta is mozgott. Több cirkáló közeledett az állomás felé, mások távolodtak tőle. Ötszáz idegen hadihajó ma-

radt hirtelen központi irányítás nélkül. Johnt egy pillanatra a beeső napsugarakban kavargó porszemekre emlékeztették, ahogy csendesesen siklottak minden irányban.

John kiszúrt egy leszállóegységet, mely élettelenül sodródott az űrben, nagyjából egy kilométernyire.

Megrecsegettette a COM-ot, és ráhelyezett egy NAV-markert a szövetségi leszállóegységre. Fred és Will nyugtázójele villant.

John adott egy löketet a hajtóműnek, aztán hagyta, hogy a Banshee-t a lendület vigye tovább. Remélte, hogy a szövetségi flotta túlságosan el van foglalva azzal, hogy próbálja kitalálni, mi is történt... És nem foglalkoznak néhány, a hangárból kirepült roncsdarabbal.

A Banshee-k finoman koppantak a leszállóegység törzsén. John megragadta a hajót, Linda felmászott, kinyitotta az ajtót és belépett. Fred és Will közelebb úsztak, és John segített nekik bemászni a fedélzetre.

Aggódva nézte a flottát. Hajók százai irányítás nélkül. De meddig fog ez tartani? Még ha az állomás reaktorai fel is robbannak, bőven elég hajó marad ahhoz, hogy megsemmisítsék a védelmet, és hamuvá égessék a Földet.

Csak egy kis időt nyertek. Egészen addig, míg valakinek eszébe nem jut kiadni az indulási parancsot. Amit tettek, az semmi-re nem volt elég, bár Johnnak nem igazán volt ötlete, hogyan tovább.

Bemászott az ajtón, és becsukta maga után.

Linda a pilótakonzol előtt állt. Fred mellette, az irányítópultnál. Linda előtt megjelent a hajtómű rajza, a plazmatekercsek energiával telve lüktettek. A belső fények halványan felizzottak.

– Hová, Főnök? – kérdezte Linda.

– El – mondta John a rendszer NAV-képernyőjét nézve. A bolygó mellett keringő kis holdra mutatott. – Bújjunk el az árnyékában. De lassan menjünk. Próbáljunk meg nem feltűnést kelteni.

A visszaszámláló 5.12-n állt. Még volt rá idő.

– Értettem – mondta Linda.

A leszállóegység elfordult, és finoman kezdett eltávolodni az állomástól, alig észrevehetően gyorsulva a fekete és ezüst himlőfoltokkal tarkított kis hold felé.

Fred a konzol fölé hajolt. A szövetségi kommunikációt vastag tüskés vonalak jelezték a K-tól az F-sávig. A diagram úgy lüktetett, hogy szinte lecsordult a holovezérlőről. – A szövetségi vonalak túlterheltek – jelentette Fred. – Kérdések és válaszok valamennyi hajótól és vissza, mindenki tudni szeretné, mi az ördög folyik. És az állomás COM-csatornái még mindig tele vannak a sok másolt Cortanával, akik csak rendszerhiba kódokat ismétlgetnek.

– És ez mi? – hajolt át John Fred válla fölé. A COM diagrammon egy magányos, elkülönült oszlopra bökött. Fred egy hosszú pillanatig nézte a szövetségi hieroglifákat, majd felszisszent. – Ha a fordító szoftver jól működik – mondta hitetlenséggel –, akkor ez az E-hullámhosszon jön. Az pedig a miénk.

Fred bekapcsolta a belső hangszórókat. Egy hatjegyű dallam csendült fel, majd pár másodperc múlva újra megismétlődött.

– *Bújj, bújj, zöld ág* – lehelte John. – Küldd el a válaszjelet, Fred.

– Igenis. Máris megy.

Ki küldhette ezt a szignált? Nem volt más élő Spartan a rendszerben. Hacsak nem Dr. Halsey és Kelly. Lehet, hogy valahogy követték őket?

– Itt az ideje, hogy felfedjék magukat – Whitcomb admirális hangja tisztán és hangosan csendült. – Váltsanak „Szivárvány” kódolásra.

John bólintott Frednek, aki a sisakját egy kis dróttal rákapcsolta a szövetségi COM-ra. – Kódolás online – jelentette Fred.

– Admirális – kezdte John. – Minden tiszteletem, uram, de mit keres itt?

– Haverson főhadnagy javaslatára kiugrottunk a rendszer szélén. Elbújtunk az Oort felhőben, hogy gyűjtsünk egy kis infót. – Az admirális sóhajtott. – Nos, miután körülnéztünk, nem volt nehéz kiszámolni, hogy még ha ki is iktatják azt a bázist... A pokolba is, fiam, még akkor is jópár száz hajó marad csak egy

köpésnyire a Földtől. Hangyányit se számít, hogy tudom-e őket figyelmeztetni. Ezért hát itt és most kell valamit kitalálnom. Maguk már megtették, amit kellett, Főnök. A többit bízzák rám.

Kis szünet után az admirális lassú, komoly hangon kérdezte. Megtették ugye, fiam? Elintézték, hogy felrobbanjon az a bázis?

– Igen, uram. – John csatlakoztatta a küldetésjelzőt a COM-hoz. – Még négy perc, harminckét másodperc, uram.

– Tökéletes. Küldjék őket vissza oda, ahová valók. Tartsák az irányt. Az ösztöneik halál pontosak. A hold sötét oldalán vagyunk. Már várjuk magukat.

– John intett Lindának, hogy fokozza a sebességet. A lány háromnegyedig tolta a gázkart.

– Várnak, uram?

– Whitcomb vége, kilép. – A COM elsüketült.

John a társaira nézett, de azok csak megvonták a vállukat.

John maximális sebességre tolta a gázkart, és a leszállóegység megérkezett a holdhoz. Magas pályára álltak a maszatós égitest körül, majd beléptek az árnyékba, ahol meglátták a viharvert *Gettysburgöt*. De csak a *Gettysburgöt*.

– Hová lett az *Ascendant Justice*? – suttogta John.

HARMINCHATODIK FEJEZET

IDŐ: 2552. SZEPTEMBER 13., 18.25. ÓRA

(ÚJRASZÁMOLT KATONAI IDŐSZÁMÍTÁS SZERINT)

A *GETTYSBURG* UNSC FREGATT FEDÉLZETÉN, KÖZEL A KÖNYÖRTELEN APOSTOL NEVŰ SZÖVETSÉGI HARCÍ ÁLLOMÁSHOZ

A Főnök és a Kék Osztag kiléptek a liftből a *Gettysburg* hídjára.

– Uram... – emelte volna tisztelegésre a kezét John, de sem az admirális, sem Haverson főhadnagy nem volt a hídon. Csupán ketten álltak ott, Johnson őrmester, a kijelzőkre meredve, és Cortana fényes kék alakja, akinek a testén olyan matematikai egyenletek száguldottak, melyek messze meghaladták John értelmét.

Johnson őrmester feléjük fordult. Végignézett a Spartano-kon, és elfintorodott, nyugtázván, hogy nem mind tértek vissza, aztán visszafordult a monitorokhoz.

– Nem vagyok biztos benne, hogy mi ez – biccentett az egyes kijelző felé. – Nem úgy néz ki, mint egy „Könnytelen Apró Moly” – sokkal inkább hasonlít két csókolózó polipra. Akármilyen ez, jó, hogy mindjárt fel fog robbanni. Szép munka, majdnem olyan szép, mintha tengerész-gyalogosokat küldtünk volna be – húzta félig mosolyra a száját.

– Hol találom az admirálist? És Haverson főhadnagyot? – kérdezte a Főnök.

A félmosoly eltűnt, és Johnson tekintete elsötétült. Odalépett az Egyes fegyvervezérlőhöz. – Megmutatom. Az egyik Clarion kémdrón majdnem pontosan rájuk lát.

A középső monitoron először csak szellemkép volt, de aztán megjelent rajta az *Ascendant Justice*, amint épp kilép a hold árnyékából. A valaha félelmetes szövetségi zászlóshajó mostanra már csak egy roncs volt. A törzse több tucat helyen felhasadt, a

belső vázszerkezet kilátszott, és alig néhány plazmavezetékben pislákol az élet.

– Nem értem – mondta a Főnök. Közelebb lépett Cortanához. Most, hogy az igazi Cortana mellett lehetett – és nem a részleges másolatok társaságában –, újra kezdte biztonságban érezni magát. – Mi folyik itt?

– Várjon, Főnök. Épp próbálom inicializálni az *Ascendant Justice* hiperhajtóművét a *Gettysburg* tömegéhez és alakjához. Ezzel vacakoltunk, míg maguk nem láttak minket. Kiszerezeltük abból a tragacsból, és átpakoltuk a *Gettysburg*be őket.

John megfordult, a monitorra meredt. Az *Ascendant Justice* nem tud elugrani? Akkor miért tart egyenesen a szövetségi flotta felé? Feláldozzák? A visszaszámlálóra nézett: 2.09 maradt.

– Nem áldozat... – suttogta. – Hanem családok. Őrmester, beszélni akarok az *Ascendant Justice*-szel. Használja hozzá a kémdrónt, ha szükséges.

– Vettem, Főnök – válaszolta az őrmester. Begépelte a parancsokat. Egy hibaüzenet ugrott fel. Zavartan megcsóválta a fejét, és újra próbálkozott.

– Linda, vedd át a NAV-konzolt. Fred, tiéd az irányítópult. Will, segíts az őrmesternek az Egyes vezérlővel.

A Kék Osztag tagjai a helyükre ugrottak.

Will félretolta az őrmestert, és gyorsan megérintett három gombot. – COM- csatorna készen áll. Kiteszem a kettes monitorra – jelentette.

A képernyőn megjelent az *Ascendant Justice* hídja. Whitcomb admirális és Haverson főhadnagy a központi emelvényen álltak, a holovezérlőket kezelték. A hátuk mögött világító kijelzők szövetségi hajók tömkelegének közeledését jelezték.

– Jó látni fiam, hogy épségben visszatért a fedélzetre – mosolygott az admirális.

– Uram, azok a hajók elpusztítják Önt, mielőtt egyetlen lövést leadhatna.

– Nem hinném, Főnök – válaszolta, és megnyomott valamit a vezérlőn. Egy kecses kék kristály képe jelent meg, pontos mása annak, amit a *Reachen* találtak. – Minden hajónak elküldtem

ezt a képet a rendszerben, és közöltem velük, hogy az övék lehet, ha akarják, ha van elég merszük, hogy idejöjjenek, és megküzdjenek a Föld legbátrabb harcosaival. – Felnevetett. – Azt hiszem ezzel jól felhergeltük azokat a dicsőséghajhász Elite-eket!

A Főnök bólintott. – Így van, uram. Felhergelték.

A számlálóra nézett: 1.42.

A szövetségi flotta egy emberként indult az érkező *Ascendant Justice* fogadására. Cirkálók és hordozók sűrű felhője. Több száz. Semmi esélyük nem lehetett.

– Négyes löveg, tűz! – parancsolta az admirális.

– Tűz! – válaszolta a főhadnagy, végsőkig elszánt arccal.

Egy plazmalándzsa lövellt ki, átszelte az űrt, majd becsapódott a legközelebbi hordozóba, és szétzúzta a pajzsát.

– Ötös löveg, főhadnagy. Szedjük le.

– Ötös löveg, tűz – válaszolta a főhadnagy.

Egy második plazmalövedék követte az elsőt. Áthatolt a pajzs maradékán, megolvasztotta a törzs páncélját, berobbanva az alatta lévő fedélzetekre. A hajó megpördült és nekiütközött egy túl közel haladó cirkálónak.

– Szép lövés, főhadnagy.

A szövetségi flotta vakító lézer-sortűzzel válaszolt. Hegyes sugarak összpontosultak a bal oldali fedélzetekre, átszelték a törzset, és leszakították a hajtóműveket.

– Ügyes húzás – mosolygott az admirális. – Még jó, hogy nem tudják, hogy csak a hold parittyája hatásából nyert lendületet hajt minket. – A képernyőre nézett. Az állomás egyre növekedett. – Készüljön, főhadnagy. Becsapódunk.

Az *Ascendant Justice* odaért az állomáshoz. Letarolta a központi gyűrűt, de haladt tovább. Orra egyenesen a *Könyörtelen Apostol* központi, keskeny részébe fúródott, aztán megállt.

A *Gettysburg* központi képernyője sercegve elsötétült, de aztán a kép lassan visszatért. Whitcomb admirális tántorogva felállt. Egy vágás húzódott a halántékától, egész a szájáig. Dőlt belőle a vér. Haverson főhadnagy is feltápászkodott, a karja furcsa szögben állt.

– Az összes hullámsávot – vakkantotta az admirális.

– Igenis, uram – válaszolta Haverson, bal kézzel nehézkesen begépelve a parancsokat.

– Gyertek, hős szövetségi harcosok! – kiáltotta az admirális. – Itt várunk a flottátok közepén, kezünkben a legszentebb ereklyétekkel!

Felkapott egy kis kalapácsot, és rácsapott a holoképre, mint-ha össze akarná törni. – Gyertek és vegyétek el! – nevetett.

Szövetségi hajók százai rohantak feléjük. Sodronyok és gravitációs liftek csaptak az *Ascendant Justice* megtépázott fedélzetébe. Leszállóegységek és rakétazsákos Elite-ek ezrei töltötték meg a zászlóshajó körül az űrt.

A Főnök rápillantott a számlálóra: 0.27.

A bázis tíz kilométer átmérőjű hátsó gömbjében vörösen izzó foltok jelentek meg, ahogy a túltöltődő reaktorok hője már szabad szemmel is láthatóvá vált.

– Húzódjunk hátrébb, Linda – szólalt meg a Főnök. – Olyan gyorsan, ahogy csak lehet. Maradjunk a hold takarásában.

– Elülső manőverező rakéták egyharmad kapacitáson – válaszolta Linda. Irány egy-nyolc-zéró.

– A hiperhajtómű állapota, Cortana?

– Majdnem kész, Főnök. – Cortana a száját rágta a nagy összpontosításban. – A kapacitátorok nyolcvan százalékon. Számítások végső finomítása. Egy pillanat.

A képernyőn láthatták, amint az admirális az ajtóhoz igyekszik, hogy lezárja a hidat. Szikrák pattogtak az ellenkező oldalon, ahogy valakik épp vágták át a burkolatot.

– Főnök, van egy utolsó parancsom a maga számára!

– Uram?

– Figyel, és végignézi, mi marad ebből a csürhéből, miután mindennek vége. *Semmilyen* körülmények között nem avatkozik be. Fogja az adatokat, és vágat a Földre, hogy jelentést tegyen.

– Megértettem, uram.

– És most figyeljen, fiam, emlékszik még rá, amikor Alamóról beszélgettünk? Tudjuk, hogy abban a csatában minden bátor védő elesett. Tudták, hogy semmi esélyük, mégis kitartot-

tak a végsőig. – Fájdalmában összeszorította a száját. – Harcászati szempontból vereség volt, de egyúttal hatalmas stratégiai győzelem. Megtörték az ellenséget. Mindössze néhány hős, önfeláldozó katona.

– Igen, uram.

John jól emlékezett a saját önfeláldozó hőseire. Samre, Jamesre, Mendez Főnökre. Keyes kapitányra. A Halón odaveszett összes férfira és nőre. Most két újabb névvel bővül a lista. Whitcomb admirálissal és Haverson főhadnaggal.

A bezuhanó ajtó zörögve szánkázott végig a hídon. A nyílásban több tucat Elite állt, az energiakardjuk homályos fénnel mozdult. Whitcomb admirális egy géppisztollyal tüzet nyitott.

A központi képernyő elsötétült.

John tovább nézte, remélve, hogy az admirális és Haverson főhadnagy újra megjelennek... De a kettes monitor sötét maradt.

Az oldalsó kivetítőkön a Clarion tovább közvetítette a képeket. Vagy kétszáz hadihajó nyüzsgött a homokóra alakú *Könyörtelen Apostol* körül. Legalább ennyi ereszkedett felénk alacsony pályán. A látvány a Parancsnokot egy apró spirálgalaxisra emlékeztette, ám ennek egy szupernóva volt a magja.

A hátsó gömb fényesen felragyogott, vörösen és sárgán, de a mélyben homályos kék-fehéren. Plazmacsápok robbantak ki, mintha csak apró napkitörések lettek volna. Belső robbanások rázták meg a törzsét, melyek a keskeny központi részen át terjedtek az elülső gömbbe. Az elülső gömb összeroskadott, közben hatalmas villámok csapkodtak benne, nem egy a közeli hajókba vágott bele. Aztán az egész bázis plazma, füst és villámok egyetlen hatalmas felhőjévé vált. A felhő azonnal elemésztette az *Ascendant Justice* körül nyüzsgő hajók tömkelegét. A hajók ragyogó féhéren felvillantak, majd elpárologtak.

A szuperforró felhő tovább tágult, és elérte az állomás körül keringő flottát. A felhevült pajzsok ezüst szappanbuborékként pukkantak el. A burkolat megolvadt, és a forró gáz elnyelt mindent.

Aztán a robbanás lehűlt, és a felhő elenyészett, de millió roncsdarab repült ki belőle, csóvát húzva minden irányba, nem kímélvén az epicentrumtól távolabb lévő hajókat sem.

– A drón húzódjon hátrébb a hold takarásába – rendelte el John.

– Vettem, Főnök – válaszolta Will. – Manőverező rakéták beindítva.

Az oldalsó képernyők a kamerák felé száguldó olvadt fémdarabok millióit mutatták. Aztán a képbe beúszott a kis hold ezüst-fekete sarlója.

– Cortana, a *Gettysburg* készen áll az ugrásra? Kérdezte a Főnök.

– Hiperhajtóművek feltöltve, Főnök. Amikor csak akarja.

– Várj – mondta John. Egy teljes percen keresztül senki sem szólalt meg.

– Will, küldd vissza a drónt körülnézni.

– Vettem, Főnök.

Az oldalsó monitorokon megint megjelent az űr. A szövetségi flottából és a harci bázisból alig maradt valami. Csak füstfelhő, izzó fém és hamu.

Néhány szövetségi hajó túlélte. Akik tudtak, lassan távolodtak a robbanás helyszínétől. A többiek tehetetlenül sodródtak az űrben.

Mindössze ha egy tucatnyi hajó maradt meg az eredetileg több mint ötszázból.

– Hatalmas stratégiai győzelem – visszhangoztak fejében az admirális utolsó szavait.

– Cortana, tűnjünk el innen.

A Főnök a *Gettysburg* hídján állt, és nézte, ahogy a csillagok elkenődnek, átadva helyüket a hiperűr átlátszatlan semmijének. Először csak a *Könyörtelen Apostol* csatamezejéről ugrottak el. Újra megjelentek a normál térben. Meghatározták a helyzetüket, és Cortana kiszámította a pályát, hogy immár ténylegesen a Föld felé vehessék útjukat. Bár nyilvánvaló bizonyítékkal rendelkeztek, hogy a Szövetség már tudja, merre van

a Föld, ez a „nyilvánvaló” még nem nyert igazolást. A Cole-protokoll még mindig érvényben volt.

– Hipertér ugrás végrehajtva – szólt Cortana. – Várható érkezés a Földre harmincöt óra múlva. – A kis holokép a szemöldökét ráncolva tovább meredt Johnra.

– Van valami más is? – kérdezte John.

Cortana még jobban összevonta a szemöldökét. Sóhajtott. A karját maga előtt keresztbe fonta. – Kíváncsi voltam, hogyan működött a behatolás rutinokból felépülő másolatom. – Cortana színe hűvös mélykékre váltott. – Átnéztem a küldetésnaplót. Talán az újabb és újabb másolások okozták a leállást, de ezek a másolatok az én magomban található személyiség rutin egy részét is tartalmazták. Csak remélem, hogy mindez nem... Egy másik instabilitás jele.

Cortana képességeinek határához ért. Párszor annyira túlterhelte magát, hogy még a pontos időt sem tudta helyesen megmondani. Bár, az elmúlt hetekben valamennyien a teljesítőképességük határára kerültek. De a kisebb hibák ellenére, Cortana mindig felül tudott kerekedni a bajon.

– Nélküled nem éltük volna túl – mondta végül. – A kódod legalább olyan jó, mint a miénk.

Cortana egy pillanatra rózsaszínné vált, mielőtt újra elöntötte volna a hűvös kék árnyalat.

– A hangrezonancia érzékelőim nem működnek jól, vagy ez most tényleg egy dicséret volt, Főnök?

– Folytasd a hipertér anomáliák keresését – hagyta figyelmen kívül a kérdést a Főnök.

Az elülső három monitorhoz lépett, és a sötétségbe meredt. Kis magányra vágyott, hogy senkit ne kelljen látnia. El kellett végeznie egy feladatot, amit nagyon nem akart.

Lekérte a csapatnévsort a sisak vizorján. Mindenkit, aki meghalt a Reachen és azóta, megjelölt az „ütközetben eltűnt” bejegyzéssel. Jamest, Lit, Grace-t. Végignézett a társai nevén, akik számára soha nem adatik meg, hogy hivatalosan is meghaljanak. És az ő lelkében sem találhatnak megnyugvást, míg ezt a háborút meg nem nyerik.

Megtorpant Kelly nevéhez érve.

John őt is az „ütközetben eltűnt” bejegyzéssel látta el. Vicces volt, hogy az egyetlen Spartant, aki valóban eltűnt, pont Dr. Halsey hurcolta magával valamilyen privát titkos küldetésre. John nem kételkedett benne, hogy akármit is tervezett a doktornő, vigyázni fog Kellyre, amennyire csak tud. Segíteni nem tudott nekik, így csak az aggodalom maradt. Mindkettejükért.

Locklear tizedest is felvette a listára, és bejelölte „ütközetben elesett”-ként. Nagyon is megfelelt ez egy olyan embernek, aki legalább akkora harcos volt, mint a Spartanok.

Sokáig nézte a lista utolsó három nevét: Shiela Polaski zászlós, Elias Haverson főhadnagy és Danforth Whitcomb admirális. Kelletlenül bejelölte nevük mellé az „ütközetben elesett”-et, és csatolta a küldetésnaplót, mely beszámolt a hősiességükről.

Két ember megállította a teljes szövetségi armadát. Boldogan vállalták, hogy egy kis időre elodázzák az emberi faj pusztulását.

Johnt büszkeség töltötte el. Katonák voltak, akik felesküdtek rá, hogy minden fenyegetéstől megvédik az emberiséget, és ők beteljesítették ezt a küldetést, úgy, ahogy csak keveseknek adatik meg.

És hasonlóan az „eltűnt” Spartanokhoz, az admirális és a főhadnagy sem halnak meg sosem. Nem egy, a nevük mellé biggyesztett azonosító miatt, hanem mert a haláluk példát fog jelenteni az eljövendő nemzedékek számára.

John megfordult, és a konzoloknál álló társaira nézett. Biztos volt benne, hogy Linda, Fred, Will és jómagya ugyanígy tett volna.

A lift ajtaja kinyílt. Johnson őrmester tért vissza. – Na, elkaptam az összes B-fedélzeten bujkáló szövetségi Mérnököt – jelentette. – Csúszós kis férgek.

A Főnök bólintott.

– Azok az alakok a Titkosszolgálatnál és ezek a polipfejűek sokban hasonlítanak egymásra. Ők sem értik, amit beszélnek, és ugyanolyan rusnya a képük is. Asszem jól eldumálnak majd

egymással a technikai bizbaszokról, meg a tudományos ingyombingyomokról, ha hazaérünk.

– Johnson őrmester a Főnökhöz lépett. – Van egy másik dolog. Egy másik titkosszolgálati ügy. – Előhúzta az adatkristályt, a szemét a padlóra sütötte. – Haverson főhadnagytól kaptam, mielőtt ő és az admirális elhagyták volna a hajót. Azt mondta, ezt maga adta neki.

John a kristályra meredt, majd olyan kelletlenül nyúlt érte, mintha egy nyálkás csigát, vagy valamilyen instabil radioaktív anyagot kéne megfognia.

– Köszönöm, Őrmester. Vigyázni fogok rá – tette hozzá tétován.

Az őrmester bólintott, és az Egyes fegyvervezérlőpulthoz lépett.

John visszafordult a sötét monitorok felé, és előhúzta övéből a másik adatkristályt. Tegnap még úgy hitte, azzal cselekszik helyesen, ha átadja az összes adatot Dr. Halsey Halo-kutatásáról, beleértve az őrmester anyagát, ami a doktornő hite szerint a halálát okozza.

De most?

John most már látta, mire lehet képes a háborúban akár egyetlen ember. Megértette Dr. Halsey vágyát, hogy megmentsen minden egyes embert, akit csak tud.

John merőn bámulta a két kristályt a tenyerén. A csillogó felszínükből próbálta kiolvasni a jövőt.

Ez volt a lényeg, nem igaz? Nem ismerhette a jövőt. Itt kellett megtennie mindent, hogy megmentsen minden egyes embert. A jelenben. Most.

Döntésre jutott.

Marka a teljes adatállományt tartalmazó kristály köré szorult, és porrá morzsolta azt. John nem lehetett Johnson őrmester bírāja.

Ránézett a másik, megmaradt kristályra. Ez is elég kell, legyen a Hírszerzés számára. Visszasüllyesztette a kristályt az övébe.

Ma győztek. Megállították a Szövetséget. John visszatérhetett a Földre a figyelmeztetéssel, és annyi adattal, ami a titkosszolgálat összes tudósát leköti majd.

De mi lesz holnap? A Szövetség nem állt meg, ha egyszer valami a célkeresztbe került. A Földet akarták. Ezért indultak el. A flottájuk elpusztítása csak késleltette az elkerülhetetlent.

De legalább volt egy kis idejük. Talán elég arra, hogy felkészüljenek, akármivel is jön legközelebb a Szövetség.

John ma kivívta a győzelmet. És amikor a harc újra kitör, ő ott lesz, és újra győzni fog.

HETEDIK RÉSZ

AZ ELŐFUTÁR

EPILÓGUS

A PROTESTÁLÁS KILENCEDIK KORA. A CSENDES LÉPTEK
ÓRÁJA A MENNYEI ADOMÁNY NEVŰ SZENT VÁROSBAN.
A PÁTRIÁRKÁK SZENTÉLYÉBEN

Százezernyi szonda keringett és kutatta örökkön éber szemével a Szövetség legfőbb központját körbevevő hiperteret. Majd az összegyűjtött adatokkal kibukkantak a jéghideg úrbe, ahol az állandóan járőröző superhordozók és cirkálók százai várták őket a nagy, gumószerű kisbolygó körül keringve, mely a mindenség felett uralkodott.

Minden, egy centisnél nagyobb kódarabot azonosítottak, bemérték majd megsemmisítettek. A biztonsági kódokat óránként változtatták, és jaj volt annak a hajónak, mely akár a másodperc törtrészéig tétovázott a helyes válasszal.

A Mennyei Adomány ennek az áthatolhatatlan hálónak a közepén úszott, a hajók hajtóműveinek izzó fényével övezve.

Mélyen alattuk, a szövetségi harcosok legkiválóbbjai által védve, a Pátriárkák Szentélye maga volt a nyugalom szigete. A terem falait, padlóját és mennyezetét szilánkok ezreivel díszítették, melyek mindegyike a Hegemónia által üvegsivataggá perzselt bolygók egyikéről származott. A terem közepén ülő illető halkán elsuttogott gondolatait verték vissza – visszaverték, hogy aki hallja, felfoghassa hatalma nagyságát, és tanulhasson bölcsességéből – mert nem élt nálánál nagyobb értelem, akarat és igazság az egész világmindenségben.

A terem közepén, egy méterrel a föld felett lebegve, díszes birodalmi trónján ült az Igazság Legfőbb Prófétája. A teste alig látszott ki a hatalmas vörös palást alól, a fején csillogó hatalmas dísz – mely szenzor és légzőkészülék is volt egyben – ágai rovarcsápokként ágaztak szét. Csak orra és sötét szemei lát-

szottak ki alóla – meg apró, karmos kezei a köpeny alatt viselt arany ruha ujjából.

A bal kéz egyik karma megrándult, a jel, hogy az ajtó kinyíthat.

Az ajtószárnyak nyögve kitárultak, fény ömlött be kintről. Egy alak körvonala jelent meg a fénysugárban. Olyan mélyen hajolt meg, hogy a mellkasa szinte a padlót súrolta.

– Kelj fel – suttogta az Igazság Legfőbb Prófétája. A hangját a terem falai felerősítették, míg végül úgy hangzott, mintha egy óriás mennydörögne. – Lépj közelebb, Tartarus. Tégy jelentést!

Megdöbbenés hullámszott végig a Birodalmi Elit Védelmezőkön. Még sosem voltak tanúi, hogy egy ilyen alantas lény Szent Őfelségéhez ilyen közel léphetett volna.

– Védelmezők, hagyjatok magunkra – parancsolta a Próféta.

A háromszáz főnyi díszőrség egyszerre vágta vigyázzba magát. Meghajoltak, majd elhagyták a termet. Nem szóltak semmit, de a Próféta látta a zavarodottságot a testtartásukon. Helyes, a zavarodottságnak és tudatlanságnak mindig megvan a maga haszna.

Tartarus, egy Brute, átvágott a hatalmas csarnokon. Három méterrel a Próféta előtt térdre vetette magát. A lény a gonoszság fönséges megtestesülése volt. A Prófétát lenyűgözte a már-már elképzelhetetlen mértékű erő. A sápadt-szürke bőr alatt feszülő izomkötegek bármely ellenfelet képesek voltak szétépíteni, még egy hatalmas Huntert is. Tökéletes eszköz volt.

– Mondd el, mit találtál – fogta a Próféta ezúttal tényleg suttogóra.

Anélkül, hogy felnézett volna, Tartarus kivette az övébe rejtett gömböt.

A Próféta csettintett a karmával. A gömb kilebegett Tartarus kezéből, majd megállt. A teteje felpattant, és három ragyogó, zafírkék kristálydarab csillant meg benne, bevilágítva a terem tükörfalait. A próféta trónszéke megbillent a hirtelen gravitációs mező változástól, de gyorsan korrigálta.

– Csak ennyi? – kérdezte.

– Nyolc század fésülte át az Eridanus Secundus aszteorida-mezejét és a Tau Cetit – válaszolta a Brute még lejjebb hajtva a fejét. – A legtöbbje odaveszett a hipertérben. Csak ezt a három darabot találtuk.

– Kár.

A gömb visszazárult, majd lágyan odalebegett a Próféta kezébe.

– De lehet, a céljainknak így is megfelel.... Még egy ereklYE az Előfutároktól, és amilyen értékesek, semmit sem fog már számítani.

Gondoskodj róla, hogy a pilótákat, akik túléltek, illőn megjutalmazzák. Aztán végeztess ki mind. Csendben és gyorsan.

– Értettem – válaszolta Tartarus várakozással a hangjában.

A Próféta mély levegőt vett, majd reszelős sóhaj keretében fújta ki. És mi a helyzet a *Könyörtelen Apostollal*?

– A jelentések zavarosak, felség – válaszolta Tartarus.

– A renegát *Ascendant Justice* zászlóshajó megjelent a semmiből, és elpusztította. Nem vagyunk benne biztosak, mi okozta a robbanást. A kommunikációs csatornákat már korábban rendszerhibák árasztották el. A Mérnökök azt mondják, az örd...

– A Próféta felemelte egyik ujját. Tartarus a szó közepén elhallgatott.

– Az események sajnálatos fordulata – mondta a Próféta. – De végső soron csak egy kis jelentéktelen megtorpanás. A harcra kész hajók gyűljenek össze a katasztrófa helyszínén.

– És mi legyen a vétkes Prófétával? Aki elveszítette az *Ascendant Justice*-t?

– Feleljen a Tanács előtt. A büntetése legyen arányos a bűnével.

Tartarus arca megrándult, ami a fajtájánál a vigyor megfelelője volt.

– A Nagy Utazás hamarosan megkezdődik – folytatta a Próféta. A keze ökölbe szorult. – És senki sem állhat az utunkba, az egész Univerzumban!

